

МАЙКЪЛ РИДПАТ ПОСЛЕДНА СДЕЛКА

Част 4 от „Сила и пари“

Превод от английски: Иван Златарски, 2000

chitanka.info

На Николас

1.

Трябваше да ѝ го кажа предната нощ, когато се върнах у дома доста късно, миришещ на вино. Или рано в петък сутринта, докато се борех да надигна натежалата си глава от леглото и да я завлека на работа преди да е станало осем.

Не го направих. Но ако го бях направил, може би — нищо повече, само може би — нямаше да си тръгне.

Само че тогава не ми се стори толкова важно. Нито за мен, нито за нея. Готвех вечерята, когато тя се върна от лабораторията. Пудинг с месо, запечен под картофено пюре, и фасул на фурна. Единственият шанс да намериш овчарски пудинг в Америка е да си го приготвиш сам. Чувствах нужда да сложа малко привична английска храна в корема си, за да преработя алкохолните остатъци от предната тежка нощ. Лиза щеше да ме разбере. Щеше да изяде порцията си, без да се цупи, а на другия ден за утеха пак щяхме да си направим салата от люцерна.

— Саймън? — извика тя, след като затръшна входната врата.

— Да!

Чух я да минава през дневната на малкия ни апартамент и усетих ръцете ѝ да се плъзват около кръста ми. Обърнах се и я целунах. Намерението ми бе бърза целувка по устните, само че тя се превърна в нещо повече. Накрая се откъснах и отново насочих вниманието си към фасула, който започваше да къкри.

— Овчарски пудинг? — попита тя.

— Аха...

— Никога няма да свикна с тази изтънчена европейска кухня. Снощи май имаше тежка нощ, а?

— Може и така да се каже — отговорих примирително и понечих да разбъркам фасула.

— Имам нужда от чаша вино. Ти...

— Не-е... — отговорих и я проследих с поглед как си налива. — О... добре, налей малко и на мен.

Наля и ми донесе чашата. Беше по пуловер с остро деколте и клин. Знаех, че под пуловера няма нищо, нито блузка, нито сутиен. Познавах тялото ѝ отлично — малко, стегнато, гъвкаво — но не можех да му се наситя. Бяхме женени от половин година, а още не можехме да станем един от друг. Не ни оставаше време да си подредим жилището.

— Днес говорих с татко — каза тя с многозначителна усмивка.

— Така ли? — „Татко“ беше бащата на Лиза, старши съдружник в „Ревийър“, инвестиционната фирма, в която работех. Той бе човекът, комуто трябваше да съм благодарен както за работата си, така и че ме бе запознал с дъщеря си.

— Да. Призна ми, че снощи случайно те засякъл. Според него си бил в страхотно настроение. Аз пък наивно си мислех, че си блъскаш главата над таблици с постъпленията, ако правилно съм разбрала онова, което ми казваш, че правиш в офиса.

Почувствах лека паника. Лиза забеляза това, но многозначителната усмивка не слезе от лицето ѝ.

— Видял ме е, казваш? — преглътнах тежко. — Искам да кажа... аз не съм го видял.

— Бил в дъното на ресторанта. А и ти сигурно си бил погълнат от гаджето си. Подметна, че доколкото можело да се прецени, си се чувствал превъзходно.

— Не беше гадже, а Даян Зарили. Работихме с нея до късно върху една от сделките ѝ, после тя предложи да пийнем по нещо. Минахме край някакъв ресторант, имаше свободна маса, така че решихме и да хапнем.

— Не ми каза такова нещо.

— Аз...

— Шт... Каза, че няколко колеги сте решили да пиете по едно.

Точно това бях измънкал на Лиза, докато доста след полунощ търсех леглото.

— Е, добре, хвана ме — признах си аз.

— Татко смята, че не трябва да подценявам тази Даян.

— Тя е готина. Забавна е. Не се познавате. Сигурен съм, че би ти харесала.

— Разбрах още, че била и доста привлекателна.

— Предполагам — прошепнах аз. Нямах нищо за предполагане — Даян си беше страшно привлекателна.

— Излъга ли ме, Саймън Ейот? — със страшен глас попита Лиза.

— Е, не беше точно лъжа.

— Беше, беше. — Тя се приближи плътно до мен и ме избута към готварската печка. Чувах фасула да къкри зад гърба ми. Вдигнах ръце. — Беше си точно лъжа! — Ръката ѝ се стрелна и ме сграбчи за топките. Стисна ги леко.

— Оух! — изпъшках аз. Струваше ми се най-правилното при създадите се обстоятелства.

Тя тръгна назад, без да ме пуска — изтегляше ме от кухнята към спалнята. Смееше се и кафявите ѝ очи блестяха. Свлякохме се на леглото.

Десет минути по-късно над голите ни потни тела се разнесе миризмата на прегорял фасул.

2.

— Не.

Гил Апълби, директор на „Ревийър“ и мой пряк шеф, скръсти ръце на гърдите си, сякаш изчакаше да види дали ще се осмеля да му възразя.

„Не“? Не можеше да бъде „не“. Не можех да го оставя да бъде „не“.

Макар за двете си години във фирмата да бях работил над много сделки, тази бе едва втората, за която бях лично отговорен. Първата ми — компания, предоставяща на лизинг персонални компютри за домашна употреба — благодарение главно на късмета ми, се бе превърнала в успешно начинание за рекордно късо време. Втората — „Нет коп“ — заплашваше да бие рекорда за най-бърз провал.

Само преди няколко дни бях обещал на Крейг парите. Когато преди половин година бяхме направили първоначалната си инвестиция в „Нет коп“, бяхме поели и задължението да обезпечим нужното финансиране, ако и когато компанията има нужда от него. Крейг имаше нужда сега. Без пари в наличност от нас фирмата му щеше да фалира.

Бях му дал думата си.

Изобщо не би следвало да има проблем. Беше си една от задължителните точки на оперативката в понеделник сутрин. Тогава, когато се разглеждаха възможностите за нови инвестиции и когато би трябвало да се обсъдят евентуалните проблеми в инвестиционния портфейл на „Ревийър“. Само че „Нет коп“ не трябваше да бъде проблем, а щастлива възможност.

Заседанието започна както обикновено с доклада на Арт Алтшуле за „Био-уан“. Арт обичаше да говори за „Био-уан“ при всяка възможност. Беше една от най-успешните инвестиции на „Ревийър“, беше си сделка на Арт и той държеше никой от нас да не забравя този факт и за секунда.

Не го слушах. Следях с поглед спускащия се на две мили зад ниско подстриганата глава на Арт Алтшуле самолет, насочващ се от небето към невидимата от мястото ми писта на бостънското международно летище „Лоуган“. Обмислях онова, което щях да кажа за „Нет коп“.

В един момент осъзнах, че Арт е спрял да говори. Аз бях следващият.

Гил погледна материалите пред себе си.

— Окей, „Нет коп“. Три милиона долара допълнително финансиране. Разказвай, Саймън.

Прочистих гърлото си. Опитах се да бъда немногословен, съдържан и обективен.

— Както несъмнено помните, „Нет коп“ планира да разработи комутатори, които ще превключват потоците от милиарди пакети информация, летящи из Интернет всеки ден — започнах аз. — Специалистите на компанията са завършили проектирането на устройството и имат нужда от три милиона долара, които следва да им предоставим, за да продължат със следващата фаза на разработката, когато трябва да произведат нещо, което да могат да показват на потенциалните клиенти... Франк и аз направихме първоначалната инвестиция преди половин година. Тогава се споразумяхме да имаме готовност за разширяване на финансирането, при положение че „Нет коп“ докаже изпълнението на всички под етапи. Както може да се уверите от паметната записка, която съм подготвил, тези междинни етапи са изпълнени успешно... Интернет трафикът се разширява експоненциално и „Нет коп“ има огромен потенциал. Според мен Крейг Дохърти е свършил прекрасна работа и трябва да продължим да го подкрепяме.

За шестте месеца съвместна работа с Крейг се бях изпълнил с уважение към способностите му. Бях започнал също и да го харесвам като човек. Трийсет и две годишен, той беше с три години по-голям от мен и бе един истински мъдрец в своя бизнес. Имаше стратегическо мислене и мотивировка, беше пълен с енергия и твърда решимост „Нет коп“ да пробие.

Всъщност фактите говореха сами за себе си. Те недвусмислено крещяха: „Инвестирай повече пари“. Или поне на мен така ми се струваше.

Свърших и настъпи кратка пауза. Погледът ми обходи залата. Всички ме наблюдаваха. Говоря за петимата партньори: Гил, Франк, Арт, Даян и Рави Гупта — експертът на фирмата по биотехнологиите. Както и двамата младши съдружници, Даниел и Джон, мои приятели и колеги, за които бях уверен, че ще ме подкрепят, но и за които знаех, че нямат право на глас.

Не помня колко изложения бях правил вече до този момент, но атмосферата на заседателната зала не бе станала по-малко потискаща. Това все пак бе мястото, където се вземаха всички важни за „Ревийър Партнърс“ решения. Меката индиректна светлина се отразяваше от кремавите стени като въображаем залез. Едната група прозорци гледаше над Бостънския залив в посока на летището, другата — към величествения „каньон“, известен под името Франклин стрийт, чиято отсрещна стена бе колосът на Бостънската банка. Над рамото на Гил, сякаш претегляйки съображенията за и против в дискусията около масата, надничаше бюстът на самия Пол Ревийър. Бижутер на сребърни изделия, патриот, енергичен бизнесмен и не на последно място богат предприемач, той явно се присмиваше на компютърните специове и мениджъри от средна ръка пред себе си. Не изглеждаше да е силно впечатлен и от моите аргументи.

Спрях поглед върху Гил. Той седеше вдървено на обичайното си място в средата на масата и прелистваше подготвените от мен справки. Знаех, че ги е проучил внимателно още през уикенда.

— Първоначалният план предвиждаше вторият транш на инвестицията да бъде направен след една година. Защо се налага да е толкова скоро?

Акцентът му беше отсечен, почти английски. Вече бях научил, че това е отличителна черта за така наречените бостънски „брамини“, въртящи делата на града вече цели три века.

Той вдигна глава и ме погледна през дебелиите стъкла на очилата си. Лещите правеха очите му да изглеждат неестествено малки, а погледът в тях — твърд. Бях го виждал да използва този ефект много пъти, когато искаше да обърка дребните предприемачи, дошли при нас, за да получат финансова помощ. Признавам, че ми действаше.

— Както споменах, пазарът започва да се оживява — отговорих аз. — Появяват се все повече конкуренти. Крейг иска да бъде сигурен, че „Нет коп“ първа ще предложи продукта. — Изругах се наум, когато

произнесох последното. Думите ми приличаха на извинение, а това винаги е лоша позиция.

Гил ме гледаше и обмисляше нещо. Лицето му бе набръчкано и обветрено от многото дни, прекарани в залива Масачузетс или навътре в океана.

Край масата цареше тишина. Нямаше повече въпроси. Започвах да се отпускам. Сигурно щях да успея.

— Франк, нали двамата със Саймън започнахте тази сделка? Какво е твоето мнение?

Погледнах елегантния си тъст. Въпреки петдесет и седемте му години, косата му все още бе светлокестенява, тялото му — атлетично, а лицето му — по мъжки красиво. Беше в един от многобройните си костюми — този бе в деликатно каре. Но очите му, които обикновено блестяха с мека добрина, този път бяха неспокойни.

— Не знам, Гил. Конкретният случай поставя някои проблеми.

Какво? Това изобщо не беше предвидено. От Франк се очакваше да бъде на моя страна.

Тишината се сгъсти. Всички преместиха погледите си от Франк върху мен.

— Да? — подкани го Гил.

— Саймън е подредил информацията в справката си доста добре — отбеляза Франк и посочи листата пред себе си. — Но ми се струва, че е направил погрешни изводи. Днес конкуренцията е много по-силна, отколкото преди половин година. Може би трябва да се замислим над този факт.

— Но Крейг е помислил за това — напомних аз. — Точно по тази причина е ускорил етапа на разработката! Екипът, който е събрал, е по-добър от всеки друг в малките компании, а големите както винаги се бавят.

Франк се намести на стола си. Плътният му глас винаги успяваше да прикове чуждото внимание.

— Имам известни съмнения и относно Крейг Дохърти — каза той.

Видях с периферното си зрение, че фразата накара Гил да трепне. Инвеститорите имат свой кодекс, съгласно който бизнесът може да бъде изоставен, но не и хората. Усъмниш ли се веднъж в някого, много трудно е да не се усъмниш и в онова, с което се занимава.

— Ти го хареса преди половин година, Франк — обади се Арт. — Какво се е променило? — Арт не пропускаше възможност да изкаже съмнения в способността на Франк да преценява. Двамата с него водеха изтънчена борба кой да стане дясна ръка на Гил.

— Вярно е. На всички ни хареса. — И действително, Крейг бе представил своя проект пред съдружниците по начин, допаднал на всички. Енергията, убедеността и отличното му познаване на материята ни бяха впечатлили без уговорки. — Но онова, което видях междувременно, ме кара да мисля, че на него не може да се разчита. Той толкова силно вярва в успеха на фирмата си, че губи реална преценка за света около себе си. Първоначалният план действително предвиждаше дванайсет месеца за разработка на прототипа и това бе доста натегнат срок. Просто няма как да свършиш същата работа за половината време, без да направиш компромиси. А в този бизнес няма как да направиш компромиси, без да влошиш качествата на изделието.

— Но той работеше по осемнайсет часа на ден, седем дни в седмицата! — възразих аз. — Този човек е забравил какво значи сън. А и екипът му положи не по-малко усилия.

— Значи ги пришпорва прекалено силно — отбеляза Франк. — Така ще направи още повече издънки.

— Значи според теб трябва да изоставим „Нет коп“, така ли? — попита Гил.

Франк не отговори веднага. Наведе се напред и разтри брадичка, както го бях виждал да прави стотици пъти, преди да отпрати с празни ръце поредния нещастен предприемач, дошъл при нас да търси начин, по който да финансира своята мечта. Погледът ми търсеше да срещне неговия, но напразно.

— Поехме риск с първите два милиона. Няма как, такава е съдбата на инвеститора. Но пазарът се изтегли от нас, а човекът, на когото заложихме, губи перспективата. Днес сделката изглежда по-различно. Ще е голяма грешка, ако загробим още три милиона.

Ах, този мръсник! Усетих, че изпадам в паника. Ако незабавно не предприемах нещо, това беше краят за „Нет коп“. Знаех, че сделката е добра. Чувствах го. Бях дал дума и това бе най-важното. „Нет коп“ бе смисълът в живота за Крейг и аз му бях обещал подкрепа. Просто не бях подготвен за никакъв друг вариант.

— Не съм съгласен — казах аз и не чух, а по-скоро усетих как седящият до мен Даниел Хол, младши сътрудник, рязко си пое дъх. Младшите сътрудници не могат да изказват несъгласие със старшите партньори в „Ревийър“. — Съжалявам, Франк, но според мен Крейг е направил точно каквото е трябвало. Пазарът смята, че неговите комутатори са по-добри от всички останали. Той е заложил в своя продукт най-съвременните методи за сигурност на данните и най-добрите алгоритми за шифроване, а това е именно онази функционалност, която големите телекомуникационни компании и доставчиците на Интернет услуги търсят днес. Та той просто е необявеният победител.

Гил слушаше. Когато свърших, погледна към Франк.

— Да, техническите му спецификации са по-добри от тези на конкурентите — съгласи се Франк. — Но съвсем не съм сигурен, че ще може да ги реализира...

— Но нали точно затова му трябват парите за прототипа! — прекъснах го аз. — За да докаже на практика, че той отговаря на проекта!

Франк не отговори веднага. Помълча известно време, а след това се усмихна за пръв път тази сутрин:

— Възхищавам се на ентузиазма на Саймън. Трябва да призная, че в началото сделката изглеждаше превъзходна. Но не и сега. Съжалявам, Саймън.

Сделката умираше, пропадеше...

— Но ние не можем да се изтеглим сега! — протестирах аз. — Казахме на Крейг, че ще му прехвърлим следващия транш, когато покрие техническите изисквания. Е, добре, той ги покри. И това е записано в инвестиционното споразумение.

— Винаги има начин да излезем от едно инвестиционно споразумение, Саймън — отговори Франк. — Още сега се сещам за няколко клаузи, които могат да ни отърват.

Замълчах. Бях загубил дар слово. В този момент някой ме бутна под масата.

— Откажи се — тихо прошепна с ъгълчето на устата си Даниел. Но не можех.

— Франк — започнах аз, — сключили сме споразумение. Коректно е да се придържаме не само към буквата, но и към духа му. И

на двама ни е известно, че Крейг смята обещаните му три милиона за сигурни. Аз самият бях уверен в това.

Франк не отговори. Вместо това погледна Гил.

Гил дълбоко въздъхна.

— Окей, превеждаме ли допълнителните три милиона? Франк, ти предполагам си против?

Франк кимна.

— Арт?

— Не.

— Рави?

Рави погледна справката ми през половинките стъкла на очилата си. С къдравата си сива коса, папийонката и голямото си кафяво лице той приличаше повече на професор, отколкото на инвеститор-финансист. Замисли се за момент, но настроението на партньорите беше повече от ясно. Поклати глава.

— Даян?

Даян бе изслушала диалога ни внимателно. Сега всички погледи бяха обърнати към нея. Седеше, изправила гръб. Тъмната коса подчертаваше високите ѝ скули. Малките ѝ деликатни устни бяха замислено присвити.

— Мисля, че трябва да продължим по избрания път — каза тя след дълго мълчание. — Разбирам аргументите на Франк, но помня и момента, когато сключихме споразумението. Тогава знаехме, че става дума за пет милиона. Пазарът обаче е доста оживен и съм склонна да приема, че разполагаме с победител.

Дарих я с бърза усмивка. Подкрепата ѝ беше недостатъчна и закъсняла, но не можех да не ѝ бъда благодарен.

Гил я изслуша с уважение и кимна:

— Благодаря ти, Даян.

Всички замълчахме и зачакахме Гил да подреди листата пред себе си. Той явно имаше нужда да помисли. Накрая Гил се облегна, скръсти ръце и обяви присъдата:

— Не.

Сега погледите бяха върху мен. Почувствах думата като плесник върху лицето си. Бях провалил сделка. Някъде бях сбъркал и нещо ми подсказваше, че грешката няма нищо общо с „Нет коп“, а по-скоро с „Ревийър“. Трябваше да намеря време да опипам почвата по-

внимателно, да разшифровам що за човек е Гил. И в никакъв случай не трябваше да позволявам на Франк да ме издебне от засада.

Гил явно изпитваше някакво съжаление към мен.

— Съжалявам, Саймън. Присъединявам се към Франк. Когато една сделка започва да се дъни, най-добре е да минимизираш загубите. Научихме този урок с годините и трябва да ти призная — по трудния начин. Сега искам от теб да седнеш с адвокатите и да обмислите как да го поднесете на „Нет коп“. Не желая да губя двата милиона, ако мога да го избегна.

— Без допълнителните три с „Нет коп“ е свършено — прошепнах аз.

— Ами... спасявайте каквото можете — нареди Гил.

Първата ми провалена сделка! Удар по самочувствието, но щях някак да го преживея. Може би дори щеше да ми бъде добър урок в кариерата на рисков инвеститор. Това, с което ми бе трудно да се примиря, бе, че нямаше как да изпълня дадената дума.

— Не мога да го направя — казах аз.

Гил остро ме погледна:

— Мисля, че не разбираш, Саймън. Изказа си аргументите. Изслушахме те. Решихме да се оттеглим. Твоята работа сега е да го направиш и нищо повече.

— Ние имаме моралния ангажимент да предоставим на „Нет коп“ обещаните средства. Аз съм поел този морален ангажимент. И не мога да отстъпя от думата си.

Арт, който до момента бе мълчал, изведнъж се намеси:

— Ей, я престани да ни се правиш на английски джентълмен. Ако не си го разбрал, това тук е бизнес. Заставаме зад победителите, а когато престанат да побеждават, ги изоставяме. Лоша работа, но това е начинът, по който правим пари за нашите инвеститори.

Гил вдигна ръце, за да спре тирадата му.

— Окей, Арт, окей — простичко каза той и се обърна към мен: — Ценя честността ти и вярвам, че ще има място за нея по пътя, по който вървим в „Ревийър“. И съм съгласен, че имаме морален ангажимент да инвестираме още средства, при положение че сме доволни от начина, по който се е развивал бизнесът. Само че не сме. — Гил ме погледна, но аз бях неспособен да реагирам адекватно. — Инвестиционните решения трябва да се базират на реалностите на пазара — продължи

той. — Конкретната реалност е, че партньорите не искат да инвестират. И решението не е твое, а наше. От теб се иска единствено да го изпълниш.

Всички ме гледаха.

— Не мога — казах аз, взех си писалката, прибрах си бележника и напуснах залата.

Седях пред бюрото си в празния офис, който споделях с другите двама младши съдружници, а мозъкът ми се опитваше да смели случилото се.

Работех в „Ревийър“ вече от две години, след като бях постъпил тук направо от школата по бизнес. Още от самото начало бях твърдо решил да успея, да изработя големите пари, които американският инвеститор да спечели, и да разкъсам традиционните окови на собственото си минало: титлата на баща ми, която сега бе станала моя, частното училище, университета, армията. Още на двайсет години бях осъзнал, че отреденият ми живот на традиции и привилегии — за който още от детство ми бе втълпявано, че е един от стълбовете, на които се крепи човешката цивилизация — за мен е просто една студена затворническа килия.

Има нещо измамно в това да служиш в „Лайф Гардс“^[1]: чувството за принадлежност към елита, чувството за превъзходство, внимателно култивирано през векове на войнска помпозност, преклонение пред церемониите, мита и *esprit de corps*^[2]. Само че аз не исках да се заблуждавам.

Слава богу, в съвременния свят войниците ставаха все по-излишни. Не исках да бъда някой, без когото спокойно може да се мине. Исках да бъда там, където нещо се случва... не, не нещо, а важните неща. Така че избягах, напуснах армията и спечелих стипендия в Харвардската бизнес школа. Америка е страната на възможностите за всеки, който смята, че има способности и който иска да успее, стига да е готов да загърби миналия си живот в старата родина.

А аз определено бях един от тези хора.

И се справях доста добре. „Лизинг на компютри“ само за половин година изсипа в „Ревийър“ осем милиона долара при

първоначална инвестиция от половин милион и ми донесе славата на човек, който е или умен, или голям късметлия. Гил имаше високо мнение за мен, а до днес така мислеше и Франк. Страшно исках да стана съдружник — тук се правеха парите в инвестиционното финансиране. По време на един обяд преди няколко месеца Гил бе намекнал, че подобна възможност определено съществува. Готов ли бях да захвърля всичко това точно сега?

Но аз бях дал дума. Не можех да се отметна.

Защо да не мога? Не бе ли и това един от онези принципи, програмирани у мен в училище и армията: думата на джентълмена е нещо свято?

Не, не беше това. Познавах много джентълмени лъжци. Просто на този свят има хора, на които можеш да вярваш, и такива, на които не можеш, и изглежда, за мен бе важно да бъда от първите.

Двамата ми колеги се върнаха от оперативката.

— Теб да не са те налегнали мисли за самоубийство? — попита ме Даниел, като хвърли бележника си на бюрото до прозореца. Нисък, слаб, тъмнокож и блед, той беше най-агресивният, а вероятно и най-умният от трима ни. — Когато ти кажат „не“, това означава „не“ — не си ли го разбрал още?

Свих рамене.

— Представям си как се чувстваш — каза Джон и сложи ръка на рамото ми. — Та те направо те смляха.

— Така излиза.

Той включи компютъра си.

— И все пак мисля, че си прав. Като кажеш, че ще направиш нещо, трябва да го направиш. — И ми се усмихна приятелски.

— Глупости! — изръмжа Даниел. — Арт е прав. Винаги трябва да правим само онова, в което има финансова логика. Нали за това ни плащат хората, които внасят парите си в нашите фондове.

Не му обърнах внимание. Да спориш с Даниел по въпроси, опиращи до морала, беше пълна загуба на време. Този човек персонифицираше концепцията „пазарните сили като религиозна система“. Ако цената на нещо се вдигне, това е добре, ако падне — значи е лошо. И двамата бяхме постъпили тук направо от Харвард, където независимо от задължителните курсове по пазарна етика бяхме индоктринирани с достатъчно академични основания за примата на

пазарния механизъм като морален инструмент. Не че беше необходимо някой да учи точно Даниел на това — той си беше вярващ по рождение.

Джон обаче бе съвсем различен. Висок и атлетичен, с кестенява коса в миши нюанс и големи сини очи, той изглеждаше по-млад от трийсетте си години. И имаше най-дълъг стаж в „Ревийър“ от трима ни. Баща му — Джон Чалфонт старши — беше един от най-богатите американци. Беше направил от „Чалфонт Контролс“ корпорация, оценявана на милиарди долари, и от двайсетина години редовно се появяваше на страниците на бизнес изданията, за да провъзгласи оттам възгледите си върху трудолюбието на американеца, корупцията сред политиците и нечестната чуждестранна конкуренция.

Джон младши обаче не гледаше с добро око нито на скъсването от работа, нито на парите, и икономично бе положил минимума усилия, необходими, за да влезе в престижен колеж на Източния бряг, а после и в бизнес школата. Единствената му амбиция, изглежда, беше да води обикновен живот, ако може без главоболия, което — като се имаше предвид кой беше баща му — не бе никак лесно за постигане. Постъпването в „Ревийър“ бе поуспокоило баща му. Един път Даниел бе казал, че Джон няма да се задържи във фирмата — не се интересувал от парите. Даниел вероятно беше прав. Но Джон съвсем компетентно правеше всичко, което влизаше в задълженията му, и беше много трудно да намериш в него нещо, което да ти попречи да го харесваш. Вършеше много работа за Франк, който също нямаше нищо против него.

— Какво ще правиш сега? — попита ме той.

Въздъхнах. Този въпрос не ми излизаше от главата, откакто бях напуснал оперативката.

— Не знам. Мисля да напусна.

— Недей, Саймън — намеси се Даниел. — Говоря ти съвсем сериозно. Подобни дивотии стават всеки ден. Могат да се случат навсякъде, независимо къде работиш. Това че Франк тази сутрин е в гадно настроение, не означава, че се налага да сложиш край на кариерата си. Всъщност какво му беше наистина? Никога не съм го виждал толкова вкиснат.

— И аз. Ти какво мислиш, Джон?

— Не знам — замислено каза той. — Нещо го гризе.

При нормални обстоятелства Франк със сигурност би ме подкрепил. Дори ако не беше съгласен с моите заключения, той щеше да намери начин деликатно да ме насочи в правилната според него посока и в никакъв случай нямаше да изчаква мига на максимално унижение.

Дали не беше защото ни бе видял с Даян? Това бе единственото логично обяснение. Франк обожаваше дъщеря си и много се грижеше за нея. Може би прекалено много.

Телефонът ми иззвъня. Беше Гил.

— Саймън, искам да поговорим утре сутринта. Да кажем в девет? — Гласът му беше съвсем приятелски.

— Гил, ако може да поговорим веднага...

— Не е нужно — прекъсна ме Гил. — Утре сутринта, за да имаш време да помислиш за случилото се. Окей? В девет.

Тонът му не оставяше място за спор, а и решението му бе разумно.

— Добре, ще дойда.

— Гил ще ти даде шанс да се измъкнеш от ситуацията — обади се Даниел. — Използвай го.

— Ще видим. — Взех папката за „Нет коп“ от бюрото си и се опитах да се съсредоточа върху нея.

— Нещо по-интересно през уикенда, Даниел? — попита Джон.

— Да — отговори Даниел. — Ходих във Фоксудс. Играх блекджек цялата нощ в събота и на излизане бях с хиляда долара в плюс. Какво повече му трябва на човек? А ти?

— Нищо толкова възбуждащо. Бях на изложба на Моне в Музея на чуждестранното изкуство. Много е хубава. Трябва да я видиш.

— Запиши ме! — каза Даниел.

— Даниел, ти влизал ли си някога в галерия на изкуството? — поинтересувах се аз.

— Естествено. Когато бях малък, родителите ми ме заведоха в някакъв музей в Париж. Повърнах върху скулптура на мъж и жена в интимна поза. Майка ми беше убедена, че невинното ми съзнание не е могло да понесе непристойната композиция. Според мен се дължеше на глътката перно, която бях глътнал на обяд, без да ме видят. Получи се много конфузно. Изглежда, музеите не ми понасят.

— Сигурен съм, че е така — изсумтя Джон.

Телефонът ми иззвъня пак. Този път беше обаждане отвън.

— Би ли поел разговора, Джон.

Той натисна бутона и вдигна слушалката. Изслуша каквото му казаха, вдигна поглед към мен и изрече беззвучно само с устни „Крейг“. Поклатих глава.

— Съжалявам, Крейг, в заседание е... Може да продължи целия ден. Не, не знам за какво става дума... О, разбира се, че ще ти се обади, когато има новини. Дочуване.

— Благодаря — казах аз, когато той затвори. — Крейг ще звъни целия ден. Имате ли нещо против да поемате разговорите ми?

— Ние да поемаме твоите разговори? — изненада се Даниел. — Не можем да направим това. Трябва да сложим дежурен на телефона ти. Има една агенция — ще им се обадя и ще ти пратят временна секретарка. Каква предпочиташ? Червенокоса? Блондинка? Да вземем блондинка, а?

— Ти ще се справиш прекрасно, Даниел — охладих го аз.

Отново забих поглед в папката с документацията на „Нет коп“. Бях казал на Гил, че не мога да изпълня решението му, но това решение беше взето и трябваше да приема този факт. Не можех да го оставя на някой друг в „Ревийър“, а още по-малко можех да оставя някой безцеремонен адвокат да съобщи на Крейг. Трябваше да го направя сам — очи в очи, това поне му дължах.

[1] Специална кавалерийска рота, която участва като част от церемониалната охрана на британския суверен. — Б.пр. ↑

[2] — Буквално „духа в тялото“ (фр.); в преносен смисъл — чувство за принадлежност към дадена група, чувство за чест и дълг, споделяно от членовете на една група. — Б.пр. ↑

3.

„Нет коп“ беше разположена в съвременен индустриален парк в Хемлок Гордж — малка гориста долина при отбивката от шосе 128 за Уелсли. Цялата компания всъщност представляваше зала, натъпкана с инженери, разпределени из преградени отделения, на първия етаж на ниска кафява административна сграда. Влязох — единствената секретарка на фирмата Джина ми махна — и се огледах за Крейг. На този етап по проекта цялата работа се вършеше на компютри. В едната половина на стаята бяха хардуерните специалисти, в другата — софтуерните. Това всъщност бяха две съвсем различни групи хора, говорещи на напълно различни компютърни езици: хардуеристите използваха Verilog, а софтуеристите — C++. За Крейг бе важно тези две групи да работят съвместно. Това ставаше възможно благодарение на малък екип от „двуезични“ инженери, седящи в средата на залата в компанията на красив златен ретривър на име Джава.

Доста от хората бяха на средна възраст, а някои дори бяха побелели. Крейг обичаше да наема опитни хора, доказани специалисти — онези вече задомени, но още ентузиазирани пионери от 80-те, които имат жени, деца и малко повече здрав разум в главите си.

Екипът беше добър. Страхотен екип, според Крейг. Хора, тръгнали от нулата и успели да постигнат за половин година повече, отколкото бяха направили за две години развойните отдели на големите компании.

Човекът, когото търсех, пишеше с главозамайваща скорост на бяла дъска, монтирана в ъгъла. Блестящата гладка повърхност беше покрита с кутийки и стрелки, свързани в озадачаващ комплекс. Крейг завърши обяснението си с голяма въпросителна, изрисувана с толкова чувство, че маркерът в ръката му едва не се счупи. Публиката му се състоеше от двама инженери: индиец с брада и грамаден мъж със свободна жълта тениска и коса, която може и да бе оредяла отпред, но се спускаше на гърба му като водопад.

Прекосих залата и леко се изкашлях.

Крейг се обърна.

— Здравсти, Саймън. Как си? — Макар да бе завършил Масачузетския технологически институт, той стриктно се придържаше към един от поне дузината бостънски акценти. Усмиваше се широко, явно доволен да ме види. Може и така да беше.

— Добре съм, Крейг. А ти как си? — неспокойно отговорих аз.

— Е, кога получаваме мангизите?

— Точно за това исках да поговорим. Има проблем.

— Проблем ли? Какъв проблем?

Двамата слушатели на лекцията му ни наблюдаваха с нескриван интерес. Всъщност усещах с гърба си погледите и на всички останали в залата.

— Не може ли да поговорим в кабинета ти?

Крейг застина и се огледа.

— Добре, ела — изръмжа той и ме поведе към малкото отделение, преградено със стъклена стена от останалата част на залата. И щом затвори вратата, попита: — Какъв е проблемът?

— „Ревийър“ реши да прекрати по-нататъшното инвестиране в „Нет коп“ — казах аз. — Съжалявам, Крейг.

— Искаш да кажеш, че няма да ни дадете парите, така ли? — възкликна Крейг и лицето му почервения. Мощната му шия се изду, вените по нея набъбнаха. Мускулите му опънаха тениската до спукване. Той удари малката масичка с такава сила, че се изплаших да не я счупи. — Трябва да ни дадете тия шибани пари! Разбираш ли? Просто трябва!

— Крейг, съжалявам, обсъдих въпроса със съдружниците. Не можем.

— И защо, по дяволите, не можете?

Той направи няколко крачки към мен и гневно ме изглежда. Беше под метър и седемдесет, но тренираше редовно в зала. Приличаше повече на щангист, отколкото на гениален програмист. Беше як, корав и много, ама много ядосан.

Потърсих правилните думи.

— Беше преценено, че пазарът се е променил. Че конкуренцията се е засилила чувствително. Че има много компании и е трудно да се предскаже кой ще е победителят.

— Боже господи, не сме ли го обсъждали това милион пъти?! Искаш да знаеш кой ще е победителят, така ли? Да ти кажа тогава — ние!

Той се удари с дебелия си пръст в гърдите и от устата му изхвърча слюнка. Инженерите отвън бяха спрели работа. Някои от тях бяха наставали, за да видят по-добре какво става.

Искаше ми се да му кажа, че за мен правото е на негова страна и че „Ревийър“ трябва да му даде парите. Но това нямаше да е професионално и щеше да е нелоялно към фирмата. Освен това щеше допълнително да обърка и без това заплетената ситуация. Гил беше прав: докато работех за фирмата, бях длъжен да изпълнявам взетите решения. Дали съм съгласен с тях, или не, беше въпрос само между мен и тях.

— Съжалявам — повторих аз. — Това е положението.

— Не можете да постъпите така, Саймън. Трябва да изпълнявате споразумението.

— Не съвсем.

— В него се казва, че ако изпълним под етапите, „Ревийър“ ще преведе още три милиона долара. Ние ги изпълнихме. Къде са парите?

— Не сме уверени, че ейсикът^[1] е тестван достатъчно.

— Това са глупости! Аз съм доволен, какво повече ви е нужно?

— Бихме искали да се изтества в реални условия за период не по-кратък от три месеца. Да видим дали ще свърши работа в реална система.

— Това е невъзможно и ти прекрасно го знаеш! Освен това, щом аз казвам, че работи както трябва, това е достатъчно!

С нежелание му хвърлих копие от инвестиционното споразумение, където думите „ще се реши по усмотрение на Ревийър Партнърс“ бяха отбелязани с жълт маркер.

Крейг го погледна и се озъби. После забодя пръст на друго място от страницата.

— А какво ще кажеш за това: „Одобрението не може да бъде отказвано без уважителни причини“? Защото аз твърдя, че причините ви, задници такива, изобщо не са уважителни.

Въздъгнах.

— Твоите адвокати могат да заработят някой и друг долар съвместно с нашите юристи и да обсъдят пространно както този

въпрос, така и всичко останало, което сметеш за уместно. Това наистина няма значение. Ние ще спечелим, а дори ако това не стане, има още две клаузи, на които можем да се позовем. Разбери, Крейг, ако не искаме да даваме още пари, никой не може да ни задължи да ги дадем.

Крейг хвърли споразумението на масата и отиде до прозореца, който гледаше към парка, а отвъд него и към плитката вдлъбнатина в земната повърхност, носеща името Хемлок Гордж.

— Ти ми даде дума, че ще получим парите, Саймън — прошепна той, без да се обръща към мен.

— Знам — отговорих му. — И не я удържах. Не трябваше да ти обещавам неща, които не зависят от мен.

— Вложих всичко в този проект, Саймън — каза той. — И не само всичките си пари. Зарязах добре платената си работа в преуспяваща компания. Вече почти не виждам Мери и децата. И не съм само аз. Какво ще кажеш за момчетата отвън? — Той махна с ръка към малката групичка, надничаща през стъклената преграда. — Обещах им, че „Нет коп“ ще успее. Обещах им, че ако си скъсат гъзовете от бачкане в продължение на две години, няма да съжаляват. И ако трябва да ги изоставя, защото вие сте ме зарязали... — Замълча. Последва дълга пауза, по време на която той се поклащаше напред-назад. Приличаше на буца стегнати мускули, натъпкана в дънки, маратонки и черна тениска с щампована на гърдите бяла гира. — Кой беше, Саймън?

— Какво искаш да кажеш?

— Кой от тях беше? Кой ни предаде? Гил Апълби? Франк Кук? Онази жена, как ѝ беше името? Индиецът?

Бях впечатлен, че Крейг помни имената на хората, пред които бе направил презентацията на проекта си в началото на годината.

— Това беше съвместно решение на съдружниците. С консенсус. Крейг рязко се извърна.

— Не ми разправяй тези дивотии! Дължиш ми истината поне за това. Казвай кой беше?

Беше прав. Дори лоялността към фирмата има своите граници. И наистина му дължах поне това.

— Франк Кук — отговорих аз.

— Мръсник! Шибан мръсник! — Крейг изумено завъртя глава.

— Крейг! — казах аз.

— Какво?

— Ти ще намериш парите.

— О, моля те. Преебахте ни, начукахте ни го така, че...

— Това е златна възможност за някой друг.

— О, да! Сигурно трябва да повярвам, че някой друг инвеститор ще ми скочи в скута с един тон пари, като разбере, че вие сте се оттеглили. Хайде, моля те!... — На лицето му бе изписано презрение.

— Можеш да опиташ. Ще ти дам възможно най-добрите препоръки.

— Да не би да вярваш, че някой ще се обади на теб? Не се ли сещаш, че който се интересува, ще позвъни на Франк Кук, и нали знаеш какво ще им каже този шибаняк?

Крейг беше прав. Франк щеше подробно да обясни защо „Ревийър“ се е оттеглила от сделката. Крейг ме гледаше — малките му сини очи горяха под смръщените му вежди, късата му коса беше щръкнала.

— Знаеш ли, повдига ми се от теб! Я се махай оттук!

— Крейг, бих могъл да помогна...

— Махай се! — изкрещя той.

Кимнах и си тръгнах. Минах покрай редицата гневни и озадачени лица отвън и излязох от сградата. А когато вратата се затвори зад гърба ми, се облегнах на стената и проклинайки Гил, „Ревийър“ и себе си, се заклев никога вече да не изпадам в подобна ситуация.

Когато се върнах в офиса, Даниел преглеждаше на компютъра си списък с цените на акциите. Той имаше рядката способност да възпроизвежда историята в движението на цените на акциите на дадена компания с години назад, само благодарение на това, че редовно ги следеше.

Даниел и аз практически не се познавахме от бизнес школата. Тогава знаех само, че е от добрите студенти и много обича да говори за собствените си инвестиции. Ако се съдеше по приказките му, в по-голямата си част те бяха изключително сполучливи. Даниел имаше магическата способност да предугажда изкупуването на компаниите

дълго преди това да стане факт, както и да налучква капризите в предпочитанията на инвеститорите, работещи в сферата на технологиите. Не правеше тайна от амбицията си да натрупа милиони за нула време и смяташе, че именно фондовата борса е мястото, където може да постигне мечтата си. Имаше върховно доверие в способностите си на инвеститор, но беше крайно пресметлив, когато опреше до поемане на рискове.

Подобен човек добре се вписваше в „Ревийър“, а и на него, изглежда, му допадаше да се занимава с рисково инвестиране, защото, както ми довери веднъж, това му давало добра информация за пазара и смятал, че може да направи добри пари.

— Крейг не беше щастлив, нали? — попита той, като вдигна поглед от листа пред себе си. — Опитали ли се да те убие?

— Почти — признах аз.

— Наложил ли се да използваш за самоотбрана нещо от наученото в армията?

— Не, Даниел. Просто стоях и се мъчех да запазя хладнокръвие. Мисля, че успях.

— И какво ще правиш сега? — обади се Джон.

Тръшнах се на стола си.

— Не знам.

— Чай? — погледна ме Джон.

— Благодаря.

Той излезе и след малко се върна с чаша чай за мен и сложна смеска от мляко с кафе за себе си.

— А за мен? — възмути се Даниел.

Джон се плесна по челото:

— Дявол да ме вземе! Пак забравих!

Джон надникна над рамото на Даниел към списъка с котировки на екрана.

— Четиридесет и три и една четвърт, така ли?

Знаехме какво търси да види. Малкото невзрачно число, вълнуващо всички в „Ревийър“ всеки ден. Котировката на „Био-уан“.

— Пълзи нагоре — отбеляза Даниел.

Джон взе от бюрото си куп хартия и го стовари върху бюрото на Даниел:

— Наслаждавай се!

Беше така наречената „студена поща“: предложения, получени по пощата от широкия свят на побъркани изобретатели и заваяни мечтатели. В компютърната ни система съществуваше още и така наречената „виртуална поща“ — всичко, получено по е-пощата.

— Но няма да ги чета — простена Даниел. — Установил съм, че писмата, с които отказваме, се получават много по-вежливи, когато не съм чел онова, на което отказвам.

— Трябва да ги четеш. Тази седмица е твой ред. А и Гил настоява.

— Добре де. — Той притегли към себе си купчината писма и папки с бизнес планове и започна да ги преглежда. — Неудачници нещастни...

— Още не сме сигурни — напомни му Джон.

— Я моля те... Всичко е пълен боклук. — Даниел почука с показалец бизнес плана, който току-що бе разтворил. — Ето, това е от някакъв, дето иска да продава НЛО скенери по Интернет.

— Аз намерих предложението за генериране на енергия от вятъра в студената поща — напомни му Джон.

Даниел извъртя нагоре очи.

— Именно. — Имаше право. Макар Джон да се бе развълнувал много от идеята, Гил я бе отхвърлил без колебание.

— Поне не се отнасям с предубеждение — оправда се Джон.

— И човек може да ти внуши всичко — измърмори Даниел.

Опитах да се съсредоточа върху пряката си работа, но се оказа невъзможно. Атакуваха ме от всички страни. Първо Франк и другите партньори, после Крейг. На Крейг можех да простя. На Франк — не.

Двамата с Франк бяхме изпитали симпатия от пръв поглед един към друг още на първото ми интервю за работа в „Ревийър“. След като постъпих, се сработихме прекрасно, а после той одобрително бе наблюдавал развитието на връзката ми с дъщеря му.

Беше направо луд по Лиза. Разбрах, че бил болен от мъка, когато тя на четиринайсетгодишна възраст се пренесла с майка си в Калифорния. После се върнала в Бостън, за да работи за малка фирма, занимаваща се с биотехнологии, и започнали да се виждат често. В началото бях успял добре да се впиша в тази организация на семейните им дела, но не знам защо, след като се оженихме, нещата се промениха. Поканите до нея да прекара уикенда с него в къщата му на

брега, които дотогава бяха епизодични и неофициални, станаха настойчиви и редовни. Само че когато отидех и аз, вече не се чувствах добре дошъл. Искам да кажа, бях убеден, че Франк подрежда нещата така, че да имат време за тях, през което мен да ме няма.

Общо взето мислех, че мога да го разбера. Той със закъснение бе установил, че след като Лиза се е омъжила за мен, най-важният мъж в живота ѝ ще съм аз. Това явно го безпокоеше. Безпокоеше и мен. Лиза и аз работехме здраво и на мен ми се искаше да прекарваме малкото си свободно време заедно.

Подозрителността на Франк към Даян също не помагаше. Към страха му да не загуби дъщеря си, към ревността за времето, което аз прекарвах с нея, сега се добавяше и загрижеността, че тя може да стане жертва на шавлив съпруг.

Добре, даже и това можех да разбера. Но не ми харесваше. Особено след като се отразяваше на служебните ни отношения. Налагаше се да си поговорим с него.

Беше си в кабинета. Всички партньори — така наричахме старшите съдружници с дял във фирмата и право на глас при вземането на управленчески решения — имаха отделни кабинети, добре обзаведени с онази комбинация от скъпа технология и антична мебелировка, за която Гил смяташе, че е най-подходяща за преуспяваща фирма в сферата на рисковите инвестиции: последен модел компютри, стари гравюри, дискретно разположени видеокасетофони, кожени кресла, телефони за конферентна връзка, маси от тъмно дърво и прочее.

Франк говореше по телефона и ми махна да седна на креслото пред писалището му.

Зачаках. Той продължаваше да говори, като отбягваше погледа ми. Жестикулираше. Свиванията на раменете и движенията на ръцете му бяха единственото, издаващо еврейския му произход, и бяха единствената прилика с Лиза, която забелязвах. Човекът пред мен изглеждаше като белокож англосаксонски протестант, докато тя бе взела по-острите черти на майка си, тъмната ѝ коса и очи. Баща му, проспериращ бостънски лекар, бил роден с фамилното име Кох, но го сменил на Кук в успешен опит да се приобщи към обкръжаващата го среда.

На работа двамата винаги се държахме като колеги или в краен случай като партньор и съдружник.

До днес.

Накрая той свърши разговора и се обърна към мен.

— Бих искал да поговорим за сутринта — започнах аз.

— Няма какво повече да си кажем. Казахме каквото имаше на оперативката.

— Не мисля така. Има и нещо друго.

— Беше допуснал грешка. Ще се научиш.

— Знам, че си ме видял с Даян.

Това го накара да се наведе към мен.

— Саймън, разбери: бракът ти с дъщеря ми няма никаква връзка с начина, по който се отнасям към теб на работа, и ми е крайно неприятно, че можеш да мислиш иначе.

И какво би трябвало да мисля? Тази сделка беше обща за нас двамата. Нищо не се е променило. Крейг си вършеше работата по гениален начин и всички под етапи, заложили по наше настояване, бяха отчетени успешно.

— Не съм съгласен, Саймън. Както казах тази сутрин, много неща са се променили. Започнах да имам съмнения към Крейг. Това, което направих, бе да блокирам една лоша инвестиция на фирмата. Въпрос на преценка. Моята беше правилна, твоята — грешна. Виж, не желая да продължавам повече този разговор.

— Защо не оставим преструвките — казах аз. — Може да не си бил съгласен с моята преценка, но трябваше ли да ме унижаваш пред...

— Казах, че не желая да продължавам този разговор. — И той свали поглед към документите на писалището си.

Знаех, че имам още, което бих могъл да кажа, може би повече, отколкото следваше да бъде казано. Но Франк не желаше да ме чуе.

— Може и да не искаш да говорим за това сега, но някой ден ще трябва да изясним тези неща — казах аз и ядосан напуснах офиса му.

В коридора се разминахме с Даян.

— По-весело — каза ми тя.

— Защо? Нищо не правя както трябва.

— Не е така. Ела в моя офис.

Последвах я. Тя старателно затвори вратата зад нас. Офисът ѝ беше по-малък от този на Франк и по-прибран. Стилен, сдържан и модерен.

Свлякох се в първото попаднало ми кресло и стиснах лицето си с ръце. Тя седна на дивана срещу мен. Беше спокойна, на устните ѝ имаше окуражителна полуусмивка. Виждах през пръстите си дългите ѝ крака, опрени на дивана. Лиза си беше права. Тази жена несъмнено бе адски привлекателна.

— Всеки има своя лош ден в която и фирма да работи — каза тя. — Ще трябва да се примириш. Това е като ритуал за встъпване в пълнолетие. С лизинга на компютри успя. Сега е ред на издънката. Но знай, че те наблюдават как я приемаш. Стъпиш ли отново на краката си, значи си издържал изпитанието.

— Ще видим как ще се получи — казах аз. — Между другото, благодаря ти за подкрепата.

— Мисля, че ти беше прав. Не виждах защо не трябва да го казвам. — Тя за миг се усмихна. — Сега — тя стана и взе куп документи от бюрото си — искам да прегледаш това. Става дума за една компания, казва се „Тетраком“. Имат идея за нов вид микровълнови филтри за мрежите на клетъчната телефония. Технологиата ми се струва крайно интересна. Планирам да отскоча да ги видя в Синсинати следващия четвъртък и петък. Ще можеш ли да дойдеш?

Бях готов да кажа: „Да, разбира се“, но се поколебах. Командировка с преспиване в компанията на Даян... не беше най-разумното нещо в момента.

— Не мисля, че ще мога — казах. — Има още доста неща около „Нет коп“, които чакат мен.

— О, стига де. Става дума само за ден и половина. Бих се радвала да работим заедно. Мисля, че от нас може да стане добър екип.

Когато партньор изрично пожелае да работи с теб по някоя сделка, е глупаво да се опъваш.

— Да не би проблемът да е в пътуването с мен? — проникателно ме изгледа Даян.

Стоеше пред мен, облечена в делови костюм, застанала до голямото си бюро — партньор във фирмата, за която работех. Беше

експерт в сферата на телекомуникациите — област, в която исках да специализирам и аз. Как бих могъл да имам проблем да пътувам с нея?

— Не, разбира се, не. Ще гледам да мога.

— Отлично. Ще поговоря с Гил, ако „Нет коп“ създава проблем. Но тази сделка е важна.

Усмигнах се и излязох.

— Видях те да се вмъкваш в офиса на Даян — каза Даниел, когато се прибрах. — Вие двамата май си прекарвате доста добре.

— О, интересуваше се колко добре ти виси, Даниел — отговорих аз. — Но не се безпокой, няма да й кажа, обещавам.

— Кажи й, че е добре дошла да го провери лично. — Даниел се усмихна на редиците числа върху екрана на монитора. — По всяко време.

[1] От ASIC (Application Specific Integrated Circuit) — специализирана интегрална схема, използвана за решаване на конкретен проблем или реализиране на специфичен алгоритъм. — Б.пр. ↑

4.

Излязох от офиса в шест — доста рано за мен — и тръгнах пеша към къщи. Пътят минаваше от Финансовия квартал през Комън до Бийкън Хил. Вечерта бе топла за началото на октомври и имаше много хора: разхождаха се без да бързат, по тениски или ризи с къс ръкав. Вече бе имало една-две по-студени нощи и листата по дърветата бяха започнали да пожълтяват.

Вървях бавно, опитвах да се отпусна и се радвах на ласката на последните слънчеви лъчи. Няма никакво съмнение, че в Бостън есента е най-добрият сезон. А най-лошият е зимата. Само след два месеца щях да се боря със студа, за да се добера до къщи.

В Бийкън Хил както обикновено бе спокойно. Разминах се с някаква нещастница, повела четири кучета от Комън обратно към собствениците им, и вежливо се усмихнах на един мъж, който се възмущаваше на глас на „кучия син“, заел две места за паркиране с една кола. Паркирането и кучешките изпражнения са двата най-големи проблема на Бийкън Хил. Съгласен бях с общото мнение по единия, не разбирах другия, но в квартал като този най-разумно е да държиш подобно мнение за себе си.

На средата на склона отдясно на пътя живееше Гил: стилна градска къща на Луисбург Скуеър, там където бяха може би най-скъпите частни парцели в Ню Ингленд. Нашият апартамент обаче бе в „плоската“ част на хълма, долу в ниското, почти в края на симпатична малка уличка, където редките стълбове на уличното осветление се гушеха сред зеленина.

Току-що си бях извадил бира от хладилника, когато се прибра и Лиза.

— Много рано — удивих се аз.

— И ти — отговори ми тя и ме дари с целувка. — Но е хубаво, нали? — Прегърна ме. — Какво има? Лош ден?

— Ужасен.

— О, не... Какво се е случило?

Извадих бира и за нея и седнахме заедно на дивана. Тя се сви под ръката ми, а аз ѝ разказах за оперативката, за начина, по който Франк ме бе унизил, и за позицията, която бях заел. После ѝ разказах за реакцията на Крейг. Цял ден бях чакал с нетърпение момента, когато ще разкажа всичко на Лиза.

Когато свърших, тя избухна:

— Не мога да повярвам, че татко е постъпил така! Веднага ще му се обадя.

— Не, недей.

— Саймън! Той не може да се държи с теб на работа по този начин. Това просто... просто не е прието. — Тя се измъкна от прегръдката ми и тръгна към телефона.

— Недей, Лиза — повторих аз. — Само ще усложниш нещата.

Но тя вдигна слушалката. Сложих пръст на вилката.

Лиза ме погледна и като че ли малко се поуспокои.

Притеглих я към себе си и я прегърнах.

— Много ми е приятно, че си толкова загрижена — казах. Наистина ми беше приятно. Ако имах нужда от нещо, то бе Лиза да застане така решително на моя страна. — Досега някак успявах да удържа отношенията между нас в службата на чисто професионална основа. Бих искал нещата да си останат такива.

— Окей — неохотно се съгласи тя. — Обзалагам, се, че не му е станало приятно като те е видял с Даян. Но прекалява. Непростимо е да се държи с теб по този начин.

— Вярно, не би трябвало — съгласих се аз, взех бирата си и отпих дълга глътка. — Гил иска да разговаря с мен утре.

— Как смяташ да се държиш?

— Не знам. Може би трябва да подам оставка. Нали обещах парите на Крейг. Всъщност двамата с Франк му ги обещахме. И сега Гил очаква от мен да затворя кранчето. Не виждам как мога да си затворя очите.

— Крейг не може ли да намери парите от друго място?

— Едва ли друга инвестиционна фирма ще го погледне, ако „Ревийър“ се оттегли от него по такъв начин — поклатих глава аз.

— А клиентите? В света на биотехнологиите малките фирми винаги сключват сделки с големите фармацевтични компании, които пласират продукцията им.

Обмислих идеята.

— Може да се опита. Ще бъде трудно, но определено си заслужава. — Лиза отпи от бирата си. — За какво си мислиш?

Тя мълчеше. Чаках.

— Наистина ли искаш да напуснеш? — попита ме тя накрая.

— Не. Но мисля, че се налага.

— Но искаш ли? Искам да кажа, готов ли си да се предадеш?

— Изобщо не искам да се предавам — казах аз. — Но понякога обстоятелствата се извъртат по такъв начин, че единственото достойно нещо, което ти остава, е да се махнеш. Опасявам се, че случаят е точно такъв.

— Виж, ако си решил да напуснеш — напускай. Доколкото разбирам, проблемът ти е сериозен. Можеш да избягаш от него, но можеш и да се опиташ да го решиш. Въпрос на избор.

Изслушах я търпеливо.

— Говориш за „бягство“... Според мен напускането е достойният изход от положението. Изходът, който изисква известен кураж.

— Напускането си е напускане — въздъхна Лиза. — Не се опитвам да те убеждавам да забравиш за обещанието си пред Крейг. Да, вярно е, че си го изоставил в трудна ситуация. Може да не е по твоя вина, но все пак косвено си станал причина той да изпадне в много трудна ситуация. Може би си морално задължен да му помогнеш да се измъкне от нея.

— „Нет коп“ е вече история.

— Още не е — възрази Лиза. — Не си спомням да съм виждала толкова целеустремен човек колкото Крейг. Умен е. И ти си умен. Предполагам, че двамата ще измислите някакъв изход.

Вярата й в мен бе трогателна. И в случая напълно неуместна.

— Ще помисля по въпроса.

Извъня телефонът. Вдигнах слушалката и чух чистия английски изговор на сестра ми.

— Хелън! Кое време е там? В Лондон сега не е ли посред нощ?

— Не можах да заспя. И реших, че моментът е удобен да те намеря у вас. — Гласът й издаваше, че е изморена. Изморена и обезпокоена.

— Какво има? — попитах. Новините явно бяха лоши. На Хелън се случваха само лоши неща.

— Днес разговарях с адвокатите. Те смятат, че можем да обжалваме. Не знам какво да предприема.

— Но нали загубихме делото. Какво ги кара да мислят, че можем да го спечелим, ако обжалваме? Или ги интересува само хонорарът?

— Изровили са две вещи лица, които ще свидетелстват, че лекарят се е отнесъл небрежно. Експертите са добри. Уважавани. След имената им има цял куп съкращения на титли.

— И ще трябва да им се плати, естествено.

— Разбира се. Както и на адвокатите. Особено на онзи, който ще ни представя на делото. Няма да ти казвам сумата.

Нямаше смисъл. Досега Хелън вече бе изхарчила по делото скромните си спестявания. Както и аз своите. И дори тези на Лиза. Трябваше да изплащам и заема си за следването в бизнес школата. Делото бе погълнало цели шейсет и пет хиляди лири. И след всичко това Матю все още имаше церебрална парализа, а Хелън се бе видяла принудена да зареже кариерата си в телевизионна компания. Вместо това се беше хванала като секретарка на половин работен ден, за да може да отделя повече време за него.

— Говори ли с Пиърс?

Пиърс беше бащата на Матю — неуспял телевизионен сценарист, изчезнал от живота на Хелън преди да се роди момчето.

— Какъв смисъл има? Той не се интересува, няма пари, а и не го бива за нищо.

— А мама?

— Само това ми липсва! Не съм говорила с нея от половин година.

Майка ни, лейди Ейот, не бе затаила неодобрението си от решението на дъщеря ѝ да роди, без да се е омъжила. Освен това и тя нямаше пари.

— Какво смяташ да правиш? — попитах я.

Хелън въздъхна, после каза:

— Ако спечелим, можем да разчитаме на голямо обезщетение. Достатъчно голямо, за да мога да се грижа за Матю. Ще ни платят и разносните, така че ще мога да ти изплатя дълга си.

— Това не е толкова важно.

— За мен е важно.

Важното сега бе как Хелън щеше да се грижи за сина си без съпруг, без пари и без работа. Това бе големият въпрос. Много обичах по-малката си сестра. Тя бе имала сурово детство. И заслужаваше нещо по-добро от това, което ѝ предлагаше животът.

— А ако пак загубим?

— Вече загубих всичко, така че не ми пука — каза Хелън. — Сега се безпокоя за теб. Не трябваше да те замесвам. Трябваше да им кажа, че не можем да си позволим да мислим за обжалване. Но... сега това е единствената ми надежда. Освен това реших, че... че няма да ти хареса, ако взема решение, без да те питам.

— Права си — казах аз. — Радвам се, че се обади. — Въздъхнах. — Но вече нямам нищо, Хелън. Направих всички заеми, на които можех да разчитам.

— Знам — простичко отговори Хелън.

Мълчание.

— Колко? — попитах накрая.

— Петдесет хиляди лири. Може би по-малко. Но трябва да имаме готовност за петдесет хиляди.

Седяхме, без да говорим, на хиляди мили разстояние един от друг. Трябваше да опитаме. Трябваше да намерим начин да опитаме.

— Не трябва да го решаваме веднага, нали? — казах накрая.

— Не, имаме време.

— Нека помисля — предложих аз. — Ще гледам да измисля нещо.

— Благодаря — каза тя с искрица надежда.

Затворих.

— Искане да обжалва ли? — поинтересува се Лиза. Кимнах. — И ще трябва още пари?

— Петдесет хиляди.

Лиза изкриви лице.

— И откъде ще ги намерим?

Свих рамене. Нямах никаква представа откъде бих могъл да намеря подобна сума. Отпуснах се на дивана. Бях направил всичко по силите си за Хелън, но то не се бе оказало достатъчно. Обзе ме отчаяние.

— Просто не мога да повярвам колко е тъпа системата ви — обади се Лиза. — Ако подобно нещо се бе случило тук, нямаше да се налага да плащаме нищо и адвокатите ни досега щяха да са издействали извънсъдебно уреждане на спора.

Беше абсолютно права. Казусът се бе оказал изненадващо сложен. При раждането на Матю се бяха получили усложнения, поради които той бе останал без кислород за няколко минути. Акушерът бе допуснал някои грешки. Когато се бе изяснило, че Матю има церебрална парализа, очевидният извод бе, че вината е у лекаря. Хелън бе решила да заведе дело, аз я бях подкрепил.

В онзи момент подобно решение ни се бе сторило повече от естествено. Любовникът ѝ се бе махнал и Хелън се бе почувствала изоставена и гневна. На мама не можеше да се разчита, а Матю — той вече бе на две годинки — имаше нужда от постоянно внимание. Хелън бе зарязала обещаващата си кариера в създаването на телевизионна продукция и се бе изправила пред необходимостта да прекарва всяка свободна минута от живота си или в грижи за Матю, или в търсене на начин да спечели достатъчно пари, за да плаща да го наглежда някой друг. Трудно ѝ беше и ако не бе пълната зависимост на Матю от нея, предполагам животът отдавна щеше да я е пречупил. Не заслужаваше подобна съдба.

Казусът бързо се бе усложнил и хонорарите бяха скочили до небесата. Парите не стигаха и на нас с Лиза, но аз винаги досега бях вземал едно решение — не можех да изоставя сестра си.

— Съжалявам — казах и хванах ръката на Лиза.

Тя леко я стисна:

— Не се притеснявай. Аз бих постъпила по същия начин за брат ми и съм сигурна, че и той не би се поколебал да ми помогне.

Малко по-късно вече лежахме голи в леглото и четяхме. Лиза бе потънала в един дебел, адски сложен роман, чието име не ми говореше нищо. Аз самият прелиствах папката за „Тетраком“, която ми бе дала Даян, и се насилвах да държа очите си отворени.

— Днес получихме добри резултати — внезапно каза Лиза.

Оставих папката с готовност.

— Така ли?

— Да, изпитанията на ВР56 върху животни изглеждат обещаващи. Скоро ще можем да минем върху хора.

— Но това е чудесно! Значи наистина работи?

— Не можем да сме сигурни преди да сме приключили с пълния цикъл клинични изпитания, но засега всичко изглежда прекрасно.

— Много се радвам, мила. — Наведох се към нея и я целунах. Преди време Лиза бе изказала предположението, че ВР56 — някаква малка изолирана лично от нея молекула, наречена неuropeптид — би могла да въздейства благоприятно върху Паркинсоновата болест. Изглежда, се оказваше права. Бях горд с нея. — Може би „Бостън пептидс“ след няколко години ще могат да разчитат на пазарен дял от някой друг милиард.

— Вие, инвестиционните посредници, мислите само за пари! Най-хубавото ще е, ако намерим лечение на паркинсона. Това наистина ще е страхотно постижение!

— Разбирам — казах аз мъничко засрамен. — Но въпреки това ми се иска да се надявам.

Тя се усмихна:

— Горкият Хенри е толкова възбуден, че не е на себе си. — Хенри Чан бе нейният шеф и основателят на „Бостън пептидс“. — Но за да финансираме клиничните изпитания, ще ни трябват пари. „Венчър Фърст“ вече не желае да дава. Трябва да ти кажа, че напълно разбирам Крейг.

Направих гримаса.

— „Венчър Фърст“ поне има извинение. Мисля, че са пресушили фондовете си. — Ставаше дума за една малка инвестиционна компания, която бе обезпечила първоначалния капитал за изследователската дейност на „Бостън пептидс“. Сред познавачите се говореше, че финансовите им резултати са слаби и сега те имаха проблеми с набирането на средства от индивидуалните инвеститори.

— Към какви хора е ориентирано това лекарство все пак? — поинтересувах се аз.

— Към хора, страдащи от Паркинсонова болест, разбира се.

— Не, имах предвид по време на клиничните изпитания. Кой би се съгласил да бъде първият човек, доброволно поел ново лекарство?

— О, разбирам! Доброволци. Най-вече студенти по медицина. Плащат им за това.

— Трябва да са луди.
— Лекарството е съвсем безвредно.
— Как може да си сигурна преди да е изпитано върху хора?
— Ние правим много подробни изпитания върху животни. Ако има принципен проблем, няма как да не се забележи.
— Тогава защо се налага да се изпробва и върху хора?
— Понякога е възможно да се наблюдават странични ефекти — каза Лиза. — Главоболие, повдигане, диария.
— Не, никога не бих се хванал на тази въдица — заявих аз.
— И все пак някой трябва да го направи. Тези доброволци го правят в името на науката.
— Луди! — въздъхнах аз. — Смели, но луди за връзване.
Лиза погледна папката, която бях оставил между нас, и попита:
— Какво е това?
— Предварителните материали по една сделка, върху която работи Даян. Изглежда доста обещаваща.
— Даян ли?
— Да. — Опитах се да кажа следващото си изречение съвсем небрежно. — Следващата седмица отиваме с нея в Синсинати. Четвъртък вечер ще съм там.
— Окей. — Тя отново се зачете в романа си.
— Искаш да ми кажеш нещо ли? — попитах след няколко секунди.
— Не — отговори тя, без да отмества поглед от книгата.
— Разбираш, че не мога да не отида. В служебните ми задължения влиза да работя с Даян.
Този път тя вдигна поглед от книгата. Изражението ѝ не оставяше съмнение, че е сърдита.
— Ако искаш да чуеш истината, Саймън, не ми е приятно.
— Но това е глупаво — настоях аз. — Няма за какво да се безпокоиш. Знаеш, че е така.
— Ти го твърдиш — отсече Лиза. — Но аз мисля иначе. Командировка до Синсинати! Двамата ще бъдете в един хотел. Ако ти е хвърлила око, Саймън, там тя ще направи своя ход.
— Лиза! Тя е партньор във фирмата. Моя колежка. И ми е шеф.
— Правила го е преди!
— Кой ти каза това?

— Татко — тихо призна тя.

— Аха! — изсумтях аз. — Значи той ти внушава тези мисли?

— Нищо не ми внушава. Просто нямам доверие на тази жена.

— Но ти даже не я познаваш!

— Окей — каза Лиза. — Върви тогава с нея! — И изгаси лампата.

Лежахме в леглото с гръб един към друг. Бях ядосан. Наистина нямах избор по въпроса с пътуването. А Лиза трябваше да ми вярва повече, макар да ставаше дума за командировка с колежка — колкото и хубава да бе тя.

Все още не се бях успокоил, когато усетих един пръст нежно да минава по гръбнака ми.

— Саймън? — прошепна тя.

— Да?

— Имам идея.

— Какво?

Тя се притисна в мен и ръцете ѝ се плъзнаха по тялото ми.

— Така ще те изтощя, че Даян ще трябва да ти потърси заместник на своята възраст.

И ме целуна страстно.

— Планът ми се струва добър — съгласих се аз.

5.

Скулът се носеше по реката и въпреки лекия насрещен вятър приближаваше моста при Бостънския университет, където Чарлз Ривър се стеснява. На около миля зад мен бе пристанът Юниън, откъдето поемах три пъти седмично. Бях налучкал добър ритъм. Крака, рамене, ръце, гръб, гърди работеха в синхрон, за което говореше равномерният плясък на греблата във водата от двете ми страни.

Бях се научил да гребя още в училище и после бях гребал отново в Кеймбридж. В армията имат други начини да поддържат добрата физическа форма на войниците, но когато бях пристигнал в Харвард, не ми бе отнело дълго да намеря пътя към реката.

От лявата ми страна се издигаха Купола и Сената на Масачузетския университет, а зад тях надничаха загадъчните високи тухлени сгради на Кендал Скуеър, дали подслон на биохимичните тайни на компании като „Гензим“, „Биоген“ и нашата съвсем собствена „Био-уан“. Отдясно се простираше дълга ивица зеленина, известна като Еспланадата, после шумната улица Стороу Драйв, а над всичко това се издигаха като безмълвни наблюдатели високите строги жилищни блокове на Бек Бей. Въздухът бе кристалночист, водата — лазурносиня, небето — безоблачно. Тук, по средата на широката река, се чувствах сам. Достатъчно сам, за да мога да размишлявам.

Разговорът с Хелън ме бе потиснал. Усещах, че тя е на границата на силите си, страшно исках по някакъв начин да ѝ помогна, но просто не виждах как мога да го направя. Ако намерех парите и спечелехме обжалването, животът ѝ пак щеше да е труден, но щеше ли поне да бъде поносим? Аз бях късметлията с жена, която обичах, и работа, която ми доставяше удоволствие. Не беше справедливо. Искаше ми се да споделя част от късмета си с нея.

Макар че, от друга страна, работата напоследък не ми спореше особено. Ядът ми срещу Франк и останалите партньори не бе утихнал, напротив — засилваше се.

Отлично си спомнях дискусиите, които двамата с Франк бяхме водили с Крейг в периода на подготовка на сделката. И тримата смятахме за подразбиращо се, че трите милиона ще бъдат автоматично предоставени. Да, наистина бяхме заложили в споразумението клауза, позволяваща отказ от превеждане на сумата, но аз поне винаги бях гледал на тази възможност като на защитен механизъм в случай, че Крейг не успее да събере екип и да потегли с него.

Доколкото можех да преценя, той беше свършил работата си великолепно. Определено не бе в здраво финансово състояние, но това ни беше добре известно, когато бяхме взели решение да инвестираме. Франк бе прав, че през последните шест месеца няколко малки и големи компании бяха започнали работа над следващото поколение комутатори за Интернет. Никой сред тях обаче нямаше твърдата решимост и яснотата на преследваната цел като Крейг. Този човек живееше единствено с проблемите на „Нет коп“ — компанията бе изместила всичко останало в живота му. Бях сигурен, че той пръв ще стигне до заветната цел. Разбира се, само ако му предоставехме парите, от които се нуждаеше.

Но партньорите бяха взели друго решение. И аз не можех да направя нищо, за да го променя. О, да, можех да се изнижа със запазено достойнство, можех дори да се примиря с този провал в трудовата си биография и да потърся работа другаде. Но щях да захвърля една обещаващо започнала кариера на място, което харесвах, и с хора, които ми допадаха.

Или... можех да постъпя както ми бе подсказала Лиза. Да се опитам да оправя кашата лично.

Както обикновено, Лиза се бе оказала права. Щях да остана и да помогна на Крейг. Нямаше да оставя „Нет коп“ да умре.

Изравних се с пристаните за лодки при Харвард и обърнах назад.

Противопоставянето на Франк определено ме безпокоеше. Както и реакцията на Лиза относно намерението ми да отида в Синсинати с Даян. Да, можех да откажа на Даян, когато миналия четвъртък ми бе предложила да вечеряме двамата. Но каквото и да си бе помислил Франк, не се бе случило нищо интересно. Франк просто бе реагирал прекалено енергично на онова, което си мислеше, че е видял.

Лиза нямаше никакви основания да изпитва ревност. Или имаше?...

Даян бе привлекателна. Харесвах я. С нея се спогаждахме и бяхме прекарвали една великолепно вечер в ресторанта. Но обичах Лиза. Обичах я толкова силно, че ми беше невъзможно да си представя как бих могъл да обичам по същия начин някога Даян. И не исках да се случи нищо, което да застраши любовта ми. Не исках да свърша като баща си.

Сър Гордън Ейот (Барт) така и не бе видял своя баща — и мой дядо — който бе загинал при Арнем. Бе наследил малко имение в Девон, баронетска титла и желание да отиде в „семейната рота“ — „Лайф Гардс“ — което в крайна сметка сторил. Правил всичко, което можело да се очаква от един безразсъдно смел кавалерист. Играл хазарт, забавлявал се буйно, ходил по жени, намерил си красива съпруга и се научил да кара бронирани коли из забравените от бога кътчета на земята. Жените го обичали и той им отвърщвал със същото. Тази страна от живота му ми се изясни, когато вече бях поотраснал. Родителите ми правеха всичко възможно да скрият състоянието на своя брак от Хелън и мен — отправяха ни да си легнем при първа възможност, после ни изпратиха в пансион — но, разбира се, не успяха. Разноските на баща ми определено надхвърляха приходите му, така че имението ни малко по малко се свиваше, докато накрая от него не остана само един малък котидж. Не стига всичко това, ами и баща ни се чувстваше предаден. Майка ми трябвало да е богата, но баща ѝ глупаво фалирал през голямата криза на недвижима собственост през 1974-та. Беше се опитала да игнорира забавленията на своя съпруг и да не обръща внимание на парите, които харчи... но когато станах на десет, двамата се разведоха.

Мразех баща си, че бе наранил майка ми. Но донякъде му се и възхищавах. През юношеските ми години той ме бе вземал на цяла серия непланирани пътешествия: леководолазна експедиция във водите на Белиз, алпинизъм из планините на Канада, а по-късно — когато вече бях в университета — обиколки из нощните клубове на Париж и Лондон. Нямах никаква представа откъде намираше парите за всичко това и дори мама така и не можа да разбере. Докато една сутрин в Кеймбридж не ме извикаха в апартамента на моя наставник. Той ми съобщи, че през нощта баща ми починал от сърдечен удар, без да се мъчи. Беше само на четиридесет и пет. По-късно научих, че преди да си легне се запил жестоко, а на всичко отгоре имало и две жени на

половината на възрастта му, които станали преки свидетелки на всичко.

Въпреки протестите на майка ми след Кеймбридж постъпих в „Лайф Гардс“. Направих го отчасти в знак на лоялност към баща ми и дядо ми, но също и защото бях убеден, че да си войник е нещо адски забавно. Така си и беше, а освен това аз се оказах добър войник, но в крайна сметка наслоенията на семейната традиция си казаха думата и аз напуснах.

Разводът на родителите ми ме бе наранил силно, но най-тежкият удар бе ролята на баща ми в него. На десет години тържествено се зарекох да не бъда като него. И ето че само половин година след собствената ми женитба за жената, която обожавах, тъст ми намекваше, че може би вървя по пътя на баща си. Че не бе прав, това бе повече от ясно, но този човек ме бе обидил със съмненията си.

Родителите на Лиза също бяха разведени. Франк бе тръгнал да търси по-друг живот, когато Лиза била на четиринайсет. Лиза така и не получила удовлетворително обяснение и също като мен не бе успяла да прости докрай на баща си. Тук обаче приликите свършваха. Макар майка й бързо да се бе омъжила наново и да се бе пренесла в Сан Франциско, вземайки Лиза и брат й със себе си, Франк бе предпочел да остане сам.

Исках да съм сигурен, че нито един от двамата ни няма да тръгне по пътя на нашите родители.

Погледнах през рамо и видях, че пристанът Юниън бързо се приближава. Ръцете и раменете ме боляха. Денят започваше прекрасно.

Кабинетът на Гил бе най-големият във фирмата. Стените бяха скрити под дъбова ламперия, мебелировката беше старинна. Централното място в нея бе отредено на портрета на колониално нищожество с хлътнали бузи на име Гилбърт Стюарт, на когото бе кръстен Гилбърт Стюарт Апълби. Портретът бе пристигнал само преди година. На Гил несъмнено му допадаше гостите му да смятат, че картината е висяла във фамилната му къща поколения наред. Даниел обаче разполагаше с доста солидни доказателства, че зад нея стои една

значителна и предварително похарчена част от милионите на „Био-уан“.

— И така, реши ли какво ще правиш с „Нет коп“? — попита Гил със спокойна загриженост.

— Ще се опитам да я спася.

— Как? — повдигна вежди Гил.

Усмихнах се.

— Още не знам как точно. Но няма да се откажа. Ще намеря начин да върна двата милиона. И ще се опитам да спечеля повече.

Гил ме наблюдаваше внимателно през дебелия лещи на очилата си. После и той се усмихна и бръчиците по лицето му се пренаредиха в нов мотив.

— Възхищавам се на упоритостта ти, Саймън. Направи каквото можеш. Но знай, че „Ревийър“ няма да даде и цент повече.

— Това си го изясних — отвърнах на усмивката му аз.

Гил извади лулата си и започна да я пълни. Единственото място, където я запалваше, бе кабинетът му. В наше време в Америка не можеш да запалиш лула на никое полуобществено място, даже ако то се намира в притежаваната от теб фирма.

— Разбра ли каква грешка допусна, Саймън?

В съзнанието ми изникнаха множество отговори, но се спрях на семплото:

— Не.

— Не е предложението ти да преведем втория транш. Това е единствено въпрос на преценка. Нито е в желанието ти да удържиш на думата си. Каквото и да казва Арт, аз намирам това достойно за уважение. Грешката ти е, че си дал обвързващо обещание. От личен опит в рисковото инвестиране знам, че винаги трябва да си оставяш път за измъкване. Обстоятелствата могат да се променят и понякога се случват най-непредвидими неща.

Не бях напълно сигурен в това. Струваше ми се, че ако един частен предприемач заложи всичките си спестявания, ипотекира дома си и сложи мечтата си в ръцете на един капиталист, най-малкото, което може да очаква от него, е поне някаква форма на обвързване. Но книгата с правилата бе написана от такива като Гил.

Така че кимнах.

— Добре, доволен съм, че не си решил да направиш нещо необмислено. Успех с „Нет коп“. А, и още нещо...

— Да?

— Всичко ли е наред с Джон Чалфонт?

— Мисля, че да. Защо, какво има?

— Просто наскоро прояви прекалено голяма настойчивост по онзи проект за добив на електроенергия от вятъра. Струва ми се, че е тук достатъчно дълго, за да помни, че вече сме отклонили поне дузина подобни предложения.

— Временна загуба на перспектива — казах аз. — Може да се случи на всекиго.

Но Гил не изглеждаше убеден.

— Хм... Добре, благодаря ти, Саймън.

Спокоен, че кариерата ми в „Ревийър“ не е застрашена, аз излязох от кабинета му, потискайки усещането, че съмненията ми не са изчезнали, а само са временно потиснати.

Даниел изучаваше борсовите котировки на екрана на компютъра си. Акциите на „Био-уан“ се бяха качили на четиридесет и четири долара. Вече бях проверил лично. Джон беше излязъл.

Даниел вдигна поглед към мен:

— Все още ли си на работа?

— Да.

— Гил успя да те разубеди, така ли?

— Ако може да се говори за нечия намеса, беше Лиза — признах аз.

— Доволен съм, че поне един от двама ви не е лишен от здрав разум.

Изсумтах неопределено.

— Гил ме попита добре ли е Джон. Мисля, че го безпокои случаят с вятърните генератори.

Даниел се изсмя гръмко:

— Джон е такъв въздухар...

— Хайде сега... не е толкова лош.

— Разбира се, че е въздухар. И свестен човек. Но какъв е смисълът от това? Нулев в числово изражение. Той е от губещите. За

всички е ясно, че доникъде няма да стигне във фирмата. Знаеш, че е тук само заради баща си.

Свих рамене. Даниел може и да бе прав. Но аз лично харесвах Джон и нямах никакво намерение да го отписвам като губещ.

Даниел почувства несъгласието ми и смени темата:

— И какво ще правиш сега с „Нет коп“?

— Ще им намеря малко пари.

— Как? — повдигна вежди Даниел.

— Един бог знае. Ти да имаш някакви идеи?

Винаги си струваше да попиташ Даниел за идеи. Въпреки вродения си цинизъм той беше невероятно практичен.

Той помълча известно време.

— Мислил ли си за Джеф Либерман? Той инвестира в „Био-уан“, нали така? Може да рискува и с „Нет коп“.

Замислих се. Джеф бе наш съвипускник от бизнес колата. Беше се оказал способен студент и двамата с него бяхме прекарвали доста време заедно. След дипломирането ни той беше постъпил в „Блумфийлд Уайс“ — голяма инвестиционна банка в Ню Йорк — но бе наблюдавал работата ми в „Ревийър“ с нескриван интерес. Бях му разказал за „Био-уан“, без да скривам уговорките на Лиза, и той бе направил значителна инвестиция в първата емисия акции.

— Струва си да се опита — признах аз.

Изрових номера му и му позвъних.

— Джеф Либерман.

— Джеф, Саймън Ейот ти се обажда.

— О, Саймън! Здравей, как си?

— Добре съм.

— А как е моята малка „Био-уан“? Надявам се котировката да е спряла да пада.

— Сутринта беше на четиридесет и четири. Много повече, отколкото си платил за твоите акции.

— Вярно е, не мога да се оплача.

— Джеф, всъщност поводът да ти се обадя, е една друга компания, с която имаме нещо общо. Ако навремето ти се е струвало, че „Био-уан“ е рискована инвестиция, трябва да видиш тази. Но ако компанията избути... печалбата ще е страхотна.

— Разкажи ми повече.

И аз му разказах подробно за „Нет коп“.

Проектът го заинтригува. Обяснението естествено беше в магическата думичка „Интернет“, съпровождраща основната идея. Запознах го с рисковете, признах му, че „Ревийър“ се е оттеглила, казах, че „Нет коп“ има нужда от още пари, за да оцелее, но това само раздразни апетита му. За него обаче имаше един основен въпрос.

— Харесва ли ти на теб, Саймън?

Наивно се бях надявал да не ме попита точно това. Сега трябваше да заложа репутацията си. Преглътнах:

— Става дума за голям риск, но... да, харесва ми. За мен Крейг Дохърти е необявеният победител.

— Окей, изпрати ми цялата информация. Ще те уведомя.

— Правя го веднага.

— И, Саймън... благодаря! Обаждай се, когато чуеш за други обещаващи проекти.

Затворих телефона. Джеф можеше и да инвестира. Но аз трябваше да намеря още пари. И то доста. Само че това можеше да почака, докато Крейг се поуспокои.

— Заинтересува ли се? — попита Даниел.

— Изглежда.

— Този уикенд ще бъда в Ню Йорк. Мога да се видя с него, ако пожелаеш. И да му поговоря.

— Благодаря. Направи го.

Опитах се да говоря с Крейг, но той беше „зает“, така че му оставих съобщение на телефонния секретар, за да го информирам с какво се занимавам. Разбихах напълно гнева му, но в един момент все щеше да му мине... особено ако успееш да му намеря пари отнякъде.

В този момент влезе Джон. Подсвиркваше си мелодия от 80-те и носеше голямо мляко.

— Още ли си тук, Саймън?

— Страхувам се, че е така.

— Ей, защо не хванеш Джон да инвестира? — обади се Даниел.

— В какво? — поинтересува се Джон.

— В „Нет коп“.

— Потенциално висока печалба и ти гарантирам, че не можеш да загубиш повече от сто процента от парите си — допълних аз.

— Не мога — заяви Джон и седна зад бюрото си.

— Че защо не? — попита Даниел.

— Нямам какво да инвестирам.

— О, недей на нас тия, Джон. Ти ако не можеш да развъртиш десетина милиона ей така...

— Няма ли някой ден тъпата ти глава най-сетне да уври, че баща ми не ми дава никакви пари? Ако му поискам долар, ще трябва да му измия колата — каза Джон, без да влага особено чувство. Наистина бяхме обсъждали темата безброй пъти, но Даниел все не можеше да повярва. Аз вярвах.

— Ами предложи му тогава той лично да го направи. Нека инвестира сам.

— Я ме оставете — отсече Джон и погледна екрана пред Даниел.

— Няма значение колко напрегнато гледаш. Не се качва.

Даниел му хвърли сърдит поглед и смени страницата.

— Сигурно вече притежаваш поне половината компания — подхвърли Джон.

— За нещастие — промърмори Даниел.

— Защо? Та ти седиш на златна мина.

— Купих голям брой на петдесет и осем — призна с въздишка Даниел.

— Уорън Бъфет би се гордял с теб — усмихна му се Джон.

— Няма нищо, ще изплувам — раздражено отговори Даниел.

Даниел наистина беше купил значително количество акции. След обявяването на компанията за публична цената на акциите бе скочила до небесата — четворно. През изтеклата година бе останала постоянна, клатейки се около шейсет долара, след което бе спаднала заедно със срива в целия сектор на биотехнологиите.

— Кое то не пречи на нашите славни партньори да се чувстват прекрасно — отбеляза Джон. — Любопитно, какъв ли е техният дял.

— Около петдесет и четири милиона общо — веднага отговори Даниел.

— Петдесет и четири милиона!

— Точно. „Ревийър“ инвестира пет милиона през 94-та. Тези пет милиона сега струват двеста седемдесет и пет милиона. Партньорите си разпределят една четвърт от печалбата — и това ти е цялата сметка.

Станеше ли дума за сметки, на Даниел можеше да се има пълно доверие. Аз знаех единствено, че собствеността в „Био-уан“ доминира

останалите активи на компанията. Имаше няколко успешни сделки — главно заслуга на Франк, няколко провала — „заслуга“ на Арт, и други, за които не можеше да се каже нищо, но „Био-уан“ бе единствената инвестиция, за която си струваше да се говори.

Петдесет и четири милиона, разделени между петима партньори! Естествено, че най-голям дял се падаше на Гил. Арт също щеше да отхапе солидна хапка, защото колкото и невероятно да изглеждаше в светлината на следващите му изцепки, „Био-уан“ бе негова сделка. Франк също щеше да получи доста. Новите попълнения, Рави и Даян, щяха да се задоволят с по-малко.

До момента не бе имало случай младши съдружник да стане партньор. Надявах се тази ситуация да се промени заради мен.

— Е, Саймън, как се чувства човек, чийто тъст струва милиони долари? — язвително попита Даниел.

— Това е само печалба на хартия — казах аз. — И ще ти кажа още нещо, Даниел: в момента нямам впечатлението, че съм в ролята на любимия зет.

Даниел мрачно се усмихна.

— И аз имах същото впечатление.

— А какво мисли Лиза за „Био-уан“? — поинтересува се неочаквано Джон.

— Нищо хубаво.

— Така ли? Че защо?

— Една нейна приятелка работи там. И мрази компанията. Изглежда, директорът по техническите въпроси е тъпанар. Сещаш ли се — Томас Иневър, австралиеца. Наложил е режим на пълна секретност и сега само той знае какво става там.

— Мисля, че тя греша — възрази Даниел.

Свих рамене. Вярно че „Бостън пептидс“ беше много по-малка фирма от „Био-уан“, а освен това двете работеха в сродни области и не бяха конкуренти. Но Лиза имаше много ясно мнение за по-голямата фирма.

— Иневър е гениален — продължи Даниел. — Може да е докачлив, но е гениален.

— Сигурно — съгласих се аз. — Аз не знам нищо за биотехнологиите.

— И Арт не знае — засмя се Даниел. — А това е единствената му успешна инвестиция.

Усмихнах се. Даниел беше помагал от време на време на Арт за „Био-уан“, особено когато Арт бе имал нужда от някаква числова обработка, така че той бе единственият освен Арт, който бе имал личен контакт с хора от фирмата. Преди четири години Арт бе подкрепил свой стар приятел от годините си на компютърен специалист, някой си Джери Питърсън, да купи „Био-уан“. Даниел бе прав — Арт не разбираше нищо от биотехнологии и беше крайно съмнително дали и Джери — сегашният президент на „Био-уан“, има по-добра представа.

Беше се оказало, че „Био-уан“ предлага най-обещаващото лекарство за борба с болестта на Алцхаймер — основната причина за старческата сенилност. Хроническите заболявания са добра цел за биотехнологична компания: пациентите гълтат хапчета с години. Това обстоятелство на свой ред се трансформира в милиарди долари от продажби, след като лекарството бъде одобрено от съответните власти. Точно по тази причина „Био-уан“ струваше един и половина милиарда долара на NASDAQ — борсата, където се продават акциите на високотехнологичните компании.

Арт бе имал голям късмет, но никой не му завиждаше, след като цялата фирма печелеше от това.

Когато чух входната врата да хлопва, лежах на дивана в малката ни дневна, на гърдите ми лежеше разтворена книга, а очите ми бяха затворени. Погледнах часовника на стената — беше десет часът.

— Здравсти — казах и се надигнах.

— Здравсти — отговори Лиза бързо, целуна ме и се срина на дивана до мен. — Тъмничко е тук.

Така си беше. Бях чел на малката лампа. Харесвах вечер в стаята да цари романтичен полумрак. Жълтата светлина на уличното осветление се просмукваше през прозорците и хвърляше сенки по стените и старата тухлена камина.

— Да запаля ли другите лампи? — попитах я.

— Недей, и така е хубаво. Ще ми донесеш ли вино?

— Веднага. — Отворих бутилка калифорнийско червено и налях и на двама ни.

Лиза отпи, изтегна се на дивана и изрита обувките от краката си.

— Мозъкът ме боли! — простена тя.

Целунах я по слепоочието.

— Така по-добре ли е?

Тя се обърна, притегли ме към себе си и ме дари с дълга и бавна целувка.

— Малко по-добре.

— Бих искал да не ти се налага да работиш толкова много — казах аз.

— Нямам избор. Състезаваме се с времето. Трябва да докараме ВР56 до състояние, когато можем да привлечем допълнително финансиране, преди да сме изпразнили касата съвсем. Налага се да обработим изцяло данните от изпитанията върху животни, преди да можем да продължим върху хора.

— Не ми ли каза, че работата с животни била приключила?

— Така е. И е очевидно какви са резултатите. Но трябва да документираме всичко за представяне в Комисията за контрол върху лекарствените препарати. А това вече е истински кошмар.

— Сигурно.

Лиза доизпи виното си, стана и си наля нова чаша.

— Не си напуснал, нали?

— Не... ти се оказа права. Ще се опитам да спася „Нет коп“.

— Как?

— Не знам. Един познат от бизнес школата може да вложи малко пари. Но ще ни трябва много повече от онова, което той е готов да извади.

— Ще намериш — успокои ме Лиза. — Хрумна ли ти нещо във връзка с обжалването на Хелън?

— Искане ми се да опита. Останала е без варианти и това като че ли е единствената ѝ възможност да се измъкне. Само дето нямаме парите.

— А ти вярваш ли на адвокатите ѝ, като казват, че този път могат да спечелят?

— Обадох се тази сутрин на онзи, който ще я представя в съда. Той е уверен, не, направо е убеден — не съм го чувал да говори така преди. Явно това ново нещо лице е голям експерт, който умее да убеждава. Но защо всичко това не стана след две-три години, когато

може би бих се чувствал по-уверено в „Ревийър“? Тогава сигурно бих могъл да си го позволя.

— Съжалявам, Саймън — прошепна Лиза и ме докосна нежно по ръката. — Бих искала да мога да направя нещо.

— Та ти вече ми позволи да издухам всичките ни спестявания. Какво повече от това би могло да се иска?

Лиза се поколеба, но не каза нищо.

— Какво има?

— Днес се видях с татко — каза тя. — Обядвахме заедно.

Почувствах лек пристъп на раздразнение. Поредният „заговор“ на двамата да се видят зад гърба ми насаме.

— Не ми каза.

— Не ти казах. Искях да го попитам дали би се съгласил да ни заеме известна сума. За Хелън...

Сърцето ми заби по-бързо.

— И какво каза той?

— Каза „не“. — Лиза прехапа устни.

Затворих очи за няколко секунди.

— Не е трябвало да го молиш, Лиза. Чудесно е, че си искала да опиташ, но това все пак е проблем на моето семейство. Проблем, който няма нищо общо с него. Както явно смята и той — горчиво допълних аз.

— Не е така — обясни Лиза. — Той по принцип е против медицинските дела. Смята, че те изтощават здравната система. Дядо също често се възмущаваше по подобни поводи. — Бях чувал много пъти за дядото на Лиза, лекар с крайни мнения по много въпроси. — Татко просто не иска да подкрепя подобен иск.

— А какво мисли за това, че животът на Матю е провален от действията на един некомпетентен лекар? — възразих аз. — Не трябва ли някой все пак да плати за проваленото бъдеще на едно невинно дете? Аз не смятам, че само Хелън трябва да понесе това бреме.

Лиза въздъхна:

— И аз му го казах. Но нали знаеш какъв става татко като каже „не“...

Вярно е, знаех. Франк беше мил и щедър човек. Но годините работа в сферата на рисковите инвестиции го бяха научили да казва

твърдо „не“, да го заявява с онази окончателност, която не оставя дори сянка от съмнение у събеседника, че пари няма да има.

Никога не бих отишъл при Франк. Знаех, че нямам право да му искам пари, и добре разбирах, че той няма основания да ми ги даде. И все пак хубаво беше от страна на Лиза, че бе опитала. Само че сега, когато Франк наистина бе казал очакваното „не“, не можех да си попреча да мисля за него като за безсърдечен тип.

— Обещах му да отида и да го видя в неделя в Марш Хаус — малко неуверено каза Лиза. — Сама...

— Лиза!

— Съжалявам, Саймън, налагаше се. Помоли ме преди да го попитам за парите. Трябваше да му обещая, иначе щеше да се засегне и разговорът нямаше да тръгне, а после... после вече ми беше неудобно да се отметна.

Поклатих глава.

— Виж, не мога да те спра да се виждате понякога — казах аз. — Но на нас и без това не ни остава достатъчно време един за друг. Защото... предполагам ще работите и в събота, нали така?

— Вероятно — потвърди Лиза.

— Ето, видя ли? Започвам да имам чувството, че той малко по малко ме измества.

— О, Саймън, това е нелепо!

— Не ми казвай, че говоря глупости.

— Ние с него винаги сме се виждали често. Обичам го. Той ми е баща. Защо да не го виждам? — Лиза постепенно повишаваше тон.

— Не мисля, че е нормално.

— „Нормално“? Господи, и ми казваш това, след като съм ходила да прося пари за теб?

— Не съм те молил — изсумтях аз.

Лиза ме изгледа гневно, остави чашата си и стана.

— Лека нощ, Саймън — каза тя и измарширува към спалнята.

Останах да седя там сам в полумрака. Чувствах се адски глупаво. Изчаках десет минути, преди и аз да отида в спалнята. Лиза вече беше в леглото, лампата бе изгасена, тялото ѝ бе напълно скрито под завивките, но се виждаше, че гърбът ѝ е обърнат към средата на леглото.

Съблякох се и се мушнах до нея.

— Лиза. — Никаква реакция. — Лиза?... Лиза, страшно съжалявам. Тези дни ми се сърба много. Предполагам и на теб. — Целунах я леко под лявото ухо. Усетих тялото ѝ да се напруга. — Много мило от твоя страна да опиташ да намериш пари за Хелън. Разбира се, че ще идеш да се видиш с баща си в неделя.

Отново я целунах леко, пак на същото място.

Изведнъж тялото ѝ се отпусна, тя се обърна към мен и ме прегърна.

Изминаха три дни преди Крейг да се съгласи да се срещнем. Оказа се, че имал пари да изкара още около месец, но щяло да му се наложи да закупи скъпо оборудване, ако някой очаквал от него да изработи прототип.

Изглеждаше в много по-добро настроение. Следвайки идеята на Лиза, двамата съставихме списък на потенциалните му клиенти и започнахме да работим върху презентацията, с която Крейг би могъл да се яви пред тях. Накарах го да се обади и на няколко от по-малките и позакъсали за сделки инвестиционни фирми, за да види дали някоя от тях няма да се заинтересува.

Беше седем вечерта, петък, и беше време да си тръгвам.

— Ще успеем — казах аз.

Крейг си позволи предпазлива усмивка:

— Да, май ще успеем.

Погледнах го по-внимателно.

— Да нямаш някоя идея, която не си споделил с мен?

— Имам, и то чудесна, Саймън — отговори Крейг и този път се ухили широко.

Тръгнах си. Питах се какво, по дяволите, си е наумил.

6.

Стана така, че почти не се видях с Франк след неприятното недоразумение между двама ни в началото на седмицата. Вярно бе, че си допадахме и се уважавахме, но това бе минало. Тенденцията към трайно влошаване на взаимоотношенията ни ме безпокоеше и ми се искаше да направя нещо, за да изгладя недоразумението. Така, с одобрението на Лиза, стигнах до решението да направя още един опит. Оставих Лиза в лабораторията — тя вече редовно прекарваше съботите си в нея, — освободих колата от скъпото ѝ заточение в гаража на Бримър стрийт и потеглих на север към Марш Хаус.

Удбридж е малък град на двайсетина мили от Бостън. През седемнайсети век е бил оживено пристанище, но понеже корабите ставали все по-големи, а реката — все по-малка, търговията се изместила към по-удобни места, но градчето си останало — застинала във времето реликва на ранния колониален просперитет. Марш Хаус се намираше на четири мили южно от града — имение, сгушено сред солените блата, осеяли крайбрежията на заливите по тези брегове.

Тук беше тихо, уединено и страшно красиво. Самата къща била купена от бащата на Франк и Франк прекарал голяма част от детството си на платноходки по устията на местните реки. И продължаваше да идва тук всеки уикенд, за да избяга от гълчавата на Бостън.

Отбих от шосето за Шанкс Бийч и поех по черния път, извеждащ до имението. Едва не се сблъсках с дребничка възрастна дама, тръгнала да изкарва огромния си бус от алеята за дома си, без да се оглежда. Вместо благодарност си спечелих леден поглед. Махнах ѝ с ръка и ѝ се усмихнах, но това успя само да я накара да се смръщи още по-страшно. Продължих по неравния път и безпомощно примижавах всеки път, когато чувах и усещах удрянето на камъни по дъното на колата.

Паркирах до стара плоскодънка и се изкачих по затревената пътека, извеждаща до входа на кокетната бяла дървена къщурка със

свежо боядисани зелени капаци на прозорците. Мерцедесът на Франк бе тук. Почуках на вратата.

Отвори ми Франк. Беше в риза на каре и по дънки. Не му стана приятно, като ме видя.

— Какво правиш тук?

— Чудя се дали не би могъл да ми отделиш няколко минути.

— Трябваше първо да ми позвъниш. Никога не идвай тук преди да ми се обадиш предварително.

Това ме озадачи. Вярно че Лиза винаги се бе обаждала преди да посети баща си, но аз не исках да му дам възможност да ми откаже срещата.

— Съжалявам — казах аз. — Мога ли да вляза?

Франк изсумтя недоволно, но тръгна пред мен към дневната. Мебелировката беше стара — никакви прищевки, само най-необходимото — но за сметка на това удобна. Вътре бе топло — върху желязната решетка в огнището на камината горяха няколко цепеници. Франк седна на „своето място“ — поовехтял стар люлеещ се стол, а аз се наместих на плетения диван, отрупан с избелели възглавници. Изгледът през прозорците и верандата беше към тресавището — кафяво по това време на годината, прошарено с ивици от златно, зелено, оранжево и сиво. Дъсчена пътека извеждаше през блатото към устието на поток на може би четвърт миля навътре.

— Какво искаш?

Франк изглеждаше изморен, сякаш предната нощ не бе спал. Очите му бяха потъмнели, погледът — напрегнат. Явно нещо го притесняваше, защото не спря да се клати в стола си. Започнах да съжалявам, че съм дошъл. Човекът пред мен не изглеждаше в настроение, подходящо за помирение.

— Притеснява ме случилото се миналия понеделник. Искah да поговорим за това.

— Мисля, че вече обсъдихме темата в офиса ми.

— Знам, но понеже става дума за проблем от лично естество, сметнах, че е по-разумно да се видим извън „Ревийър“. — Той ме гледаше нетърпеливо. Реших, че е безсмислено да протакам, и скочих в дълбокото: — Добре, просто искам да те уверя, че няма нужда да се безпокоиш за Лиза. — В гърлото ми заседна буца. — Обичам я много и никога не бих направил нещо, което може да й причини болка.

Трудно ми беше да изрека тези думи. Не че не вярвах в тях, но не бях чувал някой да ги каже по време на целия ми живот в семейството, където бях израсъл. И все пак мислех, че е важно Франк да ги чуе и да повярва в тях.

— Естествено — махна с ръка той, сякаш обсъждахме нещо тривиално. — Това ли е?

— Мисля, че отдаваш прекалено голямо внимание на вечерята ми с Даян.

Той вдигна ръце.

— С кого вечеряш си е твоя работа.

— Именно.

— Стига да не го криеш от дъщеря ми.

— Не съм го скрил. — И понеже видях Франк да повдига вежди, побързах да допълня: — Не й казах, това е вярно. Но щях да го направя. Ако беше важно. Само че не беше.

Франк се намръщи.

— Ако смяташ, че не е важно, че си имал среща с друга жена, и не споделяш това с дъщеря ми...

— Каква среща? Просто вечеряхме след работа.

— Забелязах как те гледаше — гневно отбеляза Франк. — Тази жена е опасна, Саймън. Мой приятел в „Барнс Маклинток“ ми каза, че е развалила един брак, докато е работила там. Не искам да й дам тази възможност и в нашата фирма, още по-малко когато става дума за семейството на собствената ми дъщеря!

На езика ми бяха някои неща, но не ги изрекох. Прехапах го. Бях дошъл тук не да споря, а да търся помирение.

— Окей, Франк, разбирам. Давам ти думата си, че няма да сторя нищо, което би застрашило нашия брак. Особено с Даян. И не бих желал професионалните ни отношения да отидат по дяволите заради нея.

— Няма такава опасност — отговори Франк. — Вече ти го казах в понеделник. Уверих те, че не това е проблемът. На твоето място бих съсредоточил вниманието си върху това да не вземам тъпи решения от рода на това да обещавам на някоя компания пари, без да имам подкрепата на партньорите. — Усетих в мен да се надига гняв, но го потиснах. Нямах да ме доведе доникъде. — А ако си дошъл тук, за да ми искаш пари, отговорът е „не“. Съжалявам за племенника ти, но

както казах на Лиза, аз имам свое мнение за решаването на медицински спор в съда. Казах на Лиза „не“ и това е — няма да променя решението си.

Станах.

— Не ти искам парите.

— Отлично.

— Добре, Франк, всичко е ясно. Благодаря ти, че се съгласи да ме видиш.

Подадох ръка, но Франк ловко се извърна, сякаш не я бе видял, и тръгна към бюрото си.

— Довиждане, Саймън.

— Довиждане, Франк.

Изминах две мили към Шанкс Бийч, спрях, изскочих от колата, затръшнах вратата и бесен тръгнах по пясъка. Откъм морето духаше силен вятър. Плажът, който само преди месец и половина бе покрит с търсеци слънчев загар човешки тела, сега бе практически пуст. Подгонени от вятъра, вълните се разбиваха в брега и гонеха накацалите птици. Тръгнах по границата между сухия и мокрия пясък, като от време на време отскачах от някоя вълна, стигнала по-навътре от останалите. Ритнах с всичка сила някакво изхвърлено на брега парче подгизнало дърво и едва не уцелих с него една възмутена птица.

Франк, Даян, Хелън, Крейг и „Нет коп“ — тези имена се въртяха в съзнанието ми и просто не можех да се отърва от тях. Нещо не беше наред с Франк, но нямах представа какво може да е то. Откриваше ми се възможност да удържа нещата под контрол. Трябваше „само“ да се концентрирам върху спасяването на „Нет коп“, да огранича контактите си с Даян и може би бурята щеше да ми се размине. Въпрос на време...

Единственото, което ме безпокоеше, бе, че не виждах възможност да помогна на Хелън.

Прекарах на брега близо час, после излязох на шосе 128 и потеглих към „Нет коп“. Стигнах чак към пет и половина. Казах ми, че Крейг го нямало. Останах с впечатлението, че целия ден не се е появявал на работа. Беше малко необичайно за човек като него, но всеки понякога има нужда от ден-два, за да се разтовари. Малко разочарован си тръгнах за дома.

— Защо не дойдеш с мен утре да видим татко?

Вечеряхме. Беше някаква италианска паста, набързо забъркана от Лиза.

— Не, не, отивай сама — отговорих ѝ. — Ще си остана тук. Може да успея да свърша някаква работа.

— Толкова ли не можеш да дойдеш, Саймън? Моля те. Страшно ми е неприятно, че не се спогаждате, защото и двамата сте важни за мен. Искам да помогна да изгладите недоразумението.

Оставих вилицата и изморено разтърках очи. Наистина не изпитвах желание да се виждам с Франк два пъти за един уикенд.

— Опитах и нищо не се получи — казах аз. — Мисля, че е най-добре за известно време да не насилваме нещата. Освен това знам много добре, че той иска да види само теб.

— Няма ли да се промениш най-сетне, Саймън? — въздъхна тя. — Никога не желаяш да говориш за чувствата си. А аз знам, сигурна съм, че ще е от полза, ако обсъдим заедно въпроса с татко.

Лиза винаги се оплакваше от това, макар в действителност да бях обсъждал с нея вълнуващите ме неща много повече, отколкото го бях правил с когото и да било на този свят. И все пак в думите ѝ имаше доза истина. Там, където аз се бях провалил, тя можеше да успее. Заслужаваше си да се опита. Така че казах:

— Окей, да вървим.

Лиза почука на вратата. Никакъв отговор. Почука отново, този път по-настойчиво. Пак нищо. Завъртя дръжката и натисна вратата. Беше заключена.

— Но колата му е тук — озадачено каза тя и кимна към тъмносиния мерцедес на Франк, който си беше паркиран точно така, както го бях видял предния ден.

— Може да е излязъл на разходка — казах аз.

Огледахме се. Пред нас се простираше тресавището — мек килим от пожълтяла в разкошни цветове трева. Никаква следа от Франк. Отзад бе тревистото възвишение, по което се бяхме спуснали на път за тук. Не го видяхме и там. Всъщност не се виждаше никой. В далечината, на поне две мили от нас, имаше две къщи. Знаехме, че има

хора, които живеят и по-наблизо, но дърветата скриваха домовете им от погледа ни.

— Ела да слезем до пристана — предложи Лиза.

Последвах я по клатещата се под краката ни дъсчена пътека, извеждаща до малката река. Беше отлив, така че самият пристан бе потънал под нивото на заобикалящото го тресавище. Седнахме на края на пътеката и пак се огледахме.

Беше изненадващо топъл октомврийски ден. Макар да нямаше и следа от признаци за човешки живот, не цареше мъртвешка тишина. Вятърът шепнеше из тревата на тресавището, а водата се плискаше в дървената платформа под краката ни. Из въздуха се стелеше топлата характерна миризма на блато, на сол и на загниваща растителност. Чапла, изчакала ни да се приближим достатъчно, сепнато излетя и се издигна над главите ни, размахвайки енергично крила, за да се задържи на няколко стъпки над високата трева. Морето не се виждаше, защото тресавището бе заобиколено от гористи островчета, потънали под есенната шарка на дърветата. Океанът обаче беше наблизо — точно зад Хог Айланд, на миля и половина пред нас.

— Обожавам това място — прошепна Лиза. — Представяш ли си какво изживяване е за едно дете да прекара лятото тук? Плуване, риболов, излизане с платноходката. Как ми липсваше всичко това, когато се наложи да заминем за Калифорния.

— Представям си — отговорих аз.

Лиза често ми бе говорила за Марш Хаус. Всъщност се бяхме запознали именно тук. Бях започнал работа в „Ревийър“ седмица или две преди това и Франк бе решил да покани колегите — включително и мен — на барбекю парти. Слушах критиките на Арт по повод драконовите закони на Масачузетс за оръжието. Не бях съгласен с него. Останалите се бяха смълчали. Тогава бях приел това като форма на одобрение на възгледите на Арт, но по-късно разбрах, че хората просто бяха осъзнали безсмислието да се спори с него на тема контрол над оръжието. Както и да е, Арт бе подхванал безкрайна тирада за конституционното право на американеца да притежава оръжие и за необходимостта да сме в състояние да се защитим във времена на въоръжени до зъби престъпници — и тогава една дребна тъмнокоса жена се включи в спора на моя страна. Престрелката с хапливи фрази продължи около пет минути, като несъмнено постави останалите в

крайно неловко положение. А после Франк се намеси с дипломатичното предложение към жената да ми покаже старите му лодки, които бяха в една порутена барака малко встрани от компанията.

Тя се подчини и останалата част от вечерта прекарахме заедно. Нещо в Лиза ме привлече от самото начало. Харесваше ми начинът, по който тя разсъждаваше за нещата, установих, че искам да разговарям с нея, и я намирах за физически привлекателна. По някаква случайност тя спомена единствения френски филм, който бях гледал през живота си, и доловила ентусиазма ми, предложи да отидем да гледаме нещо от същия режисьор. Оттогава развих в себе си внезапен интерес към френското кино.

Тя се обърна и ме целуна.

— Какво ти става? — усмихнах се аз.

— О, нищо — засмя се тя.

— Кажй де — смушках я в ребрата аз.

— Казвала ли съм ти, че тук загубих девствеността си?

— Не, не е възможно! Точно тук? — Беше ми трудно да си представя по-открито място в целия район.

— Не, не тук. Там долу. На пристана. Там никой не може да те види. А и имаш достатъчно време да реагираш, защото се чува, когато някой трополи по дъсчената пътека.

Погледнах надолу към дървената платформа.

— Не мога да повярвам!

— Искаш ли да ти докажа? — предложи тя закачливо.

— Какво... сега?

Тя кимна.

— Баща ти може да ни види!

— Няма, точно това е интересното.

— Окей — съгласих се аз и предпазливо се усмихнах.

Любихме се. Вятърът и слънцето галеха кожата ни, водата се плискаше на сантиметри от главите ни, а около нас се простираше тресавището. Беше прекрасно.

Останахме да лежим прегърнати и изморени. Лиза облече блузката си, за да не изстине, а аз усетих кожата ми да настръхва. Дълго време никой от нас не проговори. Чувствах се едно цяло с тресавището и с Лиза.

Бях загубил представа за времето.

— Хайде да видим дали татко се е върнал — каза Лиза.

— Веднага ще усети какво сме правили — казах аз.

— Няма — успокой ме Лиза и после се засмя. — И какво като разбере? Това поне ще го накара да спре да се безпокои за брака ни, нали?

Тръгнахме назад към Марш Хаус. Държахме се за ръце.

Колата на Франк все още си бе там. Лиза почука на вратата. Никакъв отговор.

— Дали не му се е случило нещо? — обезпокои се тя.

— Какво да му се случи? Просто е излязъл на разходка.

— Не знам... — прошепна Лиза. Огледа се разтревожена. — Странно е, че е заключил. Когато е тук, оставя отключено. Дай да надникнем вътре.

Обиколихме цялата къща, надзърнахме през всички прозорци. Дневната бе празна, както и кухнята. Между двете имаше малка трапезария. Тук прозорецът беше високо — над главата ми.

— Я се качи на раменете ми — предложих аз и клекнах.

— Добре. — Тя се изкиска и се покатери по гърба ми. Бавно се изправих, пазейки равновесие, и я издигнах на нивото на прозореца.

Кискането ѝ внезапно спря. Тя застина, после впи пръсти в косата ми и прошепна:

— Саймън... Саймън!

Свалих я на земята. Очите ѝ бяха широко отворени, въздухът не ѝ стигаше. Скочих нагоре, вкопчих пръсти в перваза на прозореца, набрах се на мускули и надникнах над ръба.

— Господи!

На прага между кухнята и трапезарията лежеше труп... на гърба му се виждаха две тъмни петна.

Скочих долу, спринтирах около къщата и атакувах предната врата.

Тя изпраща. Още две хвърляния с цялото ми тегло и тя се предаде. Изтичах при Франк.

Беше мъртъв. В ризата на каре, в която го бях видял предния ден, имаше две окървавени дупки от куршуми.

Лиза изпищя — изпищя така, както не я бях чувал. Избута ме, клекна до него, хвана лицето му в ръце и се разплака:

— Татко, татко, татко — повтаряше тя, неспособна да спре.

7.

— Само още няколко въпроса, господин Ейот. Или може би... сър Саймън Ейот?

Сержант Махони седеше на дивана в малката ни дневна. Полицейската му карта казваше, че е от отдел „Контрол и предотвратяване на престъпления“ на щатската полиция и че работи за офиса на областния прокурор в окръг Есекс. Беше едър, склонен към пълнеене мъж, с оредяваща червена коса и светлосини очи. Едното ъгълче на устата му изглеждаше постоянно повдигнато в полуусмивка на лека развеселеност, насмешливост или умерена недоверчивост — не бях сигурен кое от всичките. Гонеше петдесетте и създаваше впечатлението на човек, видял много — впрочем както сигурно си и беше. Една колежка на Лиза беше дошла да я изведе на кафе, така че двамата бяхме сами.

— „Господин“ е напълно достатъчно — казах аз. — Всичко, което стои зад думата „сър“, е, че баща ми е починал млад.

Опитвах се да забравя за титлата от началото на идването си в САЩ. А и Лиза никога не си бе позволявала да нарича себе си „лейди Ейот“ — е, освен понякога, когато беше пийнала и гола в леглото. Животът тук ми бе помогнал да забравя благородническия си произход. Хората научаваха за него само когато някой видеше паспорта ми, както бе направил Махони, или когато Гил съумееше ловко да вмъкне това в някой общ разговор.

— Добре, господин Ейот. Бих искал да се върнем за малко на някои от нещата, които ми казахте вчера. — Говореше с тежък бостънски акцент, едва доловимо отличаващ се от този на Крейг. Все още не се бях научил точно как да интерпретирам местните акценти.

— Добре.

— Изглежда, че вие сте последният човек, видял Франк Кук жив.

— Наистина ли?

Сините му очи внимателно наблюдаваха всичките ми реакции.

— Да... Съдебният лекар смята, че той е умрял преди десет вечерта в събота. От друга страна, вие споменахте, че сте отишли да се видите с него към два и половина следобед.

— Да, така беше.

— Това отговаря на показанията на съседката, че ви е видяла да карате с висока скорост по черния път към дома му.

Усмихнах се.

— По-скоро с около десет мили в час. Тя просто не гледаше къде кара.

— Няма значение. Не разследваме пътен инцидент. — Ъгълчето на устата му трепна нагоре. — Така-а... когато пристигнахте, беше ли господин Кук там?

— Да, беше. Изглеждаше изморен. Може би разтревожен или неспокоен. Във всеки случай не ми се зарадва много.

— Защо отидохте да го видите?

— Искях да изгладя някои недоразумения между нас.

— Какви по-точно?

Поколебах се за секунда.

— Франк и аз влязохме в спор на работа. Искях да изясним нещата.

Махони ме изгледа проницателно. Чувстваше, че не му казвам всичко.

— Какъв спор?

— По повод една инвестиция.

— Аха... — Гледаше ме право в очите и недвусмислено показваше, че чака да чуе нещо повече.

Нямах желание да разкривам пред Махони подозренията на Франк към мен и Даян. Но още по-малко желях в един момент да бъда хванат, че съм скрил нещо от него. Това си беше разследване на убийство и на всички неудобни въпроси рано или късно трябваше да се отговори. Реших, че е най-добре да бъда максимално пряк в отговорите си.

Въздъгнах и продължих:

— Според мен истинската причина за несъгласието бе, че Франк ме подозираше в тайна връзка с една от колегите ми. Искях да го уверя, че няма никаква опасност това някога да стане.

— Имате ли такава връзка? — попита той, сякаш не ме бе чул, с поглед, все така втренчен в моя.

— Не — простичко отговорих аз. Моментът не беше подходящ за възмущение. Усещах, че трябва да съм пределно внимателен с Махони. Внимателен и прецизен във формулировките.

— Ясно. Повярва ли ви господин Кук?

— Не знам. Не мисля.

— Влязохте ли в спор отново?

— Не съвсем — искрено отговорих аз.

— Но не се разделихте като най-добри приятели?

— Не.

Махони замълча, но не отмести поглед от мен. После въпросите заваляха отново:

— По кое време си тръгнахте оттам?

— Не знам точно... Може би към три часа.

— Къде отидохте след това?

— Разходих се по плажа... Шанкс Бийч. След това отидох в една от нашите компании — „Нет коп“.

— Видя ли ви някой по време на разходката? Вие видяхте ли някого?

— Имаше няколко коли на паркинга. — Замислих се. — Май имаше и един-двама души на плажа, но не бих могъл да ги опиша. Бях прекадено загрижен от разговора с Франк и отношението му към мен.

— Добре — прие обяснението ми Махони. — Колко време останахте на плажа?

— Около час.

— И след това отидохте направо в тази компания... как беше? „Нет коп“?

Разказах на Махони основните неща за „Нет коп“ и за хората, които бях видял там. Обеща ми да говори и с тях. Бях сигурен, че ще го направи.

— Имате ли представа на колко се оценява състоянието на Франк Кук?

Смяната на насоката на въпросите ме изненада.

— Не.

— Предположете някаква сума.

Замислих се. Франк бе имал доста успешна кариера на бизнесмен и най-вероятно вече беше направил доста пари в „Ревийър“. Освен това трябваше да се отчетат и милионите от „Био-уан“, които несъмнено му се полагаха. Даниел беше прав. Франк със сигурност бе богат човек. Реших все пак да дам на Махони възможност да ме смае.

— Един милион.

— По-скоро към четири, според нас. А господин Апълби каза, че след година или две господин Кук е щял да спечели още около десет благодарение на една от инвестициите в „Ревийър“. Това сега, разбира се, ще отиде при наследниците му. Кое то ме навежда на следващия въпрос. Кои са наследниците на Франк Кук?

— Нямам никаква представа — признах си чистосърдечно.

— Опитайте да се досетите.

— Предполагам Лиза. И брат ѝ Еди. Може би и майка им.

Махони изсумтя.

— Нека оставим на неговия адвокат да потвърди или опровергае вашите предположения. Но засега да приемем, че можете да очаквате известна сума в резултат от смъртта на господин Кук.

Въздъгнах.

— Възможно е. Но досега не се бях замислял над тази възможност.

— Притежавате ли револвер, господин Ейот? — Нова смяна на тактиката.

— Не.

— Познавате ли някой, който притежава „Смит енд Уесън 640“, модел триста петдесет и седем, „Магнум“?

— Не.

— Можете ли да си служите с оръжие?

Поколебах се за част от секундата.

— Да.

— Къде сте се научили?

— Служил съм в британската армия — поясних аз. — Там учат на такива неща.

— Разбирам... Значи знаете всичко за оръжията, така ли? — Той се замисли за момент. — Убивали ли сте човек?

— Да.

— Разкажете ми.

— Не бих желал.

— Когато бяхте в армията ли се случи?

— Да.

— Вероятно в Ирландия?

— Да. — Сините му очи се присвиха. — Не съм длъжен да отговарям на подобни въпроси — остро възразих аз. — Заподозрян ли съм, или не? Имам ли нужда от адвокат?

— Вижте, такава ни е работата. Събираме информация от всеки, който може да ни помогне с нещо, нали разбирате? Благодаря ви за съдействието, господин Ейот. Ще ви се обадя пак, ако имам други въпроси.

И си тръгна, като ме остави с тягостно чувство в душата. Зачаках Лиза да се върне, но последният му въпрос не ме оставяше на мира.

Помнех съвсем ясно контролния пункт за минаващи коли в Армаг, виждах в съзнанието си очукания форд ескорт да намалява, ефрейтор Хорс Бинс да се навежда към отворения прозорец на колата, появата на смайване върху лицето му, двата бързи изстрела, пръсването на главата му, отхвърлянето на тялото му назад, чувах как двигателят на колата изревава на празен ход, а после някак отстрани се виждах да вдигам оръжие, да го насочвам към прозореца и... експлозията на изстрела, пръсването на стъклото... а аз продължавам да стрелям, докато не изпразня целия пълнител в колата, която се завърта и забива странично в нашия ленд ровър.

Бях убил и двамата членове на ИРА-извънредни. Не се гордеех, но все пак можехме да кажем нещо утешително на родителите на Бинс.

Убийството на Франк беше съвсем различно. Може и да бях застрелял двама терористи при изпълнение на воинските си задължения, но това не означаваше, че съм способен хладнокръвно да убия своя тъст. Инсинуацията на Махони, че бих могъл да го направя, ме вбесяваше.

Не ми остана много време да се терзая по този въпрос. Лиза имаше нужда от мен и аз с голямо нежелание я оставях сама. Тя изглеждаше замаяна, понякога плачеше, друг път се взираше с празен поглед в пространството.

Правех всичко по силите си, но се чувствах безпомощен. Виждах, чувствах и се докосвах до нейната болка. Имах усещането, че тя се простира далеч в бъдещето — в седмиците, месеците и годините, които ни чакаха. Тази перспектива ме плашеше. Не можех да предугадя как ще устои на това Лиза, какви душевни рани ще ѝ нанесе и дали пораженията върху психиката ѝ няма да бъдат трайни. Искях по някакъв начин да я защита, да я обгърна с ръцете си, да я опазя от ужасното нещо, сполетяло баща ѝ. Но каквото и да правех, бях неспособен да ѝ спестя основния факт: този човек си беше отишъл. Един ден болката ѝ може би щеше да намалее, да стане по-поносима, но този ден положително нямаше да дойде скоро. Нещата със сигурност щяха да се влошат преди да тръгнат към оправяне.

На всичко отгоре аз самият трябваше да преодолеем някои неща, свързани с внезапната смърт на Франк. В началото двамата с него се бяхме разбирали прекрасно. Съвсем до скоро бях гледал на него като на наставник и скъп приятел. Не можех да не съм му благодарен за назначаването ми в „Ревийър“ и за моята съпруга. Бях сигурен, че и той ме бе харесвал и уважавал. След това обаче отношенията ни се бяха влошили, за да се стигне до последния ми разговор с него, когато направо ми бе обърнал гръб. В буквалния смисъл на думата! Бях чувал, че скръбта носи със себе си и чувство на вина. Започвах да разбирам какво означава това.

До момента в съвместния ни живот не се бяхме изправяли пред криза, по-сериозна от повредена съдомиялна машина. Питам се как ще съумее Лиза да се справи с това, което ни се бе случило. Бях твърдо решен да направя каквото мога, за да ѝ помогна, колкото и жалки да изглеждат опитите ми отстрани.

На вратата се позвъни. Поредната репортерка. Казах ѝ, както бях казал и на другите преди нея, че нямаме какво да коментираме и че Лиза е прекалено разстроена, за да бърби с някого. Убийството на Франк бе превзело първите страници на сутрешните вестници, имаше дори репортаж по телевизията, и несъмнено всички медии се нуждаеха от снимков материал и тъжни фрази. Знаех, че това е неизбежно, но въпреки това бях ядосан, че някои хора очакват от нас безволно да приемем ролята си в една пиеса, поставена без наше знание и съгласие. И все пак в Англия нещата сигурно щяха да бъдат още по-зле.

Имаше много неща за вършене. На следващия ден бе погребението. Майката на Лиза и брат ѝ Еди щяха да пристигнат със самолет от Калифорния и щяха да наемат квартира на ъгъла до нас.

Посрещнахме ги на летището и ги взехме с хондата на Лиза. Не беше никакъв проблем да ги видим веднага. Брат ѝ Еди бе висок и слаб, с тъмна коса, подстригана толкова ниско, че можеше да бъде сбъркана с набола брада. Майка им Ан бе едрогърда тъмнокоса жена, която благодарение на внимателно избраните дрехи, малко грим и скъпата си фризура все още спираше мъжките погледи. Тримата се прегърнаха, двете жени се разплакаха, а стърчащият над главите им Еди бързо замига.

Стоях притеснен встрани.

Когато най-сетне групичката им се раздели, майката на Лиза прегърна и мен. Протегнах ръка на Еди, който ме стрелна със студен поглед преди да я стисне. Тръгнахме към колата, като Лиза щастливо се сгуши под ръката на Еди.

Вечерята сготвих аз. Лазаня. Бутилката червено беше празна още преди да сме седнали на масата, така че се наложи да отворя втора.

Ан се огледа.

— Просто не разбирам как е възможно двамата да живеете в толкова малък апартамент. Имате толкова много вещи. Не ми е ясно как успявате да поддържате толкова прибрано.

Отговорът беше прост: не успявахме.

— О, мамо, знаеш, че не можем да си позволим по-голямо жилище — въздъхна Лиза. — Събрахме някак всичко и тук. Но страшно съжалявам, че няма как да останете при нас с Еди.

— О, не се безпокой за това — каза Ан. — Квартира със закуска напълно ни устройва.

— И е много по-добре да легнем в легло, отколкото на пода — допълни Еди и широко се усмихна на по-малката си сестра.

Всички харесаха лазанята.

— Това, което не мога да разбера — каза Ан, връщайки се на онова, което несъмнено беше в главата на всички ни, — е защо някой ще иска да убива Франк. Никога не съм чувала да има някакви врагове. Беше толкова свестен човек. Винаги.

„Тогава защо си се развела с него?“ — помислих си, но не го казах на глас. Чувствата на Ан към Франк бяха диаметрално

противоположни на чувствата на майка ми към моя баща. Майка ми с огромно нежелание се бе съгласила да присъства на погребението му, а лицето и изражението ѝ с нищо не бяха издали, че я вълнуват никакви емоции. Сигурен съм, че под каменното лице имаше никакви чувства, но нямаше начин как да се досетя какви биха могли да бъдат те. Докато в случая не можеше да има никакво съмнение в искрената скръб на Ан.

Тя се обърна към мен:

— Обичаха ли го хората на работа?

— О, да — отговорих аз. — Всички го харесвахме. Той се радваше на голямо уважение. — „От всички, с изключение на Арт“, уточних наум.

— Имат ли полицаите някакво предположение кой може да го е направил? — поинтересува се Еди.

— Не мисля — отговорих аз.

— Саймън е голямата им „надежда“ — допълни Лиза. Погледнах я остро. — Имам предвид въпросите на сержант Махони — поясни тя. — Очевидно е какво се върти в главата му.

Еди ни изгледа внимателно. Две години по-голям от Лиза, преди няколко години той се бе отказал да следва медицина и сега посещаваше никакви курсове за следдипломна квалификация към Калифорнийския университет в Сан Франциско. Доколкото знаех, изучаваше социални науки. Лиза му се възхищаваше, че е избрал кариера, посветена на хората в нужда, колкото и зле платена да бе тя. Опитвах се да прогоня от главата си мислите, които би следвало да се въртят в главите на хора на средна възраст по отношение на вечните студенти. Двамата с него никога не бяхме имали нищо общо. Намирах за напълно естествена подозрителността му към мен по времето, когато бях станал гадже на по-малката му сестра, и дори след това, като неин съпруг. Английски благородник, работещ във финансова фирма на Източното крайбрежие... хм, за него едва ли можеше да има нещо по-лошо. Откакто баща му бе напуснал семейството им, той бе поел ролята на мъжа, така че и майка му, и сестра му попиваха всяка негова дума. Предполагам начинът, по който сега слушаха мен, му беше крайно неприятен.

И, разбира се, той едва ли би могъл да забрави факта, че бях представен на Лиза от баща им. Факт, който ме поставяше от погрешната страна на бариерата, издигната в съзнанието на Еди.

— Но не беше ли Саймън с теб? — обърна се той към Лиза.

Тя поклати глава.

— Не, точно това е проблемът. Саймън е отишъл в Марш Хаус да се види с татко. И е бил последният, който го е видял жив.

— Наистина ли? — внимателно ме погледна Еди.

— Точно така — потвърдих аз. — Дватамата с него имяхме спор на работа и аз отидох в Марш Хаус да оправя нещата. Нищо не постигнах и си тръгнах. Изглежда, е бил убит от някого в интервала между моето посещение и десет вечерта на същия ден.

— Наистина ли? — повтори въпроса си Еди.

— Не гледай така, Еди — сръза го Лиза и ме хвана за ръката, внезапно прозряла какво ми бе навлякла с непредпазливата си реплика. — Разбира се, че Саймън няма нищо общо с това.

— Естествено — съгласи се Еди, показвайки с усмивка, че е готов на всичко, за да угоди на по-малката си сестра.

Тя му се усмихна в отговор, щастлива, че е изгладила недоразумението. Но от начина, по който ме погледна Еди, аз разбрах, че е рано да се радвам.

— Полицията ще залови убиеца — убедено заяви Лиза.

— Надявам се да го направят — каза Еди. — Никога не съм очаквал от себе си, че ще бъда способен да изрека подобна фраза, но този човек заслужава да го сложат на електрическия стол. Не върнаха ли в Масачузетс смъртното наказание?

Лиза не отговори на въпроса.

— Не мисля — поклатих глава аз.

— Наистина ли? Май четох някъде, че го били върнали.

Лиза се съсредоточи върху лазанята си. Ан гледаше с любов сина си. Не знам защо почувствах леко раздразнение. Лиза прекрасно знаеше, че щатът Масачузетс не е възстановил смъртното наказание, но явно за нищо на света не искаше да противоречи на брат си. Общо взето всички твърдения на Еди, а те бяха много, се посрещаха от майка му и сестра му с изумление пред мъдростта му. Той несъмнено бе интелигентен човек и няколко пъти дори каза действително интересни неща, но в няколко други случая беше безнадеждно далеч от истината.

Проявих здравия разум да не му противореча. Миналата година точно преди Деня на благодарността бях имал неблагоприятното да вляза в спор с него. Ставаше дума за дреболия: дали Хелмут Кол е

социалдемократ. Той мислеше, че е, аз знаех, че не е, а Лиза и майка ѝ бяха убедени, че Еди не може да греши. Не бях отстъпил и така за кратко бях развалил една чудесно започнала вечер.

— Значи съм го пропуснал — измъкнах се аз от ситуацията и долях на Еди вино.

Настъпи кратка тишина, нарушена от Ан:

— Мислех, че се спогаждате с Франк — каза тя. — Страшно съжалявам, че сте се разделили по този начин.

— И аз — отговорих честно. — Много ми е неприятно. Има толкова много неща, които бих искал да му кажа.

— Аз също — с лишен от чувство глас заяви Лиза.

Завършихме вечерята мълчаливо. Шокът и гневът се бяха настанили на масата ни като неканен гост.

Същата нощ, докато лежах и се мъчех да заспя, усетих леглото леко да се друса. Посегнах и докоснах рамото на Лиза. Тресеше се.

— Ела — прошепнах аз.

Тя се обърна в прегръдките ми. Усетих сълзите ѝ да се стичат по гърдите ми.

— Коя риза носеше татко? Нали тази на каретата? — попита тя.

— Да.

— Подарих му я за рождения ден миналата година. Много я харесваше. А сега е покрита с кръвта му.

Притиснах я по-силно до себе си. Тя поплака още малко. След няколко минути се дръпна, подсмръкна и бръкна под леглото за хартиени кърпички.

— Еди сигурно се чувства ужасно — каза тя.

— Всички се чувстваме ужасно.

— Да... само че той не бе виждал татко от шест години. И почти не бе разговарял с него, откакто двамата с мама се разделиха.

— Защо, според теб, е приел раздялата толкова тежко? Доколкото знам, ти никога не си имала проблеми с него, нали?

— Не знам. Минавало ми е през ума, че двамата с Еди щяхме да се чувстваме по-добре, ако ни бяха казали истинската причина да скъсат. Еди мислеше, че татко иска да избяга от нас. Така и не му прости.

— Съмнявам се, че вече някога ще научим причината.

— И може така да е по-добре. Татко го няма. Искam да кажа, че един от двамата със сигурност е имал извънбрачна връзка. Мама, според мен. Но не съм сигурна.

— Предполагам точно затова Еди е толкова ядосан — замислено казах аз.

— Защото се чувства виновен, че е набедил татко ли? Вероятно. Но нали познаваш Еди. Той толкова лесно избухва. — Всъщност не го познавах чак толкова добре. И бях щастлив нещата да си останат такива. — И аз съм ядосана — продължи Лиза. — Толкова... толкова грешно е някой да умре по този начин. — Гласът ѝ внезапно се втвърди, а в тона ѝ прозвуча горчивина. — Не беше готов да умре. Чакаха го години живот. Какво право има някой да отнема чужд живот? Мама е права, просто няма причина някой да желае смъртта му. Не знам за смъртното наказание, но се надявам да заловят мръсника, който го е направил. Който и да е, той не заслужава да живее.

Избликът ѝ ме изненада. До момента Лиза бе приемала смъртта на Франк по философски. Но тя беше права. Убийството не е просто зло — то втвърдява душите на останалите живи.

Лежахме и мълчахме. После Лиза заговори. Този път гласът ѝ беше толкова тих, че едва разбихах думите ѝ:

— Когато бях малка и не ми беше добре или бях изплашена, татко ми пееше. Имаше ужасен глас и така и не го чух да пее пред друг. Пееше само на мен. Как ми се иска да можеше да го направи сега...

Не можех да ѝ запея. Но можех да я прегърна. Направих го и дълго, дълго я държах в прегръдките си. Пуснах я едва когато дълбокото ѝ дишане ми подсказа, че най-сетне е заспала.

8.

Погребаха Франк на еврейското гробище в Бруклайн, където някога бе живяло семейство Кук. Церемонията бе проста. След като присъстващите измънкаха всеки с различна степен на убеденост *кадиш*, равинът заговори за младежките години на Франк. Предполагам не го бе виждал от много време. Гил изрече надгробно слово, без да се захласва в ненужна патетика. Каза няколко думи, но те бяха искрени и трогнаха всички ни. Всъщност присъствахме само двайсетина души: семейството и най-близките приятели. Подразни ме да видя Махони някъде отзад, сканиращ събраните с орлов поглед. Видя, че съм го забелязал, и ъгълчето на устата му трепна нагоре. Отместих погледа си. Струваше ми се... някак нередно той да присъства на погребението на Франк. Бих го изхвърлил оттук, ако можех да го направя.

Обредът *шива* или така наречената визитация се състоя в дома на сестрата на Франк на около миля от гробището. *Шива* означава седем и технически погледнато би следвало да продължи седем дни, но Еди трябваше да се връща в университета, а и Франк в най-добрия случай бе неосъзнато религиозен, така че семейството реши да се ограничим с една вечер. Към опечалените се присъединиха и тези, които бяха дошли да поднесат съболезнованията си на семейството на покойника. Стори ми се, че в скромния дом стотици хора се опитват да се натъпчат. Удивих се колко много хора бяха познавали и харесвали Франк.

Както казах, сестра му, Зои, пое тежката роля на домакиня. Беше висока чернокоса жена с нежна усмивка и добри очи. Стоеше усмихната и кимаше, потупваше чужди ръце и оставяше нейната да бъде потупвана. Съжалих я и се опитах да я отърва от един мрачен възрастен господин с тъмни очила и ярмулка на главата, който ѝ досаждаше. Занесох ѝ от тортата, като извинение да се намеся.

— О, Еди, страшно ти благодаря — въздъхна тя. — Познавам тези хора, но съм забравила имената на поне половината от тях. А така

не искам да ги обидя...

— Справяш се чудесно — уверих я аз и се въздържах да поправа грешката ѝ.

Тя се усмихна извинително.

— Толкова е жалко за милия Франк. Виждахте ли се с него напоследък?

Не бях сигурен дали обръщението „Еди“ означава, че е сбъркала само името ми или наистина ме смята за брата на Лиза. Реших да ѝ кажа истината.

— Доста често.

— Лельо Зои! — Лиза прегърна леля си и старата жена се усмихна щастливо. — Грижи ли се Саймън за теб?

Леля Зои за момент се обърка и извинително ме погледна.

— Да, да, много е внимателен, мила. А ти как си?

— О, чудесно... предполагам.

— Как са ти епруветките?

— Ами пълни с какво ли не — отговори ѝ тя. — Видя ли колко много хора дойдоха? Не познавам повечето от тях.

— И аз. Удивително е видиш толкова много от старите другари на Франк събрани на едно място — каза Зои.

— Колко много би се радвал той да ги види така наведнъж. — Тя огледа стаята замислена. — Чудя се колко ли време трябва да продължава това? Колко е часът, мила?

Лиза погледна първо часовника на китката на леля си, после и своя.

— Девет и половина. — Леля Зои леко въздъхна. — Страшно мило беше от твоя страна, че се съгласи на всичко това. Нямаше никакъв начин да съберем толкова хора в нашия апартамент.

— О, няма нищо, не се безпокой — каза леля Зои. — Той толкова ще ми липсва.

Към Зои се приближи приятел от детските години на Франк, който явно искаше да поговори с нея. За щастие този път тя си спомни името му.

— Изглежда добре — обади се Лиза, когато се отдалечихме.

— Да — съгласих се аз. — Само дето ме нарече Еди.

— Ами?

— И забеляза ли как те попита колко е часът?

— Толкова е тъжно — въздъхна Лиза. — Така ясно помня как си играехме с нея, когато бяхме деца. Тя идваше в Марш Хаус и оставаше по няколко дни. Преди да се омъжи, разбира се. Беше толкова забавна. Играехме си на какво ли не, но основно използвахме ручеите и тресавището. А след година-две тя може изобщо да не си спомня тези времена.

— Ще си спомня — опитах се да я успокоя аз. — Нали се говори, че възрастните може и да забравят какво са закусвали, но си спомнят всичко случило им се преди десетки години.

— Но тя не е толкова стара, Саймън. Тя е само на петдесет и две. Болна е.

Леля Зои страдаше от първите симптоми на Алцхаймер.

— За Зои ли си говорите? — попита съпругът ѝ Карл и се присъедини към нас.

Як, едър мъж със сива брада, може би няколко години по-голям от своята съпруга, който се задъхваше и от най-малкото усилие, той бе професор по някаква социална дисциплина в Североизточния университет.

— Да — потвърди Лиза. — Как е тя?

Карл въздъхна малко по-тежко, отколкото когато просто се задъхваше.

— Загуби работата си в библиотеката.

— О, не — прошепна Лиза.

— Но още не е чак толкова зле. Забравя имена на хора, заглавия на книги — това ѝ беше основният проблем в библиотеката — не може да каже колко е часът. Но все още ме помни, винаги знае къде се намира и кой ден от седмицата е. Най-лошото тепърва предстои. Освен ако лекарството, което ѝ препоръча Франк, наистина свърши работа.

— Лекарство ли? Не знаех, че татко е препоръчвал някакво лекарство!

— Да — потвърди Карл, — някакво лекарство срещу алцхаймер, което изпробвали.

— Да не се нарича „Неуроксил-5“? — попита Лиза.

— Точно така.

— И помага ли ѝ? — поинтересувах се аз.

— Изглежда. Взема го вече няколко месеца и състоянието ѝ като че ли се стабилизира. Поне не забелязвам да се влошава. Условието

беше да се яви на тест... как му беше името, а — „Минитест за умствените възможности“, а след няколко месеца отново ще я проверят, за да регистрират как се чувства.

— Но това е добра новина — отбелязах аз.

— Видях някои от другите пациенти в клиниката — продължи Карл. — Страшна гледка. Някои от тях бяха забравили вече всичко. За кой са женени, къде живеят, как се казват децата им. Не могат да си спомнят, това ги ядосва и ги кара да се чувстват напълно безпомощни. Една жена разказваше, че мъжът ѝ престанал да се усмихва. Моля се това никога да не се случи на Зои. — И той погледна жена си, която продължаваше да разговаря със стария приятел на Франк и да се смее на неговите несъмнено забавни спомени.

И аз се надявах този „Неуроксил-5“ да се окаже достатъчно ефективен.

На следващата сутрин Лиза, майка ѝ, брат ѝ и аз отидохме в офиса на адвоката на Франк, за да научим съдържанието на неговото завещание. Докато чакахме в луксозната чакалня на юридическата фирма, между нас се възцари неловка тишина. Никой до момента не бе споменавал думата „завещание“. Други неща ни се бяха стрували по-важни. Знаехме, че е богат, но усещахме колко неуместно би било да обсъждаме размера на богатството му и да пресмятаме колко ще се падне на всеки. Всъщност тази мисъл може би изобщо не бе минавала през главата на Лиза. Еди изглеждаше по-неспокоен и дългите му пръсти не спряха да си играят с чаената лъжичка. Лиза бе напълно спокойна, а Ан си бе наложила изражение на незаинтересованост.

След около пет минути чакане се появи задъхан и самият адвокат. Казваше се Бърги. Беше солиден, започнал да оплешивява мъж с малко безволево лице, но интелигентни очи. Представи ни се и ни покани в кабинета си.

— Благодаря ви, че дойдохте при мен днес — започна той, след като се увери, че сме се настанили удобно край масата. — Ще разговарям с вас в качеството си на изпълнител на завещанието на господин Кук. При по-обикновени обстоятелства щях да изпратя писмо до всички упоменати в завещанието му, но в конкретния случай реших да се възползвам от факта, че сте се събрали на едно място. Сега ще ви

запозна с съдържанието на завещанието. — Бърги изглеждаше притеснен. Неспокоен, но сериозен. Беше приковал вниманието ни. — Първо, господин Кук притежава застрахователна полица на сума триста хиляди долара, която е пожелал да бъде разделена по равно между бившата му съпруга и двете му деца. — Той ни се усмихна бързо и прочисти гърлото си. Нещо ми подсказа, че приближаваме до трудната част. — Второ, самото завещание... То всъщност е доста просто. — Той свали поглед върху документа пред себе си. — Цялото състояние на господин Кук е завещано изцяло на Елизабет Ребека Кук — негова дъщеря. Конкретната стойност на състоянието не може да се определи точно в момента, понеже значителна част от него са дивиденди от средства, оставени за управление на „Ревийър Партнърс“. Но ако изключим тази неустановена част, останалото възлиза на поне четири милиона долара. Както винаги, ще отнеме известно време, докато оценката на състоянието приключи.

Той неспокойно вдигна поглед към нас. Ние пък на свой ред наблюдавахме Еди.

Виждахме, че в душата му се надига гняв. Той стискаше чаената лъжичка с такава сила, че ставите на пръстите му бяха побелели. Погледна ни с бърз поглед, после се обърна към Бърги:

— Не може да е постъпил така! Няма начин да е оставил всичко само на едното си дете.

— Със съжаление трябва да потвърдя, че може — отговори адвокатът. — Разбира се, вие ще получите стоте хиляди долара от застрахователната полица.

— Да, но състоянието му възлиза на четири милиона. Имам право на половината от това.

— Разбирам отлично загрижеността ви, господин Кук. Но аз лично съставих завещанието на баща ви. Уверявам ви, че той го направи след внимателно обмисляне. Намеренията му бяха пределно ясни и те бяха да остави всичко на дъщеря си.

— Но как е могъл да постъпи така с мен? — протестира Еди. — Каза ли ви защо ме лишава?

— Не, не го направи — отговори Бърги.

Отместихме погледите си от него. Знаехме защо Франк бе игнорирал Еди в смъртта си. Причината бе проста: неговият син го бе игнорирал в живота.

— Ти стоиш зад всичко това, нали? — Чух думите, докато разглеждах пръстите на ръцете си. — Да, ти, Саймън. Ти си зад това!

Погледнах го. Не бях осъзнал, че Еди говори на мен.

— Какво?

— Еди... — Майка му сложи ръка върху ръкава му.

— Не, мамо. Ти също би трябвало да получиш нещо. Та нали така добре живеехте преди той да те напусне. Не заслужаваш ли нещо?

— Парите изобщо не ме вълнуват — възрази Ан. — И Франк знаеше, че нямам този проблем.

— Да, но с мен не е така. Саймън, ти ми открадна наследството под носа.

— Откъде ти хрумна това?

— Видях те как се вмъкна под кожата на татко. Първо работата в „Ревийър“, после ръката на дъщеря му, след това стана идеалният зет. Целуваше му задника и работата стана!

При цялото влошаване на отношенията помежду ни преди смъртта на Франк, иронията на това безумно обвинение ме накара да се усмихна. Голяма грешка.

— О, давай, давай, смей се. А после излез и депозирай тлъстия чек. Много забавно!

— Съжалявам, Еди — казах аз. — Но уверявам те, Франк не се е консултирал с мен за завещанието си.

— Да, но вие с Лиза прекарвахте толкова много заедно с него. — Сега той се нахвърли срещу сестра си. — Единствената причина да ме отреже, е защото останах с мама. Само че той изобщо не трябваше да ни напуска. И аз не изтичах веднага при него. И ето — никакви пари за мен.

Лиза беше смаяна. Беше гледала на тази среща с адвоката като на административна формалност, преди семейството ѝ да се върне в Калифорния.

— Еди, но аз го обичах — каза тя. — И не искам скапаните му пари.

— О, да, ти го обичаше. А мама да се оправя както може. Само че той... — Еди обвинително заби пръст в моя посока, — той много ще обича парите му.

— Еди... — изръмжах аз.

— Не, Саймън — спря ме Лиза, като сложи ръка върху моята. — Парите му наистина не ме интересуват. — Тя се обърна към адвоката. — Господин Бърги, има ли начин, по който бих могла да се откажа от половината сума? И да я прехвърля на Еди?

— Хм... — адвокатът се намръщи. — До девет месеца след датата на смъртта имате право да се откажете от цялата полагаща ви се по завещанието сума или от произволна част от нея. Отказът ви няма задължително да доведе до прехвърлянето на средствата към брат ви, понеже той не е назован сред титулярите по завещанието. Така че с парите ще се постъпи както при липса на завещание, което означава, че... — Той замълча, обмисляйки правните последици. — Е, да, понеже вие нямате наследник, Едуард Кук ще бъде вашият най-близък родственик.

— Чудесно — възкликна Лиза. — Да го направим.

Бърги се прокашля.

— Най-настойчиво ви съветвам да обмислите решението си, преди да го реализирате. Все пак говорим за завещанието на господин Кук. Неговото пределно ясно изразено желание е да остави всичко на вас.

Лиза погледна към Еди.

— Сигурна съм какво искам. Но ще обмисля намерението си, както предлагате. Може би ще се видим с вас следващата седмица, за да направим нужното?

— Прекрасно — съгласи се Бърги.

Еди с облекчение въздъхна, усмихна се на Лиза и прочувствено каза:

— Благодаря ти.

Лиза също му се усмихна. Но няколко минути по-късно, на излизане от офиса, забелязах, че той ме гледа с лошо чувство.

Изгарях от нетърпение да се върна във фирмата и го направих, докато Лиза изпращаше майка си и брат си на аерогарата. Организмът ми имаше нужда от по-осезателна доза нормалност.

С облекчение се потопих в проблемите на „Тетраком“ и „Нет коп“. Малко по-късно обаче Гил ме повика в кабинета си.

Покани ме да седна на дивана и ми наля чаша кафе.

— Благодаря ти, че дойде днес, Саймън. Знам, че имаш много грижи у дома, но определено си ни нужен и тук. Натрупала се е доста работа, а и загубата на Франк оставя голяма дупка във фирмата.

— Няма проблем. Честно казано, даже е хубаво, че има с какво да се разсея.

— Сигурно е така — съгласи се със съчувствие Гил. — Как е Лиза?

— Не мога да кажа, че е добре.

— Едва ли би могло да бъде иначе. А ти как си?

— И аз не бих могъл да се похваля. Страшно ми се иска да се бяхме разделили с Франк по по-друг начин.

— Не се измъчвай с такива мисли, Саймън. Франк имаше високо мнение за теб. Казвал ми го е по много поводи. И макар вече да го няма, аз не бих могъл да забравя мнението му. Защото никога не съм имал повод да съжаля, че съм се вслушал в него. — Опитах да се усмихна. Гил прочисти гърлото си. — Има един неприятен въпрос, но съм длъжен да ти го задам, за да изясня ситуацията веднъж завинаги. Както предполагам се досещаш, идва полицията и ни разпитва какво ли не за Франк и за теб. Не казаха нищо директно, но някои от въпросите им ме карат да мисля, че гледат на теб като на вероятен извършител.

— Знам това.

— Въпросът ми е имат ли основание?

— Искаш да кажеш, убил ли съм Франк?

Гил кимна. Очите му, свити от дебелите лещи на очилата, бяха забити в мен. Издържах погледа му, без да отмествам своя.

— Не, Гил, не съм го направил.

Гил помълча малко, после се облегна на стола си.

— Добре, вярвам ти. И аз мислех така, но трябваше да те попитам. Искам да знаеш, че разполагаш с пълната ми подкрепа — както лично моята, така и тази на фирмата. Ако има нещо, с което бих могъл да ти помогна, само кажи.

— Благодаря — казах аз и веднага допълних: — М-м... Гил?

— Да?

— Има едно нещо. Дали не би могъл да ми дадеш името на добър адвокат? Съмнявам се, че ще ми потръбва, но човек никога не знае.

Гил ме изгледа странно за няколко секунди, сякаш се питаше дали не е допуснал грешка да ми повярва толкова лесно и бързо. После се усмихна.

— Разбира се... един момент. — Отиде при писалището си и прелисти ролодекса. — Гарднър Филипс. Стар мой приятел и прекрасен адвокат с опит в защитата. Ето номера му.

И ми подаде картичката, а аз си преписах данните от нея.

— Благодаря. Надявам се да не ми се налага да му се обаждам. — И понечих да стана.

— Момент, Саймън. Има още нещо, което бих искал да те попитам.

— Какво?

— Става дума за „Нет коп“. Какво смяташ да правиш там?

— Както ти казах, решил съм засега да не се отказвам от тях. Компанията има средства да просъществува още около месец. Крейг Дохърти и аз се опитваме да намерим други източници за финансиране изработването на прототипа на комутатора.

— Как се движат нещата?

— Засега нищо съществено. Но едва сме започнали.

— Ясно. Безпокоя се за Крейг Дохърти. Мисля, че Франк може би беше прав за него.

Погледнах го остро.

— Какво искаш да кажеш?

— Посети ме миналата седмица. Заплаши ме, каза, че щял да изнесе в пресата как „Ревийър“ не е изпълнила договорните си задължения към него.

Простенах. Как бе могъл Крейг да направи подобна дивотия?

— И ти какво му каза? — тревожно попитах аз.

— Казах му да се маха от офиса ми. И още, че няма да допусна да бъда изнудван.

— Вероятно е бил само много разстроен — опитах се да го оправдая аз. — Страшно се ядоса, когато му съобщих, че се оттегляме.

— О, няма никакво съмнение, че е бил ядосан. Но както каза Франк, това се отразява на неговата преценка. И никак не беше умно да ме заплашва.

— Струва ми се, че вече се е поуспокоил. Ще се погрижи да не се повтаря.

— Саймън, той се държа просто глупаво. И ако може да постъпи глупаво веднъж, вероятно е в състояние да постъпи глупаво и втори път.

Разбирах опасенията на Гил. И те бяха основателни.

— Кажи какво би искал да направя.

Гил помълча.

— Вярваш ли, че можеш да спасиш нещо от тази инвестиция?

— Вярвам. Не обещавам нищо... — погледнах го многозначително, за да му покажа, че съм усвоил урока, и той се усмихна, — но ще направя всичко по силите си.

— Окей, направи го. Продължавай да се занимаваш с „Нет коп“. Измъкни оттам каквото можеш. Но предупреди Крейг Дохърти, че прошепне ли нещо пред пресата — говоря за нещо, което може да навреди на репутацията на „Ревийър“ — ще го уволня от „Нет коп“ и ще се погрижа да забрави какво е това кредит в този град!

— Ще му предам.

— И за какво беше всичко това? — попита Даниел, когато се върнах в стаята на съдружниците.

— Гил искаше да знае дали не съм убил Франк. Изглежда, съм любимият заподозрян на всички.

— Гарантирам ти, че си моят — увери ме Даниел.

— Благодаря ти за подкрепата.

— А полицията има ли някакви идеи кой може да го е извършил?

— Не ми е известно. Убеден съм, че ще намерят по-подходящ от мен.

— Горкият — каза Даниел. — Не знам какво ще стане с „Ревийър“ без него.

— И аз се питам. — С изключение на сделката с „Био-уан“, Франк беше най-способният инвеститор на „Ревийър“. Досието на Гил беше доста шарено, това на Арт бе отчайващо... е, пак с изключение на „Био-уан“. Рави и Даян имаха някои обещаващи инвестиции, но все още бе рано да се каже ще стане ли от тях нещо, или не. Но Франк — Франк несъмнено беше отличен инвеститор. Той олицетворяваше гласа на предупреждението, гласа на здравия разум, гласа, в който Гил се вслушваше, когато предстоеше да се вземе трудно решение.

— Къде е Джон? — попитах аз.

— Болен е.

— Хм, сигурно е сериозно. Изглежда така напращял от здраве, че човек не може да си го представи да се въргаля в леглото.

— Смъртта на Франк му се отрази доста зле. Нали знаеш колко много работиха заедно напоследък — напомни Даниел. — А, между другото... миналия уикенд се видях с Джеф Либерман в Ню Йорк.

— Интересува ли го „Нет коп“?

— Напълно е възможно. Обади му се.

Въздъгнах.

— Може би. Като наля малко разум в главата на любимия ми побъркан изпълнителен директор на фирмата.

Крейг явно си бе възвърнал част от оптимизма. Излезе да ме посрещне с пружинираща походка и все така по джинси, маратонки и тениска.

— Здравсти, Саймън. Как я караш?

— Опасявам се, не чак толкова добре, Крейг.

— Да, чух за Франк Кук. Съжалявам. Ела в офиса.

Минахме през залата с инженерите към стъклената кабинка в ъгъла.

— Е, има ли някакъв шанс „Ревийър“ да промени решението си за парите сега? — с надежда попита Крейг.

Въпросът му ме смая.

— Искаш да кажеш след случилото се с Франк?

— Да. — Той ме погледна очаквателно.

— Не, Крейг, никакъв.

— Лошо — каза той и изглежда, едва сега разчете изражението ми. — Май зададох неуместен въпрос, а?

— Може да се каже така, Крейг — отговорих аз. — Ще ти кажа още, че идеята да се опитваш да заплашваш Гил Апълби не е от най-добрите, които са ти хрумвали. Интересно в коя част от тялото ти е възникнала?

— Виж, бях ядосан. Бях отчаян. Бях готов да направя всичко!

— Добре, мога да ти разкрия, че не си успял да впечатлиш Гил. Всъщност той ми поръча да ти предам, че ако гъкнеш нещо пред

пресата, ние направо ще те уволним.

— Не можете да го направите — сопна се Крейг.

— Можем и ти много добре го знаеш — обясних му аз. Фактът беше достоен за съжаление наистина, но инвестиционните компании често уволняваха шефовете на фирмите, с които имаха сключени споразумения. На Крейг му се бе разминало на косъм. Въпреки вярата ми в него, единственото нещо, което бе накарало Гил да се въздържа от тази крайна мярка, сигурно бе очакването му, че „Нет коп“ и така ще фалира. — О, а след това той ще се погрижи никога в живота си да не видиш пари от инвеститор.

— Окей, разбрах — въздъхна Крейг. — Съжалявам.

В този момент се сетих за нещо.

— Когато си тръгнах от „Нет коп“ в деня на убийството на Франк, ти ми се стори адски весел. Това няма нищо общо със смъртта му, нали?

— Не, разбира се, че не — отрече Крейг.

Изгледах го подозрително, но лицето му излъчваше невинност.

Той стана и отиде до бялата дъска на стената. Там имаше списък от имена: инвестиционни компании в първата колона, технологични компании във втората. Много от тях вече бяха задраскани.

— Нямахме особен успех с инвеститорите — призна Крейг, — но някои от доставчиците на оборудване кълват. „Нортел“ казаха очакваното „не“, но „Ериксон“ и „Лукстел“ изглеждат заинтересувани. Уговорих среща с „Лукстел“ в Ню Джърси за утре...

И продължи да изрежда. Оптимизмът му се беше върнал и той отново изглеждаше погълнат от мисълта за успеха на своята компания.

Въодушевен от ентусиазма на Крейг, аз се обадох на Джеф Либерман в Ню Йорк. Стана му приятно да ме чуе. Призна, че сделката с „Нет коп“ му допада. Даниел наистина бе свършил чудесна подготвителна работа през уикенда. Всъщност Джеф даже бе успял да говори с двама свои колеги и те се бяха съгласили да съберат сто и петдесет хиляди долара, за да закупят дял от компанията, което предстоеше да се уговори. Сумата бе по-голяма, отколкото бях очаквал. Крейг се впечатли от бързия резултат. Ясно бе, че „Нет коп“ има нужда от доста повече, за да произведе прототипа, но Джеф и приятелите му даваха още поне две седмици допълнително, за да намерим големите

пари. С две думи, не беше много, но все пак бе стъпка в правилната посока.

Взех влака от Уелсли обратно за Саут Стейшън, върнах се на работа и отделих около два часа на документацията. Тръгнах се рано. Безпокоях се за Лиза.

Бях забелязал, че обикновено това е времето, когато проблемите на деня изпълзят обратно в съзнанието ми и молят за решение.

Сред всички се открояваше разговора ми с Гил. Махони още не ми бе казал в прав текст, че съм заподозрян, но беше повече от ясно, че нещата отиват натам. „Кандидатите“ не бяха много. Спрях внезапно, седнах на една пейка, погледнах в посоката, от която бях дошъл, назад към елегантната островърха камбанария на църквата при Парк стрийт и грамадните сгради на Финансовия квартал, надвиснали над нея. Възрастна жена ме подмина, мърморейки си нещо на глас. Зад нея вървеше млад латиноамериканец по дънки и тъмно яке. Погледна ме за миг, когато седнах, като че ли се поколеба, после и той мина покрай мен, забил поглед в алеята под краката си.

Значи ме следяха. Беше полицай естествено, какво друго? Реших да не му казвам нищо, но го проследих с поглед, докато не пое нагоре по Бийкън стрийт. Изчаках да се скрие от погледа ми и едва тогава продължих за дома.

Лиза беше довольна, че се прибрах по-рано. Беше облякла тъмносинята риза, която Франк ѝ бе дал на заем, когато се бяхме хванали да боядисваме апартамента, след като се бяхме нанесли в него. Прегърнах я.

— Изпрати ли майка ти и Еди? — поинтересувах се аз.

Тя кимна.

— Самолетът излетя навреме. Но мама не искаше да си тръгне, преди да съм ѝ обещала, че ще отидем за Деня на благодарността.

— Естествено, нали сами бяхме решили.

— Да.

— Срещата при адвоката сутринта беше доста тягостна, нали?

— Още не мога да повярвам, че татко е изключил Еди от завещанието си. Толкова глупаво.

— Но ти постъпи много щедро, като му даде дял.

— Не бих искала смъртта на татко да стане повод за ново обтягане на отношенията в семейството. В края на краищата, след като татко си замина, Еди направи толкова много за мен и мама. Справедливо е да му дам онова, което му се полага, нали?

— Предполагам — уклончиво отговорих аз.

Лиза изпитателно ме погледна.

— Нима смяташ, че съм сбъркала?

— Ако бях на твое място, щях да задържа парите. Баща ти е знаел какво прави. А и Еди така или иначе щеше да си получи своите сто хиляди от застраховката.

Лиза се намръщи.

— Но това не е правилно.

— Спокойно, Лиза. Решението си е твое. И ти постъпи много щедро. Еди е голям късметлия, че има такава сестра.

Лиза се усмихна. После лицето ѝ отново стана сериозно.

— Ти не го харесваш, нали?

— По-скоро той не ме харесва. Но мога да призная, че с течение на времето започнах да споделям чувствата му.

— Но той наистина е прекрасен човек. След развода аз бях тази, която плака. Не можех да понеса мисълта, че повече няма да живеем с татко, както и че мама и татко вече не се обичат. Еди обаче понесе развитието на нещата мъжки: той не пророни нито сълза, а вместо това се захвана да ни успокоява. Винаги когато имах проблем, той се оказваше до мен. Аз вече бях навлязла във фазата на кризите — знаеш, онези, когато девойките страдат от липса на увереност в себе си. А Еди винаги ми казваше, че съм достатъчно добра да постигна каквото пожела. Той ме окуражи да запиша биохимия, да отида в Станфорд, да се заломя с изследователска работа. Той ми помогна да повярвам в себе си. И само благодарение на него можах да преодолеем удара на развода. Предполагам обаче, че той така и не успя. И точно затова е толкова чувствителен, когато стане дума за татко.

— Явно му е било трудно — съгласих се аз, за да успокоя Лиза. Но в себе си мислех, че Еди се бе държал като разглезено хлапе, изпаднало в истерия и успокоило се едва когато му обещаха да го

възнаградят с два милиона и нещо отгоре. Но парите си бяха на Лиза и аз действително се възхищавах на твърдата ѝ решимост да прояви щедрост към брат си.

— Поне ще можем да помогнем на Хелън с разноските по делото — каза Лиза.

— Сигурна ли си, че можем да използваме тези пари?

— Естествено, Саймън. Аз не по-малко от теб искам тя да спечели.

Усмихнах ѝ се признателно. На фона на всичките ни неприятности бях доволен, че има перспектива за добри новини, които да съобща на сестра си. Тя ги заслужаваше.

— Обади ѝ се и ѝ кажи — настоя Лиза. — Но помни, че трябва да изчакаме оценката.

— Ще ѝ позвъня утре — обещах аз. — Тя ще е много щастлива. Благодаря ти. — И я целунах. — А ти как се чувстваш?

— Отвратително.

— Справяш се добре.

— Благодарение на теб. — Тя отново се притисна в мен. — Толкова съм щастлива, че се омъжих за теб. Едва ли бих могла да понеса всичко това сама.

— Това е най-доброто решение, което съм вземал — отговорих аз и я целунах по косата.

Останахме прегърнати, без да говорим. Спомних си мига, когато бях взел въпросното решение. Бяхме прекарвали дълъг уикенд — имаше и някакви празници — в Бъркшиър, красива хълмиста област в западен Масачузетс. Вървахме по някаква пътека покрай течението на планински ручей. Аз бях отпред, Лиза ме следваше. Изведнъж, и аз не знам откъде, ме осени идеята, че желая да прекарам останалата част от живота си с тази жена. Бях убеден, че съм прав. Искаше ми се да се обърна и да ѝ го кажа, но прецених, че следва най-напред да го обмисля по-добре. Колкото по-нагоре се изкачвахме по хълма, толкова по-сигурен ставах. Обзе ме някакво непознато дотогава чувство на невероятна възбуда и без да усетя как, широко се усмихнах на себе си.

Не след дълго излязохме на билото, гората свърши и се озовахме на малка полянка край езерце, сякаш пренесено в наше време от камбрия. То блестеше със сините си води под яркото слънце. Отидохме до брега и седнахме един до друг на една голяма скала.

Наоколо цареше неестествена тишина, като се изключеше едва чутият полъх на вятъра през тревата.

— Нещо замълча — забеляза Лиза.

Не ѝ отговорих, но ми беше невъзможно да изтрия от лицето си широката си усмивка.

— Кажи де?

Отново не ѝ казах нищо. Този път тя игриво ме удари по рамото:

— Какво?

Обърнах се към нея:

— Ще се омъжиш ли за мен?

Лицето ѝ застина от изненада. Явно не беше очаквала въпроса ми. Помислих, че съм направил жестока грешка. Тя не ми отговаряше. Сякаш бе загубила дар слово.

— Лиза?

Тя пак не отговаряше. За момент се изплаших, че съм направил ужасен фал и че изобщо съм имал напълно погрешна представа за нашите отношения. Седях абсолютно безпомощен и се опитвах да не поглеждам Лиза.

Слънцето пълзеше по небето. Появяваха се облаци и си отиваха. Никой от нас не помръдваше. Накрая Лиза се обърна към мен.

— Добре — каза тя усмихнато. — Ще се омъжа за теб.

Изкрещях от радост и я прегърнах с всичка сила. Притиснахме се плътно един в друг, смеехме се с глас и просто не бяхме в състояние да изречем една смислена фраза.

Ето че сега, една година по-късно, тя пак се размърда в прегръдката ми.

— Мисля утре да отида на работа — каза тя. — Не издържам повече да стоя тук и да не правя нищо. А и там имат нужда от мен. — Тя се отдръпна. — О, днес имах гости.

— Така ли?

— Да, дойде да ме види Джон Чалфонт. Беше много мил. Не каза нищо особено. Само че съжалявал за татко.

— Зле ли изглеждаше?

— Искаш да кажеш болен? Не, бих казала, че по-скоро ми се стори тъжен.

— Питам, защото днес си беше взел болнични. Двамата с баща ти работеха в екип. Струва ми се, че още не може да преодолее

загубата.

— Той е свестен човек.

— Така е. Кой друг идва?

— А... полицията.

— Пак ли?

— Претърсиха апартамента. — Огледах дневната. Изглеждаше точно както бе изглеждала сутринта, когато бях заминал на работа. — Не се безпокой, подредих отново.

— Показаха ли ти ордер на съдията?

— Разбира се.

— И какво търсиха?

— Не знам. Но ми направи впечатление, че обръщат особено внимание на твоите дрехи. Носеха пинсети и малки найлонови пликчета.

— Намериха ли нещо?

— Не мисля. Защо, трябваше ли да намерят нещо интересно?

— Не знам.

— Изглеждаш разтревожен.

— Ами разтревожен съм. Чувствам се обграден отвсякъде. Сякаш са блокирали всичките ми пътища за отстъпление, преди да ме атакуват.

— Нищо не могат да ти направят. Нали си невинен.

Погледнах доверчивото лице на Лиза. Тя ми вярваше... както вярваше и в американската съдебна система.

— Гил ми даде името на един добър адвокат. Ако нещата загубеят, ще му се обадя.

— Всичко ще се оправи, Саймън. Ще намерят истинския убиец.

— Дано.

— И когато го направят — каза тя, без да скрива гнева в гласа си, — надявам се да го убият този мръсник, така както той е убил баща ми.

9.

Рано следващата сутрин се срещнахме с Крейг на летището, след което с чартърен самолет и наета кола се добрахме до един високотехнологичен парк, разположен сред гори и плетеница от магистрали в провинцията на Ню Джърси. Направихме презентацията за „Лукстел“ — сериозна компания за доставка на телекомуникационни съоръжения и потенциален клиент за комутатора на Крейг, а следователно — поне на теория — и възможен източник на финансиране. Моето присъствие се налагаше заради необходимостта да отговоря на очакваните трудни въпроси относно оттеглянето на „Ревийър“.

Въпроси имаше. И наистина бяха трудни. Обясних, че промените в пазара са накарали „Ревийър“ да се отнася по-предпазливо към допълнителните инвестиции, но че не сме загубили доверието си в качествата на бъдещия продукт. Не бих казал, че думите ми се приеха безрезервно, но това беше очаквано, освен ако не ги излъжех право в очите. Крейг, разбира се, ми бе намекнал нещо подобно, но не се изненада, когато го отрязах.

„Лукстел“ харесаха комутатора на „Нет коп“. Крейг обеща 99.99% надеждност на работата и числото ги впечатли. Особено им допаднаха вградените по проект възможности за зашифроване, които щяха да се окажат направо безценни, когато по Интернет потечаха големите потоци данни. Защото търговският трафик означава пари, а електронните пари имат нужда от максимална защита при обmena.

Но старите лисици казаха, че е малко рано за обещания да купуват, да не говорим за инвестиране. Имали нужда първо да видят работещия чип. Това всъщност си бе старият като света парадокс на инвестирането: кое е първично, прототипът или парите?

Крейг подкара наетата кола към летището в Нюарк. Мълчеше, стиснал зъби, и държеше волана по-здраво от необходимото.

Опитах се да му влея доза оптимизъм.

— Намерим ли парите, тези хора са ни сигурни клиенти.

— Ще ги намерим — заяви Крейг с глас, изпълнен повече с вяра, отколкото с убеденост. И след малко заяви: — Трябва да успея, разбираш ли?

— Знам.

— Не, не знаеш. За теб това си е просто поредната сделка — промърмори той раздражено. — Като се издъни, голяма работа, има други, които ще станат. Но аз съм вложил всичко в „Нет коп“. И трябва да успея. Защото алтернативата е... просто няма алтернатива.

— Такъв като теб лесно би си намерил работа — подметнах аз.

— Хм... аз пък мисля, че изобщо не ставам за наемен работник. Скъсах си гъза за Гари Олек. И няма да допусна тази грешка още веднъж.

Гари Олек бе направил десетки милиони с продажбата на софтуерната си компания преди година. Само че техническият гений зад успехите бе Крейг. Олек, благодарение дипломата си на счетоводител, на личния си чар и на финансовия си нюх, беше станал изпълнителен директор и собственик на контролния пакет акции. Крейг бе спечелил малко парици от продажбата, които веднага бе изсипал в „Нет коп“. За разлика от него, Олек обаче бе натрупал състояние.

— Олек ми открадна идеите и забогатя от тях. Комутаторът на „Нет коп“ си е мой и този път аз ще направя парите. И няма да позволя на някаква банка или инвестиционна фирма да ме спре. Разбира се, че „Лукстел“ ще купуват комутатора ни. Не само те, ами и всички шибаняци на пазара. Чуваш ли какво ти казвам?

— Чувам те.

Той се поотпусна.

— Съжалявам, Саймън. Знам, че се опитваш да ми помогнеш. Но всичко се стоварва на моя гръб. И все пак ще намеря парите. И ще продавам шибания комутатор. И ще накарам и „Сиско“, и „3-Ком“ и всички останали копелдаци да забележат „Нет коп“. Не се безпокой.

Но аз се безпокоях. По целия път обратно към Бостън.

Върнах се в офиса едва късния следобед. Даниел беше излязъл, защото нещо ставало с „Био-уан“. Не бях сигурен къде точно е Джон. Огледах купчината документи, които крещяха за вниманието ми от

табличката „Входящи“: „Тетраком“, „Нет коп“, някакъв бивш директор от „Макдоналдс“ с идеята да сложи началото на нова верига кафетерии, предложение за компания, специализирана в търговия по пощата с шведски стоки... всички изискващи време и концентрация.

Извадих папката на „Тетраком“. Сделката се оформяше добре. Даян беше отишла без мен в Синсинати и бе посетила компанията. Бях ѝ казал, че не мога да преспивам в друг град, защото Лиза има нужда от мен, и тя бе показала разбиране.

Занимавах се с конкретната си работа близо четвърт час, когато се появи Джон.

— Човече, казвам ти, тези с постелките са големи образи!

Вдигнах поглед към него.

— Заседание на борда?

— Да. И после сесия по генериране на луди идеи. Беше невъобразимо!

— Защо, какво се случи?

„Националната компания за креватни постелки“ беше боледуващ производител на висококачествени постелки, закупена неотдавна с помощта на „Ревийър“ от Анди Макардъл, специалист по маркетинг. Идеята му беше да преориентира компанията към производството на онова, което американците наричат „комфортери“ — комбинация между щампована постелка и лек юрган за завиване. Арт бе сключил сделката с помощта на Джон и бе вкарал Джон в борда на директорите.

— Помниш ли, че ти разказах за договорите от миналата пролет, които подписаха за изпълнение през есента?

— Да.

— Ами оказа се, че някакъв ненормалник поръчал неколкостотин хиляди юргана с щампи на костенурките нинджа, които сега никой не иска да купува. Складовете са препълнени. Пращят от стока. Голям проблем.

— Така изглежда.

— Та, предложих им значи да се върнат към традиционните юргани с мили сюжети върху тях. Цветя и така нататък.

— Доста радикално.

— Не чак толкова, колкото щурите идеи на Макардъл. Хванал се и направил подробно проучване на вкусовете на несемейните. Установило се, че има голям недостиг на юргани при категорията под

трийсет години и заключението му е... — Джон ме погледна въпросително.

— Предавам се.

— Да заложим на голотията.

— На голотията?... Какво значи това?

— Ами не е ли ясно? Да заложим на голите сюжети. Да зарежем костенурките. Ще щамповаме голи женски тела върху юрганите и те ще се разграбват като топъл хляб от всички младежи под трийсетте, на които им е втръснало от цветя или костенурки по завивките. И компанията забогатява.

— Господи! И какво казаха на това?

— Попитаха защо не голи мъже? Защото, нали се сещаш, самотните жени също се завивали.

— А Макардъл?

— Каза, че идеята била интересна и щял да я обмисли внимателно.

— О, боже!

— Да, именно „О, боже“!

— Ще го оставиш ли да го направи? — попитах аз.

— Да, в малък мащаб. Компанията и без това никаква я няма, а на мен ми е любопитно какво ще излезе.

— Каза ли на Арт?

— Няма никакъв смисъл. Той вече е загубил всякакъв интерес към тази сделка. Сега е мое отроче. Чай?

— Благодаря — съгласих се аз и Джон излезе, за да донесе. След две минути се върна с моя чай и кафява мътилка с бяла пяна за себе си.

— Не мислиш ли, че трябва да опиташ нещо по-позитивно? — поинтересувах се аз, когато ми подаде чашата.

— Задавал съм си този въпрос, но не намирам смисъла. Ако компанията се провали, вината си е на Макардъл, а не моя. Искането ми се нещата да си останат такива.

Не бях убеден, че това е правилното отношение, но не възразих.

Същия следобед дойде да ме посети сержант Махони. Придружаваше го друг детектив, когото той ми представи като

служител в щатската полиция, макар да не ми приличаше на такъв. Поканих ги в малката приемна.

— Как се движат нещата? — попитах го аз.

— Бавно, но сигурно. Бавно, но сигурно — натърти той. — За мен това е най-добрият начин.

— Някакви заподозрени? Искам да кажа освен мен.

— На този етап още не сме сигурни. Но има прогрес.

Нямаше никакъв шанс Махони да сподели с мен кой мисли, че е убил Франк, дори да имаше някаква идея. Но бях любопитен да видя как ще реагира на подмятането ми за моето участие в списъка.

— Успяхме да стесним интервала от време, когато е станало убийството на господин Кук. Проверката в телефонната компания показва, че се е обадил на Джон Чалфонт в три и дваайсет и четири следобед онази събота. Говорили са около две минути. Господин Чалфонт си спомни разговора. Сега знаем, че в този час той още е бил жив.

— По това време със сигурност си бях тръгнал — казах аз.

— Господин Чалфонт казва, че е позвънил на господин Кук и покъсно. В предния разговор обсъдили някои подробности по сделка, която са движили заедно, и господин Чалфонт искал да му съобщи какво мисли. Господин Кук не вдигнал слушалката и се задействал телефонният секретар. Установихме, че записът е бил направен в четири трийсет и осем.

— Ясно.

— Въпросът ми е къде бяхте между три дваайсет и четири и четири трийсет и осем?

— Разхождах се по плажа. Нали ви казах. Впрочем... към четири и трийсет и осем не е изключено вече да съм пътувал за „Нет коп“.

— Да, казахте ни това — съгласи се търпеливо Махони. — Неприятното е, че не успяхме да намерим никой, който да ви е видял там долу. Издирихме двама, които са се разхождали по Шанкс Бийч в събота следобед, но нито един от тях не си спомня да е виждал по плажа някой отговарящ на вашето описание. Същото се отнася и до колата ви, която на всичко отгоре е лесно запомняща се.

— О! — Дявол да го вземе! Как бе възможно никой да не е забелязал моя „Морган“? Тъмнозелена, издължена и ниска, колата ми напомняше за гигантите от 40-те години, макар да бе само на десет.

— Можете ли да се сетите за някой, който ви е видял? Спиряхте ли да зареждате например? Влизахте ли в магазин?

— Не — въздъхнах аз. — И съм сигурен, че в будката на входа на плажа нямаше никой...

— Така е, не е имало — потвърди Махони.

— И сте сигурни, че никой не забелязал колата ми? Не мога да се представя как може някой да я е видял и да не я запомни.

— Да, трудно е да си го представим — каза Махони. Сините му очи трепнаха и той се усмихна с вбесяващата си полуусмивка. Явно си мислеше, че ме е притиснал.

— Но аз бях там, сержант.

— Правим всичко, за да намерим потвърждение на това, което ни разказахте, господин Ейот. Сега нещо друго... Според Даниел Хол двамата с него сте обсъждали състоянието на вашия тъст миналата седмица. Вярно ли е това?

— Не — бързо реагирах аз.

— Той казва, че двамата сте дискутирали парите, които господин Кук ще направи от инвестициите на „Ревийър“ в „Био-уан“. — Махони въпросително повдигна вежди, очаквайки от мен да внеса разяснение.

Тогава си спомних разговора.

— О, да, да. Вярно е. Наистина дискутирахме това. Или по-скоро той направи някаква забележка в този дух. Даниел е маниак на тема кой колко пари прави, особено сред партньорите. Мен този въпрос не ме интересува много.

— Не ви интересува значи?

— Точно така.

— Разбрахте ли какво гласи завещанието?

— Да.

— И вероятно сте научили, че съпругата ви е много богата жена?

— Е, ще стане в близко бъдеще — безизразно казах аз.

— И парите й ще ви бъдат доста полезни, нали?

— Не ви разбирам.

— За да продължите съдебния иск на сестра ви. Тя има нужда от петдесет хиляди лири, нали така? С други думи, осемдесет хиляди долара. А вие вече сте загубили много хиляди в това дело. Не е ли истина?

— Истина е — предпазливо се съгласих аз.

— Та колко по-точно сте изхарчили по делото на сестра ви?

— Около четиридесет и пет хиляди лири. На нея ѝ струва към двайсет.

— На заем ли взехте?

— Отчасти. Останалото бяха спестяванията ни.

— И ако не намерите пари, за да обжалвате предишното решение, тези четиридесет и пет хиляди лири могат да бъдат безвъзвратно загубени, нали така?

— Точно така — признах аз.

— Разбрах още, че жена ви е молила господин Кук за заем, за да помогнете на сестра ви.

— Така ми каза тя.

— Но господин Кук ѝ отказал.

— Изглежда. Вижте, не съм я молил да ходи при него. Идеята си беше нейна. И аз разбрах едва когато ѝ е отказал.

Махони ме наблюдаваше внимателно.

— И тогава отидохте да го видите вие?

— Не... искам да кажа да. Но не заради това. Вече ви казах за какво отидох при него. Имахме проблем в работата, който исках да изгледа.

— И не говорихте за парите?

— Не. Всъщност Франк подхвърли няколко думи. Но аз му казах, че парите му не ме интересуват.

— Така ли? Значи господин Кук сам е повдигнал въпроса за заема, а вие му казахте...?

Поех си въздух и си наложих да говоря по-бавно:

— Франк мислеше, че съм отишъл да го моля за парите. Но това не беше моята цел. Казах му го. Казвам го сега и на вас.

— Разбирам — проточи Махони. Помисли малко и продължи: — Колко хубаво, че жена ви ще наследи всички тези пари, нали? Сега ще можете да платите съдебната такса и на адвокатите.

— Не — възразих аз. — Не е толкова хубаво. Бих предпочел Франк да е жив. А сигурен съм, че и Лиза би предпочела това.

— Естествено, господин Ейот, естествено. Е, благодаря ви за съдействието. — Разпитът беше приключил и аз изпратих сержанта и колегата му до асансьорите. Противната му малка усмивчица така и не напусна устните му.

След това ми беше страшно трудно да се съсредоточа. Бях разтревожен. Макар Махони да не ме бе обвинил направо в убийството на Франк, той неуморимо събираше косвени улики срещу мен: никой не ме бе видял на плажа, имах нужда от пари заради делото на Хелън, скарването ми с Франк. Нито един от тези факти не бе разобличителен сам по себе си, но всеки от тях поотделно водеше Махони в посоката, в която бях убеден, че той с охота върви.

Знаех, че ще намери някъде още улики. И започвах сериозно да се безпокоя.

Изглежда, Лиза бе казала на Махони за проблемите на сестра ми. Сигурно не бе видяла нищо лошо в това да му разкаже и най-вероятно бе отговорила откровено на някакъв директен въпрос. Но как ми се искаше да бе премълчала.

Което ми напомни, че смятах да се обадя на Хелън и да ѝ разкажа за завещанието на Франк и готовността на Лиза да ѝ предоставим част от парите, за да плати хонорарите и таксите по обжалването. Но нещо ме спря. Не ми се искаше да ѝ давам надежди преди разследването на Махони да е приключило. Продължавах да смятам, че машината на правораздаването в САЩ ще продължи неумолимия си ход, докато не бъде изцяло оневинен и истинският извършител не бъде разкрит. Но съмненията ми се засилваха. И както се оказа, не без основание.

Бързах да се прибера у дома преди седем, за да не карам Лиза да чака, ако и тя се е прибрала по-рано, но нея я нямаше. Върна се след девет. Изглеждаше изморена и потисната.

— Нещо за пиене? — попитах я аз.

— Чаша вино би било чудесно. — Тя се тръшна на дивана.

Подадох ѝ чашата.

— Дълъг работен ден.

— А ти какво очакваш? — сопна се тя. — Нямаше ме на работа половината седмица. Не мога да ти опиша колко работа се бе насъбрала.

Избухването ѝ ме сепна, но казах кратко:

— Така е.

— Не си единственият с напрегната работа, нали ме разбираш!

— Добре, знам — опитах се да я успокоя аз. Седнах до нея и сложих ръка върху раменете ѝ.

Тя отпи от виното.

— Съжалявам, Саймън. Просто... просто фирмата е много зле. Парите се свършиха. Даже не бях предполагала колко сме зле. Съгласих се този месец да се откажа от заплатата, но дори това няма да помогне.

Въздъгнах.

— Няма ли откъде да намерите оборотни средства?

— Според Хенри, не. Спасението е да приключим колкото може по-скоро с документирането на изпитанията на ВР56 върху животни. Това ще ни постави в добра позиция пред потенциални инвеститори.

Новините не бяха добри. Лиза бе вложила всичко в своя ВР56. И ако „Бостън пептидс“ фалираше преди лекарството да реализира потенциала си, разочарованието ѝ щеше да бъде трудно за описване.

Пристиснах я до себе си и тя се сгуши под ръката ми. После се заплака.

На следващата сутрин пристигнах на работа малко по-късно от обичайното. Даниел още не беше дошъл. Поздравих Джон, който преглеждаше „Уолстрийт Джърнал“ и едновременно с това набиваше поничка с боровинково сладко.

— Четиридесет и четири и половина — съобщи той, без да вдига поглед.

— Пълзи нагоре — коментирах аз.

— „Пълзи“ е правилната дума.

Отворих уебстраницата на „Челси“, за да науча подробности по снощния им мач. Интернет е дар от бога за английските футболни запаянковци в Америка. Момчетата отново бяха победили, този път с два на нула.

Джон ме прекъсна:

— Ей, Саймън! Чу ли за „Бостън пептидс“? — Явно искаше да ми съобщи поредната клюка.

— Не, какво се е случило?

— „Био-уан“ ги купуват. Арт и Даниел подготвят сделката от вчера.

Хванах се за главата.

— Не може да бъде!

Джон явно се изненада от реакцията ми:

— Но това ще е добре за Лиза, нали така? Тя има акции на фирмата. А и „Био-уан“ ще дадат на „Бостън пептидс“ средства за разширение на развойната им дейност.

— Лиза никак не харесва „Био-уан“, Джон. — Там, където рисковите инвеститори виждат качване на акциите Лиза виждаше една голяма и лоша биотехнологична компания. За която щеше да се наложи да работи.

Даниел влезе в офиса с торбички под очите и видимо тежко куфарче в ръката.

— Чух за „Бостън пептидс“ — изпреварих го аз. — Джон вече ми каза.

— Добра сделка — каза Даниел, отвори куфарчето и започна да подрежда документите по бюрото си.

— За „Био-уан“.

— И за „Бостън пептидс“. Лекарството е перспективно за лечение на паркинсона, а „Био-уан“ имат мускулите да го изтеглят до пазара.

Въздъгнах. Търговската логика ми бе ясна.

— Презентацията е днес следобед — съобщи Джон. — Идваш ли?

— А ти как мислиш?

— При тях на Кендал Скуеър в два.

— При тях?

Даниел се захили.

— Да. Иневър без притеснение предупреди, че нямам време да идва при нас.

Беше нечувано компании да правят презентации за партньорите на друго място, освен при нас. И обикновено идваха идеално подготвени. Ние се появявахме с малко закъснение или отменяхме срещата. Но в случая с „Био-уан“ балансът на властта отдавна се бе изместил от инвеститор към инвестиран.

— Ти ще ходиш ли? — попитах Даниел.

— Разбира се. Всичките проклети сметки ги направих аз.

— Значи ако има грешки, ще знам към кого да се обърна.

— Само се обади и си покойник — заплаши ме Даниел.

Въпреки признатите си математически способности, той имаше склонността да разменя цифри, така че например 568 понякога се превръщаше в 586. Джон и аз изпитвахме искрено наслаждение да изчакаме възможно най-неудобния момент, за да посочим грешката.

Щях да си държа очите отворени на четири.

— О, Саймън — обади се Даниел, — Арт ме помоли да ти кажа да му се обадиш веднага като дойдеш.

— За „Био-уан“ ли?

— Предполагам.

Арт беше заел обичайната си поза, облегнат в скъпото си кожено директорско кресло. С една ръка притискаше слушалката до ухото си, а с другата лениво поклащаше кутия диетична „Д-р Пепър“. Арт прекарваше на телефона повече време от всички останали партньори на фирмата, взети заедно. Това бе работата, която обожаваше да върши. Говорене вместо мислене. Можеш лесно да си прекараш двайсет и четири часов „работен“ ден на телефона, без да пипнеш нищо и без да вземеш никакво решение.

Показа ми с жест да седна. Кацнах на малкото столче от другата страна на бюрото. Знаех, че няма да си направи труда да свърши разговора по-бързо. Така и стана. Беше внушителен едър мъж, прехвърлил петдесетте, с ниско подстригана сива коса. Тренираше в залата ежедневно и по-голямата част от масата му представляваше мускули, а не тлъстина. Беше служил в морската пехота — факт, който не пропускаше да ми напомня — и все още се държеше като корав пич от филмите.

Гордостта на бюрото му беше фотография на младеж в униформата на един от футболните колежи на Средния запад. Момчето изглеждаше като по-млада, но по-масивна версия на самия Арт. Беше естествено Чък, синът на Арт. Арт се гордееше с него почти толкова, колкото с „Био-уан“.

След десет минути той най-сетне постави слушалката на вилката и каза:

— Предполагам си чул. Купуваме „Бостън пептидс“. — Множественото число означаваше „Био-уан“. Той се идентифицираше толкова тясно с тази компания, че в собствените си очи бе неотличим от нея.

— Поздравления — неутрално казах аз.

— „Био-уан“ е акционерна компания и по тази причина още не сме напълно готови да обявим сделката официално. Освен това преговаряме директно с „Венчър Фърст“ — инвеститорите на „Бостън пептидс“. Управата на „Бостън пептидс“ още не знае за сделката. Следваш ли мисълта ми?

— Но имате нужда от тяхната подкрепа — казах аз, — защото без Хенри Чан „Бостън пептидс“ не струва и пукната пара. — „И не представлява нищо особено без Лиза“ — искаше ми се да добавя.

— О, те няма да съжаляват, напротив. Но засега искаме да ги държим настрана. Така че е крайно важно да не споделяш това с Лиза.

— Разбирам нуждата да се пази в тайна специфична техническа информация, която има отношение към някакви цени — казах аз, — но предполагам няма нищо нередно все пак да съобщя на жена си.

— Не, най-категорично не — заяви Арт и за по-убедително се наведе напред, — особено в конкретния случай. Това не само би било крайно непрофесионално, но ще бъде и проява на нелоялност към фирмата. Обсъдихме ситуацията с Гил и той споделя загрижеността ми.

Преглътнах тежко.

— Добре... Мисля, че разбирам.

Арт се облегна обратно в креслото си.

— Ще се стараем да те държим колкото е възможно по-встрани, но, Саймън, нека не се заблуждаваме — в малка фирма като нашата просто е невъзможно да държиш някого в пълно неведение. Освен това тук не работим по този начин. — И той късо ми се усмихна. — Така че каквото и да чуеш, дръж го за себе си, окей?

— Разбирам — повторих аз. Направи ми впечатление, че не спомена за презентацията този следобед. Добре, щом той не искаше да говори, аз също можех да мълча.

— Добре. И кажи на Даниел да дойде при мен, ако обичаш.

Освободен по този начин, аз си тръгнах.

10.

Сградата на „Био-уан“ беше малък, компактен, блестящ суперсъвременен блок, разположен точно зад по-големите си братя „Гензим“ и „Биоген“ и на един хвърлей от Масачузетския технологически институт. Кендал Скуеър беше доста престижно място за компания в сектора на биотехнологиите. Арт, Джери Питърсън и Иневър явно бяха преценили инвестицията за струваща си. Даниел — както можеше да се очаква, сметките бяха негови — веднъж каза, че наемът бил голямо бреме за баланса на фирмата. Но на никой не му пукаше. В мига, в който „Био-уан“ извадеше на пазара лекарството срещу болестта на Алцхаймер, доларите щяха да потекат като пълноводна река, събираща притоци от цял свят.

Джон и аз отидохме на презентацията заедно и както се оказа, закъсняхме с минута-две. Мерките за сигурност бяха впечатляващи: униформена охрана във фоайето, пропускна система с четци на карти на всяка врата и страховити надписи където ти падне погледът, уведомяващи случайно попадналия тук, че се намира в място, където важат ограничения при достъпа до всичко и до всякъде. Връчиха ни временни картончета на посетители, закачихме си ги на реверите и ни съпроводиха до приемната, където вече чакаше групичка хора. Тук бяха Гил, Арт, Рави, Даниел и една дребна строга жена към четиридесетте с къса тъмна коса и неестествено големи очила: Линет Мауър — най-големият инвеститор на фирмата.

Подобно на много други рискови инвеститори и „Ревийър Партнърс“ не инвестираше собствени пари, а се разпореждаше със серия от фондове, всеки от които замислен да просъществува десет години. Бяхме приключили с инвестирането на средствата, набрани в първите три от тях, и замисляхме през следващата година да създадем четвърти. Парите във фондовете постъпваха от индивидуални инвеститори като застрахователни компании, пенсионни фондове или семейни фондации. „Ревийър“ прибираще годишна такса за работата си и имаше право на двайсет процента от всяка печалба. Линет Мауър

беше не коя да е, а главен инвеститор на „Байъбър Фаундейшън“ — голям семеен тръст, който покрай многото други неща беше и основен инвеститор в нашите фондове. Гил несъмнено я бе довел, за да ѝ покаже лично перлата в нашите инвестиции.

Арт ме видя и се намръщи. Пошепна нещо на стоящия до него Гил. Гил ме погледна, след което двамата размениха още няколко думи, като Гил успокоително сложи ръката си върху тази на Арт. Стоях в средата на приемната и нямах представа как да се държа. Гил забеляза притеснението ми.

— Саймън, Джон — здравейте. Сядайте. Чакаме Джери Питърсън и доктор Иневър. Познавате Линет Мауър. Линет, нека ти припомня — това са Джон Чалфонт и Саймън Ейот, двама от нашите прекрасни съдружници.

Мауър се усмихна приятелски и така съобразителността на Гил успя да избегне създаването на неловка ситуация. Но беше повече от ясно, че Арт не се радва на присъствието ми. Толкова по-зле за него.

Към нас се приближи делово облечена жена и ни поведе през поредица от коридори, като показваше личната си карта на намигващите ни зелени индикатори по пътя. По пътя се разминавахме със служители с бели престилки или безукорно изгладени ризи, крачещи целеустремено поединично или по двойки към своята цел. Не чухме никой от тях да продумва. Атмосферата тук бе безкрайно различна от уютното място, където Лиза работеше за „Бостън пептидс“. Накрая стигнахме до врата с надпис:

Д-Р ТОМАС ИНДЕВЪР

Директор по техническите въпроси

Жената почука, отвори и ни въведе.

Поздравиха ни двама мъже. Единия го познавах. Имаше сива коса и младежко лице, беше облечен в риза с разтворена яка и спортни панталони и всяка фибра от тялото му издаваше в него преуспелия предприемач: Джери Питърсън — председател на борда на „Био-уан“ и стар приятел на Арт.

Другият бе висок и слаб. Остатъците от косата му бяха зализани назад и откриваха блестящо загоряло чело. Имаше издължено тясно лице, набраздено от дълбоки наклонени бръчки. Носеше папийонка в мотив с дребни балончета. Шеговитият нюанс в облеклото му контрастираше на киселото му изражение. Без никакво съмнение — не кой да е, а самият доктор Иневър.

Гил се залови с представянията, обяснявайки, че Мауър е дошла, за да се запознае по-отблизо с най-важната инвестиция на „Ревийър“. Джери Питърсън галантно я поведе през стаята към събраните на едно място диван и кресла и настани всички ни там. Местата се оказаха предостатъчно. Делово облечената жена измъкна отнякъде поднос с чаши за кафе и ги напълни.

Огледах се. Кабинетът на Иневър беше просторен и се опитваше да комбинира в едно стила, подходящ на сериозен учен, с разкоша, подходящ за директор на международна компания: лавиците по стените бяха отрупани с дебели книги, чиито заглавия се състояха от думи с по над десет букви, периодиката и списанията бяха грижливо подредени отделно от монографиите, голямата бяла дъска на стената беше плътно изписана с неразгадаеми научни символи. От друга страна, погледът нямаше как да пропусне масивното директорско писалище, изгледа към Кендал Скуеър и част от реката, най-сетне кожените директорски кресла. Имаше, наистина имаше нещо от атмосферата, присъща на висшия мениджмънт, макар да се съмнявах, че това бе влизало в намеренията на Иневър.

Джери Питърсън прочисти предупредително гърло.

— Преди да дам думата на Томас, искам да ви уверя, че очертаващото се развитие на нещата ме изпълва с радостна тръпка, а знам, че след като го изслушате, и вие ще се чувствате като мен. „Неуроксил-5“ е страхотно лекарство, което няма равно на себе си. Но хората често ме питат над какво работим в момента. Купуването на „Бостън пептидс“ и тяхното средство срещу болестта на Паркинсон, а именно ВР56, ни дава възможност да гледаме към бъдещето с нетърпение и надежда. Томас...

Иневър тънко се усмихна и вдървено седна в едно от директорските си кресла.

В този миг се намеси Арт:

— Томас, преди да започнеш, дали не би могъл да обясниш на Линет какво представлява „Неуроксил-5“ и как стоят нещата около него.

— Разбира се — услужливо се съгласи Иневър и все така тънко се усмихна на Гил и Мауър: — Болестта на Алцхаймер е сложно заболяване, по същността на което в момента няма пълна яснота. — Акцентът му беше смес от американски и австралийски изговор. — Вероятността да поразии даден човек се увеличава с напредване на възрастта му. В интервал от няколко години алцхаймер убива милиони мозъчни клетки. Първоначално ефектът е пренебрежимо малък. После пациентът започва да забравя дребни неща, а след това все по-съществени, за да се стигне до момент, когато заболялите забравят собственото си име или лицата на най-близките си родственици и дори на членовете на семейството. Накрая тялото „забравя“ как да функционира и пациентът умира. Болестта е жестока както по отношение на заболялия, който изпада във все по-силно объркване от обкръжаващата го действителност, така и за неговите близки, които стават свидетели как самоличността на човека, когото така силно са обичали, постепенно се заличава от паметта му. — Спомних си думите на Карл за жената от клиниката за лечение на алцхаймер, чийто съпруг си бе забравил усмивката, и за страха му, че същото може да сполети и леля Зои. — Всъщност в мозъка на заболялия от алцхаймер се развиват няколко процеса — продължаваше Иневър. — Пътищата на един от мозъчните невротрансмитери се блокират, в определени части на мозъка се образуват отлагания, които освобождават молекули, известни като „свободни радикали“, атакуващи мозъчните клетки. Тогава клетките се превръщат в депа на калция и като резултат на първоначалната атака умират, макар да е трудно да се определи кое е причина и кое — следствие. Повечето лечения се фокусират върху един или друг етап от развитието на болестта. — Лицето на Иневър се одухотвори и сега той говореше гладко и напълно разбираемо. — Но това, което ви описах, са симптомите, а не причината. Ние съумяхме да идентифицираме ген, който в определен момент от живота на пациента започва да излъчва съобщения до организма, и точно тези съобщения поставят началото на веригата от събития. Въпросните съобщения се пренасят от молекули на рибонуклеиновата киселина, известна съкратено като РНК. Ние получихме молекула, неутрализираща

създаваната от гена РНК, и по този начин прекъсваме по-нататъшното развитие на болестта на Алцхаймер. Това е нашият „Неуроксил-5“.

— И значи пациентът се излекува? — попита Мауър.

— Не съвсем. Никой не може да възкреси умрелите мозъчни клетки. Но можем да преустановим смъртта на останалите и да забавим, а дори и да спрем развитието на процеса.

— За колко болни от алцхаймер говорим?

— Много трудно е да се каже. По правителствени оценки само в Щатите има около четири милиона. За тях се правят над осемдесет милиарда долара разходи годишно. Това число естествено ще расте, защото други постижения на медицината довеждат до удължаване на човешкия живот.

— Следователно става дума за огромен потенциален пазар.

Устните на Иневър трепнаха в подобие на опит за усмивка. За разлика от досега, този път дори очите му се усмихнаха.

— Милиарди долари.

Линет Мауър се замисли. Клепачите зад очилата й често примигваха. Гил неспокойно се помръдна на стола си, неуверен дали няма да я прекъсне, ако си позволи да каже нещо. Накрая тя проговори отново:

— А не би ли могло да се дава това средство на хора, в които е открит генът на алцхаймер, за да се предотврати самото начало на болестта у тях? Разбирате ли, като ваксина?

Нова усмивка.

— Вие сте крайно съобразителна — призна Иневър. — Просто нямам коментар.

Господи! Сега разбрах какво имаше предвид Линет Мауър. „Био-уан“ наистина щеше да струва милиарди долари, ако започнеха да продават „Неуроксил-5“ не само на болните, но и превантивно на петдесетгодишните, изплашени да не развият алцхаймер след някоя година. Бях сигурен, че Арт не бе споменавал във фирмата за този възможен аспект. Най-вероятно Иневър бе пазил това в ръкава си като коз за в бъдеще.

— Добре, кажете ни сега как стоят нещата с лекарството — поиска Мауър.

— В момента текат клиничните изпитания, макар че те са — както изисква практиката в такива случаи — „двойно анонимни“, а

това означава, че ние няма да имаме представа за истинските резултати, докато тази фаза не приключи в началото на следващата година. Опасявам се, че не мога да кажа нищо по-конкретно от това. Тук, в „Био-уан“, конфиденциалността е свещена дума. Но ако допуснем, че изпитанията няма да разкрият непредвидени проблеми — а аз имам всички основания да вярвам, че ще стане именно така — „Неуроксил-5“ може да излезе на пазара не по-късно от края на следващата година.

— Благодаря ви, доктор Иневър — намеси се Арт. — Сега може би е време да ни кажете нещо и за „Бостън пептидс“.

Иневър се впусна в подобно описание и на ВР56. Беше видимо ентусиазиран по отношение перспективите за лечение на Паркинсоновата болест, но успя по някакъв начин да внуши, че откриването на лекарството е станало благодарение на случайност. След него Джери разказа подробности за предстоящата сделка, а Даниел ни запозна с финансовата ѝ страна.

Прогнозите бяха, че ВР56 ще започне да носи значителни постъпления от седмата година нататък. Както Лиза неведнъж ми бе казвала, биотехнологията е синоним на понятието „стратегическа разработка“.

— Как ще интегрирате „Бостън пептидс“ във вашия бизнес? — поинтересува се Рави.

— Това няма да е проблем — обясни Иневър. — Всъщност ние просто купуваме лекарството. Много медикаменти са открити по този начин — искам да кажа в една или друга степен случайно — но имат нужда от професионален подход, за да намерят пътя до пазара. — Застинах. Тези думи не ми харесаха. — Макар „Бостън пептидс“ да разполагат с едно наистина вълнуващо и доста обещаващо средство срещу Паркинсоновата болест, те не притежават капитала, инфраструктурата и, нека си го кажем направо, мениджмънта, необходими, за да бъде извлечен пълният потенциал на това средство.

Колегите ми също се напрегнаха. Арт ме погледна обезпокоено. Това вече определено не ми харесваше. Знаех, че трябва да си държа устата затворена, но не можех.

— Говорите за липса на мениджърски опит? — невинно попитах аз. Видях с периферното си зрение, че тревожният поглед на Арт се втвърдява в откровена неприязън.

— Да, по принцип малко са учените, способни да придвижат едно лекарство от момента на неговото откриване до пазара. За щастие тук в „Био-уан“ разполагаме с хората, които знаят как да постигнат това. — Под „хората“ несъмнено следваше да разбираме „Иневър“. — „Бостън пептидс“ са доста различни от нас. Там организацията е доста по-аморфна, а и дисциплината не е така желязна.

— Значи предвиждате промени в „Бостън пептидс“?

— О, абсолютно. Ще трябва да освободим някои учени. Те са направили своя принос и сега е време други да поемат нещата в своите компетентни ръце.

Направили са своя принос! Лиза беше посветила години от живота си на ВР56 — впрочем както и други нейни колеги — а Иневър възнамеряваше да ги изтласка, без да им даде шанса да видят плодовете на своя труд. Не, този човек никак не ми харесваше.

В този момент Арт се намеси с въпрос за синергетиката, смяната на парадигмите или нещо в този дух.

Аз обаче бях бесен.

Макар да беше петък, Лиза отново се върна чак след девет вечерта. Изглеждаше смазана.

Включи телевизора и заяви, че вечерята не я интересува. Приготвих си омлет и го изядох набързо на масата в кухнята.

Точно приключвах, когато тя дойде при мен.

— Здравсти — казах ѝ отново. — Да не си размислила отново вечерята? — Тя не ми обърна никакво внимание и сложи в тостера курабия. — Утре пак ли си в лабораторията? — попитах я след кратка пауза.

Тя въздъхна:

— Да... и в неделя също. Нямам избор. Имам страшно много работа.

Започвах да се безпокоя, че работи прекалено много. Може би работата ѝ помагаше да преодолее шока от смъртта на Франк и да не мисли постоянно за него. Но не ми изглеждаше добре. На лицето ѝ беше застинало изражение на изтощение и някаква... безнадеждност.

— Как се чувстваш?

— Чувствам се ужасно, Саймън — сръза ме тя. — Баща ми е мъртъв, изморена съм, главата ми ще се пръсне и нямаш представа колко силно искам да съм някъде другаде... където и да е.

Млъкнах, довърших омлета си и с облекчение избягах от тягостното мълчание в кухнята при брътвежа на телевизора в дневната.

От кухнята се разнесе вик.

— Дявол да го... — Пауза. — Скапан шибан тостер! — И трясък.

Изтичах и видях Лиза да гледа яростно тостера, който лежеше до стената и от него излизаше дим.

— Какво има?

— Тъпият тостер е просто боклук! — извика Лиза. Тресеше се от гняв. — Прегори ми курабията!

Дръпнах щепсела от контакта и погледнах в тостера. Курабията беше заяла между задържащите фиксатори. Взех нож, подпъхнах го под почернелия сладкиш и натиснах. Курабията излетя навън и се завъртя по пода на кухнята. Обърнах се и видях, че Лиза с мъка сдържа сълзите си. Лицето ѝ бе почервеняло.

— Съжалявам, Саймън — прошепна тя.

Взех я в прегръдките си, а тя отпусна глава на рамото ми. Тялото ѝ се разтнесе от безмълвен плач.

Притиснах я до себе си.

— Ама наистина много тъп тостер — каза тя.

— Шшш... Не мисли за това.

Тя се отдръпна от мен.

— Трябва ми кърпичка. — Тя намери една хартиена салфетка и си издуха носа. — Вече съм добре.

— Сигурна ли си?

— Да... Просто тъпият тостер... — прошепна тя с намек на усмивка.

Седнахме на дивана в дневната и аз я прегърнах през кръста. Бях потресен. Не че Лиза не си бе изпускала нервите, но никога не го бе правила за такава дреболия. Отчаяно исках някак да ѝ помогна, да я успокоя, да я утеша за онова, което несъмнено я раздираше отвътре. Усещах, че не иска да говори за него, но поне ми беше позволила да я прегърна. Седяхме така дълго пред смеещия се насреща ни телевизор.

Какво ли не бих дал да можехме да останем така цялата нощ, но трябваше да кажа на Лиза за изкупуването... въпреки предупрежденията на Арт. Когато излезете официалното съобщение, тя щеше да разбере, че съм държал информацията в тайна от нея. Това щеше да я вбеси и не бих казал неоснователно. Моментът не бе най-удобният, но за нещо подобно не би могло да има удобен момент.

Така че събрах куража си и дълбоко поех дъх.

— Чух днес някои неща — започнах аз.

— Така ли? — механично реагира тя, без да отмества невидящия си поглед от екрана на телевизора.

— Да... за „Бостън пептидс“. Но информацията е строго поверителна. Ако ти разкажа, не трябва да я споделяш с никой на работа. Наредиха ми да си трая. Даже пред теб.

Сега вече Лиза се обърна към мен.

— За какво става дума?

— „Био-уан“ изкупува „Бостън пептидс“.

— Не!... Ти сериозно ли? — Кимнах. — Господи! Хенри знае ли?

— Не мисля.

— Но как е възможно да изкупиш биотехнологическа компания, без да си разговарял с хората в нея?

— Преговорите се водят с „Венчър Фърст“. Мисля, че идеята е впоследствие да се подслади горчивият хап за мениджмънта. Говоря за Хенри, разбира се. А може би и за теб.

— Не мога да повярвам — възкликна тя. — Вярно, нуждаем се от пари, но... точно „Био-уан“! — Тя остро ме погледна. — Предполагам зад всичко това стои „Ревийър“. — В гласа ѝ се долавяше нотка на справедлив гняв.

— И аз мисля така.

— Откога ти е известно?

— Разбрах тази сутрин.

— Тази сутрин? — Погледът ѝ се изпълни с подозрение. — Да не си им разказал за финансовите ни проблеми? Защото ако си го направил и ако станеш причината да ми се наложи да работя за „Био-уан“...

— Лиза, не съм разказвал никому нищо. — Усещах, че и аз гневно повишавам глас. Опитах да се овладеея. — Виж, поне ще имате

ресурсите да довършите работата си над ВР56.

— Да... Томас Иневър ще припише заслугата на себе си, а аз ще трябва да се радвам, ако ми позволят да правя нещо повече от това да мия мръсните им епруветки. Саймън, този човек е ужасен. Нямах представа какви неща съм чувала за него.

— Едва ли е толкова лош — примирително казах аз, макар собствените ми впечатления да говореха за точно обратното.

Лиза се освободи от ръката ми.

— Ти не разбираш! Всичко, което съм постигнала през последните години, ще бъде тайно продадено на един абсолютен тъпанар. И то от фирмата на собствения ми съпруг, представяте ли си!

— Лиза...

— Лягам си.

С тези думи тя стана, остави ме сам на дивана пред безсмисления брътвеж на телевизора и отиде първо в банята, а после и в спалнята.

Така и не бях успял да ѝ кажа за намеренията на Иневър. Но като се имаше предвид отвратителното ѝ настроение, така може би беше и по-добре. Все пак, размисляйки над ситуацията по-рано следобеда, бях заключил, че „Био-уан“ едва ли ще прояви глупостта да се освободи от учен с таланта на Лиза, който най-добре от всички на света знае подробностите около ВР56. Както и да е... изчаках един час, съблякох се и предпазливо се вмъкнах в леглото. Усещах, че Лиза още е будна, и тихо казах:

— Лека нощ.

Никаква реакция.

Обикновено, в редките случаи, когато си лягахме скарани, Лиза се оставяше да бъде умиловивена. Но тази нощ дори не направих опит.

В края на краищата трябва да съм заспал дълбоко, защото се събудих в девет без четвърт. Лиза беше излязла.

Извадих веслата и тичешком отидох до пристана. Закъснях с пет минути, но Киеран ме чакаше. Беше висок дангалак, ирландец, от Тринити Колидж в Дъблин — познавахме се от бизнес школата. Освен това беше отличен гребец и събота сутрин често тренирахме с него в

двойка. Беше си намерил работа в една от множеството консултантски къщи в Бостън.

— Как е, Саймън?

— Сигурно съм бил и по-зле, но не мога да си спомня точно — казах аз.

Изтеглихме лодката до края на пристана.

— Прочетох във вестника за тъст ти. Моите съболезнования...

— Благодаря.

Киеран схвана, че не ми се говори, и изостави тази тема.

— Добре, дай сега да я вкараме във водата...

Хвърлихме лодката в реката и аз седнах в нея пръв. Гребях отпред, а Киеран отзад. Не след дълго намерихме добър ритъм. Мускулите ми се свиваха и разпускаха, сърцето с наслаждение помпаше кръв, кислород и ендорфини в организма ми, а свежият въздух гладеше кожата ми. Започвах да се сливам с прохладната вода под нас. И да се отпускам... След десет минути концентрирано гребане мислите ми отново се насочиха към Лиза.

Безпокоях се за нея. Разбихах, че смъртта на Франк е голям удар, и според мен правех каквото бе по силите ми, за да ѝ бъда подкрепа в трудния миг. Но към големия ѝ проблем сега се прибавяха и неприятностите на работа. Моментът едва ли можеше да бъде неподходящ. Тя ми изглеждаше просто физически болна... изморена, с непрестанно главоболие и с този отчаян поглед в очите. Случката с тостера беше просто непонятна. Да не говорим колко нетипично за нея бе избухнала, когато ѝ споменах за изкупуването. Сякаш изобщо не бе помислила колко безсмислено е да обвинява мен. И все пак... би ли могла да реагира по друг начин при цялото това напрежение, което ѝ се бе струпало? Може би... може би просто бе имала нужда да излее гнева си за всичко случило се върху някого и аз се бях оказал край нея в неподходящия момент.

Досега винаги когато бяхме имали неприятности, бяхме търсили подкрепата на другия. Естествено, случилото се през последната седмица ни бе поставило пред изключително изпитание, но аз се бях надявал, че заедно, един до друг, ще съумеем да преодолеем загубата на Франк без сътресения. Само че сега изглеждаше, че май няма да можем да го постигнем.

Е, добре, все пак Лиза се нуждаеше от мен повече от всякога. Щях да се опитам да ѝ помогна, без да обръщам внимание на пристъпите на мрачно настроение, които я обземаха.

— Ей, Саймън, по-леко! — обади се Киеран зад мен. — Снощи имах тежка нощ.

— Извинявай — извиках му в отговор. Бях ускорил ритъма, без да се усетя, така че сега забавих отново до по-приемливите трийсетина загребвания в минута. — Така добре ли е?

— Добре е. Другата събота, ако желаете, можем да спечелим олимпийските игри.

Продължихме по-сдържано, плъзгайки се безшумно под живописните мостове над Чарлз.

— Саймън? — обади се пак той след малко.

— Казвай.

— Няколко момчета се събираме всеки вторник в „Ред Хет“. Защо не идваш с нас?

— Хм... не знам. В момента имаме проблеми у дома...

— Я остави това. Нямах представа колко добре ще се почувстваш!

Вероятно беше прав.

— Окей — съгласих се. — Ще дойда.

Но когато обърнахме и поехме обратно към дома, една мисъл не ми даде мира до края: щеше ли Лиза да каже на Хенри Чан за изкупуването? Макар изрично да я бях предупредил, че информацията е конфиденциална, тя не бе потвърдила, че е съгласна да опази тайната. Но аз знаех, че мога да вярвам на Лиза. Всъщност... можех ли наистина?

Прибра се към пет и изглеждаше изтощена.

— Здравсти, Саймън — усмихна ми се тя и ме целуна.

— Здравсти, как си?

— Изморена, направо съм скапана. — Тя съблече палтото си, свлече се на дивана и затвори очи за момент.

— Купих ти цветя — казах аз, отидох в кухнята и взех ирисите, които бях купил на връщане от реката. Отдавна бях научил, че обожават ирисите.

— Благодаря — прошепна тя и отново бързо ме целуна. После се скри в кухнята за момент и се върна с цветята, подредени във висока ваза, която остави на своето бюро. — Саймън?

— Да?

— Съжалявам, че снощи се държах така ужасно.

— Няма нищо.

— Не, не е така. Не бих искала нашето семейство да се превръща в едно от онези, в които всеки се сопва на другия... Не знам защо го направих и се извинявам.

— Напоследък много ти се насъбра — казах извинително. — Разбирам те.

— Може и това да е причината — въздъхна тя. — Не знам как да ти го обясня... Чувствам някаква кухня в себе си, сякаш... сякаш съм празна. И изведнъж нещо тук — тя посочи гърдите си — започва да кипи и да напират и аз трябва да извикам, да изкрещя, защото иначе ще се разплача и няма да спра. И усещам, че трябва да работя, за да го удържа в себе си, защото... Не знам, никога не съм се чувствала така.

— Но и нищо подобно не ти се е случвало по-рано — казах аз. — И нека се надяваме, че повече няма да ти се случи.

— Дано — усмихна се тя и ме погледна. — Прощавах ли ми?

— Разбира се.

Тя погледна часовника си.

— Ако излезем веднага, мисля, че ще намерим места в „Олив“.

— Да опитаме — усмихнах ѝ се.

— Хайде...

„Олив“ беше малко италианско ресторантче в Чарлзтаун. Там не правеха резервации, но ние успяхме да се доберем преди шест часа, изпреварвайки изгладнялата тълпа, и се наместихме в края на една от дългите дървени маси. Както винаги беше препълнено, шумно, топло и миришеше на превъзходна кухня.

Поръчахме си, отпуснахме се и се огледахме.

— Помниш ли първия път, когато дойдохме? — погледна ме Лиза.

— Естествено, че помня.

— А спомняш ли си колко дълго си говорихме? Опитаха се няколко пъти да ни изгонят, за да дадат масата на някой друг, но ние не станахме.

— Помня. И дори си спомням как изпуснахме до средата онзи филм на Трюфо.

— Който и без това нищо не струваше.

— Доволен съм, че най-сетне го призна! — засмях се аз.

Изведнъж осъзнах, че Лиза ме гледа малко странно.

— Не знаеш колко съм щастлива, че те срещнах.

Стана ми приятно. По някакъв трудно определим начин усещах, че думите ѝ са много уместни.

— И аз се радвам, че те намерих.

— Ти си луд! — заяви ми тя.

— Не, не съм. Ти направи толкова много неща за мен, откакто сме заедно.

— Какви например?

— О... не знам. Извади ме от черупката, научи ме да показвам чувствата си, направи ме щастлив.

— Когато те срещнах, ти беше един скован британец — довери ми тя. — Казвам ти истината.

И най-вероятно в известна степен продължавах да съм такъв. Но Лиза ми бе помогнала да забравя стария си живот в Англия, да избягам от родителите си, които се мразеха и искаха да се отърват по някакъв начин от мен, да заровя миналото на втръсналите ми традиции от Марлборо, Кеймбридж и „Лайф Гардс“ с неумолимия етикет и непоносимите правила как да се държиш, как да мислиш и какво да чувстваш.

— А аз на свой ред съжалявам, че бях такава глупачка — допълни тя.

— Забрави това. Имаше ужасна седмица.

— Знаеш ли колко е странно... Нещата идват в главата ми някак на вълни. Мисля за татко. В един момент нищо ми няма... в следващия — чувствам се отвратително. Ето например сега... — Тя замълча и по бузата ѝ се търколи сълза. Опита да се усмихне: — Готвех се да кажа, че се чувствам добре, но виж ме... — Тя подсмръкна. — Съжалявам, Саймън. Като смачкана съм.

Посегнах и я докоснах по ръката. Около нас може да имаше тълпа, но никой не бе забелязал вкисването на Лиза. По някакъв необикновен начин гълчавата в този ресторант сякаш издигаше стени около нас и ни даваше усамотението, от което имахме нужда.

Тя си издуха носа и сълзите ѝ спряха.

— Чудя се кой ли го е убил? — въздъхна тя.

— Вероятно някой крадец. Къщата е доста усамотена. Сигурно е решил, че може да направи удара през деня и Франк го е изненадал.

— Полицията, изглежда, не е стигнала доникъде, иначе щяхме да сме разбрали.

— О, нямах възможност да ти го кажа. Преди два дни сержант Махони идва да ме види в офиса.

— И какво ти каза?

— Зададе ми няколко въпроса, свеждащи се до това къде съм бил, след като си тръгнах от баща ти. Изглежда, баща ти е говорил с Джон по телефона, докато аз съм се разхождал по плажа. Та Махони искаше да намери някакво потвърждение на голословните ми твърдения.

— И можа ли да му го дадеш?

— Още не е открил никой, който да ме е видял. Не останах с впечатлението, че е постигнал някакъв прогрес. Струва ми се, че засега съм номер едно в списъка на заподозрените.

— О, Саймън! — Тя леко стисна ръката ми.

— Ти разказа ли му за делото на Хелън?

— Ами... да, направих го. И за него ли те попита?

— Да... Намекна в колко удобен момент е дошла смъртта на Франк... в смисъл, че сега сме могли да си позволим обжалване на решението. Беше ми неприятно да слушам подобни неща.

— Съжалявам, Саймън. Той ме попита за парите и се поинтересува дали сме имали някакви финансови разногласия с баща ми. Реших, че трябва да му кажа истината.

Усмихнах ѝ се.

— Няма нищо. Наистина е най-добре да му казваме истината. Иначе може да ни уличи в лъжа и тогава нещата ще станат още по-лоши.

— Не се безпокой, Саймън, те не разполагат с никакви доказателства.

— Нищо конкретно, съгласен съм — казах аз. — Но не мога да не призная, че съм малко разтревожен. — Сервитърът ни донесе бутилка „Кианти“ и аз налях. — Махони определено ме е взел на

прицел. Питам се дали не е и за това, че съм англичанин. Или още по-точно, защото съм служил в Северна Ирландия.

— Не те разбирам.

— Попита ме убивал ли съм някога. Потвърдих и уточних, че е било в Ирландия.

Лиза сви рамене.

— Възможно е. Външният му вид издава в него ирландеца. А дори и след мирното споразумение в този град несъмнено ще има силни настроения в полза на ИРА. — И като ме видя да въздъхвам, Лиза добави: — И Еди смята, че си бил ти.

— Не... — Готвех се да промърморя нещо неособено ласкателно за Еди, но се спрях навреме. В очите на Лиза Еди беше непогрешим. Представих си с какво вътрешно раздвоение ми беше признала за неговите съмнения в мен. — Е, добре, той греша, нали така?

— Да — потвърди Лиза. — Знам, че греша. — Тя ме погледна, леко притеснена, и поясни: — Но ще ти кажа, че в най-черните моменти през последните дни и аз съм се питала. Все пак ти си бил там, влезли сте в спор с татко, знаеш как да използваш оръжие, а и неоспорим факт е, че аз наследявам много пари. А и нали последният видял жертвата жива, най-често е убиецът.

— Кой твърди това?

— Еди.

Отново надвих желанието да съобща на Лиза откровеното си мнение за идиотските теории на Еди. Съзнавах, че тя все пак не иска да вярва на него, иска да вярва в мен. И това, че бе споделила с мен съмненията си, означаваше само, че иска да бъде разубедена.

— Лиза, ти ме видя, когато се върнах от срещата с баща ти. Изглеждах ли ти тогава като човек, който току-що го е убил?

— Не, разбира се, че не. — Тя се усмихна. — Не се безпокой, Саймън, аз знам, че ти нямаш нищо общо с убийството. Еди греша, а аз страшно съжалявам, че макар и за миг съм се съмнявала в теб.

Шибаният Еди. Той несъмнено изпитваше чувство на вина, че се бе държал с баща си толкова зле през последните години. И също така несъмнено бе, че тази вина подклажда в подсъзнанието му инстинктивното човешко желание да обвини някого за смъртта на своя родител — не някакъв анонимен убиец, а реален човек — човек, когото познава, към когото се отнася с подозрителност и към когото е

лесно да насочи омразата си. Такъв като мен например. Още повече след като полицията не правеше тайна от готовността си да разглежда сериозно тази хипотетична възможност и след като аз така добре се вписвах в смътната му представа за криминология. Изобщо бях идеалният кандидат.

Близостта на Лиза с брат ѝ не бе изненадваща. Той винаги се бе грижил за нея и знаех, че ѝ е помагал в мигове на изпитания. Бях му благодарен, че е брат на жената, която обичах, но не можех да толерирам опитите му да я настрои срещу мен.

Донесоха вечерята и ние сменихме темата. През останалата част от вечерта никой от нас не продума за Франк, „Бостън пептидс“ или „Био-уан“. Близко два часа се държахме както бихме се държали преди смъртта на Франк. Накрая все пак ни изгониха от ресторанта и решихме да се качим по хълма до паметника „Бънкър Хил“.

Нощта бе топла за октомври, така че седнахме под високия обелиск, подпряхме гърбове на перилата и вдъхнахме от аромата на прясно окосена трева. Загледахме се над Чарлз Ривър към светлините на Бостън.

— Харесва ми това място — признах аз.

— Странно, като се има предвид колко много лоши хора в червени униформи са намерили тук своя край.

— При това от ръцете на банда склонни към насилие нарушители на данъчните закони.

— Укриването на данъци е здрава американска традиция — въздъхна Лиза. — Традиция, която много от най-богатите фамилии гордо следват.

— Както и да е... Тази битка е била преди двеста години^[1]!

— Не се измъквай.

Усмихнах се. Легнах по гръб и вдигнах поглед към обелиска, извисяващ се в нощното небе.

— Не, говоря сериозно. Имам усещането, че тук са се случвали разни неща още преди стотици години. Мисля, че всеки, който се разхожда из града, има същото усещане. Просто виждаш в представите си как хората са пасли кравите си из поляните на Комън и как клиперите са свивали платна на влизане в залива. Толкова много места в Америка са лишени от дори намек на история. И на толкова много други места онова, което някога е лежало под стените на пазарния

комплекс, днес е заличено, забравено завинаги. Но не и тук. Казвам ти, наистина ми харесва.

Лиза се наведе и ме целуна.

— И на мен.

[1] Става дума за два епизода от американската колониална история: Бостънското клане от 1770 г., когато група настроени срещу присъствието на британската армия граждани заплашили един британски войник, а армията се намеси, стреляла в тълпата и убила петима невинни (едно от събитията, за които се счита, че довеждат до американската революция); второто е т.н. Бостънско чаено парти от 1773 г., когато в знак на протест срещу наложения от англичаните данък върху чая група колонисти, преоблечени като индианци, се качили на три от английските кораби на дрейф в залива и изхвърлили от тях в морето всичкия докаран чай. Три години по-късно е подписана Декларацията за независимост. — Б.пр. ↑

11.

Линет Мауър седеше до Гил, гледаше го през големите си очила с нещо близко до боготворене и попиваше всяка откъснала се от устните му дума. Бяхме на оперативката в понеделник, този път малко по-различна: присъстваше главният инвеститор на фирмата.

Това бе и първата оперативка след смъртта на Франк — предишната седмица не бе имало. Столът срещу Гил — този на Франк — беше празен. Представях си го съвсем ясно: отпуснат, праметнал крак връз крак, подмятащ майтапи. Бяхме забравили напрегнатостта му от седмицата, предхождаща убийството. Щяхме да помним само стария Франк — спокойния, приятелски настроен, но превъзходен инвеститор и наш колега.

Не се държахме по-различно от друг път и трябва да се отчете, че Гил не бе говорил с никой от нас в това отношение. И все пак проблемните инвестиции бяха само споменавани, а не внимателно анализирани, всички несъгласия с едно или друго бяха внимателно формулирани и решенията — бързо намирани. При това положение беше напълно естествено, че по-голямата част от времето бе отделена на „Био-уан“.

За мен това бе добре дошло, понеже няха какво особено да кажа за „Нет коп“. Без никакво съмнение беше добре дошло и за Арт, тъй като му даваше възможност да се захласне на любимата си тема. Както обикновено, на масата пред него имаше отворена кутия диетична „Доктор Пепър“ — тъмновиолетова течност, мистериозно изпускаща мехурчета в чашата. Бях намерил кураж да я опитам само веднъж. Експериментът бе събудил спомена ми за отвратителния химически вкус на една напитка от ранното ми детство — така наречената по онова време „черешада“. Арт обаче смучеше тази гадост по цял ден.

— На Уолстрийт са отворили ей такава уста за акциите на „Био-уан“ — живописно разказваше той. — Цената вече е четиридесет и

пет. Е, не е като онези шейсет долара отпреди два месеца, но да не забравяме, че целият биосектор се срина.

— Окей, и при четиридесет и пет долара за акция, каква е стойността на нашия пакет? — попита Гил, за да даде на Мауър възможност да научи.

Арт се позамисли, сякаш този въпрос никога не му бе хрумвал.

— Ами, бих казал малко под триста милиона.

— Отлично. И надявам се, не продаваме.

— Стискаме ги здраво — ухили се Арт. — „Харисън Брадърс“ са уверени, че до края на годината цената отново ще удари шейсетте. Изобщо до момента никой не може да ни укори, че сме задържали акциите.

— Отлично. Така-а... Мисля, всички сте съгласни, че миналата седмица имаме много интересна среща с Джери и доктор Иневър. „Бостън пептидс“ ще бъде една полезна придобивка към фармакологическия отдел на „Био-уан“. Мога ли да приема, че подкрепяме сделката?

Присъстващите около масата съгласно закимаха. Безсмислено бе да протестирам. Въпросът така или иначе бе чиста формалност, а освен това аз не бях партньор. И следователно не можех да гласувам.

— Отлично. — Гил тази сутрин явно се бе влюбил в тази дума. — Някакви въпроси към Арт, Линет?

Линет бързо погледна Гил, поколеба се за миг и после каза:

— И на мен срещата ми достави огромно удоволствие. Инвестицията изглежда много успешна, Арт. Прекрасна работа. Виждам, че се грижите добре за нашите пари. — Арт засия. — И все пак наистина имам един въпрос. Става дума за нещо, което видях в някакъв вестник през уикенда. Къде беше... — Тя разрови из листата пред себе си и след малко измъкна от средата парче вестник с характерния шрифт на „Ню Йорк Таймс“. — А, ето го... — Зачете се в него, докато Арт едва се сдържаше от нетърпение. — Да, става дума за *галантамина* — тя произнесе думата много внимателно, — което е някакво лекарство, извличано от цветовете на нарциса. За него се смята, че е по-ефективно срещу алцхаймера, отколкото останалите на пазара в момента. Смятате ли, че това може да бъде заплаха срещу нашия „Неуроксил-5“?

— Не, изключено е — бързо отговори Арт.

— И защо е изключено?

Този път Арт заговори бавно, сякаш обясняваше на дете:

— „Неуроксил-5“ предотвратява натрупването на бета-амилоид в мозъка на засегнатия от болестта на Алцхаймер. Всъщност точно бета-амилоидът в крайна сметка убива мозъчните клетки. Никаква терапия с друго средство не е успяла да атакува бета-амилоида по начина, по който прави това неуроксилът.

— Разбирам това — съгласи се Мауър, — но тук се казва, че този галантамин потискал холинестеразата, която убивала мозъчните клетки. Та не разбирам кое?

— Кое какво? — предпазливо се осведоми Арт.

— Кое всъщност убива мозъчните клетки? Бета-амилоидът или холинестеразата? — Мауър гледаше Арт толкова невинно, сякаш не изпитваше и най-малки съмнения, че той най-компетентно ще разсее мистерията.

Арт обаче бе смаян. Нямаше и най-малка представа. И точно се готвеше чистосърдечно си го признае, когато в диалога се намеси Рави:

— Както ви е известно, госпожице Мауър — уверено започна той, — Арт е нашият експерт по биотехнологиите. Но по една случайност аз също попаднах на тази статия. — Той беше приковал вниманието на всички. Поведението на Рави на оперативките бе да си трае, докато не бъде попитан нещо. Но сега, обърнал към Мауър половинките на очилата си, той говореше спокойно и с авторитет. — Истината според мен е в това, че болестта на Алцхаймер представлява конгломерат от тясно преплетени биохимически реакции, протичащи в мозъка. При тях е изключително трудно да се отдели причината от следствието. Изглежда вероятно лекарство като галантамина да забавя началото на болестта. Но както миналата седмица ни обясни това доктор Иневър, „Био-уан“ вярва, че „Неуроксил-5“ неутрализира гена, стоящ зад всички тези процеси, между които впрочем и производството на бета-амилоид и холинестераза, както, разбира се, и на още много други. Дали наистина е така, или не, няма да знаем, докато не приключи фаза три на клиничните изпитания, едва след която ще можем да анализираме ефекта на лекарството върху над хиляда пациенти вместо стотината, изпробвали го досега.

— Окей — Мауър се усмихна пленително на Рави, — сега разбрах и много ви благодаря. Ще очаквам развитието на нещата с

интерес.

Почувствах, че седящият до мен Даниел едва се сдържа да не прихне. Арт се насилваше да се усмихне. Но нямаше съмнение, че вътре в себе си е бесен. Вратът му бе почервенял и човек можеше да помисли, че главата му всеки момент може да кипне и да забълбука. Бяха привлекли Рави като партньор специалист по биотехнологиите след инвестирането на „Ревийър“ в „Био-уан“. Арт още в началото бе дал ясно да се разбере, че Рави трябва да стои настрана от „Био-уан“, и до момента Рави се бе съобразявал с това му желание. До момента! Проблемът беше, че Рави знаеше много за биотехнологиите, а Арт си оставаше невежа. Това положение на нещата бе известно на всички ни, без Линет Мауър. Сега го бе разбрала и тя.

Преминахме на следващата точка — новите сделки, от които най-интересна бе тази с „Тетраком“. Даян беше умел докладчик. Тя беше способна така да манипулира публиката си, можеше така да ѝ поднася информацията късче по късче, че слушателите ѝ бяха готови да стигнат до желаните от нея изводи още преди да ги е формулирала словесно. Знаех, че има маса нерешени въпроси, но докато я слушах, се убеждавах все по-силно, че трябва да сграбчим договора и да го подпишем преди някой коварно да ни го е изтръгнал от ръцете. Тя приключи изложението си с внимателно формулираното предупреждение, че двамата с нея трябва да отидем в Синсинати следващата седмица, за да уточним последните подробности. Мауър бе видимо впечатлена. И не само тя.

Така стигнахме до финала на оперативката. Гил явно бе преценил, че е минала успешно, и затова се обърна към Мауър с предложение:

— Линет, дали бихме могли да те помолим да споделиш с нас нещо за плановете на „Байъбър Фаундейшън“? Както ти е известно, ние възнамеряваме да разкрием нов фонд следващата година. И бихме желали да ви поканим да участвате в него.

Линет ведро се усмихна:

— Да, има нещо, което бих желала да спомена пред всички. — Гил се вцепени. Това го нямаше в сценария на оперативката. Останалите я погледнахме със засилен интерес. — Бих искала да ви поблагодаря за работата ви през последните няколко години. Както знаете, „Байъбър Фаундейшън“ е инвестирала във вашите фондове от

самото им създаване. И печалбата, която ни донесохте, беше значителна, основно благодарение на „Био-уан“. — Мила усмивка към Арт. — И благодарение, разбира се, на Франк Кук, който стоеше зад толкова много от вашите успешни инвестиции. — Тя замълча, за да отдаде дължимото на неговата памет. Следваше „но“. Усещахме го и го очаквахме: — Но наскоро направихме преоценка на политиката си. За в бъдеще фондацията ще консолидира рисковите си инвестиции в две, най-много три инвестиционни фирми. Така че ние ще ревизираме досегашните си инвестиции, включително тези в „Ревийър“.

Милата ѝ усмивка стоеше като залепена на лицето ѝ. Гил обаче не можеше да скрие объркването си.

— Сигурен съм, че ние можем да разчитаме на продължаване на съвместната ни работа, Линет — гладко каза той.

— Може би... Но аз на твоето място не бих заложила на това, Гил.

— Но, Линет, печалбата, която ние...

— Направих си труда да анализирам вашата печалба и стигнах до извода, че ако извадим „Био-уан“ и инвестициите на Франк Кук, онова, което остава, е далеч от резултатите на най-сериозните ви конкуренти. Например вие изобщо сте изпуснали влака за Интернет.

— Арт проучи тази пазарна ниша и заключи, че всичко е заблуда и временна сензация. Нашето твърдо мнение е, че тези компании са сериозно надценени.

— Само че успяха да направят доста хора много богати — ловко вметна Линет.

В интерес на истината, фирмата бе инвестирала в този сектор още при неговото възникване. Франк бе сключил няколко доста успешни малки сделки, а след него Арт бе успял да направи няколко зрелищни издънки, влошили застрашително показателите на фирмата. Заключение на Арт беше, че проблемът е в естеството на пазара, а не в личните му умения на инвеститор, и той бе настоял да възприемем политиката на избягване на този пазар. Двамата с Франк едва бяхме успели да пробутаме „Нет коп“ през инвестиционния комитет и то само благодарение на аргумента, че тази компания се занимава с производството на „винтове и гайки“ за Интернет, а не със създаването или обслужването на някакво ефимерно общество в киберпространството. Но акциите на някои Интернет компании действително бяха скочили в стратосферата. Все пак конкурентите ни

успяваха да правят пари дори в този крехък пазар и Мауър явно бе осведомена за този факт.

— Може би е по-добре да дискутираме това в моя кабинет — побърза да предложи Гил.

— Но, разбира се, щом желаеш — съгласи се Мауър.

Това вече наистина сложи край на оперативката. Даниел се приближи до дребната жена и вежливо каза:

— Госпожице Мауър?

— Да.

— Казвам се Даниел Хол. Забелязах, че сте основен инвеститор в „Бофор технолоджис“. Бих желал само да ви обърна внимание, че може би трябва да кеширате печалбата си там. На техните акции им предстои съществена корекция.

Мауър погледна Даниел в очите.

— И защо? Какво не им е наред на „Бофор“?

— Няма нищо нередно в компанията — бързо отговори Даниел. — Проблемът е единствено в това, че любовната връзка на пазара с компаниите за триизмерна анимация е пред разпадане. Това вече изобщо не е модерно.

Гил гневно гледаше Даниел, но той бе спечелил вниманието на Мауър.

— Благодаря ви — каза тя след кратко замисляне и последва Гил извън залата.

— Винаги съм се питал какво означава изразът „да си търсиш белята“ — казах аз на Даниел, когато на свой ред се отправихме към нашия офис. — Мисля, че ти току-що се сбoguва с шансовете си за кариера тук.

Даниел се усмихна.

— „Бофор“ си отиват. Линет Мауър ще си спомни, че аз я предупредих. И когато фалитът им стане факт, ще е доволна, че съм ѝ казал, а значи ще е доволен и Гил.

— Може би. Ако в този момент от бъдещето все още имаме фирма. Защото, ако „Байбър“ се оттеглят, не се съмнявай, че ще ги последват и други от инвеститорите ни.

— О, „Ревийър“ ще оцелее — безгрижно каза Даниел. — Но колко бързо се ориентира тя що за птица е Арт, а? Беше страхотно.

Може би. А може би „Ревийър“ рухваше само в представите ни.

— Ейот, ела с мен! В офиса на Гил. Веднага!

Беше понеделник следобед. Вдигнах поглед от работата си. На прага на офиса ни стоеше Арт. Лицето му бе почервенияло, а сивата му коса — щръкнала.

Джон и Даниел се спогледаха зяпнали от изумление. Неохотно последвах Арт.

Гил седеше вдървено зад писалището си. Обветреното му лице беше мрачно.

— Седни, Саймън — каза ми той със студен глас.

Избрах си едно от креслата му. Двамата по-възрастни мъже се настаниха срещу мен. Арт едва се сдържаше и бе скръстил на гърдите здравите си ръце в опит да сдържи гнева си.

Гил се наведе към мен.

— Арт ми каза, че си виновен за сериозно нарушение на фирмената тайна. Много сериозно. — О, Лиза, Лиза! — Както изглежда, някой е информирал управата на „Бостън пептидс“ за намеренията на „Био-уан“ по отношение на компанията им. Това на свой ред създаде сериозен проблем в преговорите, които са в крайно деликатна фаза.

— Малко е да се каже това! — избухна Арт, неспособен да се сдържа повече. — Вече се наложи да отстъпим пред някои искания на техните мениджъри. Сега трябва да обявим официално за сделката утре. А това ще ни струва маса пари!

— Арт е убеден, че зад изтичането на информация стоиш ти. Така ли е?

Очите му ме пронизваха през дебелиите лещи. Не можех да излъжа точно Гил.

— Съжалявам — наведох глава аз.

— Съжалявал бил! — изрева Арт. — Наредих ти да не правиш нещо, а ти излизаш оттук и правиш точно това! Да съжаляваш, е крайно недостатъчно. Не можа ли поне да накараш жена ти да си държи устата затворена?

— Наистина я помолих да... — започнах аз.

— Само че това ѝ е минало покрай ушите. Като не може да ѝ се има доверие, защо изобщо споделяш с нея? Тъпа кучка!

— Ей! — надигнах се аз, неспособен да овладее гнява си.

— Достатъчно! — намеси се Гил и ме спря, като сложи ръка върху моята. — Предостатъчно, Арт! Знаем, че си ядосан, но нека си спестим личните нападки. Спокойно, Саймън! — Изгледах яростно Арт и седнах. Гил се обърна към мен. — Онова, което си направил, е сериозна злоупотреба с доверието. Нашата фирма правеше всичко възможно да застане зад теб през последните дни. Очаквахме да ни отговориш с малко лоялност. Лично аз очаквах лоялност от теб.

— Знам, Гил, и страшно съжалявам. Но ставаше дума за тайна, която просто не можех да не споделя с жена си.

— Това не е хубаво, Саймън, и ти много добре го съзнаваш, надявам се — въздъхна Гил. — Арт беше предложил да запазим в тайна цялата сделка от теб до момента на официалното съобщение. Отказах му. Ние сме малка фирма и трябва да си имаме доверие. Честно казано, вярвах, че можем да ти се доверим. И не представяй нещата, сякаш сме се опитали да те принудим да излъжеш жена си. Ние просто очаквахме да се държиш етично и най-вече професионално. Нима това е толкова много?

— Не, не е много — въздъхнах аз.

— Окей. В много други фирми това би било достатъчен повод да бъдеш уволнен. Но тук работим малко по-различно. Нека това ти бъде предупреждение. Не желая повече да чувам, че си злоупотребил с доверието на който и да било от колегите. Ясно ли е?

— Да, Гил. Наистина съжалявам.

Излязох от кабинета му кипнал. Минах по коридора, без да забелязвам никого, нахлух в нашия офис, като стреснах Джон и Даниел, и седнах, без да им обръщам внимание. Вдигнах слушалката и набрах номера.

— Лиза Кук.

— Казала си на Хенри Чан за изкупуването, нали?

Момент тишина. После в ухото ми се разнесе гласът на Лиза — отсечен и кристално ясен:

— Може би.

— „Може би“? Какво искаш да кажеш с това? Или си казала, или не си!

— Беше важно за „Бостън пептидс“. Хенри ме увери, че ще използва информацията крайно внимателно.

— Ами тогава да те уверя, че не го е направил. — Един тихичък гласец в мен ме умоляваше да се успокоя и да се помъча да се овладее. Но вече беше късно. В края на краищата изминалата седмица се бе оказала тежка и за мен. — Лиза, поразен съм, че си могла да постъпиш така с мен! Съобщих ти за изкупуването, защото чувствах, че трябва да знаеш. Защото си моя жена и защото мислех, че мога да ти имам доверие. Но изглежда, съм сбъркал, не ти ли се струва? Сделката сега отива кой знае накъде, Арт е луднал, а Гил само дето не ми издърпа ушите. Голям късмет извадих, че не ме уволниха!

— Саймън, аз... — Лиза явно беше стресната от тона ми. Никога не си бях позволявал да говоря така с нея.

— Да?

— Съжалявам, Саймън. — Този път гласът на Лиза прозвуча отчуждено. — Постъпих както смятах, че се налага да постъпя.

— Нищо подобно! Трябваше да си държиш устата затворена и да чакаш Хенри да научи от „Био-уан“. Защото сега изглежда, сякаш поставяш лоялността си към „Бостън пептидс“ по-високо от лоялността си към мен.

— И защо да не е така веднъж, по изключение? Ти нали не забравяш, че говорим за моята кариера. Защото аз съм се захванала с тази работа много, много преди да сме се запознали с теб. Саймън, започвам да мисля, че не можеш да разбереш нещо крайно съществено: за мен моята работа е също толкова важна, колкото предполагам, е твоята за теб!

— Лиза...

— Довиждане, Саймън. — В слушалката изщрака и разбрах, че линията е прекъсната.

В стаята се възцари мъртва тишина. Гледах изумено онемялата слушалка в ръката си. На свой ред Даниел и Джон ме гледаха поразени.

— Не ми казвай, че пак е забравила да ти сгъне чорапите — пошегува се накрая Даниел.

Усмяхнах се. Гневът ми напълно се бе изпарил. Опитах се да продължа прекъснатата си работа.

Същия следобед при мен се отби Даян. Единствена от партньорите тя можеше да превръща идванията си в офиса на съдружниците в повод за неофициален разговор, а не в мисии,

свързани с издаването на заповед или с искането на спешна информация. Не бях говорил с нея отпреди командировката ѝ до Синсинати.

— Как е „Тетраком“? — поинтересувах се аз.

— Страхотно — отговори ми тя. — Продуктът, изглежда, е в състояние да прави всичко, на което те твърдят, че бил способен. А и управата на фирмата действа като първокласен екип. Имам добро предчувствие...

— Прекрасно.

— Възнамерявам да ги посетя отново идния понеделник. Наистина бих искала да дойдеш с мен. Имам нужда от помощта ти, а и... бих желала да чуя друго мнение.

Винаги е ласкателно за един обикновен съдружник да му поискат мнението, а не таблица или доклад. На всичко отгоре „Тетраком“ действително се оформяше като добра потенциална сделка. Много малка част от компаниите, на които изобщо обръцахме внимание, стигаха толкова далеч в нашите проучвания и нямаше никакво съмнение колко полезно за кариерата на един съдружник би било да има повече общо с добри сделки.

Но беше ли разумно да заминавам в командировка с Даян при сегашното настроение на Лиза?

Даян забеляза, че се колебая.

— Ще бъде чудесно, ако намериш начин да дойдеш, но ще те разбере, ако прецениш, че трябва да останеш до Лиза.

Да остана до Лиза? Честно казано, не ми се искаше да оставам до Лиза. Тя отлично можеше да се справи сама една нощ. Онова ухапване, че моята работа все била по-важна от нейната, наистина ме бе засегнало. Подобно твърдение просто нямаше нищо общо с истината. Тя беше предала доверието ми в полза на своята кариера, така че аз спокойно можех да отида в командировка заради моята.

— Мисля, че тя ще се оправи — спокойно казах аз. — Ще се радвам да дойда.

Лиза се прибра след девет и половина, когато гневът ми за постъпката ѝ беше поутихнал, колкото да отстъпи място на

безпокойството ми какво става с нея. Изглеждаше ужасно, а лицето ѝ беше изкривено от умора и нещастие.

— Лиза, бих искал да поговорим с теб за изкупуването, ако обичаш.

Тя хвърли чантата си на един от столовете.

— Няма никакъв смисъл, Саймън.

— Но, Лиза...

— Няма смисъл. Вечерял ли си?

— Не още.

Лиза поръча в китайския по телефона и отвори книгата си. Аз пуснах телевизора. Когато донесоха храната, вечеряхме, без да говорим. Всъщност направих няколко плахи опита да завържа разговор, но те се провалиха. Понеже още не ми бе минало, скоро се отказах.

Усетих, че и мен ме заболява глава. Отворих аптеката в банята да намеря тиленола, който тя вземаше в такива случаи. Наложих се да извадя някакъв хартиен плик, за да се добера до него. Вътре имаше две стъклени тубички, без етикети. Отворих ги и изсипах на дланта си няколко таблетки. И те не бяха маркирани. Забравих за тиленола и отидох с тубичките в дневната.

— Лиза... какво е това?

Тя вдигна поглед.

— А... ВР56. — И ме погледна право в очите, сякаш ме предизвикваше да кажа нещо.

— ВР56! Но нали още не е минал през изпитания върху хора?

— Това се прави в момента.

— Лиза! Защо не изчакаш да видиш какъв ще бъде ефектът върху доброволците? Може да се окаже опасно!

— Няма да се окаже опасно, Саймън. Лекарството е изпробвано върху животни. И освен това какво морално право имам да оставя на доброволци да вземат лекарство, което ме е страх да изпробвам върху себе си?

— О, Лиза...

— Саймън, ако има проблеми с лекарството, трябва да науча сега, за да мога да направя нещо за тях. Абсурдно е да чакаме, докато подготвим цялата документация за Комисията за контрол върху лекарствените препарати.

— Но позволено ли е това?

— Стриктно погледнато, не — призна Лиза. — И ако кажеш на някой на работа, ще имам големи неприятности. Но това е правено много пъти досега. Джоунас Солк е инжектирал цялото си семейство с ваксината против полиомиелит. Аз съм безкрайно далеч от подобна опасност.

— Не мисля, че идеята е добра, Лиза. Защо не ми каза?

Тя въздъхна:

— Защото знаех, че няма да ти хареса. Но аз трябва да го направя, Саймън.

Изсипах таблетките обратно в тубичката. Изглеждаше ми истинско безумие Лиза да взема неизпробвано лекарство, особено при състоянието, в което се намираше, но знаех, че няма никакъв шанс да я разубедея.

Телефонът иззвъня и аз вдигнах слушалката.

— Ало?

— Мога ли да говоря с Лиза?

Познах гласа на Еди. Никакво „ало“, да не говорим за „как си“.

— Ей сега — измърморих аз и вдигнах поглед към нея: — Еди е...

— Ще се обадя от банята — каза Лиза.

Излезе оттам след няколко минути.

— Как е той? — поинтересувах се аз.

— Бих казала, че е доста разтревожен — отговори ми тя.

— Дискутирахте ли някоя от теориите му?

— Когато Еди пожелае да говорим за татко, аз съм винаги готова да го слушам — срязва ме Лиза и отново взе книгата си.

Не ми харесваше, че Еди и Лиза ме обсъждат в качеството на заподозрян в убийството на баща им, като при това го правят зад гърба ми. Въздържах се да ѝ го кажа. Имаше нещо друго обаче, което не можех да не ѝ кажа. Чаках удобен момент, но такъв не се отвори. Така че ѝ го казах едва когато си лягахме:

— Заминавам с Даян за Синсинати в понеделник. Ще отсъствам една нощ.

Лиза остро ме погледна:

— В понеделник?

— Да. Налага се да отида.

- Окей — каза тя и си легна.
- Виж, Лиза, разбери, че не мога да откажа.
- Прави каквото трябва да правиш — отсече тя и се обърна с гръб към мен.
- Така и смятам да постъпя — прошепнах аз.

12.

Както бе казал Арт, на следващата сутрин „Био-уан“ излезе с официално съобщение за намеренията си по отношение на „Бостън пептидс“. Седнал на работното си място пред компютъра, аз извиках уебстраниците на основните информационни агенции и прегледах текста на съобщението. Беше доста безличен, с изключение на едно многозначително изречение.

— Даниел! — обърнах се към него аз.

— Да?

— Видя ли съобщението на „Био-уан“?

— Да.

— За какви „значителни икономии“ в „Бостън пептидс“ става дума?

— „Био-уан“ смята, че може да премахне дублирането на някои разходи. Може например да премести „Бостън пептидс“ на Кендал Скуеър. Има и други възможности да се затегне кранчето.

— Например да се уволнят служители?

Даниел сви рамене.

— Едва ли има нещо по-естествено от това при сливанията и изкупуванията. Нали чу Иневър.

— Но едва ли е необходимо това да се разгласява пред целия свят.

— И защо не? — усмихна се Даниел. — Ето виж, цената им е скочила с четири до четиридесет и девет!

— Колко хубаво — измърморих аз. Лиза сигурно много щеше да се зарадва.

Както и можеше да се очаква, съобщението бе предизвикало суматоха в „Бостън пептидс“ и бе станало повод за пускането на какви ли не слухове. Слава богу, Лиза поне беше склонна да говори с мен същата вечер.

— Хората са разстроени — съобщи ми тя. — Най-често използваната дума е „оставка“.

— Наистина ли Иневър е толкова лош?

— О, да. Знаеш ли как му казват в „Био-уан“?

— Как?

— „Клизмата“.

— Звучи атрактивно. — Прякорът наистина беше сполучлив. Помнех измъченото му, раздражено изражение.

— Оказва се, че той никога не е откривал „Неуроксил-5“.

— Но явно държи патента.

— Вярно е, държи го. Или поне го държи „Био-уан“. По-голямата част от работата е била свършена в австралийския институт, където е работил. И имай предвид — като обикновен член на екипа. Но откъснал идеята със себе си в Америка и я патентовал тук.

— И как му се е разминало това?

— Ами, австралийците явно не са усетили, а като научили, това не им направило впечатление. В интерес на истината, един от групата дошъл тук в Щатите и се опитал да вдигне шум. От това май нищо не излязло. Работата е там, че получиш ли патент, след това е безкрайно трудно да се докаже, че някой друг има предимство в авторството над идеята. А и Клизмата използва доста агресивни адвокати, специалисти в областта на патентното право. Тези хора заявили, че „Неуроксил-5“ леко се различава от лекарството, разработено от австралийците.

— Този човек май е голяма работа.

— Аха... Но има и още нещо: говори се, че първоначалните резултати от проведената в „Био-уан“ изследователска работа са били манипулирани.

— Господи! Защо, по дяволите, го подкрепяме?

— Ами той има качеството да звучи много убедително — въздъхна Лиза. — Фондовата борса обожават такива като него. Безпокоя се, че ще си пробие със сила път до управлението на „Бостън пептидс“ и ще си присвои заслугата за всичко, което сме постигнали.

От онова, което бях видял, това бе доста вероятно. Още не бях разказвал на Лиза за малката презентация на Иневър пред „Ревийър“. Не знам как се бе получило, но досега не бях намерил подходящ момент за това.

— Надявам се поне теб да остави на мира — казах аз.

Лиза ме погледна унищожително:

— Това е крайно невероятно. — Тя включи телевизора. — Нямахте ли уговорка за тази вечер с Киеран?

— Не, не, няма проблем. Едва ли чак толкова ще му липсвам. Ще остана с теб.

— Не се безпокой за мен — хладно ме успокои Лиза. — Върви, Саймън.

— Но аз наистина мога да остана...

— Тръгвай.

И аз отидох.

„Ред Хет“ бе любимата бърлога на гребците от времето, когато аз и Киеран бяхме в бизнес школата. Представляваше тъмен бар в сутерен на няколко минути път от апартамента ни.

Когато стигнах, Киеран вече беше там в компанията на половин дузина наши съвипускници, намерили работа във и около Бостън. Даниел го нямаше. Той странеше от сбирките — имаше тази склонност още в бизнес школата, а сега съвсем подчертано ги отбягваше. Както и да е, донесоха ни големи халби бира, които ние послушно изпихме. В началото се чуваха фрази от рода на „капитали“, „инвестиции“ и „заплати“, но после разговорът се пренесе две години назад към любими теми като „жени“, „запой“ и „спорт“. Неусетно забравих за смъртта на Франк, досаждащия ми сержант Махони и неприятностите на Лиза и мозъкът ми с благодарност изключи от проблемите на днешния ден.

Тръгнах си рано и се прибрах към десет и половина, готов да се катурна в леглото. Да, ама не...

Лиза седеше на дивана. Беше облечена в екипа за сутрешния си крос. Плачеше.

— Лиза! — извиках и седнах до нея.

— Махни се от мен! — изхълца тя.

Застинах наред опита си да я прегърна.

— Какво се е случило?

Отвори уста, за да каже нещо, но долната ѝ устна затрепери и тя я прехапа. По бузите ѝ потекоха сълзи. Понечих отново да я прегърна.

— Казах ти, махни се от мен!

Вдигнах ръце примирително:

— Добре де, добре. — И се преместих на креслото.

Зачаках.

Лиза плачеше и подсмърчаше, докато накрая дълбоко пое дъх.

— Намерих го, Саймън.

— Какво си намерила?

— А ти какво мислиш?

— Не знам, кажи ми.

— Револверът. Револверът, с който е застрелян татко.

— Какво! Къде?

Лиза гневно ме изгледа.

— Къде мислиш, че съм го намерила? Ето там! — И посочи големия дрешник, вграден в една от стените на дневната. — Търсех един стар фотоалбум от детските ми години със снимки на татко. Намерих го... но под него имаше револвер. „Смит енд Уесън 640“, калибър триста петдесет и седем, „Магнум“. Разбрах това от уебсайта на „Смит енд Уесън“. — Тя посочи компютъра в ъгъла на стаята. На екрана се виждаше револвер с къса цев. — Полицията каза, че точно с такъв револвер е бил убит татко. И два куршума липсват. Това е револверът!

— И къде, казваш, си го намерила? — попитах аз. — В дрешника?

— Точно така. И държа да науча как се е озовал там!

Мислите ми полетяха. Нямах никаква представа как е могъл да се озове на това място.

— Изглежда, някой нарочно го е сложил там.

— Да, как ли не. И кой е този някой?

— Не знам. Я почакай... Полицията не претърси ли дрешника миналата седмица? И не намериха нищо тогава, нали?

— Не намериха. Но аз го намерих тази вечер.

— Дай да го видя — поисках аз.

— Хвърлих го. Не искам това нещо в нашия апартамент. Полицайте могат да се върнат всеки момент.

— Какво? Къде си го хвърлила?

— Излязох уж да потичам и го хвърлих в реката.

— О, боже! Видя ли те някой?

— Не знам. Той беше в пластмасова торбичка. — Тя ме погледна.
— Не се безпокой. Няма да кажа на полицията.

Хванах се за главата. В съзнанието ми се стрелкаха разпокъсани мисли.

— Не е трябвало да правиш това, Лиза.

— Какво не е трябвало?

— Не е трябвало да изхвърляш револвера.

— Защо? Да не искаш да го окачим на стената?

— Можех да го дам на полицията.

— Много хитро! Да им предадеш сам доказателството от което се нуждаят, за да те арестуват.

— Още ли не можеш да разбереш? Това можеше да ми помогне да очистя името си. Ако им го бях предал доброволно, те едва ли щяха да ме заподозрат, нали така?

— Лесно ти е да говориш така сега. — Тя поклати глава и очите ѝ пак се напълниха със сълзи. — Не знаеш какъв ужас изживях като го видях! Нещото, което е убило татко. Не можех да си представя, че ще го държим в апартамента. Трябваше веднага да се отърва от него. И освен това мислех, че ти правя услуга!

Това вече беше нелепо.

— Лиза, револверът не е мой. Не съм го слагал там. И не съм убивал баща ти.

— Но той беше там, Саймън, точно пред очите ми! Как да се престоря, че не го виждам?

Изтичах при нея и сложих ръце върху раменете ѝ. Тя раздражено се дръпна.

— Лиза, Лиза! Погледни ме!

Тя неохотно ме погледна.

— Как е възможно да вярваш, че аз съм го убил? Познаваш ме. Възможно ли е да мислиш наистина, че съм способен на такова нещо?

Лиза известно време ме гледа в очите, после отмести поглед.

— Дори не мога да мисля за тези неща.

— Не е мой, Лиза. Трябва да ми повярваш!

— Вече не знам на какво да вярвам. — Тя вдигна ръце и ме избута. — Пусни ме!

Свалих ръце от раменете ѝ и отстъпих крачка назад. Започвах да се изморявам от собствената си неспособност да я убедя.

— Лиза, не съм аз. Не съм убил баща ти. Никога не съм виждал този проклет револвер. Не съм го убил! — изкрещях аз.

Тя стоеше, без да помръдва. Ехото от вика ми заглъхваше в апартамента. После тя ме погледна и каза:

— Лягам си. — И мина покрай мен към спалнята.

На следващата сутрин се приготвихме за работа, без тя да ми каже дума. Опитах се няколко пъти да завържа разговор, но неуспешно. Лицето ѝ беше олицетворение на скръбта, устата ѝ беше извита надолу, веждите ѝ бяха смръщени. Когато отиде в банята да си измие зъбите и се погледна в огледалото, Лиза избухна в плач. Отчаяно ми се искаше да я утеша, но когато я докоснах, тялото ѝ се втвърди и тя спря да диша, докато не махнах ръката си.

След няколко минути тя излезе и тръгна към спирката на Чарлз стрийт, откъдето вземаше метрото за кратко пътуване до лабораторията на „Бостън пептидс“, а аз поех в обратната посока.

Работният ми ден се оказа дълъг и тежък. Не можех да се съсредоточа върху нищо. Мислите ми се въртяха единствено около Лиза. Какво щеше да направи? Как щеше да реагира? Щеше ли в крайна сметка да ми повярва? Как можех да я накарам да ми повярва? Какво трябваше да направя, за да я успокоя и да върна по някакъв начин старата Лиза?

Даниел и Джон сигурно усетиха, че нещо не е наред, и ме оставиха на мира. Бях им благодарен.

Лиза се прибра чак към осем. Чаках я с тревога. Ръцете ми машинално приготвяха салатата за вечеря, но мислите ми бяха другаде.

Когато чух входната врата да се затръшва, отидох да я посрещна и леко я целунах по бузата. Тя неуверено ми отговори със същото.

— Здравсти — казах аз.

— Здравей.

— Как мина денят?

Тъп въпрос.

— Саймън! „Био-уан“ подготвя пренасянето. Всичко е наопаки. Денят беше ужасен.

— Извинявай... Направих салатата.

— Чудесно — каза Лиза без голям ентусиазъм и започна да преглежда пощата си.

Върнах се в кухнята, налях две чаши вино и подадох едната на Лиза. Тя ми благодари с половин уста и с голям интерес зачете съобщението от някаква компания, рекламираща своите кредитни карти.

— Вечерята е готова — информирах я след няколко минути.

— Ей сега. Искам да звънна на Еди.

Тя се скри в спалнята и затвори вратата. Мина поне половин час. Прочетох вестника и го захванах пак отначало. Полагах усилия да не се ядосам, но не успях.

Най-сетне тя излезе от спалнята. Личеше ѝ, че е плакала. Очите ѝ бяха зачервени, но беше избърсала сълзите си. Лицето ѝ някак се бе смалило и застинало. Приближих се до нея да я прегърна. Не ме отблъсна, но усещах, че е напрегната.

Седнахме да вечеряме. Аз се борех с разкъсващите ме емоции. От една страна, желях да притегля Лиза до мен, да я утеша, да се опитам да премахна явно ужасната болка, която я измъчваше. От друга — ядосвах се, че тя не ми позволява да я докосна, не ми се доверява и ме подозира.

Седяхме, дъвчехме салатата и никой не проговаряше. По бузата ѝ се търколи самотна сълза. Докоснах ръкава ѝ, но тя рязко се дръпна. После сърдито забодя вилицата в парче авокадо.

— Каж ми нещо.

— Какво?

— Искам да говорим за Франк... за мен... за теб и мен.

Тя остави вилицата си на масата и подсмръкна.

— Какво за теб и мен?

— Интересува ме дали наистина мислиш, че аз съм убил баща ти.

— Не знам — въздъхна тя и отново взе вилицата си.

Въпреки желанието ми да не изпускам нервите си, съдържаният в мен гняв избухна.

— Какво означава това „не знам“? Трябва да знаеш! И трябва да ми вярваш!

Тя сърдито ме погледна:

— Да, предполагам, че трябва да ти вярвам... трябва, нали така?
Ако ще живеем под един покрив, налага се да ти вярвам!

— Е, вярваш ли ми?

Лиза сви рамене и заби поглед в чинията си.

— Ами... искам да ти вярвам.

— Това не е достатъчно! — В мига, в който го казах, съжалих за думите си.

Тя захвърли вилницата.

— Съжалявам, че не ти е достатъчно, но на повече не съм способна. Истината, Саймън, е, че просто сама не знам. Мисля по въпроса по цял ден и съм абсолютно объркана. Полицията смята, че ти си убил Франк, Еди е убеден, че ти си го убил, а аз... аз се питам дали не съм една глупава съпруга, която живее в една къща с убиец, спи в едно легло с убиец! Но и ти си прав... как да повярвам, че си направил такова нещо! Как дори мога да си го помисля?

— Трябва да ми вярваш, Лиза.

— Саймън, нямаш представа колко силно искам да мога напълно да ти вярвам. Но ето на, не мога! — Тя замълча. Дишаше дълбоко и примигваше начесто, явно за да сдържи сълзите си. — Днес в един момент реших, че ще опитам да живеем заедно, ще се насиля да забравя всичките си съмнения, но сега не съм сигурна дали мога да го направя.

— Можеш, Лиза, можеш.

Тя пак замълча, но сълзите ѝ вече течаха. После поклати глава:

— Не, няма да стане. Объркана съм, изморена съм и никога не съм се чувствала по-нещастна. Всичко около мен просто се... разпада. Нямам сили да остана тук, без да съм сигурна, че... че...

— Но ти имаш нужда от мен.

— Имам ли наистина?

— Да, аз трябва да се грижа за теб.

Тя гневно ме погледна и атакува салатата си. Беше толкова напрегната, че направо се тресеше. Чинията ѝ тракаше по масата след всяко забождаване с вилницата. Виждаше се, че полага върховно усилие да овладее раздиращите я чувства.

Усещах, че я загубвам. Знаех, че я загубвам.

— Лиза...

Но тя не ми обърна внимание. След няколко секунди хвърли вилицата, блъсна чинията, скочи от стола и изскочи от стаята с наведена глава, без да ме поглежда.

Последвах я. Отиваше към спалнята. Влезе и затвори вратата.

Отворих я. Тя беше извадила едно от чекмеджетата на гардероба.

— Лиза! Какво правиш?

— На теб как ти изглежда?

— Не можеш да си тръгнеш!

— Защо да не мога? По-скоро не бих могла да остана! — Тя започна да тъпче в една от пътните чанти дрехи, обувки, тоалетни принадлежности.

— Лиза... Съжалявам за онова, което казах преди малко. Не си тръгвай. Моля те, остани. Ще оправим нещата.

Отидох при чекмеджето и посегнах да го взема.

— Остави го! — изкрещя тя и го дръпна от ръцете ми.

За един абсурден момент двамата го дърпахме, всеки към себе си.

— Пусни го, Саймън!

Не можех да ѝ се противопоставя физически, ако тя искаше да си върви. Пуснах проклетото чекмедже.

— Благодаря ти — язвително каза тя. — Сега нека си прибера нещата и ще те освободя от тягостното си присъствие.

— Къде отиваш?

— Ще бъда при Кели. — Кели беше нейна колежка и приятелка. Тя рязко дръпна ципа на чантата. — Останалото ще си взема после.

— Лиза...

Но тя тръгна към вратата, понесла издутата чанта.

— Сбогом, Саймън.

13.

Онази нощ почти не спях. Едва издържах в апартамента, така че на сутринта отидох в „Ревийър“ колкото можах по-рано и се зарових в документите на „Тетраком“, без да вниквам в съдържанието им. Почти не обръщах внимание на Джон и Даниел. Изчаках да стане девет и четвърт, когато Лиза вече трябваше да е отишла на работа. Даниел бе запитал нанякъде, а Джон говореше по телефона.

— Излизам за малко — казах му. — Връщам се след четвърт час.

Джон ми махна с ръка да покаже, че ме е чул, без да прекъсва разговора си.

Облякох си сакото, взех асансьора до партера и излязох на Федерал стрийт. Навън беше тихо, ако не се броеше шумът откъм „Голямата дупка“ — героичния опит на градските власти да погребат под земята магистралата, разсичаща града на две. Отворих клетъчния си телефон, набрах централата на „Бостън пептидс“ и ме свързаха.

— Телефонът на Лиза Кук.

Гласът обаче не беше нейният.

— Мога ли да говоря с нея, ако обичате?

— Ще видя дали е наблизо. Кой я търси?

— Саймън.

При нормални обстоятелства реакцията би била: „Да, ей сега ви я давам“. Но този път не се изненадах, когато гласът ме уведоми, че Лиза я няма.

Изчаках пет минути с ръце в джобовете, като нетърпеливо пристъпвах от крак на крак. После повторих опита.

— Телефонът на Лиза Кук.

Различен глас. Добре. Този път реших да използвам американски акцент:

— О, здрасти, мога ли да говоря с Лиза? Брат ѝ се обажда — Еди.

— Един момент.

Няколко секунди и чух в слушалката гласа на Лиза:

— Еди! Много рано си станал.

— Не е Еди — казах. — Аз съм.

— Слушай, Саймън, не смей повече да се преструваш...

— Не, Лиза. Изслушай ме. Снощи, когато си тръгна, и двамата бяхме разстроени. Мисля, че трябва да поговорим сега, когато, предполагам, сме по-спокойни.

Миг мълчание. Молах се да не ми затвори. След това я чух да въздиша.

— Изчакай да се прехвърля на друг телефон. — Щракване, тишина, после отново чух гласа ѝ: — Добре, сега вече мога да говоря.

— Струва ми се, че е по-добре да се срещнем някъде, където да поговорим на спокойствие.

— Не е нужно, Саймън. Мислих върху ситуацията цяла нощ. И вече взех решение.

— Но ти не можеш да ме напуснеш, Лиза!

— Не, Саймън. Просто не мога да остана при теб. Не и след като допускам, че може да си убил баща ми.

— Ти сама казваш „може“. Значи не си сигурна, нали?

Пауза в слушалката.

— Виж, объркана съм, толкова ли не можеш да разбереш? Чувствам се отвратително. Наистина. И бих искала да бъдем разделени поне за известно време.

— Разбирам как се чувстваш. Но не разбирам защо. Защо, за бога, не се опиташ да видиш по изключение как стоят нещата от моя страна! Имам правото да знам защо правиш всичко това. Защо не се срещнем на чаша кафе, за да ми обясниш?

— Не съм сигурна, че ще мога да ти го обясня.

— Опитай. Заслужавам поне това.

Отново къса пауза.

— Добре — неохотно се съгласи накрая тя. — Мисля, че имаш право. Можеш ли да дойдеш тук сега?

— Да — бързо отговорих аз. — Тръгвам веднага.

Взех такси.

Въпреки името си „Бостън пептидс“ се помещаваше в стара едноетажна сграда на Кеймбридж — в ничията земя между Масачузетския технологически и Харвард. От едната ѝ страна имаше малка фабрика за отливки, а от другата — разчистено поле, използвано

временно като футболно игрище. Малки багери бяха захапали поляната в близкия ѝ край.

Лиза ме чакаше на стълбището пред входа. На лицето ѝ трайно се бе настанило вече добре познатото ми изражение на искрено нещастие.

— Да се поразходим — предложи тя и тръгнахме към футболното игрище. Там ритаха два детски отбора — едните в зелени, другите в червени екипи. Играеха доста добре за осемгодишни дечурлига. Мина ми през ума, че някой ден Съединените щати може и да отидат с добър отбор на финалите на Световното първенство.

Седнахме на оградата и ги погледахме няколко минути. Мисля, че и двамата се колебаехме как да започнем един разговор, който можеше и най-вероятно щеше да завърши с пълен разрыв. Багерите зад нас ръмжаха и се давеха със земята.

— Е? — проговори Лиза.

— Защо си тръгна снощи?

Тя не ми отговори веднага. Помълча и после каза:

— Трябва да се махна за известно време. Имам нужда от спокойствие, за да дойда на себе си.

— Разбирам. — Полагах съзнателни усилия да говоря бавно и спокойно. — Но защо е необходимо да ме напускаш, за да го направиш? Няма никакво съмнение, че ще се чувстваш по-добре, ако си край мен. А и така бих могъл да ти помогна да решиш проблемите си.

— Саймън... мисля, че проблемът ми си ти.

— Не, Лиза. Не съм аз. Баща ти умря. Безпокоиш се за работата си. Изморена си. Имаш нужда от помощ и аз мога да ти я дам.

Лиза ме погледна косо, после извърна глава и пак се загледа в малките футболисти. Изчаках я да ми каже нещо. Не го направи.

— Не трябва да слушаш Еди. Той ме мрази. Мрази дори себе си.

— А може би Еди вижда нещата по-ясно от мен.

Загубих спокойствието, което си бях наложил с такова усилие.

— Лиза, познаваш ме. Аз съм твой съпруг. Обичам те. Знаеш, че не съм способен да убия баща ти.

Лиза се обърна към мен. Очите ѝ бяха влажни.

— Тогава какво правеше онзи револвер там?

— Не знам — отчаяно казах аз. Лиза се огледа. — Разсъждавай логично, Лиза. Знам, че напоследък много ти се събра, но трябва да се опиташ да гледаш на нещата трезво.

— О, аз гледам на нещата много трезво — отговори ми тя през стиснати зъби. — И много логично. Ти си прав, малко ми е трудно при толкова много неприятности. Но нека погледнем уликите, Саймън. — Сега вече говореше бързо. — Първо, ти си последният човек, видял баща ми жив. Бил си при него горе-долу по времето, когато той е бил убит. Второ, и ти, и той се държахте напоследък недобре един с друг. Скарали сте се. Трето, той е бил застрелян. А ти знаеш как да използваш огнестрелно оръжие. И четвърто — тя предизвикателно ме изглежда, — аз намерих револвера в нашия апартамент.

— Кое не доказва нищо. Защо да го убивам?

— Това не знам. И все пак имаш нужда от петдесет хиляди лири, за да може сестра ти да обжалва решението по онова дело. Сега имаме парите.

— О, моля ти се...

— Добре, добре. Може да имаш любовна връзка с Даян. Може татко да е разбрал за нея. Може да си искал да му затвориш устата и *едновременно* с това да сложиш ръка на парите му.

— Но това е просто абсурдно! Нямам никаква любовна връзка. Толкова ли е трудно да ми повярваш?

— Не знам — прошепна тя.

— И освен това изглеждам ли ти наистина толкова глупав, че да оставя револвера, с който съм извършил приписваното ми убийство, в собствения ни апартамент, където полицията не би могла да не го намери?

— Мислих и за това — каза Лиза. — Той не беше там, когато миналата седмица полицията претърсва апартамента. Може би си го скрил за кратко на друго място и си го донесъл само за онази нощ, докато решиш как да се отървеш от него.

— Не говори глупости. Някой ми го е подхвърлил.

— Кой например? Полицията? Саймън, револверът беше в пластмасов пазарен плик от „Бутс“. Да не искаш да ми кажеш, че сержант Махони отскача до Англия, за да си купи оттам любимия дезодорант?

Наложих се да се овладеея.

— Това не доказва нищо.

— Но е хипотеза. При това правдоподобна — каза Лиза. — И аз съм склонна да я приема за работна, докато не я опровергаеш.

— Виж, Лиза, това не е никакъв научен експеримент. Говорим за мен. За нас!

— Известно ми е — съгласи се тя. — Но ти ме призова да мисля логично. И аз се опитвам да го направя. С всичко това, което става около мен, с тъмнината, в която се движа опипом, при желанието ми да закрепя и да не спирам, това е най-доброто, на което съм способна. А именно да бъда рационална. Така че нека подложим хипотезата на проверка. Можеш ли да докажеш, че не си убил татко?

— Не. Но смисълът на това, което искам да ти кажа, е, че не би следвало да убеждавам теб. Защото ти ме познаваш най-добре от всички.

Лиза ме погледна с очи, в които напиреха сълзи.

— Само че вече не съм сигурна, че те познавам, Саймън. Изобщо не съм сигурна, че знам кой си ти в действителност!

— Но ние сме женени, за бога!

— Да. И все пак аз те познавам от колко... някакви си две години. Не знам кой си, не познавам дори мястото, откъдето си дошъл. Била съм с теб само веднъж в твоята родина и никога няма да забравя какъв ужасен провал беше това. Знам със сигурност, че си израсъл в провалено семейство, но може ли това да ми служи за утеха? Знам още, че си умен, и много добре знам, че си способен да държиш в себе си неща, без да ти минава през ума да споменеш за тях, но нямам представа какво наистина се таи в теб.

— Това е нелепо!

— Не, не е нелепо — спокойно заяви Лиза. — Естествено, онзи Саймън, за когото се омъжих, никога не би завъртял любов с друга жена, а още по-малко би убил някого. Но съществувал ли е онзи Саймън някога? — Тя си избърса очите, а после и носа с ръкав.

Искаше ми се да я прегърна, но знаех, че няма смисъл да опитвам. Искях да споря с нея, но и това изглеждаше безсмислено, защото как бих могъл да ѝ докажа, че съм онзи, който съм?

— Върни се — простичко я помолих аз. — Моля те.

Лиза дълбоко въздъхна и поклати глава:

— Не, Саймън. — После стана. — Трябва да се връщам на работа.

И ме остави там, край футболното игрище. Гледах леко прегърбената ѝ фигура да се отдалечава и да се скрива в сградата на „Бостън пептидс“.

Извървах двете мили до службата: първо през Кеймбридж, после по моста Солт енд Пепър, след това през Комън. Беше унила студена сутрин, вятърът сякаш се откъсваше от водата и пронизваше пространството между високите сгради в центъра.

Прекарвах думите на разговора отново и отново през съзнанието си. Макар да не можех да почувствам като нея стреса, на който бе подложена в последно време, скръбта на Лиза, нещастията ѝ, изтощението можеха да се видят на лицето ѝ, да се чуят в думите ѝ, да се доловят в атмосферата около нея. Беше повече от ясно, че за нея аз се бях превърнал в част от заплашителния мрак, който я заобикаляше от всички страни.

Камбаните на Парк стрийт Чърч отмериха дванайсет и аз забързах по оживените пазарни улици на Центъра към офиса.

Не забелязвах блъскащите се около мен хора. Гневът ми се отдръпна като море при отлив и остави в гърдите ми самотно чувство на празнота и провал. Крайниците ми тежаха, лицето ми се бе изопнало. Още не можех да повярвам, че Лиза ме е напуснала. Но тя бе направила точно това. Не можех да се примиря с мисълта, че вярва, че съм убил баща ѝ. Любовта ѝ към мен беше най-ценното нещо, което бях имал на този свят. Болеше ме, че тази любов се бе превърнала в омраза. Страшно ме болеше.

По някакъв начин, и сам не знаех как, бях оплескал нещата. Дори баща ми беше успял да удържи майка ми по-дълго от половин година!

Значи тя искаше да *подложи хипотезата на проверка*? Добре, аз щях да я подложам на проверка. И щях да ѝ докажа, че съм невинен.

Може би трябваше да отида при Махони? В крайна сметка той бе онзи, който трябваше да намери истинския убиец на Франк. Не, тази идея никак не бе добра. За него в момента аз определено бях най-перспективният заподозрян и щеше да е много трудно да го накарам да погледне на нещата иначе. Освен това в никакъв случай не можех да

му разкажа за револвера. Ако Лиза не бе загубила самообладание и не го бе изхвърлила, тогава можех да обмисля дали да не го занеса на полицията с надеждата, че ако не доблестната проява, то поне огледът на важната улика може да изчисти името ми. Но постъпката на Лиза всъщност ме уличаваше допълнително. Не, глупаво бе да разчитам Махони да разкрие убиеца на Франк.

Трябваше да го направя сам.

— Каза, че нямало да те има само четвърт час — напомни ми Джон, когато влязох.

— Съжалявам — извиних се аз с бърза усмивка.

— Няма да ти казвам колко съобщения имаш на секретаря. Машината направо прегря.

— Благодаря.

Седнах и без да обръщам внимание на мигащата светлина, показваща, че имам непрочетени съобщения, си зададох основния въпрос: след като не аз съм убил Франк, кой тогава може да го е направил?

Можеше ли да бъде крадец, опитал се да влезе с взлом, както бях казал на Лиза? Може би Франк го бе изненадал и той го бе застрелял. Изкушаваща възможност. Но когато я обмислих по-внимателно, разбрах, че издиша. Полицията не бе споменала за никакви следи от опит за взлом, а и аз не бях забелязал. Франк беше застрелян в гърба и то във вътрешността на дома. Изглеждаше по-вероятно да е познавал убиеца и при всички положения бе почти сигурно, че доброволно го е пуснал вкъщи.

Осъзнах, че не знам почти нищо за живота на Франк извън „Ревийър“ — и извън отношенията му с Лиза. Лиза бе споменавала, че не е имал никакви приятелки след развода с майка ѝ. Искаше ѝ се да вярва според мен, че това е, защото майка ѝ е била единствената жена, която Франк е обичал, макар че доколкото аз си спомнях, Франк не бе споменавал бившата си жена с нещо по-различно от пълно безразличие. По-голямата част от времето си той бе прекарвал в Марш Хаус. Но с какво се бе занимавал в тази къща нямах представа.

Замислих се за револвера. Нямаше съмнение, че някой се бе опитал да ме натопа. Но как го бе направил? Бях проверил

апартамента за следи от опит за разбиване на ключалката. Не бях експерт, но според мен такива нямаше. Боята покрай рамката на прозореца на дневната беше олющена, но по напълно естествени причини. А и никой не ни бе посещавал в апартамента, откакто полицията го бе претърсвала.

Теоретично погледнато, можеше да бъде оставен точно от полицията. Но беше ли способна американската полиция да подхвърли по толкова безочлив начин уличаващо вещественно доказателство? И защо? Не мислех, че съм любимец на Махони, но можеше ли това да бъде причина? А може би той държеше да поддържа стопроцентовата си разкриваемост? Дали за него един чужд гражданин в Америка не бе синоним на лесна жертва? Но дори да бе така, и дори ако той бе паднал толкова ниско, че да ми подхвърли револвера, не трябваше ли да го „открие“ веднага след това?

Едва сега разбрах, че пазарният плик на „Бутс“ не означава нищо. Той несъмнено бе мой — май бях държал в него някакви стари снимки от училище и университета. Онзи, който бе влязъл в дрешника, явно бе видял найлоновия плик и бе напъхал револвера в него.

Ан и Еди бяха на път за Сан Франциско, когато полицията бе дошла да претърсва апартамента и естествено не бе намерила нищо. Не че смятах Ан за способна да убие бившия си съпруг. Напротив, изглеждаше ми напълно преодоляла травмата от раздялата им и вторият ѝ брак създаваше впечатление на доста успешен. А на погребението бе говорила за Франк повече с обич, отколкото с неприязън.

Но Еди... Еди беше доста съмнителен. Той така и не бе простил на баща си за изоставянето на семейството и дори не бе разговарял с него от години. Въпреки демонстративното пренебрежение към парите изобщо, перспективата да наследи нещо от Франк явно бе важна за него, както се бе разбрало от грозната сцена при адвоката. Освен това някак много му се искаше да стовари върху мен вината за убийството. Еди определено беше кандидат. Поне за мен.

Останалите членове на семейството бяхме Лиза и аз. Лиза... това беше абсурдно. Оставах аз.

В „Ревийър“ имаше съперничества. Франк и Арт не се обичаха много, понеже и двамата се бореха кой да бъде дясната ръка на Гил. Единственият друг конфликт на работа, който ми бе известен, беше

между мен и Франк. Но „Ревийър“ си беше едно напълно цивилизовано място за работа. Обстановката тук изобщо не се връзваше с дебнене зад ъглите и удари с нож в гърба. А още по-малко стрелба.

Въздъхнах и направих извода, който несъмнено бе направил и Махони. Аз бях очевидният заподозрян.

Налагаше се да науча повече.

Първото място, където си заслужаваше да надникна, бе кабинетът на Франк. Отидох по коридора до него. Вратата беше заключена. Хм...

С ленива походка се приближих до края на коридора.

— Кони, бих искал да вляза в кабинета на Франк. Интересува ме дали при него няма едни документи за „Нет коп“. Да знаеш къде е ключът?

Кони седеше зад огромно бюро точно пред офиса на Гил. Беше стилно облечена жена, прехвърлила четиридесетте, секретарка на Гил от основаването на „Ревийър“.

Струваше ми се, че ме харесва, а това в няколко случая се бе оказало доста удобно.

— Мисля, че е у Гил, Саймън. Влез при него, в момента е свободен.

Влязох. Гил говореше по телефона. Седнах и зачаках. След пет минути той приключи, усмихна ми се и попита:

— Какво има, Саймън?

— Нужен ми е ключът от кабинета на Франк. При него трябва да са останали едни документи относно „Нет коп“, които ми трябва.

Гил за момент ме изгледа малко подозрително. После, явно спомнил си за собственото си решение да ми има доверие, дръпна едно от чекмеджетата на писалището си и извади ключа.

— Ето го. Моля те, върни ми го веднага щом свършиш.

Взех го и отключих кабинета на Франк. Изглеждаше непроменен от последното ми влизане тук. Погледът ми бе незабавно привлечен от снимката на седемнайсетгодишната Лиза, която наистина изглеждаше трогателно непохватна, но на нея бе запечатана чаровната ѝ усмивка, която обожавах. Имаше още една по-малка снимка на Еди от церемонията по дипломирането му. Никаква снимка на майка им. Офисът бе доста подреден, но на табличката за входяща поща имаше необработени документи, както и върху дървените кантонерки. Жълти

самозалепващи се листчета напомняха за неща, които той вече нямаше да може да свърши. Изобщо офиса изглеждаше сякаш собственикът му всеки миг може да отвори вратата и да влезе.

Бяхме работили заедно достатъчно дълго, за да знам къде какво може да има. Първото нещо наистина бе да потърся папката за „Нет коп“ и да я извадя. Единствените документи в нея бяха изготвени от мен. Прескочих далеч по-дебелите папки за другите сделки и се съсредоточих върху задачата да намеря нещо от по-личен характер.

Този човек обаче, изглежда, нямаше тайни. Никакви подозрително заключени чекмеджета. Никакви зашифровани записки. Добре запълнен бележник за срещи, но нито една сред тях не привличаше внимание. Имаше една по-интересна папка, надписана „Кадри“. В нея намерих наръч резюмета, включително моето. Прегледах я само от любопитство. И попаднах на „Фонд IV“.

Прелистих анализите на досегашните три фонда. Разбрах — както и можеше да се очаква — че всичко дължим на „Био-уан“, разбира се. Документацията изглеждаше съставена, за да впечатли потенциалните инвеститори и да ги окуражи да вложат долларите си в новия фонд. В един момент в ръцете ми попадна единичен лист хартия.

Беше писмо от Гил до Линет Мауър с дата 9-и септември. Вторият абзац привлече вниманието ми:

Както Ви е известно, аз възнамерявам да редуцирам участието си в ежедневното управление на „Ревийър Партнърс“ и в решенията по инвестиционната политика. Макар че смятам да продължа да давам мнението си по инвестициите, направени от досегашните ни три фонда, аз няма по никакъв начин да участвам в новия фонд, който „Ревийър“ смята да учреди в началото на следващата година. Познавате силния екип, който имах късмета да събера около себе си през последните години, и искам да Ви уверя, че този фонд ще бъде също така силен и успешен, както досегашните.

Очаквам с нетърпение възможността да Ви видя на оперативната в понеделник, 19-и октомври, когато, надявам

се, ще можем да обсъдим тези въпроси по-задълбочено.

Писмото бе подписано от Гилбърт С. Апълби, III.

Значи Гил се готвеше да се пенсионира! С двайсетина-трийсет милиона, полагащи му се като негов дял от „Био-уан“, несъмнено. Крайно интересно. И сега, когато Франк вече не бе сред нас, наследникът беше очевиден. Арт Алтшуле.

Нищо чудно, че Линет Мауър се бе разтревожила. Тя нямаше доверие в Арт. И бе прозряла истинската същност на „Био-уан“.

Арт Алтшуле начело на „Ревийър“! Потръпнах.

Напъхах писмото обратно в папката и продължих огледа. После включих компютъра на Франк и докато обмислях по коя система да прегледам файловете в него, вратата се отвори. Гузно вдигнах поглед, едва ли не очаквайки да видя самия Франк Кук. Не беше той. Беше Гил.

— Какво правиш, Саймън? — попита той със смръщено в недоумение лице. — Много се забави.

— Търся една паметна записка, написана от Франк по времето, когато правехме първоначалното проучване на „Нет коп“ — бързо обясних аз. — Точно се готвех да видя дали я няма на компютъра му.

Малките му кафяви очи безмилостно се забиха в мен през дебелите лещи на очилата. Не каза нищо. Стоях като парализиран и се опитвах да задържа върху лицето си невинното изражение, което ми се струваше подходящо за един може би младши, но горящ от трудов ентусиазъм сътрудник. Но коремът ми се бе свил на топка. Бях сигурен, че съм му напълно прозрачен.

— Не мисля, че е редно да ровиш из компютъра на Франк. Беше тук предостатъчно. Каквото си намерил досега, това е. — Той кимна към папката с надпис „Нет коп“, която бях оставил върху писалището на Франк. — Вземай я и излизай.

Изключих компютъра, сграбчих папката и се изнизах през вратата. Чувствах се мъничък като пигмей. В бъдеще трябваше да съм по-внимателен. Гил ми бе обещал доверието си. А то можеше да ми потрябва през идните седмици. Щеше да е безкрайно глупаво да го загубя.

14.

Не бързах да се прибера. Правех всичко възможно да отложам максимално връщането в празния апартамент. Подведен от непонятен импулс, влязох в абсурдно скъпия магазин на „Севън-Илевън“ на Чарлз стрийт с нелепия му параден вход, оформен като колонада, и купих бекон, наденица, яйца и какво ли още не. Минути по-късно апартаментът се изпълни с аромата на гигантската бърканица, която кротко къкреше в тигана.

На вратата се позвъни. Изругах и отворих. Беше сержант Махони в компанията на познатия ми детектив от щатската полиция. Пуснах ги да влязат.

Махони подуши.

— Хубаво мирише.

И ме погледна очаквателно, сякаш се надяваше да го поканя. Имаше да взема. Беконът си беше изцяло мой.

— Момент само. Седнете, докато не приключа с печката.

Изтичах в кухнята и завъртях ключа на котлона. Вечерята можеше да почака. Когато се върнах в дневната, Махони разглеждаше бюрото на Лиза. Колегата му стоеше в центъра на стаята и пристъпваше от крак на крак. Беше неспокоен и ми се струваше, че се притеснява повече от Махони, отколкото от мен.

— Струва ми се, че вече претърсихте дома — казах аз. — Да не би да мислите, че сте пропуснали нещо?

Махони вдигна поглед към мен:

— О, не, не сме пропуснали нищо — успокои ме той. — Хубава униформа. Капитан, а?

Държеше моя снимка в униформата на „Лайф Гардс“. Бяхме се накиприли с червени туники и нагръдници. Снимката всъщност си беше на Лиза. Беше си я приватизирала с обяснението, че съм изглеждал умопомрачително. Не бях сигурен как изглеждам на Махони.

— Благодаря — вежливо казах аз. — Но все пак защо сте дошли?

— За да ви зададем няколко допълнителни въпроса относно убийството на Франк Кук — обясни той и седна на дивана. Помощникът му кацна до него с изваден бележник.

— Не съм длъжен да им отговарям, нали?

— Не, не сте. И освен това можете да прекратите разговора във всеки момент, когато пожелаете — уточни той.

Замислих се дали да не откажа да отговарям, или да повикам Гарднър Филипс — адвокат, чието име ми бе дал Гил. После реших да го оставя да продължи. Отчасти се надявах, че ще мога най-искрено да му помогна да установи невинността ми, а и разчитах да науча някои неща от него.

— Добре, давайте.

— Къде е жена ви, капитан Ейот?

Не ми се искаше да отговарям точно на този въпрос, но от друга страна, нямаше никакъв смисъл да го избягвам. Махони и без това сигурно знаеше отговора.

— Напусна ме. Премести се при своя приятелка.

— Временна ли е раздялата ви? — попита той, като повдигна заинтригувано вежда.

— О, да — побързах да отговоря.

— Очаквате да се върне скоро, така ли?

— Да. — Мъчех се да вкарам в гласа си малко убеденост, но усещах, че не успявам.

— И защо си тръгна?

— Разстроена е от смъртта на баща си. Каза, че имала нужда от малко усамотение. Имаше предвид без мен.

— Доста несправедливо, не мислите ли? — поинтересува се той с тих глас, едва ли не съчувствено. Не му вярвах.

— Да — простиичко отвърнах аз.

— Но жена ви каза нещо по-различно. Тя заяви, че работи върху голям проект с Кели Уилямс и че просто се налага известно време двете да бъдат в по-тясно сътрудничество.

Въздъгнах.

— Мисля, че се опитва да не разкрива неща, които според нея засягат само двама ни. Мисля, че времето ще я излекува. Надявам се скоро да се върне. — Заявих го с максимална увереност.

Махони се усмихна.

— Добре, и без това не повярвах на нейното обяснение. Между другото, не вярвам и на вашето.

Пулсът ми се ускори. Постарах се да не издавам вълнението си.

— Така ли?

— Точно така. Изобщо не ви вярвам. — Той остави думите му да увиснат във въздуха, за да почувствам тежестта им, а после внезапно попита: — Знаете ли нещо за някакъв револвер?

Със закъснение се услових да поглеждам неволно към дрешника и попитах:

— Какъв револвер?

— „Смит енд Уесън“, триста петдесет и седем, „Магнум“.

— Не.

— Това е револверът, с който са изстреляни куршумите, убили вашия тъст.

— Казахте ми го.

— А знае ли вашата съпруга нещо за този револвер?

— Не, откъде би могла да знае?

— Откъде би могла ли? — Махони се наведе към мен. — Ами снощи сте се скарали. Вие сте повишили глас. Казали сте... — Той направи справка в бележника си: — „Никога не съм виждал този проклет револвер. Не съм убил баща ти!“ Изричали ли сте тези думи, господин Ейот?

Затворих очи. Явно някой от съседите ни бе чул. Това вече със сигурност бе въпрос, на който не желяех да отговарям.

— Мисля, че искам да говоря с адвокат.

Махони погледна колегата си.

— Ясно. Мога да разбера желанието ви. Кажете му да ми се обади сутринта. А междувременно ето съдебен ордер да претърсим апартамента и колата ви.

— Пак ли?

— Пак.

Махони ми подаде ордера, а после двамата без забавяне и систематично обърнаха всичко наопаки. И не им отне много време. Апартаментът беше малък, а те знаеха какво търсят. След това ги отведох през две преки до гаража на Бримър стрийт, където паркирах моя морган. Не са много местата, където можеш да скриеш револвер в подобна кола, и на тях им трябваша не повече от две минути да ги

проверят всичките. Бях доволен, този път наистина бях доволен, че Лиза беше изхвърлила оръжието.

— Е, ще очакваме да се чуем с вас или вашия адвокат утре — напомни ми Махони, докато стояхме на улицата пред апартамента. Беше се стъмнило, но бяхме застанали на мястото, осветявано от жълтата светлина на газовата лампа. Сенките на стълбове, дървета и огради се преплитаха по уличното платно.

Кимнах и казах:

— Преди да си тръгнете, имам един въпрос към вас.

— Да?

— Кого другиго разследвате?

— О, действаме без предубеждения.

— Говорихте ли с колегите на Франк например? Или с брата на Лиза?

— Разговаряхме с много хора. Все пак разследваме убийство.

— Хм... И открихте ли нещо?

— Съжалявам, но ще запазя изводите ни за нас, господин Ейот.

Докоснах го по ръкава.

— Вижте, сержант Махони... Не съм убил Франк. Искам да ви помогна да разберете кой го е направил. Ако ми дадете малко информация, може би ще мога да ви бъда от полза.

Махони се обърна към мен с цялото си масивно тяло.

— Аз съм съвсем сигурен, че ще разкрием убиеца на Франк Кук. И нямаме нужда от вашата помощ, за да се справим.

С тези думи той и колегата му тръгнаха по улицата към колата си, качиха се в нея и заминаха.

Отключих вратата на апартамента си. Преди да вляза се обърнах и видях двама мъже в кола, паркирана наблизо. Полицаи. Не можех да избягам даже ако поисках.

Щом влязох, телефонирах в офиса на Гарднър Филипс. За щастие още не си бе тръгнал, макар да минаваше осем часът.

Разказах му кой съм и не пропуснах да спомена кой ми го е препоръчал. Той предложи да се видим на следващата сутрин в осем при него.

После намерих номера на Кели Уилямс в указателя и го набрах. Тя вдигна слушалката с жизнено „Ало?“.

— Кели, обаждат се Саймън. Мога ли да говоря с Лиза?

— О, здрасти, Саймън — невъзмутимо ме поздрави тя, сякаш ставаше дума за обикновено обаждане от вежливост. — Сега ще видя дали е тук. — Чу се изтракване от слагането на слушалката върху твърда повърхност и последва дълго чакане. Накрая отново се разнесе гласът на Кели: — Току-що е излязла, Саймън. Не съм сигурна кога ще се върне.

— Не, не е излязла. Там е и не иска да разговаря с мен.

— Ами... добре. Прав си. Но нали и ти очакваше точно това — репликира ме Кели с все така любезен, но твърд глас.

— Кели, дай ми я само за малко. Важно е.

— Съжалявам, Саймън. Нямам намерение да прекарвам нощта в тичане от телефона до нея и обратно. Ти може да искаш да говориш с нея, но тя не желае това, а аз нито искам, нито мога да променя нещата.

— Добре, добре. Поне ѝ предай нещо от мен, става ли?

— Разбира се. Казвай.

Замислих се за секунда. Имаше толкова много неща, които исках да ѝ кажа. Бях сърдит, че ме напусна, че ме подозира в убийството на баща си, че не ми вярва. Но не се обаждах, за да я информирам колко съм ѝ сърдит. Обаждах се, за да ѝ кажа, че държа да се върне.

Поколебах се дали да не ѝ съобщя за идването на Махони и изведнъж се усъмних дали телефонът ми не се подслушва.

— Саймън?

— Извинявай, Кели. Кажи ѝ просто, че ѝ благодаря за подкрепата.

— Окей, веднага ще го направя.

— И... Кели...

— Да?

— Грижи се за нея, моля те.

— Не се безпокой — обеща тя и затвори.

Надявах се Лиза да разбере какво ѝ казвах. Бях разбрал, че не е казала на Махони за револвера, когато я бе разпитвал. Искях да научи, че съм ѝ признателен. Не всичко между нас бе угаснало. Далеч не всичко. И освен това се молах да почувства, че искам да се върне.

Бях доволен, че е при Кели. Не се съмнявах, че тя ще се грижи за нея. Харесвах безпристрастното отношение на Кели към създалата се

ситуация. А дори да не бе съвсем така, допадаше ми, че не долавям у нея открита неприязън към мен.

Вечерята ми бе изстинала. Яденето в тигана се бе zaloило. Студеният бекон може би донякъде е поносим. Студените пържени яйца не са. Изхвърлих всичко и се задоволих с една бира.

Така-а... Интересно какво щеше да се случи по-нататък. Махони очевидно бе на крачка от това да ме арестува. Нещата определено загрубяха. Вече започвах да усещам как американската правораздавателна система ме засмуква в себе си и това усещане ме плашеше. Чувствах се самотен и чужд, много чужд на тази страна. Замислих се какво ми е известно за съдебната система в САЩ, макар информацията, с която разполагах, да бе изключително от телевизията. Делото по обвинение в убийство е дълга и мрачна история, това знаех със сигурност. Не се съмнявах, че участниците в него — полиция, адвокати, съдии, съдебни заседатели и най-вече пресата — ще видят в мен един арогантен чужденец, довякъл се в страната им, за да убие един от техните сънародници.

Каквото и присъда да ми бе подготвила съдбата, следващата година се оформяше да бъде истински ад.

Офисът на Гарднър Филипс се намираше в модерна сграда в близко съседство със Съдебната палата. Беше ми почти по пътя за работа.

Самият Филипс бе десетина години по-млад от Гил, с къса, грижливо подстригана брадичка и увереност в поведението, която намерих за силно успокоителна. Той внимателно изслуша разказа ми, като си правеше бележки. Разказах му всичко, включително как Лиза е намерила оръжието и как се е отървала от него. Той ми зададе няколко конкретни въпроса, уточняващи някои подробности, но така и не ме попита направо убил ли съм Франк и аз ли съм оставил револвера в дрешника. Не знам защо, но това ме разтревожи.

Когато свърших, той прегледа драскулките си, без да бърза, преди да ми каже заключението си.

— Няма никакво съмнение, че трупат улики срещу вас. Но още са далеч от вземането на решение. Трябва да намерят оръжието или поне свидетел, или нещо друго, за да затворят капана.

— Не мога да си обясня как така никой не ме е видял на плажа. Някой поне трябва да е забелязал колата ми.

— Ще направим собствено разследване, ако се наложи. Но господин Кук може да е бил убит по всяко време преди десет вечерта. Това, че не е отговорил на позвъняването на своя колега, не означава, че в този момент вече е бил убит. Може да е излязъл на разходка, да е отишъл до магазина, да е бил в банята... всичко е възможно. Махони просто се опитва да ви изплаши.

— И успява — промърморих аз.

— Важното сега е да не разговаряте с тях, ако не присъствам, и дори в този случай не бива да казвате нищо.

— Даже ако мога да внеса разяснение по нещо важно?

— Повтарям, не казвайте нищо! Аз ще разяснявам каквото се налага и ако се налага. Ще се обадя на сержант Махони още тази сутрин и ще го предупредя, че повече няма да отговаряте на никакви негови въпроси. Не се безпокойте, това няма да го изненада. И да се надяваме, че няма да изровят нещо непредвидено.

Уикендът се оказа труден. Прекарах по-голямата част от него в апартамента. Подредих, прибрах разхвърляните навсякъде вещи на Лиза по местата им. Извадих повехналите ириси от вазата и ги хвърлих в кошчето за боклук. После се огледах и като видях колко неестествено подредено е всичко, усетих липсата ѝ още по-силно. Безпорядъкът беше част от нея, част от съвместния ни живот. Така че извадих обратно нещата ѝ — палтото, книгата, която току-що бе приключила, старите броеве на „Атлантик мънтли“. Дори пак напълних вазата с вода и сложих в нея повехналите ириси. После спрях и се замислих... Това беше нелепо.

Работата не бе само в липсата ѝ. Безпокоях се за нея. Тревожех се как ще ѝ се отрази напрежението от последните седмици. Знаех, че има нужда от помощ, и страшно ми се искаше да ѝ я дам, вместо да бъда изолиран по този абсурден начин.

Опитах се да ѝ се обадя, естествено. Но Кели я пазеше от мен много успешно, така че не стигнах доникъде. Мина ми през ума да застана пред апартамента на Кели в Кеймбридж, за да принудя Лиза да разговаря с мен, но се въздържах. Това можеше допълнително да

влоши нещата. Може би един ден щях да бъда принуден да прибягна и до това, но най-добре щеше да е да изчакам момента, когато тя щеше да бъде готова да обмисли връщането си при мен. Или ако научех нещо изключително важно относно смъртта на Франк.

Струваше ми се, че съм направил малък прогрес в това отношение. Все пак съвсем доскоро дори не бях подозирал за оставката на Гил. Сега знаех, и проблемът за наследяването на властта в „Ревийър“ изглеждаше от ключово значение. Но имаше още много неща, които трябваше да науча. Отново ми се прииска да знаех онова, което бе разкрила полицията.

Позвъни ми сестра ми. Поговорихме си за Франк, след това за Лиза. Не й разказах за сержант Махони. Тя, от своя страна, не ме попита за парите, което не ми попречи да се почувствам отвратително от невъзможността да й кажа нещо конкретно. Начинът, по който се развиваха нещата, ме караше да не разчитам много на наследството на Франк.

Да, уикендът наистина бе неприятен.

15.

След псевдооперативката в понеделник, на която Арт ни уведоми, че „Био-уан“ вече са се захванали с „Бостън пептидс“, като съставят списъци и въдворяват ред, Даян и аз тръгнахме за летището.

„Тетраком“ се намираше в предградие на няколко мили южно от Синсинати и от другата страна на Охайо спрямо летището, в Северно Кентъки. Компанията бе купила и преобзавела няколко стари промишлени постройки — от онези с червените тухли. Гледана отвън, щабквартирата на фирмата нямаше нищо общо с високотехнологичния блясък, който заслепява очите на каращите по бостънското шосе 128.

Даян ме представи на екипа, занимаващ се с управлението, след което влязохме в скромен офис. Даян бе разгледала останалото миналата седмица. Целта на настоящето ни идване бе да получим някои важни отговори.

Въпросите на Даян бяха трудни и прецизно формулирани. Интересуваше я основно конкуренцията, но в много по-голяма дълбочина, отколкото аз и Франк се бяхме интересували в разговорите ни с „Нет коп“. Управленческият екип се бе подготвил. Изпълнителният директор, Боб Хехт, както изглежда, познаваше подробно не само своя продукт, но и потенциалния му пазар. Липсваше му част от енергичността на Крейг и създаваше впечатление по-скоро на мениджър, отколкото на разработчик, но несъмнено излъчваше абсолютна увереност.

Вечеряхме с Хехт и колегите му в хотел „Синсинати“, където бяхме отседнали. Основният принцип в работата на рисковия инвеститор е да опознае подробно ръководството на компанията, преди да реши да инвестира в нея. Е, не стигаме чак до събеседване със съпругите им, но беше важно да разберем повече за хората, които щяха да работят с парите ни.

Хехт бе събрал добър екип. Всички без изключение вярваха в своя продукт — подобрен филтър в микровълновата част от спектъра, с приложение в клетъчната телефония — и бяха твърдо решени да

успеят. Клетъчните комуникации превземаха все по-отдалечени кътчета на земното кълбо, нуждата от подобни филтри се засилваше, а този на „Тетраком“ беше не само по-добър, но и по-евтин от останалите на пазара. На всичко отгоре технологията им бе патентно защитена.

Малко преди единайсет Хехт и хората му си тръгнаха. Готвех се и аз да си лягам, когато Даян предложи да пийнем по нещо. Отидохме в бара и аз си поръчах малцово уиски, а Даян — бренди.

— Е, какво ти е впечатлението? — поинтересува се Даян.

— От екипа или от продукта?

— И от двете.

Предложих на Даян моя анализ, който се свеждаше до това, че съм впечатлен. След това ѝ признах за единственото си безпокойство: съществуващите компании в тази пазарна ниша можеха да излязат със собствени технологични решения, които да се окажат не по-лоши от това на „Тетраком“, а при стоки с еднакви качества клиентите проявяват склонността да предпочитат по-утвърдения доставчик. Поговорихме на тази тема известно време, после Даян ми зададе големия въпрос:

— Според теб трябва ли да инвестираме?

Кимнах.

— Да, при положение, че евентуалната конкуренция престане да ни безпокои.

— Добре, и аз мисля така. Значи веднага щом се върнем, ще съсредоточим вниманието си върху проучване на конкуренцията. А междувременно можем да започнем работа върху подготовката на инвестиционния меморандум.

Рисковите инвеститори прекарват живота си основно в казване на „не“, така че всяка възможност да кажат „да“ е повече от добре дошла за тях.

Усмихнах се и вдигнах чаша:

— За „Тетраком“.

— За „Тетраком“. — Даян отпи глътка от брендите си.

Макар да бе станала в шест сутринта и да не бе имала възможност да се преоблече, тя изглеждаше превъзходно в семплия си, но великолепно ушит делови черен костюм. За себе си подозирах, че изглеждам смазан.

— Какво мислиш за „Ревийър“, Саймън? — неочаквано ме попита тя.

Погледнах я. Питам се дали мога да ѝ се доверя. Реших, че мога. Освен това се надявах да науча нещо за Франк, Арт и евентуалния бъдещ шеф, който щеше да заеме мястото на Гил, когато той решише да напусне.

— Обезпокоен съм.

— От онова, което Линет Мауър каза миналата седмица?

— Да. Но ме безпокои не това, че може да загубим основен инвеститор в нашите фондове. Повече ме тревожи възможността тя да се окаже права.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, че със загубата на Франк сме загубили човека с най-голям принос за успеха на фирмата.

— А Гил?

— Хм... — Погледнах я. Седеше облежната в удобния стол и внимателно ме наблюдаваше над ръба на чашата си. Реших, че мога да бъда откровен с нея. — Подозирам, че Гил няма да бъде в „Ревийър“ още дълго.

Тя повдигна вежди.

— Откъде знаеш това? — Свих рамене, без да отговарям. — А другите съдружници знаят ли?

— Не мисля. Но Линет Мауър явно е обезпокоена и не бих я обвинил за това. Без Франк и Гил на кормилото застава Арт и мисля, че ако бях външен инвеститор, това обстоятелство сериозно щеше да ме разтревожи.

— А останалите партньори? — попита Даян.

— Сигурен съм, че ти или Рави ще се справите блестящо. А мисля, че и ние съдружниците не сме за изхвърляне. Но Арт ще направи всичко възможно, за да води цялото шоу. А аз не вярвам в преценката му. — Даян се намръщи замислена над думите ми. — Сигурно мислиш, че не съм прав, нали?

Даян дълбоко въздъхна:

— Не, не мисля така — каза тя. — Всъщност ти каза точно това, което аз самата си мисля вече от доста време.

Замълчахме. Последната фраза на Даян можеше да се разглежда като неявна форма на критика по отношение на неин партньор пред

съдружник — нещо, което в никакъв случай не би било посрещнато с одобрение от Гил. Но аз се почувствах поласкан от оказаното ми доверие.

— Каж ми какви бяха отношенията между Франк и Арт — помолих я аз.

Тя се замисли малко, после каза:

— Те винаги бяха вежливи един към друг. Или по-скоро Франк се държеше вежливо с Арт. Никога не съм го чувала да каже нещо лошо за Арт зад гърба му. Това просто беше под достойнството му.

— А Арт?

— И Арт винаги бе вежлив с Франк. Но мисля, причината за това бе, че Франк винаги знаеше за какво говори, така че Арт усещаше, че не би постигнал нищо, ако се опита да омаловажи пред Гил заслугите на Франк. Така че единственото, което си позволяваше, бе да се опитва да изолира Франк. Насрочваше заседания с участие на партньорите, когато Франк не можеше да присъства, прекарваше много време в контакти с инвеститорите, стараяше се да взема отношение по въпроси на фирмената стратегия и така нататък.

— И каква бе реакцията на Франк?

— О, Франк му позволяваше всичко това. Той, от своя страна, знаеше, че във всеки момент може да разчита на безусловната подкрепа на Гил.

— Откога ти е известно, че Гил планира да се пенсионира? — поинтересувах се аз.

— Отскоро... може би месец и половина. Останах с впечатлението, че когато Гил сподели намерението си с мен и Рави, още не бе казал на Арт. Но не бих се изненадала, ако Франк е знаел много преди всички ни.

— Ясно... — казах аз и помълчах, преди да задам следващия си въпрос. — И ако Франк беше жив, мислиш ли, че той щеше да наследи Гил?

— О, несъмнено — отговори убедено Даян. — Предполагам, че е щял да бъде намерен начин Арт да запази достойнството си. Не знам — с някаква нова титла, длъжност или нещо друго. Но важните решения щяха да бъдат вземани само от Франк.

— А дали и Арт е допускал, че може да стане така?

— Не знам. Не бих казала, че някога ми е изглеждал обезсърчен. Последния месец той активно ухажваше Гил. Просто да ти е неудобно да гледаш. И ще ти кажа, че ми е втръснало да слушам само за „Био-уан“. — Даян се изсмя. — Помниш ли колко забавно се получи с Рави миналия понеделник? За миг си помислих, че Арт ще го убие! — И тя въодушевено доизпи на един дъх чашата си. — Още по едно? — Кимнах съгласно и тя направи знак на сервитьора. — Защо ме питаш всичко това?

— Чудя се кой ли е убил Франк — простичко й отговорих аз.

Даян се сепна.

— Това не е ли работа на полицията? — внимателно ме попита тя.

— Те, изглежда, са решили, че съм аз.

— Това е абсурдно!

— Бих бил щастлив, ако мога да насоча усилията им в друга посока.

— Към Арт, така ли?

— Кандидатурата му изглежда подходяща.

Даян се наведе към мен:

— Разбирам загрижеността ти. Но бъди внимателен. Гил е прав: почнем ли да се сочим обвинително един друг по отношение смъртта на Франк, с фирмата е свършено. Той ни разказа за подозренията на полицията по отношение на теб и заяви, че ти имаш пълната му подкрепа. Но думите му едва ли следва да бъдат разбирани в смисъл, че трябва да подкрепяме теб и да обвиним друг.

— Това ми е ясно — казах аз. — Но кажи ми какво мислиш ти, Даян. Според теб, убил ли съм Франк?

— Разбира се, че не — отговори тя без колебание.

— Благодаря ти — усмихнах й се в отговор.

Пихме известно време, без да говорим. Денят бе дълъг. Второто уиски — доста щедра доза при това — започваше да ми действа. Почувствах, че най-сетне се отпускам.

— Как е Лиза? — наруши мълчанието Даян.

Все още не бях казал на никого в „Ревийър“ за Лиза и мен. Но простият въпрос изискваше прост отговор.

— Напусна ме.

— О, не! — Даян ме погледна искрено загрижена. Не зададе следващия въпрос, на който трябваше да излъжа: „Защо?“. Вместо това ме попита:

— Кога?

— Преди два дни.

— Как се чувстваш?

— Отвратително — въздъхнах аз и пресуших чашата си.

— Съжалявам — каза Даян.

Не исках повече да говоря за Лиза. Всъщност в този момент не исках дори да мисля за нея. Беше ми хубаво, че съм далеч от Бостън, от Лиза и от бъркотията около смъртта на Франк. Сервитьорът услужливо се появи в полезрението ми и аз привлякох вниманието му:

— Още две, ако обичате.

Разговаряхме за други неща — за Англия и за Ню Джърси, където бе израсла Даян. Научих с изненада, че тя е класически пример на бедно момиче, издигнало се със собствени сили в обществото. Баща ѝ бил електротехник, но това не ѝ бе попречило да се добере до Нюйоркския университет, а после и до бизнес школата на Колумбийския университет, където бе завършила като първенец на випуска. Беше се справила прекрасно с предизвикателствата на живота. Пълната с вътрешно достойнство осанка, фините дрехи, дори акцента ѝ — това бяха все неща, които несъмнено бе научила. И по скромното мнение на чужденец като мен, беше ги научила по възможно най-добрия начин.

Наближаваше един след полунощ, когато решихме да приключваме. Качихме се с асансьора и Даян стоеше плътно до мен. В един момент тя обърна глава нагоре, повдигна се леко на пръсти и ме целуна по устните. Бях изморен и прекалено объркан, за да реагирам, но не се отдръпнах. Когато спряхме на нейния етаж, тя ме стрелна с бърза усмивка, после каза:

— Лека нощ.

И влезе в стаята си.

Прекарах нова ужасна нощ в размишления за Франк, Лиза и сега Даян. Към гнева ми се бе добавило и чувството на вина. Уискито, умората и подсъзнателните ми тревоги тласкаха мозъка ми в най-невероятни състояния. Събудих се изморен и с главоболие.

Видяхме се с Даян на закуска. Изглеждаше по обичайния за нея начин — великолепно. Единственият намек за случилото се снощи бе фактът, че изпи няколко чаши портокалов сок, без да се докосне до храната.

А може би и нищо особено не се бе случило.

Купчината документи на бюрото ми бе станала още по-висока, а телефонният ми секретар бе записал сумарно няколко минути обаждания, на които трябваше да отговоря. Компютърът ми ме информира, че имам четиридесет и шест съобщения, получени по електронната ми поща.

Няколко от обажданията и съобщенията бяха от Крейг, така че за да си спестя излишните усилия, реших да му се обадя по телефона.

— Какво става, Крейг?

— Не знам, Саймън. Има и добри, и лоши новини.

— Кои са добрите?

— Приятелят ти Джеф Либерман снесе сто и петдесет хиляди. И ми разказа история за някакъв фонд към директорския борд на „Блумфийлд Уайс“, който би могъл да се заинтересува.

— Това е добре — казах аз с целия ентузиазъм, който можах да събера. Проблемът на „Нет коп“ изискваше нещо по-сериозно от няколко частни инвеститора, които едва ли щяха да допринесат за създаването на прототипа. Трябваша сериозни долари от сериозни играчи. Интересно тогава какви ли щяха да бъдат лошите новини. — Как мина разговорът при „Ериксон“?

— Не много добре — въздъхна Крейг. — Идеята им хареса, но искат да видят силициева пластина с годни чипове.

— И няма никакъв начин да направим изработването на прототипа по-евтино?

— Никакъв. — Въздъхнах на свой ред. — Не е добре, нали? — попита ме Крейг с нетипично за него безпокойство.

— Не се отчайвай, Крейг — опитах се да го окуража с уверен глас. — Знаехме, че няма да е лесно.

— Да, така е. Ами... добре, ще се чуем по-нататък.

Дявол да го вземе! Не бях готов да понеса мисълта, че „Нет коп“ може да умре просто ей така. Не бях!

Изглежда, и Джон имаше лош ден. Изглеждаше сериозно обезпокоен.

— Какво има? — погледнах го аз.

— Постелките отиват по дяволите — каза ми той.

— Какъв е проблемът?

— Сега пък банката се дърпа. Не им харесвало натрупването на складова наличност. И искат изчистване на кредитната линия за оборотен капитал до края на месеца.

— И ти не можеш да го направиш, така ли?

— Абсурд.

— А какво стана със стратегията към разголване?

— Банкерите не се запалиха — мрачно съобщи Джон. — Всъщност дори ми се струва, че това ги вкисна още повече.

— О — това вече беше неприятно. — И какво каза Арт?

— Точно бях започнал да му разказвам и някой му позвъни по спешен въпрос. Намери време колкото да ми каже, че щом нещата са чак толкова зле, трябва да докладвам на следващата оперативка.

— На мен това ми звучи като: „Не искам да знам!“.

— Точно така си е. Как е „Нет коп“?

— Върви на провал.

Джон въздъхна:

— Предполагам, че всичко това може да мине под знаменателя „натрупване на опит в рисковото инвестиране“.

— Сигурно.

Джон тръгна за Лоуъл, за да посети злополучните производители на креватни постелки, а аз останах в офиса с всичките си проблеми. Успях да събера доста любопитна информация за конкурентите на „Тетраком“, от която излизаше, че техният продукт наистина е нещо изключително. Започнах работа върху инвестиционния меморандум — документът, който се надявах да убеди в крайна сметка партньорите да инвестират.

Работата се оказа трудна. Не за друго, а защото прекарвах дълго време, вторачен в празното пространство, в размишления за Лиза и безпокойства по отношение на сержант Махони.

Междувременно Даниел се бе задълбочил в сложни пресмятания. В един момент той надигна глава, облегна се на стола и изпъна ръце над главата си.

— Е, как беше при прасетата?

— Какви прасета?

— Нали така наричат Синсинати. Градът на прасетата. Страхотен град, нали?

— Не видях нито едно прасе. Но посетих много впечатляваща компания.

— Значи мислиш, че можем да поемем „Тетраком“?

— Да, така мисля. Иначе не бих си губил времето с всичко това.

— А как беше прекрасната Даян?

— Страшно ѝ липсваш, Даниел. — Запазих хладнокръвие. Или поне се надявах да изглежда така.

— Разбира се — нахално се усмихна той. — Какво ще кажеш да пийнем по едно след работа?

— Защо не? Но ще можеш ли? — Кимнах към купчината листа, разпръснати около компютъра му.

— О-о, няколко случайни числа, вмъкнати на подходящите места, ще оправят тази каша — ухили ми се Даниел. — Ей, Саймън, горе главата. По-лошо от това не може да стане.

Естествено, че можеше.

Отидохме в „При Пит“ — бар на Франклин стрийт, в центъра на Финансовия квартал. Когато влязохме, сбирщина гръмогласни брокери явно вече бе пресушила голямо количество алкохол. Даниел намери маса за двама в ъгъла и поръча по една студена „Сам Адамс“.

От време на време аз и Даниел пийвахме след работа. Въпреки усилията, които полагаше да се държи непоносимо, аз харесвах компанията му. Беше забавен, интелигентен и неизчерпаем източник на клюки. Веднъж двамата дори отидохме в Лас Вегас и обиколихме маса казина, като следвахме обърканите правила, които Даниел наричаше „моята система“. Беше може би най-подходящият човек, с когото да понесеш кича на Лас Вегас за една нощ. Загубих двеста долара, но останах с незабравим спомен. Даниел тогава ми каза, че излязъл с петстотин долара отгоре, въпреки впечатлението ми, че бе загубил пет хиляди — но може и нещо да бях пропуснал.

— Е, казвай защо гледа с празен поглед цял следобед? „Нет коп“ ли е причината? — попита Даниел.

Поех дълга глътка от студената бира.

— Не, причината е съвсем различна — отговорих му и бегло го погледнах. — Лиза ме напусна.

— О, съжалявам. И защо? Да не си е намерила някой едноок прокажен, който да изглежда по-добре от теб?

— Благодаря ти, Даниел.

— Е, щом вече е свободна, аз съм на разположение. Винаги търся нови приятелства. Освен това нали знаеш, че винаги съм я харесвал. Имаш ли новия й номер?

Не обърнах внимание на думите му, а и всъщност нямах нищо против начина, по който се шегуваше, колкото и оскърбителен да бе понякога, а той можеше да става почти непоносим. Това разсейваше мрачното ми настроение.

— Тя мисли, че съм убил Франк.

Даниел примижа.

— Уф... Да, нужни са големи морални сили, да простиш подобно нещо. Надявам се, че не е права.

— Да, не е права

— Е, тогава всичко е наред.

— Само че полицията мисли като нея.

— Какво? Кой, онзи любопитко сержант Махони?

— Махони — точно той. И точно така. Той ми твърди, че съм имал и възможността, и мотива. Бил съм в Марш Хаус следобеда, когато Франк е бил убит, и наследявам половината от състоянието му. Ако не аз, Лиза го наследява.

Даниел се намръщи:

— На мен това ми звучи като косвени обстоятелства. Намерили ли са пистолета?

— Не — казах аз и устоях на обещанието пред себе си да не споделям с никого за откритието на Лиза.

— Жалко.

— Защо казваш това?

— Ако намерят пистолета някъде из Южен Бостън например, това би им подсказало, че може би не ти си човекът, който го е използвал.

— Така е. — Отново ми се прииска Лиза да не го бе изхвърлила. Тогава бих могъл да го скрия в гаража на Арт. Но тази възможност бе

безвъзвратно изпусната. Да не говорим, че сигурно би ми довлякла още по-големи неприятности. Имаше обаче един въпрос, който исках да задам на Даниел. — Ти ли разказа на Махони, че сме обсъждали колко богат е Франк точно преди смъртта му?

Даниел отново примижа.

— Да, аз. Съжалявам. Но той се поинтересува дали не сме водили подобен разговор и аз трябваше да му кажа истината. С което сигурно съм ти докарал допълнителни неприятности.

Въздъгнах.

— Не, не бих казал. Мисля, че и без тази информация Махони вече е бил убеден. Това само е наляло масло в огъня.

— Съжалявам, Саймън. Наистина не можех да предположа. Но той започна да задава маса тъпи въпроси, а на мен и за секунда не ми бе хрумвало да те заподозра. Поне не тогава.

— Не се безпокой. — Отпих от халбата. — Това, което ме интересува обаче е, след като аз не съм убил Франк, кой го е направил?

— Добър въпрос — одобри Даниел. — Мога само да кажа, че не съм аз. Аз бях в Ню Йорк.

— Няма нужда да си толкова самодоволен. Интересуваше ме какво се говори из офиса. Защото напоследък никой не споделя клюки с мен.

— Е, нали знаеш — хората избягват да говорят на подобна тема. Счита се за проява на лош вкус, нали разбираш. А и Гил каза, че не трябва да се подозираме взаимно.

— Добре де, а когато не избягват темата?

Даниел изпразни на един дъх халбата си.

— Ами има едно име, което непрестанно се споменава.

— Моето? — Той кимна. — Но едва ли някой наистина допуска, че съм убил Франк?

— Не мисля, че някой сериозно допуска тази възможност. Кое то в известен смисъл ни поставя в патова ситуация.

— Ами Арт?

Даниел се замисли, после каза:

— Добра втора кандидатура. Той мразеше Франк, макар винаги да е бил вежлив с него. Но къде е бил Арт, когато са убили Франк?

— Не знам — признах аз. — Махони не ми казва нищо. От друга страна, не бих могъл да попитам Арт, нали?

— Но можеш да попиташ жена му. Знаеш колко много те харесва. Миналата Коледа едва не си събу гащите за теб.

— О, да, как не се сетих! Звъня й и казвам: „Здравейте, госпожо Алтшуле. Бих искал само да проверя дали вашият съпруг не е убил моя тъст. Случайно да ви е известно къде е бил в събота на еди-кой си октомври?“.

— Хм. — Даниел сви устни. — Разбирам проблема ти.

— Ти си работил с Арт повече от мен. Знаеш ли що за човек е той? — Даниел беше любопитен до нахалство. Сигурен бях, че знае за персонала на „Ревийър“ повече от мен, макар стажът ни във фирмата да бе еднакъв.

— С Гил се познават от много години. Мисля, че са учили заедно.

— В Харвард?

— Да. След това и двамата заминали за Виетнам. Гил бил разпределен в обикновено бойно поделение, а Арт попаднал в морската пехота. Мисля, че Арт е видял истинска война, докато Гил изкарал по-спокойна служба.

— Чувал съм за морските пехотинци — казах аз. Арт обичаше да подмята за годините си като войник.

— Да, но забелязал ли си, че той никога не говори конкретно за случилото се там. Дори когато го питаш направо.

— Е, това е разбираемо. — Имаше някои случки от моята военна служба, колкото и къса да бе тя, които бих предпочел да не обсъждам с други хора.

— Предполагам, че е така — съгласи се Даниел. — Но все пак е малко странно. Знаеш колко обича Арт да се надува с едно или друго. Бих очаквал да чуя една-две пикантни истории... да речем, как саморъчно е опустошил някое и друго село там.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Както и да е, след Виетнам завършва бизнес администрация, а после постъпва на работа за „Диджитал Икуипмънт“ в Мейнард. След време напуска и основава компания, която продава миникомпютри. Ако се вярва на думите му, компанията му донесла маса пари. Аз обаче не съм толкова сигурен...

— Така ли? Че защо? Винаги когато съм го слушал да разказва за онези дни, човек би помислил, че говори за най-страхотната компания

от „Компак“ насам.

— Продад компанията за 12 милиона на „Ай Си Екс Компютърс“. Но когато „Ай Си Екс“ се разровили из нещата, направо се ужасили. Цялото счетоводство било оплескано. Така че „Ай Си Екс“ завел иск срещу Арт и партньора му за десет милиона, което било гаранцията пред „Ай Си Екс“ съгласно договора за продажба. Партньорът на Арт се самоубил. Тъмни времена...

— Господи!

— Официалната версия е, че Арт нищо не знаел за плачевното състояние на нещата. Ще ти кажа, че съм склонен да повярвам в това. В крайна сметка, има толкова много неща, от които Арт си няма и представа. Та тогава старият приятел на Арт, Гил, основал своята фирма за рисково инвестиране и поканил Арт да се присъедини към него. Общо взето, доколкото ми е известно, Арт дошъл тук няколко месеца преди Франк. И изкарал няколко жалки години на напъни да сключи успешна сделка преди съдбата да го сблъска с „Био-уан“.

— Звучи ми сякаш противопоставянето между Франк и Арт е било програмирано.

— Направо си е било неизбежно — потвърди Даниел.

Отдадохме се на мълчаливо пиене на бира. Обмислих останалите възможности и след дълга пауза в разговора попитах:

— Гил?

— Не, не мисля — каза Даниел. — Той е толкова праволинеен. Освен това са били приятели.

— И защо ли би го направил?

— Не мога да се сетя за разумна причина. — Даниел отпи замислено от бирата си. — Но какво би казал за Даян?

— Даян? — изненадах се аз. — Защо Даян ще иска да убива Франк?

— Не знам. На пръв поглед тя изглежда очарователна. Но е лукава. Дяволски изобретателна. Ловко животно.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Чарли Дайзърт от школата е имал вземане-даване с „Барнс Маклинток“. Той ми разказа някои неща за нея.

— Какви например?

— Ами например, че тя е била много добър консултант по въпросите на мениджмънта. Станала е една от най-младите

партньорки в „Барнс Маклинток“. Със сигурност е била най-младата жена, избирана за партньор. Но килватерът на заминаването не бил чиста вода.

— Какво се е случило?

— Оказва се, че нейният бос посъветвал „Пан Юнайтед Еърлайнс“ да сменят имиджа си, така че да изглеждат по международни и не така чисто американски. Кое то за половин година довело до отлив на една четвърт от редовните им пасажери. Компанията се опитала да съди „Барнс Маклинток“. Даян някак съумяла да убеди „Пак Юнайтед“, че винаги смятала предложението за лоша идея, и дори излязла с няколко умни възможности за оправяне на нещата. В крайна сметка „Барнс Маклинток“ отървали съда, запазили големия си клиент, изритали шефа ѝ на улицата, а нея повишили. По думите на Чък, онзи нещастник не е имал никакъв шанс от мига, в който Даян го взела на мушка.

— Разбирам. — Спомних си думите на Франк, че Даян била развалила брака на някого в „Барнс Маклинток“. Бях се опитал да го забравя. — Само не ми казвай, че е имала любовна връзка с него.

Даниел се засмя:

— Не, но Чък подметна, че имало нещо с един от съдружниците. Младо момче. Женено. Напуснало жена си, после и фирмата. Няколко месеца по-късно и тя го зарязала. Всички знаели за историята.

— Хм...

Даниел ме изглежда любопитно:

— Най-добре бъди внимателен с Даян, Саймън.

— О, остави това, Даниел. Между нас няма нищо. Харесвам я. Уважавам я. Виждам, че е добър рисков инвеститор.

— Хвърлила ти е око.

Проблемът с Даниел беше, че никога не бе ясно дали се майтапи, или говори сериозно. Но което и от двете да бе, усещах, че е прав.

— И все пак не мисля, че Даян може да е убила Франк — казах аз. — Това отива прекалено далеч отвъд всякакви сметки за кариерата. Не, мисля, че Арт е най-подходящият кандидат.

— Има още нещо интересно за Арт — подхвърли той.

— Какво?

— Мисля, че той е бил алкохолик.

— Никога не съм го виждал пиян.

— Именно — натърти Даниел. — Само че не е в характера му да е умерен. Мен ако питаш, той просто е роден да обича запоите.

— Искаш да кажеш, че се е отказал?

— Абсолютно. Не знам, това може по някакъв начин да е свързано с Виетнам.

— Там сигурно е било ужасно. — Нищо във военната ми служба не можеше да се сравни с войната във Виетнам, дори и Северна Ирландия. — Но дори Арт да е излекувал се пияница, това не доказва нищо.

— Забравяш, че той отново може да е хванал бутилката.

— Виждал ли си го пиян?

— Не, но през последните три седмици той три пъти се обаждат да каже, че е болен и няма да дойде на работа. Съвсем неочаквано. Знам със сигурност, защото аз трябваше да го покривам. А вторник сутринта... вторник сутринта бих се заклеял, че ми миришеше на уиски.

— Това не е хубаво. Сега ли се за нещо, което може да го е върнало към чашата?

— Не, това е само теория — призна Даниел. — И тя, разбира се, изобщо не е толкова убедителна, колкото теорията, че си го направил ти.

— Е, ти ме уби! — казах и надигнах бирата си.

След около час си тръгнахме от „При Пит“ напивани, но не и пияни. Нощите вече бяха започнали да застудяват. Даниел предвидливо си бе взел палто, но аз бях само по костюм. Сгуших се и тръгнах по улицата, пхнал ръце дълбоко в джобовете. Беше късно и в сърцето на Финансовия квартал най-сетне цареше мир и покой.

Двама едри мъжаги по джинси се приближаваха към нас по тесния тротоар. Спряхме се, за да им дадем път, но те не ни подминаха. Погледите им бяха впити в очите ни.

В същия момент чух бързи крачки зад нас. Понечих да извадя ръце от джобовете си, но беше прекалено късно. Прекалено късно, за да блокирам тежкия удар в корема ми. Въздухът излетя с изсвирване от диафрагмата ми и останах за миг без дъх, аз се превих. Последвах два нови удара и се свлякох до стената на сградата.

Погледнах и видях, че са натикали Даниел в малка тъмна уличка. Пред мен стоеше грамаден тип със стиснати юмруци. Ако се съдеше по плътните удари, които чувах, на Даниел не му беше никак леко. В един момент той извика. Главата ми бавно се прочистваше. Мъжът пред мен внимателно ме наблюдаваше и юмрукът му бе готов, за да ме усмири. Затворих очи и се отпуснах назад, премествайки незабелязано тежестта си върху десния крак. В следващия миг се извъртях и забих юмрук нагоре, право в лицето на мъжаката. Уцелих го странично и той залитна. Нанесох му още два-три удара и той отстъпи.

Видях с периферното си зрение, че другите двама изоставят Даниел и се насочват към мен. Обърнах се с лице към тях.

Тогава единият промърмори нещо на чужд език — стори ми се, че е руски — и групата избяга.

— Господи, Даниел, добре ли си? — Клекнах до него. Беше в съзнание, но стенеше.

— Не — каза той през зъби.

— Ей сега ще навикам линейка.

Даниел успя да седне.

— Няма нужда. Нищо ми няма. Само ме боли.

— Къде?

— Навсякъде. Но според мен няма нищо счупено. Само ръката... адски ме боли. Извикай такси, Саймън. Искam да се прибера по-бързо.

Лицето му беше в отоци, от носа му течеше кръв, устната му бе спукана, а на бузата му имаше голямо червено петно. Помогнах му да стане и без забавяне закрачихме към главната улица. Изчакахме минутка-две за такси. Когато дойде, наложи се да уверя шофьора, че няма опасност да изцапаме тапицерията с кръв и едва тогава можах грижливо да настаня Даниел на задната седалка.

— Ще дойда с теб — казах и седнах до него.

— Ти си страхотна компания за някой, решил да опознае нощен Бостън — измърмори Даниел, докато се опитваше да спре кръвта от носа си с ръкав.

— Те не знаеха кои сме.

— Мислиш ли? — усъмни се Даниел. — Откраднаха ли нещо? Струва ми се, че портфейлът ми си е в мен. — И той се потупа под джоба, за да се увери.

Проверих за моя. У мен си беше.

Мисълта, че на някакви непознати може ей така да им хрумне да се бият посред нощ с мен, ме обезпокои. Но Даниел беше прав. Не ни бяха взели нищо.

— Чу ли ги накрая? — попитах го. — Единият от тях каза нещо на чужд език. Прозвуча ми като руски.

— Нищо не съм чул — сопна ми се Даниел, отново простена и опипа ребрата си. — Болиии...

— Но какво общо може да има някаква сбирщина руснаци с мен? — продължих да недоумявам аз.

— Приеми най-сетне истината каквато е — каза Даниел. — Никой не те харесва.

16.

На следващия ден отидох на работа пеша. Слънцето грееше, но беше студено, небето бе кристално ясно. Листата на дърветата из Комън бяха в най-красивата си фаза: оранжево жълто-кафяви. Миналата есен аз и Лиза бяхме прекарвали колкото може повече извън Бостън, по черните пътища на Ню Ингленд, сред пищната растителност. Но не и тази година. Тази година листата щяха да си окапят, без да може някой да им се възхити. Ледената сивота на бостънската зима вече се усещаше.

Още ме болеше от получените удари. Защо някаква банда руснаци бе решила да ме пребие? Макар да бе ден и главата ми да бе много по-бистра от снощи, отговорът на този въпрос ми убягваше.

Ако ме бяха набили веднъж, можеха да се опитат пак. Трябваше да съм изключително внимателен. Край на разходките из тъмните улички след пиене. Но ако някой искаше да се добере до мен, начини за това колкото щещ, колкото и да се озъртах. Потискаща мисъл.

Изоставих алеите на Комън и поех през тълпите из центъра. Тъкмо минавах покрай „Меридиен хотел“ с характерните червени сенници над партерните прозорци, когато зърнах Даян да се задава срещу мен. Тя пресече улицата на кръстовището и влезе през парадния вход на хотела. Не се изненадах — много от инвеститорите имаха практиката да си организират бизнес закуски в лов на клиенти. Но точно когато стигнах до същото кръстовище, видях дребничката фигура на Линет Мауър, стиснала „Уолстрийт Джърнал“ и дипломатическо куфарче. Обърнах се, върнах се по улицата, за да не ме забележи, и зачаках. И тя се насочи към входа на „Меридиен“.

Любопитно. Разбира се, дори и това можеше да е съвпадение — Даян и Линет Мауър си уговарят закуска с различни хора по едно и също време на едно и също място. От друга страна... може би се канеха да закусят заедно.

Пристигнах на работа преди Даниел. Когато дойде и той, видях, че отците по лицето му са разцъфнали. Клепачът му беше почернял, бузата му бе във виолетово-червено, а на долната му устна се виждаше неприятна тъмnochервена коричка.

— Неотразим си — отбелязах аз.

— Благодаря.

— Боже! Какво ти се е случило? — възкликна Джон.

— Някакви типове се опитаха да набият Саймън. Аз се оказах на пътя им — късо обясни Даниел.

— Как така реши, че аз съм бил целта им? — удивих се аз.

Даниел само ми се озъби.

— Ама и ти ли пострада? — обърна се към мен Джон.

Кимнах и казах:

— Просто при мен последствията не са видими.

— Нашият Супермен ги задържа, докато те си го изкарвах на моя гръб — изръмжа Даниел.

— И защо са искали да те пребият? — попита ме Джон.

— И аз бих искал да знам — промърморих аз.

Чакаше ни работа. Каквото и да ставаше с мен, работата ми не намаляваше, напротив — увеличаваше се. Отидох да покажа на Даян едни обобщени справки за конкурентите на „Тетраком“, които бях изготвил. Усещах, че съм свършил добра работа. Стана ми приятно, че се впечатли.

Преди да изляза от офиса ѝ, спрях на прага и казах:

— Мисля, че видях тази сутрин Линет Мауър да влиза в „Меридиен“. Но тя не ме забеляза.

— Така ли? — неутрално се поинтересува Даян.

— Мисля, че и ти не ме забеляза.

Този път Даян се усмихна:

— Окей, хвана ме. Всъщност аз те видях, но не исках да те задържам на път за работа. Знам, че си важна личност и че те чакат велики дела.

— Да бе, така си е. Та за какво си говорихте с Линет?

— О, женски неща. Едва ли ще те заинтересува. — Усмивката на Даян стана още по-широка.

Повдигнах вежди.

— Гледай си своята работа, Саймън — посъветва ме тя след кратка пауза. — Надявам се скоро да разбереш.

— Звучи интригуващо.

— Нека се изразя така: някой тук трябва да поеме инициативата. Толкова. Виж сега какво можеш да научиш за „Пасифик Филтертек“. Обезпокоена съм от растежа на техния пазарен дял.

— Разбира се, мадам — отговорих аз с достойнството на домашен иконом и се оттеглих.

Седнах зад бюрото си, извиках на компютъра си страницата на „Яху“ и проверих във финансовия им раздел котировката на „Био-уан“.

Джон забеляза с какво се занимавам.

— Четиридесет и осем и пет осми. Спадане с една осма и застой — осведоми ме той.

Вдигнах поглед. Предната нощ бях попитал Даниел за убиеца на Франк. Моментът изглеждаше подходящ да науча мнението на Джон.

— Джон?

— Да?

— Кой според теб е убил Франк?

Въпросът ми го изненада. Той сепнато ме погледна.

— Не знам. Не съм мислил сериозно по въпроса.

— Не може да нямаш някакво мнение.

— Нямам — притеснено призна той.

— Мислиш ли, че съм аз? — не го оставях на мира.

Той дълбоко въздъхна.

— Минавала ми е тази мисъл, когато полицията разпитваше за теб. Но когато се замислих, не можах да видя логиката. Честно казано, Саймън, не бих искал да размишлявам по тази тема. — Той тежко преглътна. — Харесвах Франк. Дълго съм работил с него. Не мога да повярвам, че... — Той замълча и след няколко секунди продължи: — Беше свестен човек, сам знаеш. Голям човек. Не беше просто някакъв ловък инвеститор. Беше велика личност. Мил, щедър, умен, почтен. Но ти знаеш всичко това. Страшно ще ми липсва... — Гласът му заглъхна.

Бях малко изненадан от емоционалната му реакция на простия ми въпрос. Но истината бе, че досега аз бях гледал на убийството му от гледната точка на член на семейството. Всъщност в „Ревийър“ витаеше атмосфера на искрено съжаление, която до момента като че ли не бях почувствал. Реших да не го измъчвам повече.

— Полицията каза, че Франк ти се обади по телефона в деня, когато бе убит.

— Така беше.

— За какво?

Джон за момент се обърка.

— О... една сделка, върху която работехме заедно.

— Коя сделка?

— Ъъ... „Смарт тойс“, мисля. Да, точно така. Обади ми се да поиска някаква информация. Документацията беше у нас. Когато му позвъних по-късно, никой не ми отговори. Сега вече знаем защо.

Франк явно бе позвънил на Джон след като аз си бях тръгнал. Опитах се да си спомня за нещо в Марш Хаус, което да подсказваше, че Франк е работил върху сделка. Не се сетих, но това не означаваше нищо.

— А той спомена ли ти за моето посещение?

— Не — каза Джон, — говорихме стриктно по работа. „Намери информацията и ми позвъни“, в този стил.

— Ясно.

Гледахме се известно време с нарастващо чувство на неловкост, после той наведе глава и продължи работата си.

И аз се захванах с моята. Нещо в онова, което Джон ми каза, не ми звучеше наред. Разрових протоколите с дневния ред на последните оперативки в понеделник и намерих онзи за 12 октомври. В края на картотеката имаше папка, озаглавена „Мъртви сделки“. Тук бяха изброени всички сделки, по които в момента се работеше или които по една или друга причина бяха развалени, заедно с датата, когато това бе станало. И там естествено намерих: „Смарт тойс“, продавач на едро на луксозни играчки, приключена на 08/10. Франк бе прекратил работата по сделката на 8-и октомври — четвъртъка от седмицата, когато беше убит. Не можеше да има никаква причина да работи върху тази сделка през уикенда.

Погледнах Джон, който говореше по телефона. Беше ме излъгал. Беше излъгал и полицията. Но защо?

Реших да не отивам на конфронтация с него, поне засега.

Работата ме чакаше. Атакувах електронната си поща. Сред съобщенията имаше едно от Джеф Либерман. Щракнах с курсора на мишката върху него. Любопитно ми беше. Джеф ме известяваше, че

няколко от управителните директори на неговата фирма се интересуват от инвестиране в „Нет коп“. Питаше дали аз и Крейг можем да се видим с тях този следобед.

Обмислях предложението, когато телефонът ми иззвъня.

Беше Крейг.

— Здравсти, Саймън. Прегледа ли електронната си поща?

— Точно това правя в момента.

— Добри ли са новините?

Поколебах се. Мразех да свалям Крейг на земята, но в бизнеса е важно човек да има поглед върху реалността.

— Добре е, Крейг. Но не възлагай особени надежди на това. Дори да получим още примерно двеста хиляди, все още ще бъдем далеч от трите милиона, които ни трябват.

— Да, но нали тези пичове са инвестиционни банкери? И нали „Блумфийлд Уайс“ е една от най-големите инвестиционни банки на света? Не ми казвай, че те нямат пари!

— Сигурен съм, че имат, Крейг. Но е малко вероятно да ги изсипят точно в „Нет коп“. Освен това Джеф споменава, че ще разговаряме с тях като с частни лица. Те няма да влагат фирмен капитал, нали се сещаш?

— Е, нека поне идем да ги видим.

— Не съм сигурен. Искам да кажа, че не знам дали си струва цялото това усилие на толкова късна фаза. Може би е по-перспективно да опитаме някои европейски телекомуникационни компании, не мислиш ли?

— Саймън, не остана към кой друг да се обърнем. Ако тези момчета не дадат парите, „Нет коп“ няма да я има, за да я спасяваме.

— Окей, Крейг. Тогава да отидем. — Погледнах си часовника. — Да се срещнем на летището за совалката в един часа.

Офисите на „Блумфийлд Уайс“ се издигаха над нещо — по-различно от малка уличка в предградията, защото улицата под тях просто се казваше Уолстрийт. И Бостън може да се похвали с високи сгради в деловия си център, но мащабите на Ню Йорк са смазващи. Слязохме от колата пред 50-етажен небостъргач, изцяло в черно

стъкло. Непретенциозен с големината на златните си букви надпис над входа съобщаваше за невежите: „Блумфийлд Уайс“.

Високоскоростният асансьор буквално ни изстреля на 46-ия етаж, където се настанихме в луксозна чакалня и зачакахме появата на Джеф Либерман. След кратка дискусия бяхме решили Крейг да се представи в обичайните си тениска и джинси. По този начин поне щеше да прилича на гениален програмист, какъвто си беше, вместо на мускулист строител в най-добрия си костюм, ушит специално за неделната проповед. Макар да беше петък — деня за неофициално облекло — никой от инвестиционните банкери не се бе облякъл толкова разкрепостено като Крейг. И предполагам никой от тези хора така и нямаше да оцени, че той бе избрал да се яви тук по любимата си тениска — онази черната с щампата на гимнастически гири върху нея.

Появи се Джеф — облечен в костюм — и без много приказки ни поведе към заседателната зала. През прозореца ѝ се разкриваше гледка към трепкащата сивота на нюйоркското пристанище.

Пристигнаха още костюми. За да бъда коректен, ще отбележа, че повечето бяха по ризи: половината от тях носеха идентични плътни ризи от така наречения модел „оксфорд“ със светли вратовръзки, докато другата половина бяха по скъпи поло ризи и спортни панталони в чест на петъчния ден. Крейг беше неспокоен. Аз също. С изключение на Джеф, останалите бяха мъже на по четиридесет и по петдесет със скъпи подстрижки — все хора на властта, които подсъзнателно за себе си излъчваха онова, което най-добре се изразява с простичката дума „пари“. Докато „Ревийър“ хвърляше по някой милион тук или там, „Блумфийлд Уайс“ разпращаше по целия свят милиарди двайсет и четири часа на ден. Не че се чувствах унижен, но...

Връчиха ни по тесте визитни картички, после Джеф даде думата на някакъв дребен мъж на име Сидни Стол.

— И така, Крейг, Джеф ми хвърли достатъчно пепел в очите. Сега ти ми разкажи за какво всъщност става дума. Имаш десет минути на разположение.

Гласът му беше плътен и сърдит — нюйоркският еквивалент на начина, по който може би самият Крейг щеше да звучи след двайсетина години. Видях, че това необяснимо вля у Крейг доза спокойствие.

— Разбира се — каза той, стана и започна да говори. И така заговори, че големците на „Блумфийлд Уайс“ се заслушаха като хипнотизирани.

Четиридесет и пет минути по-късно на вратата плахо се почука и видимо обезпокоен млад мъж в превъзходен костюм потърси погледа на Стол.

— Окей, окей... — каза той. — Съжалявам, Крейг, налага се да те прекъсна. — И без повече приказки се обърна към събралите се директори и заяви: — Аз играя. Сега кажете вие, момчета...

Хората край масата закимаха, в смес от предизвикателство и смелост. Щом Сидни приемаше риска, те също можеха да го приемат.

Стол стана.

— Разказа ни добра приказка, Крейг. Харесвам те. Ще имаш парите ни, но само ако двамата с Джеф стигнете до сделка. Нека те предупредя — той не е от лесните.

Крейг и аз стиснахме ръката на Сидни Стол и той излезе от залата, последван от всички останали, с изключение на Джеф.

Джеф ни се ухили от другата страна на дългата маса.

— Обзалагам се, не сте предполагали, че може да стане толкова лесно, нали?

Отговорих му с широка усмивка:

— Какво беше всичко това? Не ми приличаше на инвестиционен комитет.

— В това е цялата работа — обясни Джеф. — Можеш да гледаш на събралите се тук като на неофициално съществуващ инвестиционен клуб на няколко от най-едрите риби във фирмата, като Сидни естествено е голямата акула. Идеята е да инвестират в сделки, прекалено дребни за вниманието на „Блумфийлд Уайс“ или за клиентите ни. Ще ти разкрия, че във всичко това има силен мачо момент: кой ще вложи най-много собствени пари при най-голям риск и ще спечели.

— Почувствах нещо такова — отбелязах аз.

— Недей да добиваш погрешна представа — предупреди ме Джеф. — Повечето от тези момчета имат дълъг списък от зрелищни победи.

— Хм... — прокашлях се аз, — има нещо, за което не остана време да споменем.

— Само едно ли? — засмя се Джеф.
— За каква сума говорим?
— А колко ви трябват?
Стрелнах Джеф с предизвикателен поглед.
— Три милиона долара.
— Ами значи ще говорим за три милиона долара — невъзмутимо потвърди той.

По целия път на връщане Крейг не излезе от състоянието на екстаз. Описваше ми подробно отново и отново дума по дума как бе протекло всичко, сякаш все още не можеше да повярва, че се е случило на него. Всъщност Джеф бе сключил желязна сделка. Синдикатът на „Блумфийлд Уайс“ отхапваше голям къс от компанията му. Крейг, от своя страна, запазваше също така доста голям дял, а собствеността на „Ревийър“ се размиваше. Освен това Джеф получаваше място в директорския борд.

Според клаузите на инвестиционното споразумение сделката се нуждаеше от одобрението на „Ревийър“, така че последната дума оставаше у моята компания. Но Крейг имаше всички основания да се надява, че най-сетне ще може да произведе своя прототип. А с пластина с годни чипове в ръката нямаше да има никакъв проблем да намери допълнително финансиране от играчи като „Лукстел“ и „Ериксон“. „Нет коп“ щеше да съществува.

— Благодаря ти, Саймън — каза накрая Крейг.

— Никога не съм си представял, че ще ни дадат цялата сума.

— Но те го направиха! Направиха го!

Загледах се през прозореца към изчезващия под краката ни Лонг Айланд. Бях доволен за „Нет коп“. Много доволен. Но другите ми проблеми си оставаха.

Крейг забеляза мълчанието ми.

— Саймън, какво има? Мисля, че и ти се бори за всичко това не по-малко от мен.

Усмихнах му се.

— Да, и повярвай ми — наистина много се радвам за теб.

— Е?

И аз му разказах как се бях превърнал в любимия заподозрян в убийството на Франк. Разказах му и че Лиза ме е напуснала по същата причина, и споделих с него, че искам да науча повече за случилото се.

— Може би аз ще мога да ти помогна — каза той. — Баща ми се пенсионира преди няколко години, но познава много хора в полицейското управление. Ей, да знаеш, че аз произлизам от добро католическо семейство. И имам повече братовчеди, отколкото ти имаш пръсти на ръцете и краката си, а повечето от тях са действащи полицаи.

— Тогава може би наистина би могъл — замислено казах аз. Трябваша ми няколко секунди да събера мислите си. — Водещият това следствие е командирован към офиса на областния прокурор в Есекс. Казва се сержант Махони. Не ме харесва. Ще ми е интересно да науча повече за него.

— Ще поразпитам.

— А имаш ли достъп до криминалните досиета?

— Естествено, че не — усмихна се Крейг. — Това би било незаконно. Но какво искаш да знаеш?

— Виж дали следните хора имат досие. Имаш ли химикалка?

Крейг повдигна вежди:

— И за какво ми е химикалка, Саймън? Та аз помня „пи“ с точност до двайсетата цифра след десетичната точка.

— Извинявай. Имената са: Артър Алтшуле, Гилбърт Апълби, Едуард Кук — това е братът на Лиза — и... — позамислих се преди да кажа следващото име, но си спомних думите на Даниел: — И Даян Зарили.

— Радвам се да видя колко голямо доверие имаш на партньорите си.

— Някой е убил Франк, Крейг. И не съм аз.

— Добре, ще видя какво мога да направя. При едно условие: ако се съгласиш да пием по едно, като кацнем в Бостън. И ще бъде шампанско!

— Оу! — Остра болка ме проряза в рамото, докато избутвах лодката в реката. Макар да не се чувствах във форма, бях продължил съботните гребания с Киеран.

— Добре ли си, Саймън? — загрижено ме попита той.

— Преди две нощи имах неприятности. И рамото още ме боли.

— Неприятности? Да не си се бил?

— Може и така да се нарече. Нападнаха ме на улицата пред „При Пит“, в центъра. Бяхме заедно с Даниел Хол.

— Наистина? И колко ти взеха?

— Беше много странно. Не ми взеха нищо.

— Аха... Значи просто не им е харесало как изглеждаш?

— Не мога да кажа какво не им е харесало.

Бях се запъхтял, докато пренасяхме лодката до реката. А рамото направо щеше да ме скъса.

— Тогава е било заради Даниел. Да не ги е ядосал с някаква забележка?

— Не мисля. Според него са преследвали мен. Напоследък имам известни проблеми.

— Трябва да са доста сериозни.

— Мисля, че са — отговорих аз. — Но и така да е, пак не мога да си представя по каква причина някой ще реши, че иска да ме бие. При това единият от тях говореше руски.

— Руски ли?

— Така ми стори.

Хвърлихме най-сетне проклетата лодка в реката и загребахме бавно. Искях добре да загрея.

— Четох някъде, че руснаците били, както му казват, „новите момчета в града“, що се отнася до организираната престъпност — каза Киеран. — Наркотици, пране на пари, лихварство, такситата.

— Откога и такситата станаха престъпление?

— Откакто ги шофират руснаци — обясни ми той. — Нали познаваш Сергей Делесов?

— Да. — Делесов беше един много способен руснак от нашия випуск в школата. Познавах го, но не много добре.

— Разправят, че се бил забъркал с тях.

— Делесов? Випускникът на Харвард?

— Такъв е слухът.

— И къде е сега? — попитах аз. — Той може да знае нещо.

— Почти съм сигурен, че си е в Русия. Мисля, че вече върти някаква банка там.

Гребяхме бавно и в равномерно темпо. Болката в мускулите ми отстъпваше неохотно. Чувствах се вече загрял, но не исках да насилвам нещата. Срегнахме друга двойка, които предложиха да се „погоним“ до следващия мост — нещо, което обикновено приемахме с охота — но аз отказах. Извиних се на Киеран за слабото си представяне, но той ми каза да забравя това и обясни, че можел да започне съботата си и по по-спокоен начин.

Уикендите са тежки, когато обичаш някого, а той те мрази. Особено, ако си сам.

Все още не бях осъзнал напълно, че Лиза ме е напуснала, и едва сега започвах да осмислям ужасната възможност, че тя може никога да не се върне. В началото всичко бе изглеждало нелепо... абсурдно. Смъртта на Франк изглеждаше абсурдна. Никога не бях познавал лично човек, който впоследствие е бил убит. А на всичко отгоре изведнъж и Лиза си бе отишла, слагайки край на брака ни. Беше така... несправедливо. Баща ми бе женкарствал повече от десетилетие и му се бе разминало само защото майка го бе обожавала. Но въпреки отчаяните ми усилия да не се превръщам в копие на баща си, собственият ми брак нямаше да просъществува и година.

Самотата, която самата тази мисъл носеше със себе си, буквално ме смазваше.

А бракът ни бе изглеждал идеален. Струвало ми се бе, че сме родени един за друг — така прекрасно се допълвахме. Не, не ми се струваше — наистина се допълвахме по перфектен начин. И нямаше никакво значение какво можеше да каже или да направи Лиза, аз винаги щях да вярвам, че е така. Майките ни бяха имали своите съмнения, но се бяха оказали не прави.

Венчавката ни бе преминала кошмарно. По-скоро не самата венчавка, а подготовката за нея. Когато съобщих на майка ми, че се женя за американка, тя демонстрира предпазлив оптимизъм. Вероятно сметна, че следвам практиката на онези здравомислещи англичани, които търсят колониална зестра, за да запазят фамилните имоти непокътнати. Но когато разбра, че Лиза е еврейка, при това без семеен фонд и на всичко отгоре възнамерява да запази моминската си фамилия, неодобрението ѝ можеше да вледени и Атлантическия океан.

Заведох Лиза в Англия, отчасти с идеята да покажа на майка ми какъв прекрасен човек е моята съпруга. Майка ми не бе видяла това и бе проявила неочаквана настойчивост да обсъжда теми като ядене на свинско и работа в събота.

И майката на Лиза бе пожелала да прояви демонстративно неодобрение, но намерението ѝ се бе провалило. Тя, разбира се, си бе внушила, че заслужава за зет някой симпатичен еврейин, така че моята руса коса и сините ми очи малко се разминаваха с мечтата ѝ. Но когато бе станала свидетел на щастието на дъщеря си и след като бе разбрала, че аз и тя можем добре да се спогаждаме, това я бе накарало да забрави старите си надежди — или поне да не мисли за тях.

През първите шест месеца на нашия брак си мислех, че сме им доказали колко погрешно са разсъждавали. А днес отказвах да призная, че те все пак може да са били прави.

В събота сутринта Крейг нахлу в апартамента ми.

— Това се казва бърза работа — казах аз и му извадих бира от хладилника.

— Бостънското полицейско никога не спи — каза Крейг. — Или поне не изключва компютрите си през уикенда. — И многозначително се усмихна.

— Добре, с какво разполагаш?

— Първо, Махони. Баща ми го познава. Работил е в Бостън двайсет години като патрулен полицай, след това детектив. После го простреляли и жена му поискала от него да напусне службата. Като компромис се прехвърлил в щатската полиция.

— Стори ми се, че долавям в него маниерите на квартален полицай — отбелязах аз.

— О, баща ми твърди, че бил добър детектив. Обичал да подхожда към случаите по традиционния начин — както са го правили някога. С други думи, интуицията му подсказвала нещо и той тръгвал по тази следа. И често се оказвал прав.

Страхотно. Явно този път прословутата интуиция му бе подсказала мен.

— Научи ли нещо за някакви негови симпатии към ИРА?

Крейг изглеждаше изненадан.

— Виж, това не знам. Мога да проверя. Искам да кажа, той все пак е ирландец, като половината полицаи, особено от предишното поколение. А повечето от ирландците в Бостън сигурно си мислят, че трябва да се махнете от родината им. Не се обиждай! — Аз тънко се усмихнах. — Защо питаш? Да не мислиш, че те е нарочил, защото си британец?

— Нещо такова — неопределено отговорих аз. Като имах предвид произхода на самия Крейг, май щеше да е най-добре да можех да се отърва от службата си в Ирландия, ако бе възможно.

— Мога да проверя, ако желаеш — предложи отново Крейг.

— Стига да не те затруднява. Кажи сега за другите.

— Има двама Едуард Кук в Калифорния с досиета, но нито един от тях не подхожда да бъде твоят човек. Няма нищо за Гил. И нищо за Даян Зарили.

С изненада установих, че изпитвам известно облекчение, че Даян е чиста. Бога ми, бях щастлив, че същото се отнася и до Гил. Колкото до Еди... по отношение на Еди признавам, че бях разочарован.

— А Арт?

— Така-а, този тип има определено интересно досие. Бил е забъркан в някаква компания, продавала компютри с инсталиран UNIX. Партньорът му, някой си Денис Слейтър, обичал да измисля клиенти, на които продавал един и същи компютър по няколко пъти. Когато продали компанията, Слейтър бил разкрит и взел, че се гръмнал — или поне така се решило да приемат.

— Но полицията е разследвала Арт, така ли?

— Точно така.

— Стигнали ли са донякъде?

— Не могли да съберат достатъчно доказателства, за да го арестуват, да не говорим да му предявят обвинение. Както изглежда, по време на така нареченото самоубийство той си е бил вкъщи, в компанията на жена си. Тя подкрепя алибито му, но е единствена. Арт заявил, че бил мъртвопиян, когато е станало, така че нямало как да бъде той. Но и на това не било намерено независимо потвърждение.

— Как по-точно се е самоубил Слейтър?

— Както се казва, пръснал си мозъка — обясни ми Крейг. — Обстоятелствата били от онзи вид, които оставят възможност да бъдат фалшифицирани от човек, който си знае работата и може да се

доближи до жертвата достатъчно близко, за да опре дуло в слепоочието ѝ. Имало е много кръв, но Арт спокойно би могъл да се отърве от дрехите, с които е бил облечен. Дори обаче да го е направил той, няма никакви твърди улики, говорещи за това.

— Можеш ли да намериш нещо във връзка с убийството на Франк Кук?

Крейг направи нещастна гримаса и поклати глава:

— Съжалявам, Саймън. Да ровя в още активно дело е деликатна работа. Освен това става дума за окръг Есекс, нали така?

Кимнах.

— На моите хора ще им е малко трудно да ровят там, без да ги забележат.

— Жалко. Не знам какво не бих дал, за да разбера дали Махони не е надушил нещо повече за Арт. Или дали има някаква причина да го изключи безусловно от списъка на заподозрените.

— Ами винаги можеш да го попиташ.

Погледнах го скептично.

— Нали не очакваш, че ще падне на колене пред мен и ще ми признае всичко?

— Не, но може да ти каже дали разполага с доказателство, че той не го е извършил. Разбира се, ако го попиташ както трябва.

— Може някой ден да го направя. Благодаря ти, Крейг, много ми помогна.

— Няма нищо, приятел. Сега другото. Предполагам, че в понеделник всичко ще мине гладко, нали?

Все още предстоеше да получа разрешението на партньорите за сделката с Джеф.

— Научих си урока — въздъхнах аз. — Повече няма да чуеш от мен, че работата е опечена.

Крейг се напрегна.

— Виж, Саймън, ако пак започнат да си играят с мен, ще...

— Успокой се. Ще ти се обадя в понеделник, ако има проблем.

— Обади ми се каквото и да решат.

— Разбрано — уверих го аз и той си тръгна.

17.

Реших, че няма какво толкова да загубя, ако поговоря с Арт. И най-доброто място, където можех да го направя, бе неговият дом. Така че в късния неделен следобед взех колата и отидох в Актън.

Околностите на Бостън са пренаселени с възможно най-прозаичните имена от югоизточните части на Англия: Актън, Челмсфорд, Уобърн, Билерика, Брейнтрий, Норуд и естествено Удбридж — и това е само като начало. Да шофираш из тези места е същото като да се загубиш в Англия. Още не се бях натъкнал на Чипинг Онгар, но бях сигурен, че е тук някъде и ме чака да го открия.

Актън обаче изобщо не приличаше на своя съименник от Западен Лондон. Лъкатушещи ручей, мостчета, каменисти бостани с тикви, подредени като на парад, безразборно разпръснати ярко боядисани дървени къщи, малки сини езерца и дървета. Дървета и дървета — навсякъде. Яркото есенно слънце по възможно най-ефектен начин се отразяваше от оранжево-червените листа на кленовете и от жълтите, кафяви и зелени листа на по-низшите представители на флората тук. Макар да помнех за какво съм дошъл, почувствах душевен подъем, докато пътувах по Спринг Холоу Роуд към големия боядисан в жълто дом на Арт с паркирания пред него зелен ленд ровър.

Отвори ми жена му — Шърли. Макар да гонеше петдесетте, тя полагаше всички усилия да изглежда двайсет години по-млада. Изрусената коса, опънатите по бедрата ѝ сини джинси и внимателно положеният грим правеха възможното, но не бих казал, че измамата бе пълна. Както бе подхвърлил Даниел, бяхме прекарвали доста добре с нея на празненството миналата Коледа, но ето че ѝ трябваше близо секунда, за да ме познае. След като се сети обаче, тя ме дари с широка усмивка.

— Саймън, колко се радвам да те видя!

— Извинявам се, че ви притеснявам през уикенда, Шърли.

— Ама няма нищо, моля ти се. Заповядай. Точно се готвех да пазарувам, но Арт е тук.

Изчаках в хола, докато тя отиде да го повика.

— Какъв е проблемът, Саймън? Да не е изгърмяла някоя сделка?
— попита той едва ли не с надежда.

— Не, не става дума за това. Идвам по... лична работа.

— О, така ли? — Арт ме изглежда подозрително. Беше облечен в прецизно изгладен бежов панталон и дънкова риза. Не изглеждаше изморен, но очите му бяха влажни, сякаш страдаше от настинка или нещо подобно.

— Да. Имам нужда от твоя съвет по един въпрос.

След кратко колебание Арт прецени, че може да изиграе ролята на мъдрия чичо. Покани ме в дневната. На екрана на големия телевизор вървеше футболен мач между отбори от висшата лига. Арт натисна бутон на дистанционното, за да намали звука, без да го изключва съвсем, и взе вече отворената кутия диетична „Доктор Пепър“.

— Искаш ли?

— Не, благодаря.

— Чаша чай?

— Ако може. Би било прекрасно.

Не бях сигурен дали Арт не ме иронизира, но истината бе, че действително предпочитах чаша чай пред любимия му тъмновиолетов силно газирани химикал.

— Ей сега ще кажа на Шърли да ти направи.

Седнах в мекото кресло и оставих погледа ми да се плъзне към големия екран. „Мичиган“ водеха с 23:22 срещу „Охайо Стейт“ и публиката бе наелектризирана. Запитах се дали снощи отборът на „Челси“ бе победил „Арсенал“ в мача на „Стамфорд“^[1].

— Голям мач — каза Арт, като се появи откъм кухнята. — Следващата седмица Чарли ще играе в „Охайо“. Какъв е проблемът?

— Ами... — започнах аз, — всъщност става дума за смъртта на Франк.

— Аха.

— А проблемът е, че според полицията убиецът съм аз.

Направих пауза, за да проследя реакцията на Арт. Първоначално той не каза нищо, само ме изглежда внимателно, като че ли споделяше

убеждението на полицията. После, изглежда, все пак реши да бъде вежлив и да ме изслуша.

— Но нали си му зет?

— Е, това вече е част от проблема. Лиза наследява половината от състоянието на Франк. Включително печалбата от „Био-уан“. — Арт изсумтя, сякаш мисълта, че Франк може да спечели някой и друг милион благодарение на „Био-уан“, му беше неприятна. — Освен това аз наистина отидох да се видя с него в Марш Хаус малко преди да е бил убит — продължих аз. — И вероятно съм последният човек, който го е видял жив. С изключение на истинския убиец естествено.

Арт се намръщи.

— Разбирам, че това не изглежда добре. Но Гил беше категоричен, че всички трябва да застанем зад теб, значи така и ще направим.

Шърли Алтшуле се появи с чая. Както можеше да се очаква, беше в чаша уеджуудски порцелан.

— Благодаря, госпожо Алтшуле — нарочно се обърнах по-официално към нея аз. — Много се извинявам, но може ли да ви помоля за капка мляко?

— О, разбира се — сепна се тя и се върна в кухнята.

— Но как бих могъл да помогна аз? — озадачено попита Арт, щом тя излезе.

Усмигнах се притеснено.

— Трябва да разбера кой е убил Франк. А за да направя това, налага се да задам няколко въпроса.

— Например?

— Питам се дали би могъл да ми кажеш къде си бил в съботата, когато е бил убит?

— Какво? — Арт едва не се задави с глътката „Доктор Пепър“. — Що за въпрос е това? Аз не съм го убил!

— Знам, че е така, Арт, но трябва да елиминирам когото мога от фирмата.

— Вече трябваше да отговарям на такива въпроси пред полицията. Защо, по дяволите, трябва да отговарям и на теб?

— Извинявам се, Арт. Както можеш да се досетиш, полицията не изгаря от желание да споделя с мен резултатите от своето разследване с изключение на убеждението си, че аз съм най-вероятният

извършител. Така че се налага да повтора сам някои фази от тяхното разследване. Знам, че няма да ти е приятно, но за мен това е много важно.

— Добре де, онзи ден си бях у дома с Шърли, нали така, мила? Жена му току-що се бе върнала с фина каничка мляко. Налях си.

— За кой ден става дума? — попита тя.

— Съботата, когато убиха Франк.

Шърли Алтшуле ме погледна остро.

— Точно така. Ти работи в двора по-голямата част от следобед, а след това взехме касета и вечерта гледахме видео. Но нали вече го каза на полицията?

— Знам, само че Саймън провежда собствено разследване.

— Бил ли е някой друг с вас този ден?

— Не — без замисляне отговори Шърли. — Децата бяха в колежа.

— И кой взе касетата?

— Аз — отговори Шърли. — Беше „Умирай трудно“. Арт харесва такива филми. Само че нещо не мога да разбера защо ви е да знаете всичко това. Не допускам, че...

— Разбира се, че не, госпожо Алтшуле. Както каза Арт, аз само се опитвам да пресъздам онова, което полицията вече е научила. Както и да е, с това, което ми казахте, аз мога спокойно да задраскам Арт от списъка, макар изобщо да не го бях включвал в него.

Тя обезпокоено ме погледна.

— Отивам на пазар, Арт. Няма да се бавя.

— Ще се видим, скъпа.

Изчаках я да излезе и продължих разпита си:

— Имаш ли някаква представа кой може да е убил Франк?

— Не. По този въпрос съм на мнението на Гил. Не мога да повярвам, че е някой от „Ревийър“. Не изключвам да е бил бродещ луд. И вярвам, че полицията в крайна сметка ще го открие. Надявам се да го направи, преди да е посегнал на други.

— Ще ти призная, че усещането да си сред заподозрените е отвратително — казах му. — Поставя на сериозно изпитание вярата ти в системата на правораздаване.

— Вярвам, че е така.

— Дочух, че и на теб ти се е случвало нещо подобно. След самоубийството на твоя партньор.

— Кой ти каза това? — остро ме попита Арт.

— О, забравих вече. Знаеш, всякакви слухове. Не може да се вярва на всичко.

Арт продължи да ме гледа.

— Да, така е. — Той погледна часовника си, който сигурно показваше около пет и четвърт, после хвърли поглед към входната врата, през която бе излязла жена му. — Какво ще кажеш да пийнем по нещо истинско?

— Не е ли малко рано? — предпазливо казах аз. Макар един развързан език да можеше да ми каже повече, идеята да окуражавам бивш пияница не ми допадаше.

— Глупости! „Джак“ с лед, става ли?

Истината бе, че ако Арт се нуждаеше от „нещо истинско“, едва ли можех да го спра. Така че кимнах.

Арт бръкна зад една полица с книги и измъкна оттам бутилка „Джак Даниелс“. Намери две чаши и извади лед от малък хладилник, натъпкан с „Доктор Пепър“. Миг по-късно вече държах в ръката си чаша с щедра доза в нея.

Арт отпи голяма глътка.

— Ааа... Това вече е добре. — Той запрати с удивителна точност празната кутия „Доктор Пепър“ в кошчето в другия край на стаята. — Да, знам от личен опит какво е да си номер едно в списъка — каза той. — Неприятно беше, признавам. Имах чувството, че всичко около мен пропада. Оказа се, че моят партньор се е облагодетелствал за сметка на фирмата в течение на години. Само че искът да изплатим гаранцията за неизпълнение на договорните задължения по продажбата беше срещу двама ни. И този иск, казвам ти, беше огромен. А тъпият му кучи син взе та се самоуби! И полицаите обвиниха мен за това.

— Но едва ли са разполагали с улики, нали?

— Никакви. Но аз имах мотив, а единственото ми алиби беше Шърли, само че те не й вярвах, естествено. И възприемаха службата ми във Виетнам като друг факт срещу мен. Ще ти кажа, ядосах се! Защото според тях излизаше, че след като съм се бил за своята родина, значи ставам за убиец.

— Знам много добре как си се чувствал — казах аз. — И Махони има същото отношение към мен.

Арт ме изглежда любопитно.

— Но ти не си воювал, нали? Не знам защо, но винаги съм си представял, че кралската охрана само се пъчи на конете си, когато кралицата дава прием.

— Не, не съм воювал — съгласих се аз. — Но мога да карам бронирана кола. И освен това имам една година служба в Северна Ирландия. Предполагам точно това не му харесва на Махони в мен.

— Има логика — съгласи се Арт.

— Но в крайна сметка не успяха да ти прикачат нищо, нали? — върнах аз разговора в интересувашата ме посока.

— Да, имах добър адвокат и се наложи да ме оставят на мира — изсумтя Арт. — Копелето Слейтър ми тровеше живота даже от гроба. — Той замислено отпи глътка.

— Как беше във Виетнам? — попитах го предпазливо.

Арт ме изглежда подозрително.

— Не беше онова, което очаквах. Имах друга представа как трябва да се води война. А и ние бяхме обучени на съвсем други неща. — Той пак отпи, този път по-голяма глътка. — Опитвам се да я забравя. Невинаги успявам, но се опитвам. — Думите никак не бяха в стила му, който не се отличаваеше със замисленост и съжаление, така че се изненадах. И благодарих на бога, че не ми се бе налагало да ходя в места като Виетнам. — Кажи ти нещо за Северна Ирландия — каза той като доизпи чашата си.

— Доста неприятно — признах на свой ред аз. — Изпратен си уж за да попречиш на едната половина от населението да избие другата, но през цялото време не можеш да се отърсиш от усещането, че всички те мразят. Толкова много омраза има там! Деветдесет и девет процента от времето цари спокойствие и точно се отпуснеш, гръмва бомба или някой стреля... и един от твоите загива.

— Мислиш ли, че мирният процес има шанс?

Свих рамене.

— Надявам се.

Помълчахме заедно.

— И все пак, научава те на нещо, нали? — внезапно проговори Арт.

Не отговорих. Не бях сигурен, че е така. Според мен едва ли бе възможно да се извлече друга поука освен тази, че всяко общество има списък от гадни задачи, които възлага за изпълнение на своята младеж от името на родината. Истината бе, че се чувствах не по-добър, а по-лош след застрелването на онези две момчета в колата.

Глътнах на свой ред остатъка от питието си и Арт ми доля.

— Ей, искаш ли да погледнеш оръжейната ми колекция? — възкликна той. — Ти поне си бил войник и ще можеш да я оцениш.

— С удоволствие — съгласих се аз. Интересът на Арт към оръжията определено бе любопитен за мен.

Оставихме чашите и Арт ме поведе към сутерена. Едната стена бе скрита зад доста здрави на външен вид метални шкафове. Арт извади ключ и отключи един от тях. Вътре имаше половин дузина старинни мускети, пушки и карабини. Много от тях датираха от времето на американската гражданска война, макар че един дълъг мускет модел „Браун Бес“ несъмнено беше бил използван от британската армия по време на кампанията в полуострова.

В другите три шкафа имаше по-съвременни екземпляри, включително и от годините на Втората световна война. Можеха да се видят автомати, полуавтоматично оръжие и цяла колекция револвери и пистолети. Но не видях „Магnum 357“. Не бях уверен дали изобщо някога бе притежавал такъв.

Като гледах цялото това богатство, с болка се сетих за онзи момент от началото на познанството ми с Лиза, когато тя и Арт бяха влезли в спор относно разрешителните за притежаване на оръжие.

След двайсетина минути се върнахме в дневната при чашите. Арт беше отпуснат и някак размекнат.

— Какво мислиш за Франк? — възползвах се от състоянието му аз.

Арт дълбоко въздъхна.

— Двамата с него имахме различни философии как следва да се управлява фирмата. Франк беше много аналитичен, целият му подход се основаваше на логиката. Аз съм по-практичен. Да, Франк несъмнено беше много умен. Но моят метод също работеше и работи прекрасно.

— Както и неговият — вметнах аз, отдавайки се на порива да защита веруюто на Франк.

— О, в по-дребен мащаб, да — съгласи се Арт. — Но за да направиш нещо от рода на „Био-уан“, ти трябва повече. Нужни са въображение, готовност да поемеш риск, кураж и способност да поведеш хората към голямата цел. Наречи го както искаш.

Наречи го „късмет“ — помислих си аз, но не казах нищо, а попитах:

— Мислиш ли, че той щеше да заеме мястото на Гил, след пенсионирането му? Ако беше жив, разбира се.

— Това би било възможно — каза Арт. — Гил много харесваше Франк. Но днес „Ревийър“ повече от всякога се нуждае от силен водач и аз мисля, че съм точно това. — Той си наля ново питие. — Работя заедно с Гил от самото начало и мога да се похваля с най-успешните инвестиции във фирмата. Гледам на себе си като на очевидния избор. Когато Гил се оттегли, разбира се — побърза да допълни той.

Чувствах, че не очаква от мен да съм посветен в планове на Гил.

— А ако все пак не станеш изпълнителен директор? — поинтересувах се аз.

Арт ме изглежда странно и каза убедено:

— О, аз ще стана. Недей да имаш съмнения по този въпрос.

В този момент чухме шум на приближаваща по алеята кола. След малко влезе Шърли с пластмасови пазарни торбички в ръце.

— Арт, би ли ми помогнал с това? — извика тя. И в същия миг видях чашите. — Арт!

— Е, какво? — сопна се той. Погледнах бутилката „Джак Даниеле“. Беше я извадил пълна. Сега бе до половината. Но гласът на Арт не бе завален и с изключение на руменината по бузите му, той изглеждаше напълно трезв.

— Арт! Бяхме се разбрали! — с отчаяние извика тя.

Арт стана и се изпъна в цял ръст — а беше над метър и деветдесет.

— Шърли, толкова ли не можеш да схванеш, че пием по чаша с колега?

Тя пусна пликовете на пода, дръпна чашата от ръката му и изля уискито в една от саксиите.

Лицето на Арт почервения още повече.

— Не смей да правиш това! — заплашително изръмжа той. Гласът му беше нисък и зловещ.

Жена му замръзна: явно добре познаваше последиците от този тон. Можех да се закълна, че за миг на лицето ѝ се изписа страх.

Трябваша ѝ секунда-две да си върне смелостта.

— Арт! Никакво пиене, окей? — И тя крадешком ме погледна.

— Не се безпокой, той вече си тръгваше — каза Арт. Гледаше я гневно.

Опитах се да прехвана погледа ѝ. Стоеше пред него, опитваше се да бъде непреклонна, но страхът в очите я издаваше, а и ъгълчето на устата ѝ леко потрепваше.

Не можех да я оставя така.

— Мога ли да ви помогна с багажа, госпожо Алтшуле? — предложих услугите си аз.

Тя погледна Арт.

— Да, би било много мило. — Тя се поколеба за миг, после тръгна към вратата.

Последвах я, усещайки погледа на Арт върху гърба си.

Колата ѝ бе паркирана пред входа, а капакът на багажника бе вдигнат.

— Съжалявам — казах аз, връщайки се към неофициалния тон. — Той ми предложи питие и аз приех.

— Вината не е твоя — въздъхна тя. — Реши ли да пие, така или иначе ще го направи.

— И все пак малко се безпокоя. Мислиш ли, че всичко ще бъде наред? — Тя прехапа долната си устна и кимна, но изплашеният ѝ поглед издаваше, че не е съвсем сигурна в това. — Кога започна да пие?

— Преди около месец.

— Когато умря Франк?

— Не, малко преди това.

— Имаш ли представа защо? — Тя ме погледна неуверено. — Знам, че Гил възнамерява да се оттегли — уверих я аз. — Сигурно точно тогава е съобщил на Арт. Казал ли му е, че Франк ще поеме фирмата?

Тя пое дълбоко дъх.

— Арт е изключително амбициозен. Винаги е смятал, че някой ден ще заеме мястото на Гил. Когато Гил уведоми писмено партньорите, че планира да се пенсионира, Арт реши, че моментът е дошъл. И тогава, две седмици по късно, Гил му каза, че ще предаде работата си на Франк. За Арт щяло да има нова длъжност с гръмко име, но реалната власт щяла да бъде в ръцете на Франк. Никога не бях виждала Арт така вбесен. Говореше и говореше за „Био-уан“ и колко важна е тази инвестиция за фирмата. Чувстваше се предаден от Гил, това мога да кажа със сигурност. — Имаше нещо в гласа ѝ, което подсказваше, че тя изцяло застава зад съпруга си по този въпрос. — Както и да е, след като вика близо час, а може да беше и по-дълго, излезе някъде. Не каза къде отива. Върна се към полунощ с такси... пиян! — Тя пак прехапа долната си устна. — Защо Гил се държи така несправедливо с него? — Подсмръкна. — Това беше първата капка алкохол, до която се бе докоснал от десет години, след онова ужасно самоубийство на неговия партньор. А след като започна, вече не можеше да спре. Толкова е *глупаво*! Защото едва ли ще увеличи шансовете му.

— Но сега, след смъртта на Франк, може би вече мисли, че изборът няма как да не падне върху него?

— Така твърди. Но увереността му е здраво раздрусана. Вече не вярва на Гил, както преди. А и пиенето никак не му помага. — Тя ме изглежда остро, сякаш съжаляваше за нещата, които ми бе казала. — Съпругът ми не е убил Франк Кук — с леден глас заяви тя. — Знам това със сигурност. Беше с мен през цялото време. И макар да изглежда склонен към насилие понякога, той не е убиец. — Тя ме погледна, сякаш ме предизвикваше да ѝ възразя.

— Знам — примирително казах аз.

Очите ѝ бяха изпълнени със загриженост.

— Не казвай на Гил, моля те.

— Но той така или иначе ще научи.

— Може би — въздъхна тя. — И се надявам, когато научи, да прояви разбиране. Надявам се освен това, че ще мога пак да го спра от алкохола. Защото не мога да си представя как бихме живели иначе.

Стояхме до колата ѝ пред вратата. Забелязах някакво помръдване зад прозореца. Беше Арт, който несъмнено ни наблюдаваше.

— Какво ще правиш сега? — попитах я. Погледнах пак към къщата. — Сигурна ли си, че всичко ще бъде наред?

— Разбира се — отговори ми тя. После прогони страха от погледа си и видимо събра остатъка от силите си. — Трябва да посрещнем това предизвикателство заедно. Той има нужда от мен, за да се преборих това. Помогни ми да внеса тези неща.

Сграбчих няколко плика и я последвах. Арт стоеше в коридора и масивното му тяло почти блокираше пътя ни. Промъкнах се покрай него и оставих пликовете в кухнята.

— Довиждане, Саймън — промърмори Арт.

Погледнах жена му. Тя кимна и на свой ред ми каза:

— Довиждане.

Искаше ми се да остана още малко, да я защита, ако нещата загруbeat, или да я накарам да излезе за малко с мен, докато Арт се поуспокои. Възхищавах се на смелостта и лоялността ѝ и в крайна сметка нямах никакво право да ѝ преча да помогне с каквото може на своя съпруг.

Но и не можех напълно да я изоставя. Изтеглих колата си на известно разстояние по пътя и спрях. Изтичах обратно към дома им, промъкнах се крадешком до прозореца и надникнах през него.

Арт и жена му стояха изправени в центъра на стаята, застинали в отчаяна прегръдка.

[1] „Стамфорд Бридж“ — стадионът, на който играе домакините си мачове отборът на „Челси“. — Б.пр. ↑

18.

В понеделник сутринта станах рано и с пукването на зората отидох да гребя.

Имах нужда от физическо усилие, за да прочистя главата си. Чувствах рамото си доста по-добре от съботата.

Искаше ми се да бях съумял по някакъв начин да попреча на Арт да пие снощи. Куражът на жена му ме бе впечатлил и се надявах, че не ѝ се е наложило да заплати скъпо за смелостта си. Но ако не успееше да го възпре, бях сигурен, че Арт няма да е в състояние да ръководи „Ревийър“. И вярвах, че Гил ще стигне до същия извод.

Бавно се връщах към пристана. Слънцето вече се бе издигнало, а утринният въздух беше чист и хладен. Когато приближих съвсем, видях по Еспланадата мъже в леководолазни костюми.

Усетих в стомаха ми да се появява топка, защото няхах никакви съмнения какво търсят тези хора. И се помолих в душата си никога да не го намерят.

Редовната оперативка започна по оптимистичен начин. Даян искаше да поканим в сряда мениджърите на „Тетраком“, за да ги представим на партньорите в „Ревийър“. Беше се постарала да подготви Гил за идеята. Щом ставаше дума за инвестиция извън сферата на биотехнологиите, Рави със сигурност щеше да подкрепи всяко решение на Гил. Арт обаче запази подозрително мълчание, а на мен изобщо не ми обърна никакво внимание.

Тогава дойде ред на двете проблемни сделки: „Нет коп“ и „Националните постелки“.

Започнах с „Нет коп“. Изложих параметрите на сделката, сключена с Джеф Либерман. Отбелязах, че делът на „Ревийър“ драстично ще спадне, но вметнах, че все пак ще притежаваме известна част, така че ако „Нет коп“ потръгне по очаквания от мен начин, ще можем да извлечем солидна печалба върху първоначалната

инвестиция. Приключих с предупреждението, че без „Блумфийлд Уайс“ делът ни няма да струва нищо.

Гил видимо бе доволен и даде благословията си. Останалите се солидаризираха с него.

Сега беше ред на „Националните постелки“. Джон съобщи, че поради неочакваното натрупване на складова наличност, компанията няма да може да изчисти кредитната си линия за оборотен капитал в края на месеца, както бе настояла банката. Каза, че в резултат компанията ще трябва да обяви банкрут и да започне процедурата, заложена в Правилника за банкрутиране.

— Какво? — намръщи се Гил. — Изобщо нямах представа, че ни очаква проблем. Не обичам подобни изненади, Джон.

Джон погледна към Арт. Арт съсредоточено разглеждаше жълтия бележник пред себе си. Упорито бе избягвал погледа ми по време на цялата оперативка.

— Мисля, че и ръководството на фирмата бе изненадано от този развой на събитията — опита да се оправдае Джон.

— Но нали ти си в борда на директорите? Толкова ли не можахте да го предвидите?

Джон сви рамене.

— Изплъзна ни се от вниманието.

Гил се обърна към Арт.

— Тази сделка започна от теб, Арт. Къде се издънихме?

— Трудно би могло да се каже — започна Арт. — Преди три месеца компанията бе напълно стабилна. Не бих казал в идеално състояние, но стабилна. Тогава предадох нещата на Джон. От този момент нататък ръководството подхвана лудата стратегия да сложи голи жени на постелките за легло. Предполагам това е източникът на проблемите.

— Какво? — Гил се обърна към Джон. — Вярно ли е?

— Ъ-ъ... да — призна Джон. — Всъщност по-скоро не. Искам да кажа...

— Слагат ли голи жени по постелките, или не?

— Ъ-ъ... да, слагат.

Търпението на Гил започваше да се изчерпва.

— И ти им позволи?

— Ъ-ъ... да.

— Но защо, за бога?

Джон изпадна в паника. Можеше да напомни, че застояването на складовата наличност се дължи на управленческите решения, взети по времето, когато Арт е бил в борда. Можеше да каже, че се е опитвал да обсъди въпроса с Арт и Арт не е пожелал да го изслуша. Но не го направи.

— Съжалявам.

Гил го изглежда ядосано.

— Това е една от онези компании, които не можем да си позволим да загубим. Особено сега, когато знаем, че „Байбър Фаундейшън“ ни гледа под микроскоп.

Джон се сви. За човек като Гил тези думи бяха много силни.

Гил се обърна към Арт:

— Бих искал да се погрижиш да спасим каквото можем.

— Разбира се — с готовност се съгласи Арт. — Изглежда малко късничко, но ще видя какво може да се направи.

— Добре тогава, мисля, че това е всичко — каза Гил и взе папката с дневния ред.

— Може ли един момент, Гил? — обади се Даян.

Гил спря.

— Какво?

— Съгласна съм с теб. Да загубим „Националните постелки“ е последното нещо, от което се нуждаем. Но струва ми се, че не стана напълно ясно какво точно се е случило. От друга страна, според мен е изключително важно да започнем да се учим от грешките си.

Около масата се възцари тишина. Беше ми страшно интересно, защото виждах да се надига буря.

Гил се намръщи.

— Мисля, че Джон обясни проблема. Ръководството е било оставено да подхване крайно неподходяща стратегия.

Намеси се и Арт:

— Би трябвало и аз да поема своята отговорност. Не трябваше да предавам сделката на толкова неопитен член на фирмата.

Гил кимна одобрително. Джон седеше като вкаменен и ушите му бавно почервяваха, макар да не бях сигурен дали е от срам, гняв или комбинация на двете.

— Питам се дали не е имало ранни признаци за очертаващите се неблагоприятия — продължи невъзмутимо Даян. — Спомена се за управителното тяло на фирмата. Добре, но трябвало ли е да подкрепяме решенията им? Да вземем и първоначалната стратегия — дали тя е била правилно избрана?

Мълчание. После се обади Гил:

— Да, това наистина са важни моменти. Тези въпроси са полезни. Арт?

Беше ред на Арт да почервенее. Той не отговори веднага. После с пълен с увереност глас каза:

— Въпросите са абсолютно уместни. Но в конкретния случай мога със сигурност да заявя, че преди три месеца компанията се развиваше добре, мениджмънтът изглеждаше компетентен, а стратегията работеше.

— И всичко изведнъж дерайлира, така ли? — поинтересува се Даян. — Без никакво предупреждение?

Въздухът в залата сякаш се раздвижи от едновременното поемане на дъх от всички. Партньорите в „Ревийър“ не си задаваха подобни въпроси. Още по-малко на оперативката в понеделник.

Арт наклони масивното си тяло над масата и впери поглед в Даян.

— Да, изглежда, точно това се е случило. Виждал съм и по-странни неща, когато става дума за рискови инвестиции.

Гил вече се мръщеше, защото противопоставянето на двамата му помощници бе недопустимо.

— Добре, след тази полезна дискусия закривам оперативката.

Даян бързо се усмихна на Гил и събра документите пред себе си. Но напрежението не се бе разсеяло, както понякога след силна буря, когато електричеството във въздуха предвещава нова, по-силна.

— Защо не се защити сам? — попитах Джон в мига, в който влязохме в нашия офис. Даниел бе отишъл при Гил за нещо. — Арт те нахакна в тази каша и ако Даян не се бе намесила, щеше да отнесеш всичко.

Джон сви рамене.

— Какъв е смисълът да се опълчвам срещу Арт? Това само би влошило нещата. В мига, в който той усети, че постелките не вървят на добре, прехвърли работата на мен. Нищо не можех да направя.

— Можеше и трябваше да се защитиш — настоях аз. — Знам по себе си: мачкаха ме за „Нет коп“, но оцелях.

Джон поклати глава.

— Постелките отиват по дяволите. — Той се отпусна на стола си. — Даян просто се опитва да погледне на нещата принципно. Тя може да си го позволи, но за мен такова нещо е недопустимо. — Той пак поклати глава. — Не знам защо не взема да се махна оттук.

— Джон, я ела на себе си — казах му аз. — Не можеш да вдигаш ръце само защото една сделка е изгърмяла.

— Не е това — въздъхна Джон. — Просто загубих настроение да работя тук. Нали знаеш, мен думата „пари“ не ме възбужда както останалите.

— Какво значи това „не ме възбужда“? Та нали си завършил бизнес школа. И много добре знаеш, че това е единственото, което има значение.

Джон не обърна внимание на иронията ми.

— Такива като Даниел може и наистина да мислят така. Но не и аз.

— Никой не е като Даниел — казах аз.

Джон ме погледна.

— Знаеш го, че е кретен. Той сам понякога се шегува с това, но под лустрото му се крие един истински ненормалник. Може понякога да е забавен, не отричам, и няма спор, че е дяволски умен, но може ли винаги да се целиш само във върха? И освен това той е убеден, че да направиш някого да изглежда идиотски, е върхът на шегата. Не знам, аз просто не бих могъл и една секунда да бъда такъв. — Тази тирада бе толкова нетипична за Джон, че се затрудних да реагирам адекватно. — Баща ми е абсолютно същият — въздъхна Джон. — Има велики планове за мен. Бизнес школата, стаж в инвестиционна фирма, а после почвам сам да трупам милиони.

— Това ли е великият план, който трябва да следваш?

Джон ме изглежда остро, после се отпусна.

— С баща ми има едно-единствено спасение: да правя минимално необходимото, за да си мисли, че се вслушвам в

напътствията му, и да се държа колкото може по-далеч от него. Бях в Дартмур, бизнес школата, после тук. И за какво? За да ми се накарат, че не гледам на работата си сериозно.

— Където и да е човек, около него има поне един кретен — отбелязах аз.

— Може би, но след Франк... — Гласът му заглъхна, сякаш му беше трудно да овладее емоциите си. — Откакто Франк бе убит, все по-често се питам какъв е смисълът. Предполагам в един момент просто ще трябва да кажа на баща си кой съм всъщност и ще трябва да заживея самостоятелен живот. Усещам, че този момент приближава.

Усмихнах се с искрено съчувствие. Една смърт може да бъде възприемана по различен начин от различните хора. Струваше ми се напълно естествено, че изчезването на Франк от този свят може да накара Джон да се запита какъв е смисълът на живота.

Обадих се на Крейг, за да му съобщя добрата за „Нет коп“ новина. Но ми беше малко трудно да споделя ентусиазма му изцяло. Леководолазите трайно ми бяха развалили настроението. Ако намереха револвера, щях да имам големи неприятности. Но нищо не можех да направя по този въпрос, освен... освен да си взема паспорта и да запраша към летището. Изкушаваща мисъл, но нещо дълбоко в мен ме караше да искам да се справя със заплахата, а не да се спасявам от нея.

Борих се с работата до обяд. И точно дояждах поничката на работното си място, когато чух в коридора тежки стъпки. Вдигнах поглед и видях през вратата да влиза сержант Махони, съпровождан от други двама детективи и Гил. Изглеждаше траурно сериозен.

— Добър ден — вежливо го поздравих аз и преглътнах последната хапка от поничката.

Махони не отговори на поздрава ми. Вместо това каза:

— Налага се да дойдете с мен в офиса на областния прокурор и да отговорите на няколко въпроса.

19.

— Виждали ли сте някога това?

Махони държеше сребристосив револвер. Никога не го бях виждал. Но не казах нищо.

Намирахме се в офиса на областния прокурор в Салем. Махони този път бе подходил към разпита съвсем официално и аз бях упражнил правото си да бъда разпитван в присъствието на Гарднър Филипс. Махони бе повикал подкрепления в лицето на помощник-прокурора, в случая Памела Лайзър. Беше делово облечена блондинка в края на трийсетте. Когато ни представиха, ѝ стиснах ръката и ѝ се усмихнах, но тя не реагира на усмивката ми.

Гарднър Филипс изрично бе настоял да не казвам нищо. Наблюдаваше Махони като ястреб и чакаше най-малкия повод да се заяде с него. Изглеждаше безкрайно компетентен и уверен в способността си да удържи нещата под контрол. И все пак ми се стори странно, че по време на припрения ни разговор преди разпита не бе проявил и най-нищожен интерес към опитите ми да го уверя, че съм напълно невинен. Интересуваше го единствено с какви веществени доказателства разполага полицията и как се е сдобила с тях.

— „Смит енд Уесън“, триста петдесет и седем, „Магнум“. Използван е да бъде убит Франк Кук.

Никаква реакция.

— Знаете ли къде го намерихме?

Естествено, че знаех. Бях ги видял да го търсят. Но отново не отговорих.

— Беше в този пластмасов плик. — И Махони вдигна измачкан плик с надпис „Бутс“. — Познавате ли го? Според мен е от веригата магазини „Бутс“.

Без отговор.

— Намерихме този плик заедно с револвера в него в Бейзин до Еспланадата. Редом с маршрута, по който вашата съпруга прави сутрешния си крос. Как според вас е попаднал там?

Никакъв отговор.

— Хвърлила го е, нали така?

Мълчание.

— Разполагаме със свидетел, който я е видял да изтичва от вашата улица, носейки нещо тежко, увито в пластмасов плик. Друг свидетел я е видял да тича обратно към вашия блок, идвайки откъм реката, но този път не е носила нищо.

Звучеше доста уличаващо.

Махони продължи, трупайки улика върху улика срещу мен. Теорията му изглеждаше напълно логична. Между мен и Франк са съществували противоречия, появило се е напрежение по повод държането му към мен на работа, свързано с пари и с безпокойството, че изневерявам на дъщеря му. Имал съм нужда от парите, за да помогна на сестра ми да обжалва решението по делото, което е завела. Благодарение успеха на „Био-уан“ съм бил сигурен, че Франк „струва“ поне няколко милиона. Отишъл съм в Марш Хаус, скарал съм се с него и съм го застрелял. Скрил съм оръжието, но Лиза го е намерила. Излязла на крос с плика и го хвърлила в реката преди полицията да може да претърси апартамента ни втори път. Несъмнено се е опитала да ме защити, но разстроена от онова, което била намерила, решила, че повече не може да живее с мен под един покрив. Затова ме напуснала.

Искаше ми се да му кажа, че интерпретира събитията по превратен начин. Или поне част от тях. Но вярвах на Гарднър Филипс и не обелих дума. Помощник областната прокурорка ни наблюдаваше и не я забелязах да мига. Макар и тя като мен да не каза нищо, и Махони, и Филипс бяха видимо респектирани от присъствието й.

Накрая разпитът приключи и ме изведоха в коридора. Още не бях арестуван и технически погледнато, можех да си вървя, но Гарднър Филипс искаше да размени няколко думи с Памела Лайзър. Чаках го откън и изведнъж видях Лиза в компанията на мъж на средна възраст в костюм.

Тя се обърна. За момент се изненада, че ме вижда, но не ми се усмихна.

Тръгнах към нея.

— Лиза...

Усетих някой да ме хваща предупредително за лакътя. Беше Гарднър Филипс, който ме дръпна настрани.

— Но...

— Нали не вярваш, че срещата ви тук е случайност? — попита ме той. — Най-доброто, което можеш да направиш, е да не ѝ казваш нищо, особено тук. Тя си има адвокат. Аз ще говоря с него.

Подчиних се. Тя ме гледаше... безизразно, сякаш бях човек, когото не познава. Подействия ми потискащо.

Вкараха ме в малка стая за разпити с голи стени, маса и два стола, докато Филипс отиде да разговаря с помощник прокурорката.

Разговорът му се проточи. Бях изплашен. Затворен в тази стая, теоретично свободен да си тръгна когато пожелае, аз физически чувствах свободата малко по малко да ми се изплъзва. Знаех, че този процес вече е започнал. Арестът ми сигурно бе въпрос на време. После идваше ред на затвора, делото, подивяването на медиите. Дори да не ме намереха за виновен, животът ми вероятно щеше да се промени завинаги. А ако ме осъдеха?

Бях доволен, че Лиза бе стояла досега на моя страна. Но тя бе единствената, с която жадувах да разговарям по случилото се, единствената, на която се бях научил да се доверявам през последните две години. Ако знаех със сигурност, че още е на моя страна, всичко това щеше да е много по-лесно поносимо. Но не можех да бъда сигурен. Колебанието ѝ да помогне на полицията се дължеше не на пълната ѝ вяра в мен, а по-скоро на остатъците от лоялността ѝ, както и на съмненията във виновността ми.

Гарднър Филипс най-сетне се появи.

— Разговарях с помощник прокурорката — информира ме той. — Не разполагат с достатъчно улики, за да те арестуват. Много трудно ще свържат револвера с теб, ако ти и Лиза си мълчите. Можем да се справим със свидетелите, видели Лиза: в тъмното всеки джогър прилича на останалите. Но нещата са на ръба. Ситуацията е критична. Съгласих се от твое име, че доброволно ще им предадеш паспорта си и че сам ще те заведа, ако решат да те арестуват. Това означава, че трябва по всяко време да знам къде се намираш.

— Успя ли да говориш с адвоката на Лиза?

— Да. Тя се е позовала на Петата поправка, което означава, че е избрала да не дава показания, за да не се уличи сама. За щастие, по този начин не може да свидетелства и срещу теб.

— И какво следва?

— Полицията ще продължи да търси улики срещу теб. И повярвай ми, ще направят всичко по силите си. Можем само да се надяваме, че няма да открият нищо инкриминиращо.

— Няма.

Филипс не обърна внимание на думите ми. Имах неприятното усещане, че не изключва възможността аз да съм убил Франк. А може и изобщо да не го бе грижа. Безразличието му беше влудяващо. Най-много от всичко на света имаш нужда някой да повярва, че съм невинен. Само Гил бе отишъл толкова далеч. И Даян.

Докато следвах Филипс към кабинета на Памела Лайзър, Махони мрачно ни гледаше.

— Пак ще се видим тук — подхвърли ми той.

Когато излязох под яркото есенно слънце, бях изненадан от присъствието на групичка репортери, дошли да ме видят лично. Имаше и две големи телевизионни камери.

— Саймън, имаш ли минутка?

— Господин Ейот?

— Вие ли убихте Франк Кук, господин Ейот?

— Не знам кой ги е информирал — прошепна Филипс с ъгълчето на устата си. — Не разговаряй с никого. — Той решително си пробди с лакти път през тълпата, повтаряйки машинално: — Моят клиент няма коментар — докато накрая не стигнахме при колата му. Натика ме в нея и след секунди вече бяхме на път. Когато забави пред светофара, той се обърна към мен. — Справи се добре.

— И ти.

Коментарът ми го накара да се поусмихне.

— Пами Лайзър не се е отказала съвсем, още по-малко Махони. Предполагам, че в близко бъдеще често ще се виждаме с единия или другия.

— Мислиш ли, че ще ме арестуват?

— Ако намерят нови улики — със сигурност. Не можах да ги убедя, че си невинен. Успях само да им докажа, че не разполагат с достатъчно уличаващ материал, за да те арестуват.

— А ако ме арестуват, ще ми дадат ли възможност да изляза под гаранция?

— Ще поискаме това, разбира се. Но в този случай няма голям шанс да ти разрешат.

— Значи ще трябва да лежа в затвора до делото?

— Точно така.

Изведнъж изстинах. Думата „затвор“ ме плашеше.

— Бих искал да мога да докажа, че не съм го направил.

Филипс се усмихна.

— Това не е необходимо. Единствената ни цел е да докажем, че има достатъчно съмнение в твоята виновност.

Загледах се през прозореца към бензиностанции и пазарни комплекси. „За теб това може да е единствената цел — помислих си. — Но «достатъчно съмнение» не е достатъчно добре за мен.“ Бях невинен и ми бе нужно всички да знаят това. И най-вече исках да го знае Лиза.

Същата вечер се видях по телевизията. Гледал ме е, предполагам, цял Бостън. Видях и разговора с Памела Лайзър. Тя спомена, че до няколко дни със сигурност щяло да има арест. А един помощник областен прокурор няма да заяви подобно нещо, ако не е сигурен в себе си.

Гарднър Филипс ми бе казал, че ако ме арестуват, ще трябва да изчакам делото в затвора. Предполагам ставаше дума за местния затвор, в отделението за предварително задържане. Мислех си, че ще мога да го изживея, ако, разбира се, ме чакаше освобождаване. Безпокоеше ме другата възможност. Какво щеше да се случи, ако ме намереха за виновен и ме изпратеха в един от онези затвори с повишени мерки за сигурност, където излежаваха присъди осъдените затворници? Американските затвори ме плашеха до смърт. Бях гледал различни филми и бях чел статии в списания. Лишенията по време на строевата ми подготовка в Сандхърст щяха да бъдат нищо в сравнение с онова, което ме очакваше там. В общество, съставено от банди на убийци, в което насилието, наркотиците, изнасилванията и самоубийствата са ежедневие, аз щях от самото начало да изпъквам като лесна жертва.

Попаднех ли там, щях да прекарам остатъка от младостта си, а изглежда, и значителна част от средната си възраст зад решетките. Всичко, към което се бях стремил, всичко, заради което живеях, щеше

да отиде по дяволите. Лиза, кариерата ми, житейският опит, който ми предстоеше да натрупам. Край... завинаги.

Легнах си напълно нещастен и за пръв път в живота си — обладан от страх.

Като ме видя на следващата сутрин, Даниел се направи на изненадан.

— Ха... значи си успял да избягаш? Но не трябваше ли да заправиш към Боливия или някоя друга от тези страни? Полицайте у нас са умни, да знаеш. Вероятно ще те намерят тук.

— Пуснаха ме — късо казах аз.

— Защо?

— Технически проблеми с веществените доказателства. Не разполагат с достатъчно, за да ме арестуват.

— Значи подозрението още не е свалено от теб?

— Далеч съм от това — неволно въздъхнах аз. — Вече сериозно ме спохожда мисълта, че мога да свърша в затвора.

— И какво? Там ще си много добре. Едро момче си. Ще имаш маса нови приятели.

— Да — казах аз. — Тревожа се, Даниел.

За момент и той стана сериозен.

— Знам. Е, късмет. Ще имаш нужда от него. — После ми хвърли един брой на „Глоуб“. — Видя ли си това?

Видях образа си на четвърта страница. Имаше и снимка на Франк.

Полицията получава помощ в разследване убийството на Франк Кук от човек, идентифициран като господин Саймън Ейот, 29-годишен, британски гражданин, който е бил зет на м-р Кук и негов колега в инвестиционната фирма „Ревийър Партнърс“.

Статията беше бедна на подробности и богата на предположения.

Оказа се, че не само Даниел е прочел този материал. След около половин час телефонът ми иззвъня. Беше Кони, за да ми каже, че Гил

иска да ме види.

Той седеше зад масивното си писалище на фона на небостъргачите във Финансовия квартал. Изглеждаше мрачен. Пред него лежеше разтворен броят на „Глуоб“.

— Чух, че са те освободили, но не очаквах да те видя толкова скоро тук.

— Имам много работа — обясних аз. — А и това ми помага да не се замислям върху нещата.

— Това вече никак не изглежда добре, Саймън — каза той и кимна към вестника. — Нито за теб, още по-малко за „Ревийър“. Освен това научих, че снощи са те показали и по телевизията.

— Вярно е.

— Говорих с Гарднър Филипс. Попитах го дали вярва, че си невинен.

— И какво ти отговори?

— Каза, че полагал специални усилия да не си задава този въпрос.

— Той е добър адвокат.

— Питам те веднъж, но трябва да те попитам пак. Си ли? — Беше се навел напред. Очите му бяха като малки топчета зад дебелите лещи.

— Невинен?

— Да.

— Да — отговорих аз. Гледах го право в очите. — Никога не съм виждал онзи револвер. Не съм убил Франк Кук.

Гил въздъхна. Изглеждаше изморен.

— Добре. Трябва да вярвам на собствената си преценка. Заставам зад теб и ще направя необходимото и останалите от фирмата да последват примера ми. Но направи каквото можеш името ти повече да не се появява в пресата.

— Повярвай ми, ще се постарая.

— Добре. — Той зачака да изляза.

Направих го със смесени чувства. От една страна, очевидните му съмнения ми бяха неприятни. От друга, той винаги се бе държал коректно с мен. Имиджът на „Ревийър“ беше най-важното за него, а аз го бях опетнил. Уликите срещу мен изглеждаха застрашителни, но той бе намерил моралните сили да ме подкрепи. Беше поставил лоялността

си пред своите служители, вярата си в мен и в своите инстинкти, пред онова, което рационално погледнато бе в интерес на фирмата — имах предвид да ме изостави. Бях му благодарен. Не исках да го разочаровам.

Обядвах, приключих инвестиционния меморандум и раздадох по едно копие от него на партньорите. След това казах на Джон, че излизам по служба и няма да се върна, и взех такси до апартамента. Лиза имаше ключ от къщата на баща си и го държеше в малка купа на перваза над камината. Взех го, отидох пешком до гаража на Бримър стрийт и потеглих с моргана към сцената на местопрестъплението.

Марш Хаус се издигаше самотно под събиращите се в небето дъждовни облаци. Откъм морето духаше силен вятър, огъваше блатната трева и клатеше до счупване дърветата зад къщата. Всичко изглеждаше както последния път, когато го бях видял — деня, когато аз и Лиза бяхме открили трупа на Франк. С изключение на мерцедеса, изглежда, прибран от полицията. Криминолозите бяха приключили с огледа си, жълтата оградаща лента беше махната и сега къщата стоеше празна и самотна. Запитах се какво ли смята да прави с нея Лиза. Щеше ли да я запази като скъп спомен от баща си, или щеше да се отърве от нея, за да не ѝ напомня за смъртта му?

Влязох. Бях с ръкавици. Предполагах, че полицията вече е приключила, но не исках да им оставям нови отпечатъци, ако размислят и дойдат пак. Бях доста неспокоен. Последното нещо, от което имах нужда, бе някой да ме види тук и да си направи погрешни изводи. Но още по-опасно бе да си стоя у дома и да не предприемам нищо.

Вътре беше студено. И мъртвешки тихо — дори големият часовник с махало до стената на дневната беше спрял. Във въздуха се долавяше миризма на застояло, а повърхността на повечето мебели вече бе покрита с тънък слой прах. На дъсчения под, там където бе лежало тялото на Франк, се виждаха едва доловими следи от одраскване. Макар всичко да изглеждаше напълно нормално, имах чувството, че всеки предмет е бил вдиган и внимателно оставян точно на същото място.

Повечето от принадлежностите на Франк си бяха тук. Книги, списания, фотографиите на Лиза и Еди, дори снимка от собствената му сватба. До любимия охлузен люлеещ се стол имаше масичка, на която бяха оставени две книги: за птиците от Роджър Тори Питърсън и за „Досиетата Х“. На стените висяха морски акварели и картини с птици. Приблжих се до бюрото му. Чекмеджетата бяха изпразнени. Нямаше никакви документи, нито бележник или дневник, който би могъл да ми подсказва какви мисли го бяха вълнували непосредствено преди смъртта му. Само шарената кутия за моливи, подарена му от Лиза в детските ѝ години, покрита с вездесъщия прах. Никаква следа от работата му в „Ревийър“.

Изкачих се по стълбите. Постелките на леглата бяха свалени. И тук нямаше следа от документи. През прозореца на спалнята виждах облаците над тресавището да стават все по-черни и по-гъсти.

Опитах се да си представя как ли бе изглеждала тази къща преди двайсетина години, огласяна от детски викове и обитавана от истинско семейство, дошло тук за уикенда: малката Лиза и по-големият Еди тичат нагоре-надолу по стълбите, играят на верандата, връщат се след плуване по дъсчената пътека над тресавището с мокри коси, изморени и с потъмняла кожа. Но през последните петнайсет години тази къща се бе превърнала в убежището на Франк. Това бе мястото, където той бе идвал, за да бъде сам, винаги когато му се бе приисквало. Прекрасно, тихо място. Не можех да разбера защо се бе отказал да има семейство. Знаех, че обича децата си. И ги обичаше поне колкото майка им. Тази загадка не бе дала мира на Лиза, загадка, която не бе по силите ми да разгада.

Докато слизах по стълбището, нещо привлече погледа ми. Беше една от химикалките в шарената кутия за моливи. Бях я виждал някъде на друго място. Взех я. Беше си обикновена кафява химикалка с фирмен знак във формата на жълт и надпис ОУКУД АНАЛИТИКС с удебелени златни букви по дължината.

Завъртях я в пръстите си, помъчих се да си спомня откъде я познавам. Не можах да се сетя.

Огледах се за последен път, излязох от къщата и внимателно затворих вратата.

Седнах в колата и се изкачих по черния път, който извеждаше до шосето. Облаците ме затиснаха и започна да вали. По пътя имаше

няколко къщи, сгущени между дърветата, с изглед към тресавището. Повечето бяха обитавани само през лятото. Нито една не предлагаше пряка видимост точно към Марш Хаус, но ми беше интересно дали някой от обитателите не беше видял нещо по-особено в деня на смъртта на Франк.

Първата, пред която спрях, изглеждаше вече зазимена. Втората бе най-обикновена дъсчена колиба. Охраняваше я грамаден форд — същият, с който едва не се бях сблъскал онзи фатален ден. Спрях отпред, слязох и изтичах до вратата. Почуках. Вече валеше проливен дъжд.

Вратата се откряна. Познах във възрастната жена шофьорката на форда. Беше повече от ясно, че и тя ме е познала.

— Добър ден — поздравих я аз с най-учтивия си английски акцент. — Казвам се Саймън Ейот. Бих ли могъл да ви задам няколко въпроса?

— Отлично знам кой сте — каза жената. В погледа ѝ се четеше смес от страх и решителност. — Снощи ви видях по телевизията. И няма да отговарям на въпросите ви.

Понечи да затвори вратата. Вече бях вир-вода. Сложих крак, за да ѝ попреча.

— Просто исках да...

— Оставете ме да затворя или ще извикам полицията! — остро извика тя.

Осъзнах, че съм на път да си навлека голяма неприятност, и се дръпнах. Тя затръшна вратата и чух завъртането на ключа. Втурнах се обратно към колата и продължих нагоре по черния път.

Следващите две къщи бяха необитаеми, но третата показваше признаци на живот. Отпред бе паркирана малка кола, а в мрака блещукаха светлинки.

За втори път смело излязох под дъжда и почуках на вратата.

Този път ми отвори приятно изглеждаща жена на средна възраст. Леко прошарената ѝ коса беше прибрана назад. Напомняше ми по някакъв начин смелите малки дами, които виждаме из розовите градини и пътищата на Англия.

— Да? — попита тя с глас, пълен със съмнение.

— Здравейте. Аз съм Саймън Ейот, зет на Франк Кук. Познавахте ли Франк Кук? Той живееше в Марш Хаус, долу в края на пътя.

— О, да, разбира се, че го познавах. Не много добре. Каква ужасна смърт! И вие сте зет му? Какъв удар за вас!

Усмихнах ѝ се.

— Питам се дали ще се съгласите да ви задам няколко въпроса. Може ли да вляза?

Тя ме пусна и ме въведе в просторна дневна с великолепен изглед през дърветата към тресавището. Марш Хаус не се виждаше оттук, но с лека паника осъзнах, че изгледът е точно към края на пътеката долу при ручея и пристана, където аз и Лиза се бяхме любили преди... хиляда години.

— Кафе? Току-що сварено.

Приех с благодарност и след малко вече топлех пръсти около димящата чаша. Седнах на стария диван. Мебелировката включваше само най-необходимото, без никакъв лукс, но стаята бе чиста, топла и безкрайно уютна.

— Англичанин сте, нали?

— Да. Аз съм съпругът на Лиза. Познавате ли я?

— Долових акцента ви. Да, познавам Лиза. Виждала съм я много пъти. Купихме това място преди десет години. Съпругът ми работи в Бостън, но аз обичам да съм тук, особено през есента. Рисувам по малко.

Огледах стените и видях няколко доста прилични пейзажа от познати дори и на мен места.

— Чудесни са. Харесват ми — искрено казах аз.

— Благодаря. Между другото, казвам се Нанси Бауман. Сега кажете с какво мога да ви помогна.

— Искях да се поинтересувам за деня на убийството. Може би сте видели нещо, което ви е направило впечатление.

— Полицията ми зададе същия въпрос — отговори тя. — Всъщност защо имам впечатлението, че са заловили убиеца?

Нанси Бауман ми изглеждаше честна, готова да послужи жена. Харесвах я. Реших да поема риска и да ѝ кажа цялата истина.

— Така мислят те. Но се оказа, че са заловили не когото трябва. Знам със сигурност това, защото става дума за мен.

— За вас? — Очите ѝ се разшириха.

— За съжаление, да. И точно по тази причина искам да поговоря с вас. Защото искам да докажа, че не съм убил тъст си.

Жената ме изглежда объркано, сякаш обмисляше дали да не ме изхвърли навън. Стоя така, вперила в мен пронизателния си поглед няколко секунди, неспособна да прецени. След това реши да ми повярва.

— О... разбирам. Добре, да видим как бих могла да ви помогна. Онзи уикенд бяхме тук със съпруга ми. Аз обичам да се разхождам из тресавището и често минавам покрай Марш Хаус. Ред предпочита да си стои у дома.

— Видяхте ли някого?

— Както казах на полицията, видях един странен човек, и то два пъти онзи уикенд. Стори ми се, че е някакъв фотограф, а може да е бил от онези, които обичат да наблюдават птици. Видях го на пътя там, а след това долу зад Марш Хаус. Като че ли чакаше появата на някаква специална птица. Носеше скъп на външен вид фотоапарат.

— Как изглеждаше?

— Млад. Към трийсетте, доколкото мога да преценя. Нисък, но як, ако разбирате какво имам предвид. Не дебел, а широкоплещест.

— Разбирам. А как беше облечен?

— По тениска и дънки. Помислих си, че трябва да му е студено така по тениска, но той изглеждаше корав човек.

— Виждали ли сте го и по-рано?

— Не, само онзи уикенд.

— И казахте всичко това на полицията?

Тя кимна.

— О, да. Стори ми се, че доста се заинтересувах.

— Сигурно. А някой друг видяхте ли?

— Не, поне не мога да си спомня.

— Мен например не ме ли видяхте?

— Не. Но сега ми идва наум, че полицията се интересувахе дали не съм видяла висок рус млад мъж. И споменаха стара кола с гюрук. Ставало е дума за вас, нали?

— Предполагам — отговорих аз. Станах. — Много ви благодаря, госпожо Бауман. Страшно ми помогнахте. И кафето беше чудесно.

— Няма нищо. Надявам се да можете да убедите полицията, че се е спряла на грешен човек.

— Благодаря — казах аз за последен път. Бях трогнат. Стана ми много приятно, че една непозната може да има такава вяра в мен, та

макар и само заради английския ми акцент и честното ми лице.

Излязох навън и се затичах към колата си.

Поех по шосе 128 към Уелсли. Описанието на Нанси Бауман не оставяше място за никакви съмнения: Крейг.

В деня на убийството на Франк Крейг беше ходил в Удбридж. Крейг знаеше, че Франк е против по-нататъшно инвестиране в „Нет коп“. Спомних си, че когато се видяхме с него за пръв път след смъртта на Франк, той се смееше, смееше се като човек, намерил разрешение на проблемите си. Дали вече бе решил да убие Франк? Можеше ли да се окаже толкова тъп да мисли, че ликвидирането на Франк ще накара „Ревийър“ да преразгледа решението относно „Нет коп“? С тръпка осъзнах, че когато е много ядосан, Крейг наистина би могъл да убие някого.

А знаех с каква твърда решимост е изпълнен той „Нет коп“ да успее.

За момент се поколебах дали да не се обадя на Махони. Но не можех да съм сигурен, че Крейг наистина е убил Франк. Харесвах го, а и двамата си бяхме помагали. Трябваше да му дам шанс поне да обясни действията си.

Отбих от 128 при Уелсли и се отправих към Хемлок Гордж. Пристигнах, изскочих от моргана и бързо влязох в сградата на „Нет коп“. Там ме чакаше разочарование: Джина, неговата секретарка и администраторка, се усмихна, като ме видя, и ми обясни, че Крейг бил в Ню Йорк. Щял да се върне утре. Изгарян от нетърпение, аз се върнах с празни ръце в Бостън.

Седях у дома пред компютъра и лениво преглеждах уебстраницата на „Челси“, когато чух някой да вкарва ключ в ключалката на вратата.

Беше Лиза и изглеждаше много ядосана.

Скочих и радостно изтичах към нея, но като видях изражението й, радостта ми се смени с тревога:

— Лиза!

— Помогни ми с тези кашони, моля те! — каза тя, без да ме поглежда.

— Веднага — с готовност се съгласих аз и я последвах навън, където чакаше пикап. Десетина кашона, нагънати, за да заемат по-малко място, лежаха на тротоара. Взех половината, а Лиза се зае с останалите. Шофьорът запали и обеща да се върне след един час.

— Значи не се връщаш? — с горчивина отбелязах аз.

— Не се връщам, Саймън. Или по-скоро връщам се, но в Калифорния. Роджър ми предложи работа. — Въпросният Роджър беше Роджър Метлър, нейният професор от едно време. Този човек от години не бе спрял да се опитва да я отмъкне обратно в Станфорд.

— Калифорния! Но това е на хиляди мили оттук!

— Знам, че географията винаги ти се е удавала — измърмори тя.

Изпитах паника. Докато Лиза бе при Кели, имах поне утехата, че е на две мили от мен. Но Калифорния! Тогава вече наистина щеше да е напуснала живота ми. И когато дойдеше очакваният от мен момент, щяха да са ми нужни не минути, а дни, за да си я върна.

— А „Бостън пептидс“? — попитах аз.

— О, трябва ли да се преструваш, че не знаеш? — сръза ме тя.

— Какво значи това? Какво се е случило?

— Уволниха ме, това се случи — отговори Лиза, докато се бореше да нагласи първия кашон.

— Не! Не мога да повярвам! Как е могъл Хенри да постъпи така? Това... това е просто немислимо!

— Хенри не е направил нищо, макар че очаквах поне да се опита да ме защити. Не, това е работа на Клизмата.

— Но те имат нужда от теб, не е ли така? Искам да кажа... нали ти си специалистът, отговарящ за ВР56? Какво представлява „Бостън пептидс“ без теб?

— Е, изглежда, Клизмата не мисли така. Той смята, че компанията може прекрасно да мине без мен. Съобщи ми, че не се вписвам в стила, по който работела „Био-уан“. И честно казано... мисля, че е прав. Майната му!

Видях, че не може да се справи с кашона, и казах:

— Чакай, дай на мен.

— Остави ме на мира! — избухна тя.

Оставих я.

— И какво по-точно се случи?
— Зададох прекалено много въпроси.
— За неуроксила ли?
— Да.
— Какво не е наред с това лекарство?

Тя захвърли кашона на пода.

— Саймън, лекарството не струва, „Био-уан“ не струва и „Ревийър“ не струва! Ти може да си прекалено глупав, за да не виждаш нищо съмнително, но това не е мой проблем. Сега дай ми възможност да си събера нещата и да се махна оттук.

— Лиза — казах аз и хванах ръката ѝ. Тя сърдито ме отблъсна. — Лиза, седни за малко. Дължим си поне това. После ще те оставя и можеш да си опаковаш нещата.

Лиза се поколеба и накрая седна на стола. На лицето ѝ бе застинало каменното изражение на пълно нещастие, което помнех откакто Франк бе убит: угълчетата на устата ѝ извити надолу, очи, в които нямаше блясък. По едната ѝ буза се стичаше сълза. Тя подсмръкна.

Хванах отново ръката ѝ и коленичих до нея. Съзнавах, че използвам може би последния си шанс да я задържа, но се опитах да не позволявам на отчаянието да се промъква в гласа ми. Постарах се да говоря логично и уверено.

— Виж, Лиза, знам колко ти е трудно в последно време. Страшно трудно. Но аз те обичам. Искам да те задържа. Трябва да ми позволиш да те задържа. — Лиза не отговори. Седеше неподвижна, вдървена и изправена на стола, и сега сълзите вече свободно се стичаха по лицето ѝ. Избърса си носа с ръкав. — Живяхме и работихме заедно, Лиза. И се справяхме чудесно. Разбирахме се. Ясно ми е, че през последните седмици животът ти се превърна в ад. Но ти имаш нужда от мен. Дай ми възможност да ти помогна.

— Имам нужда от онзи човек, който ти беше преди — проговори Лиза с треперещ глас. — Страшно се нуждая от стария Саймън.

— Но ти имаш мен.

Лиза поклати глава.

— Не знам кого имам, Саймън. Не знам убил ли си татко, или не. Не знам дали не си ме използвал, за да продадеш моята фирма и по този начин да ме използваш. Не знам дали не си ми изневерявал. Не

знам лъгал ли си ме. Не знам кой си ти. Изобщо нямам представа. И това ме плаши.

— Разбира се, че знаеш, Лиза. Аз не съм се променил. За времето, откакто се познаваме, надявам се, си разбрала що за човек съм. Бяхме толкова добри един с друг. Обичам те и ти ме обичаш.

Лиза поклати глава.

— Дори това не знам — обичам ли те, или не. Имам чувството, че нищо не знам. Единственото, което искам, е да се върна в Калифорния и да оставя всичко това зад гърба си.

— Недей! Моля те, остани!

Лиза пое дълбоко въздух: бореше се да си върне контрола над емоциите.

— Ако остана тук, ще се побъркам. Трябва да се опитам да изградя наново живота си, Саймън. Сега ме остави да си отида. Ще дойда пак утре сутринта, за да приключа с опаковането. Моля те, най-искрено те моля, гледай да не си вкъщи.

Тя стана и тръгна към вратата, забравила за разхвърляните по пода кашони.

И излезе.

20.

В „Ред Хет“ беше претъпкано. За мое щастие точно когато пристигнах, някой излизаше, така че можах да седна и да си поръчам бира веднага. После започнах да пия.

Лиза си отиваше. Този път окончателно. Не в другия край на града, а на две хиляди и петстотин мили от мен.

Беше ме обвинила, че съм се променил, и беше заявила, че вече не знае кой съм. Но грешеше. За себе си бях сигурен, че не аз съм се променил, а тя. Това ме безпокоеше, но едновременно с това ме и ядосваше. Държеше ме отговорен за много неща, докато единственото ми намерение беше да се опитам да ѝ помогна. Не бях убил баща ѝ. Не бях виновен, че е загубила работата си — всъщност бях рискувал моята работа, като я предупредих за изкупуването. Тя сама бе загубила работата си, като бе създавала проблеми около себе си. На всичко отгоре не бях спал с Даян.

Изпих остатъка от бирата си на екс и почуках по халбата за нова. Барманът водеше сметка на бройката — от един поглед бе схванал, че не съм влязъл за една.

Всичко това бе толкова нехарактерно за нея. Вярно че бе подложена на много голямо напрежение, но защо не ми бе позволила по някакъв начин да ѝ помогна? Чувствах се безсилен. Нещо повече, чувствах се разкъсан от гняв и загриженост, от желанието да я пусна да си върви и проблемите ѝ някак сами да се разрешат, и по-силното желание да я задържа до себе си.

В живота ни досега само веднъж бе казвала, че ще си тръгне. Но тогава всичко бе толкова различно. Познавахме се от половин година, но и двамата гледахме на връзката си като на забавна и необвързваща. И тогава, съвсем изневиделица, Роджър Метлър я бе повикал обратно в Станфорд. По онова време „Бостън пептидс“ не предлагаше никаква перспектива, така че тя реши да вземе самолета и да поговори с него. Върна се пълна с ентузиазъм. Вечеряхме заедно. Привидно и двамата бяхме радостно възбудени, но настроението ми малко по малко се

разваляше. Изведнъж, напълно изненадващо за мен, осъзнах, че не искам тя да заминава. Само че не виждах как да ѝ го кажа. Тя имаше собствен живот, ние не бяхме по никакъв начин обвързани с никакви обещания и как можех при това положение да провалям кариерата ѝ?

Така че тя прие тогава предложението за работа, подаде предизвестие за напускане в „Бостън пептидс“ и дори си уреди къде да живее в Станфорд. Изгаряше от ентусиазъм колкото може по-скоро да започне разкриващия се пред нея нов живот. Правех се на радостен заради нея, но се чувствах ужасно. И тогава, една неделна сутрин, докато лежахме в леглото, а времето до заминаването ѝ се измерваше вече не със седмици, а с дни, аз намерих думи и ѝ разказах как се чувствам. Казах ѝ, че разбирам, че за нея е най-добре да замине, но че аз искам да остане. Винаги ще помня как изражението ѝ се смени от объркване в широка усмивка. Онази неделя прекарахме по-голямата част от деня в леглото.

И тя остана.

А ето че година и половина по-късно си тръгваше.

Трябваше да си я върна.

На следващия ден прецених, че наистина е по-добре да ме няма в апартамента, и заминах за Уелсли. Докато пътувах, се обадох на Даниел в офиса, за да му кажа, че има ново развитие на нещата и ми се налага да отскоча до „Нет коп“. Крейг не скри удоволствието си, че ме вижда.

— Здравсти, Саймън. Значи пуснаха те все пак?

— Имам добър адвокат, а и уликите им срещу мен не издържат — обясних, без да се впускам в подробности. — Но още не съм се откачил от куката.

— Лошо! Ей, разбра ли, че вчера подписахме с момчетата от „Блумфийлд Уайс“?

Поклатих глава. Когато ставаше дума за неща, неотнасящи се до „Нет коп“, способността на Крейг да се съсредоточава автоматично се ограничаваше до десетина секунди. Кое то не ме изненадваше — в крайна сметка това бе един от факторите, заради които стоях зад него.

— Чудесно, Крейг. Кога ще получиш парите?

— Според Джеф Либерман — следващия понеделник.

— Страхотна новина.

— Да. Започваме работата над прототипа веднага. Вече говорих с „Лусктел“ и...

— Крейг? — прекъснах го аз.

— Да?

— Имаш ли нещо против да поговорим за нещо друго?

На Крейг явно не му стана приятно да го спирам точно когато се е разгорещил, но все пак кимна.

— Окей.

— Бил ли си в района на тресавището при Удбридж в съботата, когато беше убит Франк Кук?

— О — каза Крейг. Повдигнах вежди. — Да, би могло да се каже, че бях. Сигурно някой ме е видял. — Кимнах на свой ред. Крейг се замисли. — Знае ли полицията?

— Още не. — Трудно беше да се направи директна връзка между описанието на госпожа Бауман и Крейг. За полицията засега той оставаше само един от стотиците хора, с които Франк бе контактувал покрай служебните си задължения.

— Добре.

Позамислих се. Следващият въпрос, който се налагаше да задам, бе труден за изговаряне, но се налагаше:

— Крейг... ти ли уби Франк?

Не ми отговори веднага. Вместо това пое дълбоко въздух през носа си, помълча още малко и накрая каза:

— Не.

— Това ли си мислеше, когато изглеждаше така необяснимо доволен от себе си точно преди той да бъде убит?

— Не, не беше това.

— Какво?

— Какво „какво“?

— Какво си правил в Удбридж? — Започваше да ми омръзва да му вадя думите с ченгел.

— Малко е трудно да се обясни.

— Опитай все пак — предложих аз. — Виж, Крейг, ако не си го разбрал, аз съм нароченият за убиец. И ако си бил там, когато са убивали Франк, предполагам схващаш, че имам нужда да получа някои отговори.

— Е, добре. — Той сви рамене и отиде в ъгъла на кабинета, където имаше заключен шкаф. Извади от него плътен кафяв плик и ми го подаде. Вътре имаше към дузина черно-бели снимки.

Бяха снимки на Франк и някого. Мъж. Не бяха откровено сексуални, но естеството на връзката им бе пределно ясно. На една от снимките двамата се държаха за ръце. На друга ръката на Франк беше през кръста на мъжа. Третата беше запечатала целувка по бузата.

Другият беше... Джон.

Сега разбрах смисъла на думата „потресен“. Тези снимки просто нямаха смисъл!

А може би имаха? Колкото повече мислех за тях, толкова повече неща ми се изясняваха. Като начало например, те обясняваха защо Франк бе напуснал майката на Лиза. Обясняваха и защо никой не бе виждал Франк с приятелка. Симпатичен мъж като Франк сигурно е трябвало да полага много усилия, за да избегне трайно забъркване с друга жена. Изглежда, той се бе справил.

Сега си спомних къде бях виждал онази химикалка с надпис „Оукуд Аналитикс“ — на бюрото на Джон в „Ревийър“. Бях я използвал, за да му оставям бележки, когато го търсех по телефона. И книгата за „Досиетата Х“ на масичката в дневната — спомних си, че Джон обича този сериал.

Но как да повярвам, че Франк е бил гей? Никога, никога не ми бе хрумвала подобна мисъл. Той не се вписваше в гей стереотипа, може би с единственото изключение, че се обличаше подчертано спретнато. Сетих се за отпуска, който веднъж бе прекарал във Флорида. Спомних си как умело бе „забравил“ да спомене къде точно отива и едва по-късно бяхме разбрали, че е по островчетата там — ключ, но за този, който може да го разчете. Никой от нас обаче не бе търсил ключ към идентичността на Франк, най-малко от всички Лиза.

Джон... Джон беше по-очевиден. Макар да бяхме работили заедно близо две години, аз го познавах много по-бегло, отколкото познавах Даниел. Той определено бе държал личния си живот личен. Имаше митична „приятелка“, удобно за него живееща чак в Чикаго. Сега си спомних, че преди може би година Лиза бе подметнала, че Джон може да е гей. Аз бях изразил енергично несъгласие и бях забравил за коментара ѝ.

Само преди два дни Джон ми бе казал, че приближава моментът да каже на баща си кой е той всъщност. Вече разбих смисъла на думите му.

В съзнанието ми изникнаха десетки въпроси. Откога датираше тяхната връзка? Сериозни любовници ли бяха били? Изглежда, достатъчно сериозни до момента на смъртта на Франк. И естествено въпрос номер едно: означаваше ли това, че Джон е убил Франк?

— Кога си ги направил?

— Вечерта преди Франк да бъде убит. Проследих ги от Бостън по пътя до Удбридж и се повъртах наоколо с фотоапарата. Снимах ги, когато бяха на верандата. Използвах телеобектив.

— А в събота? Видя ли го и в събота?

— Не. Тогава отидох към обяд. Колата на Джон не беше там. Франк прекара по-голямата част от деня, поправяйки лодката си. Ти пристигна, когато той току-що се бе прибрал.

— Значи си ме видял?

Крейг кимна.

— Видях те да пристигах и после да си тръгваш. Прецених, че е малко вероятно да направя интересни снимки, дори приятелят му да дойде, докато ти си там.

— Значи не си видял кой е убил Франк?

— Не съм.

Замислих се за секунда.

— А видя ли някой друг да влиза в къщата му?

— Не. В интерес на истината, върнах се събота вечерта, но след като отново не видях колата на любовника му, обърнах и се прибрах.

— И по кое време беше това?

— Към девет.

— Имаше ли някакви признаци, че Франк още е бил жив?

— Не — отговори без замисляне Крейг. — Нека уточня: допуснах, че е там, защото видях колата му както си бе паркирана, но самия него не съм го виждал. Обърнах, без да се бавя, и се върнах.

— Уф... — Обхванах главата си с ръце и се замислих над току-що наученото. — Как си разбрал за Франк и Джон? — И понеже не ми отговори, настоях: — Крейг? Каж ми!

— Е, добре... Прехванах електронната му поща у дома му.

— Не ми беше известно, че това е възможно.

— Няма значение, аз мога да го направя — отговори Крейг. — Не е чак толкова трудно, ако знаеш как се прави. Както и да е, разбрах, че получава съобщения от някой на име Джон, а от текста на съобщенията ставаше ясно, че те са много добри приятели. Научих, че планират да прекарат заедно уикенда в Удбридж. Реших да отида и аз там с фотоапарат и да видя дали ще мога да направя някоя по-интересна снимка.

— За да го изнудваш! Франк?

— Не исках парите за себе си — протестира Крейг. — Исках да го принудя да даде разрешение за финансирането, което „Ревийър“ така или иначе ни дължеше.

— Това се нарича изнудване, Крейг!

— И така да е. Обаче Франк се беше запънал за сделката! — каза Крейг, чийто гняв малко по малко се връщаше. — Трябваше да опитам всичко възможно.

— Не, не всичко! О, господи! — Прекарах ръка през косата си. — Споменава ли си пред полицията за всичко това?

— Не — отговори Крейг.

— И защо не?

— Мислех, че ще си навлека по-големи неприятности. Макар да не съм изнудвал Франк, не бях сигурен как ще го възприеме полицията. И най-сетне, не исках да ставам един от заподозрените.

— А замислял ли си се за мен? Много добре знаеше за моите неприятности. Не ти ли мина през ума, че можеш да ми помогнеш?

— Помислих и за това, Саймън. Честно ти казвам. Но прецених, че в светлината на онова, на което бях станал свидетел, подозренията срещу теб се засилват. Никога не съм допускарал, че ти си убил Франк. Но не желяех да давам на полицията повече козове срещу теб.

— О, не говори глупости — спрях го аз. — Ако полицията беше научила за Джон, това щеше да открие цяла нова следа за разследване. Следа, водеща встрани от мен. Просто те е било страх да не се самоинкриминираш. — Крейг определено се чувстваше неудобно. — Добре, трябва да тръгвам. Мога ли да ги задържа? — Посочих с брадичка снимките в ръцете си.

— Бих предпочел да не го правиш — отговори ми неуверено Крейг.

— Налага се. И без това негативите остават у теб. Можеш да си извадиш още, когато пожелаеш. — Сложих снимките в плика и тръгнах към вратата.

— Саймън, чакай! Трябва да поговорим за прототипа...

— Не, Крейг, ако изобщо се налага да правя нещо, то е да докажа невинността си. А ти се безпокой за „Нет коп“, колкото ти е угодно. Лично аз пет пари не давам.

Когато се прибрах у дома, беше към обед. Лиза бе идвала и си бе заминала, вземайки своите неща. Апартаментът — беше ни изглеждал претъпкан — бе празен и чужд.

Извадих снимките, направени от Крейг, и отново ги прегледах.

Беше ли Джон убил Франк? И ако беше, то защо? Напълно възможно бе двамата да са се скарали за нещо. Но аз няхах доказателства за това. А дори да имах, Джон изглеждаше крайно невероятен убиец. От друга страна, все още не можех напълно да възприема Франк и Джон като любовници. Започвах да осъзнавам, че животът на Франк бе имал страна, за която не само че нищо не знаех, а дори не бях подозирал, че е съществувала — страна, която съвсем лесно можеше да предложи мотив за убийство.

Интересно как би реагирала Лиза на такова разкритие. С нея няхаме приятели, които бяха откровено гей. Знаех, че се придържа към либералния възглед, че сексуалният живот на хората си е тяхна лична работа. На хората, да; но така ли щеше да мисли, когато ставаше дума и за баща ѝ? Наистина не можех да си представя реакцията ѝ.

Хвърлих снимките на масата. Бях ядосан. Не защото Франк се бе оказал гей, а защото бе мамил Лиза през всичките тези години. И през цялото време бе водил двойствен живот, без дори да ѝ намекне. Това, че и аз бях един от неосведомените, не ме вълнуваше чак толкова — но да крие от дъщеря си? Това ме вбесяваше. Сега, след като вече бе мъртъв, разкриването на подобна тайна бе многократно по-деликатно, отколкото можеше да бъде, докато още бе жив. Не само си бе отишъл, но сега и споменът на Лиза за него щеше да бъде осквернен. Тя щеше да вижда всичко, което той бе правил в съвсем друга светлина.

Не бях сигурен дали ще мога да запазя наученото в пълна тайна. Но реших поне да крия тези снимки от Лиза колкото се може по-дълго.

21.

„Тетраком“ трябваше да направи презентация на продукта си в три часа същия следобед. Необходимо беше да присъствам. Пристигнах в офиса към един, с надеждата да поговоря насаме с Джон по време на обедната почивка. Оказа се, че той е в Лоуъл, където бе неговата „Национални постелки“.

Боб Хехт и ръководството на „Тетраком“ си разбираха от работата. Всички бяха завършили бизнес администрация, бяха подготвяли и участвали в стотици презентации и това определено им личеше. Контрастът с първичния ентусиазъм на смазващата целеустременост на Крейг бе любопитен и очевиден. Не бях сигурен кой от двата подхода предпочитам — може би този на Крейг, защото олицетворяваше борбата. Но методът на „Тетраком“ бе разработен специално за претенциозната публика на инвестиционните фирми. Дори бюстът на Пол Ревийър изглеждаше заслушан с уважение.

Присъствахме всички с изключение на Джон: Гил, Арт, Даян, Рави, Даниел и аз. Разбира се, аз и Даниел нямахме право да гласуваме. Арт бе дошъл в последния възможен момент от обед и погледът му бе леко замъглен.

Когато Боб Хехт приключи, Даян му поблагодари и попита има ли въпроси. Погледнах към Арт, но той изглеждаше дълбоко заинтригуван от долния десен ъгъл на жълтия си бележник. Гил зададе неясен и сложен въпрос дали консолидацията сред клиентите на „Тетраком“ може да засили ролята на крайните потребители в пазарните механизми и по този начин да се стигне до снижаване нормата на печалбата при доставчиците. Хехт имаше готов отговор, както следваше да се очаква от випускник на бизнес школа. Представих си как Крейг би реагирал с „Ъ?“ на подобен въпрос. Рави се поинтересува каква заплаха представляват производителите от Източното крайбрежие. Даниел попита какъв е рискът фондовият пазар да се насити на акции в областта на телекомуникациите към момента, когато „Тетраком“ заплува в пазарни води. Все добри

въпроси, които получиха отлични отговори. Даян изглеждаше много доволна.

И точно когато Даниел бе започнал да формулира уточнение към последния си въпрос, се разнесе ниско изръмжаване. Погледнахме едновременно към Арт, който теглеше дебели линии в дъното на отворената страница на бележника си, сякаш се бе опитвал окончателно да задраска нещо, написано там.

Даян повдигна вежди, подканвайки Даниел да продължи. И тогава Боб Хехт направи грешката.

— Да, сър? — усмихнато се обърна той към Арт.

Вероятно си мислеше, че трябва да чуе евентуалните възражения на всички, от които зависи вземането на управленчески решения. Нямаше представа колко глупава е тази надежда.

— Ъ? — каза Арт и вдигна поглед, сякаш току-що се събуждаше от дълбок сън. Погледът му, само допреди малко размътен, сега опасно блестеше. Лицето му бе зачервено.

— Имате ли въпрос, сър?

Арт прочисти гърло.

— Да, имам въпрос.

— Нека да го чуем? — Готовността на Хехт започваше да се изпарява.

Даян изглеждаше на ръба на паниката.

— Защо една пиклива компания като вашата има наглостта да ни иска пари?

— Арт! — възмути се Гил.

— Напълно законен въпрос, мисля — каза Арт. — Отговорете, моля...

— Ние вярваме, че сме в уникалното положение да...

— Момент, господин Хехт — прекъсна го Гил. — Арт, ще ти бъда благодарен, ако зададеш по-конкретен въпрос.

Арт погледна Гил. После премести погледа си върху Хехт. Усмихна се.

— Добре — каза той накрая. — С колко инвестиционни фирми сте имали контакт?

— Вие сте първите — незабавно отговори Хехт. — Искяхме да започнем с най-добрите.

Даян се усмихна на дипломатичността му.

— Първите откога насам? — поинтересува се Арт.

— Не ви разбирам.

— Истина ли е, че миналата година сте се обърнали към маса компании, специализирани в рисковите инвестиции, и всички те са отказали да се занимават с вас?

Хехт видимо се пребори с обземащата го паника. Критичният момент се забеляза само по трепването на лицето му и леката гримаса, изкривила за част от секундата симпатичните му черти. Миг, вярно, но забелязан от всички. Даян бързо превключи вниманието си от Арт върху Хехт. Смръщеното лице на Гил се намръщи още повече. Арт се усмихваше.

Възвърнал си самообладанието, Хехт отговори:

— Вярно е, че миналата година, преди да имаме ясен бизнесплан, ние проведохме серия неофициални дискусии с няколко инвестиционни фирми. Просто с идеята максимално да изчистим модела си, нали разбирате.

— С колко? — осведоми се Арт.

Хехт погледна към Даян за помощ. Тя не се отзова.

— Пет-шест.

— Попитах колко точно? — повтори Арт.

— Нека помисля... — отговори Хехт. — Осем.

— Значи осем. И кои бяха те?

Хехт изстреля имената на най-големите фирми в сферата на рисковите инвестиции, повечето от тях от Западното крайбрежие. Лицето на Даян почервения. Тези въпроси трябваше да бъдат зададени от нея. Или от мен. И то не сега.

— Ясно-о — проточи Арт.

Чакахме уточняващия въпрос. Струваше ми се, че Арт леко се полюшва на стола си. Мълчанието ставаше притеснително. Накрая въпросът дойде.

— И защо не се обърнахте пак към тези фирми, след като сте изчистили бизнесплана си и сте уточнили бизнесмодела, господин Хехт? Дали не е защото сте знаели, че те няма да ви дадат пари и след хиляда години молби?

— Не! — енергично възрази Хехт и ни огледа един по един. Съзнаваше опасността да ни загуби окончателно. Въздъхна. — Тогава в екипа участваше още един човек. Беше председател без

изпълнителни пълномощия и имаше желание да осигури първоначалния капитал. Впоследствие установихме, че инвестиционните фирми са срещу него.

— Така ли било? И как е името му?

— Мъри Редфърн.

Арт и Гил се спогледаха. Аз и Даян също. Стана ни ясно, че те са чували за него. Ние не бяхме.

— Името на Мъри Редфърн беше замесено в края на 80-те в серия зрелищни финансови катастрофи — обясни на всички ни Гил. — Много инвестиционни фирми претърпяха солидни загуби заради него. Дори собственият ни първи фонд е белязан от дейността му.

Хехт кимна утвърдително и каза:

— Открихме това впоследствие. Извадихме го от екипа, изкупихме дела му, продължихме развойната дейност по нашия продукт и ето ни пред вас.

— И ни излъгахте — напомни Арт.

— Не, не сме ви лъгали — енергично възрази Хехт. — Току-що ви разказах цялата истина.

— Но сте излъгали госпожица Зарили.

— Даян? — каза Хехт и се обърна към нея явно за помощ.

Даян не отговори веднага. Вече бе възвърнала самообладанието си. Разбираше, че лежащите пред нея възможности са много деликатни. Не искаше да изглежда слаба нито пред Хехт, нито пред инвестиционния комитет, но и не искаше да слага край на сделката.

— Не съм му задавала този въпрос, Арт — взе накрая решение тя, — а трябваше да го направя. Но трябва да ти кажа, Боб, че щеше да е много хубаво от ваша страна, ако ме бяхте информирали за нещо, което не съм могла да предполагам.

— Дяволски си права — заключи Арт. — Сега защо не кажем на тези нещастници да се разкарат и да се залавяме с полезна работа?

Хехт почервения. Един от колегите му, главният финансов директор на „Тетраком“, изглеждаше на ръба да избухне.

— Арт! — отсече Гил. — Достатъчно! Благодаря ви, господин Хехт — каза той с усмивка. — Презентацията ви бе изключително интригуваща. След малко Даян ще ви уведоми за решението ни.

Настъпи неловка тишина. Екипът на „Тетраком“ си събра материалите и се изниза от заседателната зала, следван от Даян. Тя ги

отведе в една от приемните за преговори, където се бяхме разбрали да изчакат решението на комитета, и след секунди се върна.

Почервенял, Гил ядосано гледаше Арт. Престижът на фирмата за него бе най-важното нещо, а поведението на Арт само го уронваше. Несъмнено подозираше, че Арт е пиан. И сега вече знаеше, че неговото пиене може да нанесе големи вреди на фирмата.

— Би ли излязъл, докато обсъдим сделката, Арт? — с леден глас помоли той.

— Няма да стане — заяви Арт. — Аз имам силни възражения срещу тази сделка.

— Това вече всички го разбрахме.

— Ако не бях задал въпросите си, вие никога нямаше да получите тези отговори — изтъкна Арт. — Освен това аз съм партньор в тази фирма. Нося отговорност пред инвеститорите. И най-сетне имам правото да участвам във вземането на инвестиционни решения.

Неочаквано за всички ни Арт говореше напълно свързано.

— Отлично — съгласи се Гил. — В такъв случай можеш да останеш. Даян, как предлагаш да постъпим?

— Първо, искам да се извиня — започна тя. — Мое задължение беше да задам въпросите на Арт. Благодаря му. — И тя очарователно му се усмихна. Той неопределено изсумтя. — Обаче аз продължавам да вярвам в сделката. Така че искам да ви помоля за съгласие да инвестираме, при положение че разказаното от Боб Хехт се потвърди.

— Той може да крие какво ли още не — каза Арт.

— Струва ми се, че ни казва истината. Но тези неща могат много лесно да се проверят. И точно това ще направя.

— Бих могъл да ти помогна в това — предложи услугите си Гил. — Още повече че желая лично да чуя отговорите на колегите от другите фирми.

— Благодаря ти — каза Даян. — Саймън и аз свършихме доста работа по подготовката на тази сделка и аз съм убедена, че пред нас е възможност, която няма да бъде пропусната от конкуренцията, ако необмислено се откажем. Сами видяхте управителното им тяло, запознати сте и с инвестиционния меморандум, изготвен от Саймън. Бих желала да получа одобрението ви.

— Моето няма да получиш — уведоми я Арт. — Тези хора са лъжци и мошеници, а що се отнася до това — той презрително

повдигна тъглчето на моя меморандум, — никога досега в цялата си кариера не съм виждал по аматьорска подготовка на сделка.

— Достатъчно, Арт — за кой ли път днес го сръза Гил. — Добре, нека гласуваме. Даян, ти, предполагам, си за? — Даян кимна. — Рави?

Рави бе слушал, без да пропуска нищо. Той по правило избягваше да изказва отношение по принципни въпроси, свързани с фирмената философия, но не се боеше да взема инвестиционни решения. Точно в моменти като настоящия вземането на непредубедено решение бе най-доброто за нас. Той свали очилата си и замислено започна да ги бърше.

— Бих искал да съм съвсем сигурен, че Хехт не крие още нещо важно за нас — каза накрая той. — И освен това бих искал да се запозная с отговорите на колегите от другите фирми, след като се свържете с тях. Говоря естествено за фирмите, които са посетили миналата година. Но ако информацията се потвърди, тогава мисля, че можем да отидем напред.

— Арт? — изморено се обърна към него Гил.

— Тая няма да я бъде! — отсече той и войнствено изгледа шефа на фирмата.

Това вероятно му беше и грешката. Гил беше неспокоен и ако Арт бе играл по-деликатно на струнката на неговата неувереност, може би щеше да успее да развали сделката на Даян. Франк със сигурност щеше да знае как да подходи в такава ситуация. Работата бе, че Гил никога нямаше да толерира открита война между служителите на фирмата.

— Отиваме на сделка — решително каза той.

Придружих Даян до приемната, където ни чакаха хората на „Тетраком“. Даян им съобщи добрите новини, после вежливо, но решително сгълча Хехт. Разбирах я — за нея бе важно да си осигури нужния ѝ авторитет на колкото може по-ранна фаза. Хехт изглеждаше абсолютно спокоен, че проучванията на Гил и Даян няма да разкрият нови неприятни изненади, и залагайки на това, седнахме да изработим съвместно основните положения на бъдещото споразумение.

Спряхме в девет за вечеря. Отидохме в „Сонси“ — елегантен ресторант на Нюбъри стрийт. Макар Хехт и момчетата му да бяха

завършени професионалисти, виждах, че техниката на Даян дава плодове. Тя използваше точно пресметнатата комбинация от личен чар и твърдост, за да постигне каквото ѝ е нужно. Подобно на опитен учител в труден клас, тя съумяваше по някакъв начин да внуши на хората около себе си желанието да ѝ доставят удоволствие. „Тетраком“, образно казано, вече бяха готови да ядат от ръката ѝ.

Тръгнахме си към единайсет с уговорката да се срещнем отново в осем на следващата сутрин. Бях тръгнал към улицата за такси, когато Даян ме спря.

— Саймън, знам, че е късно, но бих искала да прегледаме още веднъж финансовите условия. Интересува ме дали можем да приемем без уговорки разчетите на техния борд. Дали би могъл да ми отделиш половин час сега? Ще ни е от полза за утре.

Беше права. Щеше да ни е от полза. Бях изморен и ми се искаше да си легна, но Даян беше шефът, това беше сделка, а инвеститорите не си лягат рано, когато има неща за уточняване по сделка в проект. Често се питах кой е измислил тези правила, но така или иначе те бяха закон.

— Окей — кимнах аз. — Отивам за таксито.

— Няма защо да се връщаме чак в офиса — предложи Даян. — Апартаментът ми е зад ъгъла.

Погледнах я косо, но тя игнорира погледа ми. Бях прекадено изморен, за да споря.

— Добре — съгласих се аз. — Води.

Не беше преувеличила — жилището ѝ наистина се оказа зад ъгъла. Дъщерята на електротехника от Ню Джърси беше успяла в живота. Мебелите бяха или скъпи и удобни, или само скъпи, но по правило европейски антики. Картините по стените бяха ценни, съвременни и американски или далекоизточни. Всичко бе комбинирано с много вкус, а обстановката създаваше уют.

— Кафе? — попита тя.

— Разбира се.

Тя хвърли своята папка с финансовата прогноза на махагоновата масичка и започна да прави нещо в кухнята. На свой ред аз извадих лаптопа си и се залових да смятам. След малко тя се върна, ритна във въздуха обувките си и седна до мен. Правната документация съдържаеше ресурсна част. Имаше изисквания към минималните

финансови резултати. Ако ръководството на „Тетраком“ по някаква причина не ги изпълнеше, това щеше да им струва значителен дял от компанията, който просто щеше да стане собственост на „Ревийър“. Конкретните стойности трябваше да бъдат избрани по такъв начин, че от една страна, бъдат справедливи от гледна точка на „Тетраком“, а от друга — да ни позволят да се намесим решително и да поемем управлението, ако компанията по една или друга причина започне да се плъзга към фалит. Когато спряхме за вечеря, точно бяхме започнали да обсъждаме тези числа. Даян искаше да имаме своя концепция за преговорите на следващата сутрин.

Знаех, че Франк никога не би се главоболил с финансовите резултати от дейността на толкова млада компания. Мнението му щеше да е, че каквито и стойности да заложим на тази фаза, те биха били в областта на пожеланията. Но Даян вършеше работата си по различен начин и понеже сделката бе нейна, трябваше да я правим по нейния начин.

Справихме се със задачата за по-малко от половин час. Облегнах се на антикварния си стол, уморено разтрих очи и въздъхнах:

— Грохнал съм.

— Колко странен израз в устата на млад мъж — усмихна се Даян.

— Добре де, скапан съм тогава. Ти никога ли не се изморяваш?
— Въпросът ми имаше основания, понеже тя изглеждаше все така свежа, както бе изглеждала по време на презентацията на „Тетраком“ преди много часове.

— Понякога. Но възбудата от сделката ме държи на крака. С теб не е ли така?

— Опитвам се. Но не мога да го постигна. От среднощните сделки по правило ме избива на сън. Струва ми се, че управата на щат Масачузетс трябва да приеме закон, обявяващ за невалидни всички сделки, сключени след осем вечерта. Убеден съм, че това би спестило милиони долари адвокатски хонорари.

Тя се усмихна и отпи от кафето си. Изведнъж почувствах, че е седнала неудобно близо до мен. Или може би удобно близо.

— Саймън?

— Да.

— Помниш ли Синсинати, когато разговаряхме за фирмата?

— Да.

— Ами, нещата претърпяха развитие. И ми се струва, че е редно да знаеш в каква посока. Налага се да обсъдим това. Искаш ли нещо за пиене?

— Да. — Любопитен бях да чуя какво има да ми казва. — Скоч намира ли ти се?

— Все ще намеря малко.

Отидохме в пригодената за релаксиране част на нейния хол. Даян ми донесе чаша скоч, пълна с лед, а за себе си друга, в която ми се стори, че е наляла бърбън.

Седнахме един срещу друг. На безопасно разстояние. Тя подвиг дългите си крака под себе си в креслото и се облегна назад. Наблюдаваше ме замислено над ръба на чашата си. Накрая каза:

— Арт днес се издъни.

— Забелязах.

— И не му е за пръв път. Този човек изведнъж си създаде проблем с алкохола. И пропада с огромна скорост.

— Гил не може да не го е забелязал.

— Забелязал го е. И се безпокои.

— Все още ли възнамерява да се оттегли от управлението на фирмата?

— Би искал. Обмисля дали да не изпрати Арт в клиника за лечение или най-малкото да отложи създаването на новия фонд с около година.

— Но това няма да реши нищо — казах аз. — Арт би бил възможно най-неудачният шеф на „Ревийър“. И преди беше труден за понасяне. А с алкохолен проблем?... Гил може направо да закрие „Ревийър“.

Даян леко ми се усмихна.

— Оригинална гледна точка.

— Стига, Даян, та това е повече от очевидно. И ти мислиш така. Обзалагам се, че и нашите инвеститори на същото мнение.

— Мога да те осведомя, че си прав — каза тя с все същата лека усмивка.

Спомних си закуската ѝ в „Меридиен“.

— Сега разбирам. Ти си разговаряла с Линет Мауър и Гил за всичко това, нали? А може би и с другите ни инвеститори? — Даян не

отговори. — Ако Арт го няма, нещата поемаш ти. — Отново никаква реакция. — Смяташ ли, че имаш шанс?

Този път Даян си позволи по-широка усмивка.

— Да, мисля, че ще успея. Линет е на моя страна. Гил се колебае, но аз работя върху него. И все пак трябва да създам екип.

— Ясно.

— Ще трябва да намеря нов опитен инвеститор на ниво партньор. Освен това ще разчитам на теб и на Рави.

— На мен?

— Да, имам нужда от помощта ти.

— Като партньор?

— Да. Сигурна съм, че ще се справиш. Първата ти сделка, онази с компютрите, беше много сполучлива. Вярвам и че ще успееш с „Нет коп“, въпреки че бяхме готови да я отпишем. Изобщо смятам, че играта ти е ясна и можеш да станеш добър в нея.

Отпих от скоча си, но мислите ми се въртяха във вихрушка. Страшно исках да стана партньор в „Ревийър“. Няма никакъв смисъл да задълбаваш в инвестиционната сфера, ако не си партньор. Това е начинът да се направят големите пари и така се вземат сериозните решения. И точно за това мечтаех от деня, в който бях постъпил в „Ревийър“.

Но сега ставаше дума за друг вид игра и това ме караше да съм нащрек. Даян се опитваше да ме въвлече в нея и явно разчиташе на моята подкрепа. Срещу Арт? Готово. Срещу Гил? Никакъв шанс.

— Усещам, че се колебаеш — каза Даян.

— О, съжалявам. Разбирам, че става дума за рядка възможност. Просто обмислях вариантите. Не ми се ще да бъда използван като пешка в комбинация, насочена срещу Гил. Дължа му много.

— Гил е прекрасен човек — отговори ми Даян. — И мога да ти разкрия, че също много те харесва. Напоследък Арт му оказва голям натиск да те уволни. Но Гил иска да те запази. Аз също искам да останеш при нас.

Значи Арт искал да се отърве от мен. Кой знае защо, не бях изненадан. По време на разговора ни миналия уикенд ми се бе сторило, че ми има доверие. Но след два-три дни упорито отбягване из коридорите на фирмата разбрах, че отново е станал какъвто си е бил винаги. А и не бях очарован от тъпия му майтап с моя меморандум.

— Не се безпокой — продължи тя. — Гил и аз сме на една страна.

— А какво мислиш за полицейското разследване? — поинтересувах се аз. — Готова ли си да имаш за партньор заподозрян в убийство?

— Знам, че не си убил Франк — усмихнато ми отговори Даян. — В крайна сметка всички ще се уверят, че не си. Тази история просто ще се издуха като вятъра.

Бях впечатлен от увереността ѝ, която за съжаление не споделях. И ѝ бях благодарен. Нямах никакво право да очаквам такова доверие в мен от нейна страна. С горчивина си помислих, че по-скоро би следвало да го очаквам от Лиза.

— Благодаря ти. В такъв случай благодаря и за предложението. И какво се очаква да правя?

— Засега нищо особено. Добро инвестиране, никакви издънки, приключване на нещата около „Нет коп“...

— И да стоя далеч от затвора, предполагам...

Даян примижа.

— Ще е хубаво, ако се опазиш. Основното в момента е да знам, че мога да разчитам на подкрепата ти, когато се наложи да ми я дадеш.

— Имаш я.

Тя ме дари с усмивка, която стопли измореното ми тяло.

— Та кой всъщност е убил Франк? — попита тя. — Имаш ли някаква идея?

— Не. Полицията продължава да смята, че съм аз, и прави всичко възможно да ми скалъпи процес.

— Знам. Освен това те смятат, че между нас двамата нещо се върти. — Очите ѝ заблестяха развеселено.

Опитах се да остана сериозен.

— Да. И Франк подозираше същото. Скарахме се с него по този въпрос точно преди да го убият.

Тя внезапно стана сериозна. На лицето ѝ се изписа съчувствие.

— Сигурно си преживял много неприятни моменти. Смъртта на Франк. Полицията по следите ти. Напускането на жена ти.

Погледнах я.

— Не беше особено приятно.

— Знам, че това не ми влиза в работата — продължи темата Даян, — но как е могла да те изостави в толкова труден за теб момент?

Опитах се да скалъпя някакво извинение.

— И на нея не ѝ е леко. Мисли си, че съм убил баща ѝ. Мога да разбера как е стигнала до това решение.

Това беше истина, разбира се, но в мига, в който го казах, ме обзе гняв. Даян беше права естествено. Лиза трябваше да остане при мен!

— Изглеждаш измъчен. Нека ти наляя още едно.

Трябваше да откажа, но не го направих. Защитните ми бариери падаха една след друга. Лиза беше отпрашила за Калифорния, защо тогава аз да нямам право на едно питие в компанията на красива жена, готова да ме изслуша?

Даян изчезна някъде и се върна с нова чаша. Беше пуснала някаква музика... Моцарт или нещо подобно. Този път седна до мен на дивана.

— Наздраве — тихо каза тя.

Преглътнах с труд уискито.

— Отпусни се, Саймън. Имаш нужда да се отпуснеш.

Тя бавно се наведе към мен и ми свали вратовръзката. Беше опряла плътно крак в моя. Близостта ѝ някак ме... поглъщаше. Парфюмът ѝ, допреди малко деликатен и едва доловим, сега се разливаше на вълни. Чувах лекото шумолене на копринената ѝ блузка. Обърнах се с лице към нея. Малко красиво лице, безукорна кожа, пълни, леко разтворени устни. Тя се наведе и ме целуна. Лека нежна целувка, повече докосване, отколкото нещо повече, но обещаваща много. Отговорих. Искях го.

Тя стана и ми се усмихна.

— Ела. — И бавно тръгна към една от затворените врати по коридора.

Станах и тръгнах след нея. И изведнъж се случи нещо. Внезапно с ужасяваща яснота осъзнах какво съм на път да направя.

— Не — казах и спрях. Тя също спря и леко повдигна вежда, но усмивката още беше на лицето ѝ. — Даян... съжалявам. Това просто не е редно. Трябва да си вървя. Веднага.

Обърнах се, намерих вратовръзката си и посегнах към сакото и куфарчето си.

Даян се облегна на стената.

— Остани, Саймън — прошепна тя. — Знаеш, че искаш да останеш. Послушай себе си.

— Съжалявам... просто не мога... причината не е в теб... по-скоро... — мънках аз, неспособен да свържа в смислено изречение обяснението защо искам да си вървя. Но знаех, че трябва да го направя.

Събрах си нещата, бързо отидох до входната врата и казах:

— Чао, Даян.

И избягах.

22.

Закъснях за преговорите с десет минути. Всички бяха свежи с изключение на мен. Даян се държеше, сякаш не бяхме лежали вплели тела на дивана й само преди няколко часа.

Не можех да се съсредоточа. Трябваше да се махна някъде и да помисля. Отново и отново следвах пътя на баща ми. Бях произнесъл преди седем месеца брачната клетва съвършено сериозно. А ето че бях стигнал опасно близко до нарушаването й преди да е изтекла и година.

Срещата приключи в единайсет, за да дадем на екипа от „Тетраком“ възможност да стигне до летището навреме за полета за Синсинати. Не правих компания на Даян по краткия път обратно. Вместо това тръгнах към парка. Не й обясних причината. Нямам представа какво си помисли за мен.

Беше ясен прохладен есенен ден. Полъхваше студен вятър и разхвърляше купищата жълти листа по земята. Слънцето светеше, но не топлеше. Усещаше се, че идва зима.

Бях ли направил наистина нещо нередно? Лиза ме бе предала в ръцете на полицията. Отхвърлила бе желанието ми да я подкрепя. Бракът ни беше приключил — беше ми го намекнала съвсем ясно. Е, значи можеше да понесе последиците, ако между мен и Даян нещо се получи.

Седнах на една пейка до езерото — бостънският мини еквивалент на Серпантината в Хайд Парк. Бели патици се промъкваха без затруднение между надвисналите клонки на върбите точно срещу мен, търсейки хвърлени трохи, а отгоре надничаха прозорците на „Риц Карлтън Хотел“. Обърнах лице към слънцето и затворих очи. Чувствах брака ми да се изплъзва като пясък между пръстите. Не беше изненадващо — беше се случило на моите родители, тези на Лиза и на още милиони хора в Англия и Америка. Можех да го оставя да върви по дяволите и нищо нямаше да ми попречи да спя с когото пожелае и когато ми се прииска.

Но най-много от всичко ми се искаше да върна Лиза. Знаех, че ще е трудно да го постигна. Предполагах, че тя няма да ми помогне, по-скоро точно обратното. Сигурно щеше да се наложи да смачкам гордостта си, да ѝ простя, че ме е изоставила, да забравя нещата, които ми беше казала и може би щеше да ми каже в бъдеще. И трябваше някак да я убедя, че не съм убил баща ѝ. Трудна, може би непосилна задача.

Струваше ли си усилието?

Спомних си гласа ѝ, лицето ѝ, смеха ѝ.

Да, да, да!

Пет минути след като седнах зад бюрото си телефонът ми иззвъня. Даян. Искаше да ме види.

Влязох в кабинета ѝ със свито сърце. Но тя ме посрещна с приятелска усмивка и без забавяне се впусна в дискусия, свързана с „Тетраком“. Гил бе провел два телефонни разговора сутринта, които бяха потвърдили разказаното от Хехт. От тях бе станало ясно, че хората не желаят да докоснат Мъри Редфърн дори с триметров прът. Един от тях бе поставил под съмнение способността за преценка на Хехт, след като изобщо се е свързал с такъв като Редфърн. Справедлива забележка, но недостатъчна, за да бъде развалена почти готова сделка. Останалите компании бяха по Западното крайбрежие и щеше да се наложи да изчакаме още няколко часа, за да бъдат проведени разговорите, но Даян вече беше уверена, че в миналото на „Тетраком“ няма зловещи тайни. При това положение подписването на споразумението се очертаваше за след около седмица.

Разговорът ни приключи и аз станах, за да си вървя. Бях на прага, когато Даян ме спря.

— Саймън?

— Да?

— За снощи...

— Хм...

Тя неочаквано вдигна ръка.

— Не, няма нищо. Всичко е наред. Не желая да разговарям за това точно сега. Но ще се радвам, ако някой път ме почерпиш едно питие.

— Не съм сигурен, че това е добра идея — казах със съмнение в гласа.

— Я остави — усмихна ми се Даян. — Мисля, че ми дължиш поне това.

Права беше. Усмихнах ѝ се на свой ред.

— Добре, става.

— Хубаво. Да кажем петък?

— Отлично.

— Благодаря ти за помощта, Саймън — каза тя и аз излязох.

Върнах се на работното си място. Питам се какви ли игри играеше Даян. Вече знаех, че има склонност към любовни връзки с колеги. Нямах никакво съмнение, че знае как да ги върти съвсем професионално. Но защо мен? Единствено заради секса? Игралка ли си търсеше? Или намираше тръпка в това да отвлича женени мъже?

Въпреки репутацията ѝ ми беше трудно да гледам на нея като на циник. Излишно бе да се лъжа — двамата се харесвахме. Безсмислено беше да се отрича очевидното. Не можех да кажа за себе си дали това чувство винаги бе съществувало, или бе разцъфнало едва след напускането на Лиза. Питам се как ще се държи с мен Даян при тази моя упорита съпротива. Щеше ли това да навреди на шансовете ми да стана партньор при новия режим? Ако да, то много жалко. Но щях да си го заслужавам. Не трябваше да задълбочавам отношенията помежду ни чак дотук — още един урок, който бях научил.

Не очаквах с нетърпение идването на петъкния ден.

Изглеждах папките по бюрото и изморено затворих очи. Как можах да оставя нещата да стигнат толкова далеч? Вярно, не бяхме спали, но бяхме стигнали почти дотам. Защо поставих под заплаха своя брак, който се борех да опазя? Даже Лиза никога да не разбере, нали аз винаги щях да го помня. И това щеше да стои между нас и да заплашва всеки миг да избухне.

Не, никога повече нямаше да допусна да се случи нещо подобно!

— Какво има, Саймън?

Беше Даниел. Наблюдаваше ме с огромно любопитство.

— Не питай — отговорих аз. Погледнах към бюрото на Джон. Бяха се насъбрали доста неща, за които исках да поговорим. — Къде е Джон?

— Целия ден се занимава с постелките — обясни Даниел. — Остави телефонен номер.

— Е, не е чак толкова важно. Може да почака.

Прегледах електронната си поща. Едно от съобщенията бе от Кони: уведомяваше ме, че съм поканен в клуба на Гил да пийнем в седем тази вечер. Първата ми мисъл бе паника. Изплаших се, че Гил някак си е научил за мен и Даян. Но след това размислих: беше крайно невероятно Гил да избере подобен декор, за да ми иска сметка. Освен това никога досега не бях получавал покана за клуба на Гил и не мисля, че някой от останалите двама съдружници беше получавал, макар Франк да бе ходил доста пъти. Чудех се какво толкова иска да ми каже Гил.

„Девъншир Клъб“ беше почти празен. Все още бе доста рано — едва седем. Пиех бира и замезвах с ядки — на малката масичка пред мен имаше няколко плоски чинии, на които бяха подредени ядки и различни солени. Барът беше малък и уютен, в червено и кожа. Внушителна колекция от малцови уискита с неизвестни дори на англичанин като мен имена охраняваше входа. Атмосферата доста наподобяваше тази в лондонски клуб може би заради видимите усилия да се почувстват тук членовете по-добре и от дома си, а гостите — като поканени. Думата висша класа само дете не бе изписана по стените, социалното неравенство бе основополагащ принцип и понеже се намирахме в Америка, а не в Англия, просто вонеше на пари.

Влязоха трима мъже в костюми и с папийонки и седнаха на съседната маса. Двама от тях се пъчеха с бради, каквито в наше време рядко се виждат — по цялото лице, космати като храсти. Ако бяха родени — както ми се струваше — в началото на петдесетте, значи брадите им бяха поне шейсет години по-стари.

Гил пристигна точно десет минути по-късно. Стисна ми ръката, седна при мен и направи знак на сервитьора да му донесе явно обичайното мартини.

— Благодаря ти, че се отзова, Саймън — каза той. — Държиш ли се?

— Засега.

— Съжалявам, че Лиза е заминала. Как е тя?

— Опасявам се, не много добре. Върна се в Калифорния.

Гил смръщи рунтавите си вежди в знак на съчувствие.

— О, много съжалявам. Но щеше да бъде страшно неловко, ако Арт се бе застъпил лично за нея. Сигурен съм, че разбираш.

Не отговорих. Гил едва ли държеше да чуе мнението ми, че Арт по-скоро се е намесил да я изхвърлят. Човек с неговата благородна душа смяташе, че съперничество между колеги в „Ревийър“ е немислимо. И винаги когато се случеше нещо, доказващо му, че не е прав, той решително извъръщаше глава в обратна посока.

Донесоха мартинито му.

— Саймън, искам да поговоря с теб за бъдещето на фирмата.

— О?

— Да. Сигурно си дочул, че планирам да се оттегля от управлението на „Ревийър“.

— Досещах се.

Гил разбиращо се усмихна.

— Знам, знам. Никой не може да спре слуховете. Добре, предполагам, разбираш, че бих желал да оставя фирмата в цветущо здраве.

— Сигурно.

— Но моето напускане поставя напълно естествения въпрос за наследника.

Започваше да става интересно.

— Така е.

— Намерението ми бе да прехвърля нещата на Арт. Сега, след смъртта на Франк, Арт е най-старшият партньор и освен това има зад гърба си най-печелившата инвестиция във фирмата. — Кимнах. — Но Арт напоследък не е добре. Вече не съм сигурен дали ще бъде на нивото на изискванията за тази длъжност. Кое то оставя две възможности. — Той поспря за миг и отпи от мартинито. Две? Мислех, че е само една. Не допусках, че може да разглежда и Рави. Вярно, той беше способен инвеститор, но създаваше впечатление, че има по-силно желание да движи своите сделки, отколкото да поема отговорността за общите дела. — Даян или... — продължи Гил, — да намеря навън сериозен инвеститор и да го подготвя да поеме нещата. — Даян не бе разглеждала тази възможност или поне не бе споменала за нея пред мен. — Не мога да те принуждавам да вземаш страна, Саймън.

Всъщност поканих те тук, за да те помоля да направиш точно обратното. Не желая „Ревийър“ да се разпадне в мига, в който си тръгна, така че те моля да ми дадеш дума, че ще продължиш да работиш съвестно за този, който ще ме замести. Ти си свестен младеж, Саймън. Фирмата се нуждае от теб.

Усетих, че ме наблюдава, за да види реакцията ми. Беше ми трудно. Вече бях обещал на Даян подкрепата си, когато я пожелае. Какво следваше да отговоря сега на прекия въпрос?

— Не можеш ли да поостанеш, докато нещата не се изяснят? — попитах аз.

— На теория, да. Но бъбреците ми са доста зле. Скоро ще мина на диализа... или поне така ме плашат лекарите.

— О... кога?

— Е, точно това не искат да ми кажат — недоволно изсумтя той. — Страх ги е предполагам, че ако не познаят, ще ги осъдя. Може да е след половин година, а може и след пет. Когато и да е, държа да изживея пълноценно последните си години мобилен живот. И жена ми е на същото мнение. Така че сдаването на „Ревийър“ ми е най-непосредствен проблем.

— Разбирам.

— Така... ще ми обещаеш ли, че ще останеш независимо кой ще стане изпълнителен партньор? Не завинаги, само докато тя или той стъпи на краката си?

Бях длъжник на Гил. И всъщност нищо не дължах на Даян.

— Добре, Гил, обещавам — казах аз.

— Благодаря ти — уморено ми се усмихна той.

От „Девъншир“ отидох направо в апартамента на Джон. Живееше в Саут Енд — в един триетажен блок, врата до врата с художествена галерия и агенция, занимаваща се с недвижима собственост. Много гейове живееха на тази улица, но и много професионалисти с права резба.

Изненада се, но ме пусна да вляза. Беше се преоблякъл в джинси и развлечена памучна тениска, извадена извън джинсите. Досега бях идвал тук само веднъж. Жилището му бе обзаведено с минимално необходимото. Дъсчен под, стъклена маса, няколко наистина красиво

изработени лампи в модерен стил, декоративни купи. Постери на фантастична тематика, рекламиращи книги или филми, които не само че не бях чел или гледал, но дори не бях чувал за тях. Голяма картина на бикоборец на едната стена. Телевизор с гигантски екран и няколко лавици с подредени на тях видеокасети. Не можах да се сдържа и огледах стаята в търсене на нещо, издаващо сексуалната ориентация на Джон, но може би защото не бях експерт, не забелязах нищо особено. Помислих си, че всичко има своя смисъл, стига да знаеш как да го гледаш.

Седнахме. Предложи ми бира и аз приех. Отвори една и за себе си.

— Какъв шибан ден! — каза той.

— Значи в Лоуъл не ти е харесало?

— Кълна се, че ако се наложи още веднъж да отида в това място, ще го подпаля. Защо няма начин да помагаме на компаниите да умират по-бързо? Както знаеш, планираме да обявим фалит по условията на член единайсет, което ни гарантира защита от кредиторите. Моето мнение е, че следва направо да дадем на банката ключовете от фабриката. Това ще им позволи да подарят по една постелка с костенурките нинджа на всяко хлапе, което си открие нова сметка в банката. — Той ядосано отпи от бирата. — Както и да е, кажи какво те докара чак тук?

— Искях да те попитам нещо, което може да прозвучи... как да ти кажа...

— Какво? — вдърви се Джон.

— Неотдавна се видях с един фотограф.

— И? — внимателно каза Джон.

— Та... той ми даде тези снимки. — Подадох му плика. Той го отвори и извади снимките. Лицето му застина. После бавно затвори очи.

— Е? — попита ме след дълго мълчание той.

— Та иска ми се да си поговорим за него.

— Защо?

— Защото се опитвам да науча кой го е убил.

— Не знам кой го е убил.

Повдигнах вежди.

Джон обхвана лицето си с ръце. Наблюдавах го, без да проговарям. Накрая отново ме погледна.

— Обичах го — простичко ми каза той. Не му отговорих. — Нощта преди да го убият се скарахме. Видях го за последен път в събота сутринта, когато се разделихме сърдити. Съжалявам, че стана така.

— И аз.

— Беше ужасно — прошепна Джон. — А най-тежкото бе, че не можех да говоря за това с никого. Или поне не с хора, които познаваха Франк.

Забелязах, че с мъка сдържа сълзите си.

— И за какво се скарахте?

— О... че съм се виждал с други мъже. Франк не харесваше това. Но за мен другите бяха без значение. Така... между другото. Само че той не искаше да разбере.

— Но вие с Франк не бяхте ли...

— Да. Но според мен аз бях единственият любовник на Франк. Мисля, че той отказваше да признае пред себе си, че е гей, докато не ме срещна. Беше му много неудобно. Опитах се да му помогна да се поотвори, но не срещнах желание. Мисля... мисля, че се чувстваше виновен за това, което беше. Всеки като нас минава през тази фаза и колкото по-бързо види истината в очите, толкова е по-лесно.

— Затова ли се е разпаднал бракът му? — попитах.

— В крайна сметка Франк призна, че това е истинската причина, но в началото не го осъзнаваше. Смяташе, че просто е загубил сексуално влечение към жена си. Гледаше на себе си като на различен от другите мъже. Мислеше, че е асексуален.

Честно казано, не разбирах. Но думите на Джон звучаха логично и обясняваха защо Франк бе изживял последните петнайсет години от живота си по този начин.

— Радваше се, че ме има, Саймън — каза ми Джон. — Защото аз му помогнах да осъзнае какъв е.

— Имаш ли някаква представа кой може да го е убил?

— Не. По едно време мислех, че си ти, макар да не можех да повярвам, че си способен на такова нещо.

— И полицията смята, че съм аз. — Въздъгнах. — Но грешат. И трябва да го докажа. Честно казано, и аз не вярвам, че си бил ти. — Не

беше съвсем истина. Не знаех дали Джон е замесен по някакъв начин, но трябваше да го убедя, че му вярвам, ако исках и той да ми се довери. — Но няма как да заобиколим факта, че някой го е убил. Знам, че Франк е означавал много за теб. Би могъл да ми помогнеш да разбера кой е убиецът. — Джон ме гледаше замислено. — Моля те поне да отговориш на въпросите ми — продължих аз. — Не бих могъл да ти навредя, по-скоро бих могъл да ти помогна.

— Добре — каза неуверено той.

— Имаше ли нещо, за което Франк да се е тревожил непосредствено преди смъртта си?

— Имаше не едно, а куп неща — отговори Джон. — Той беше в състояние на непрекъснат стрес. Не говоря само за работата, нали разбираш? И не бих казал, че го понасяше много добре.

— За какво напрежение става дума?

— Ами да започнем например с теб.

— С мен? — искрено се изненадах аз.

— Да. Беше убеден, че имаш любовна връзка с Даян. Разпитваше ме за теб. Уверявах го, че не знам нищо конкретно, но не скривах от него, че двамата с нея отлично се разбирате и че голяма част от времето работите заедно.

— Франк здравата ми се накара — признах аз. — Мисля, че дори попрекали.

— И на мен така ми се струваше. Но както знаеш, той обожаваше Лиза. И мисля, беше изплашен от паралелите със собствената си съдба.

— Какво искаш да кажеш?

— Говоря за мен и за него — обясни Джон. — Разбираш ли, нашата връзка възникна на база на служебните ни отношения и това караше Франк да се чувства страшно гузен. В един момент той научи, че се срещам и с други мъже. Беше му много трудно да се примири с това. Според мен си мислеше, че е оплескал брака си, после връзката си с мен, и че не иска дъщеря му да страда по същия начин. Знам със сигурност, че тази мисъл много го измъчваше. И горе-долу тогава дойде онази петъчна вечер, когато той просто изпусна нервите си.

— Какво се случи?

— Каза ми, че може да съм гей, но той не разбира как мога да му изневерявам. — Джон се замисли. — Аз пък му отговорих, че мога и

да се променя. Но той не пожела да ми повярва. Не искаше да ми даде шанс. Така че се разделихме и аз си тръгнах.

— И кога беше това?

— Трябва да е било към един през нощта. — Джон трепна. — Повече така и не го видях. — Той отново замълча. Трудно му беше да се овладее. — На следващия ден ми се обади, но не мога да кажа, че се сдобрихме. После му позвъних аз, но той не вдигна.

— Съжалявам — казах аз. Внезапно осъзнах, че Джон отчаяно има нужда някой да го утеши, само че не бях способен да го направя. — Разкажи ми за „Ревийър“ — помолих аз.

Джон пое дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокои.

— Имаше нещо, което го тревожеше, но не знам какво бе то. Опитвахме се да не разговаряме много за „Ревийър“ и за колегите. Прекарвахме много време в съвместна работа над различни сделки и подробно обсъждахме различни аспекти, така че в извънработно време се опитвахме да забравим тези проблеми. И все пак невъзможно бе да не забележа, че нещо го притеснява.

— Мислиш ли, че би могло да е свързано с оттеглянето на Гил? — поинтересувах се аз.

— Гил се пенсионира? — изненада се Джон, за когото това явно идваше като пълна изненада.

— Да. Извинявай, предполагах, че Франк ти е казал.

— Не — отрече Джон, — подобни теми между нас бяха табу.

— А какво му бе мнението за Арт?

— Смяташе го за дивак. Не мисля, че се харесваха.

— Споменавал ли е за пиянството на Арт?

— Не знаех, че Арт пие — отговори Джон. — Ти май знаеш доста неща, за които чувам за пръв път.

— Може би — уклончиво отговорих аз. — Изненадан съм, че полицията не е разбрала за теб и Франк.

— Как да не е разбрала, знаят естествено.

— Какво?!

— Трябваша им две седмици, докато надушат. Идентифицирали са моите пръстови отпечатъци в Марш Хаус. Отначало им казах, че сме работили там по различни сделки с Франк, и те повярваха. Но после в лабораторията откриха това-онова, което им подсказа, че съм вършил в Марш Хаус нещо повече от подготовка на сделки. Никога не бях ходил

в апартамента на Франк в Бостън — той не допускаше подобни грешки. Но когато полицията разпитала моите съсед, скоро станало ясно, че сме се виждали и тук. Накрая прегледали компютъра на Франк и намерили там съобщения от мен, които им разкрили всичко.

— И как така не те заподозряха?

— Бях сред заподозрените за ден-два. Но после се разбра, че един съсед ме е видял в събота следобед, а вечерта излязох с приятели. Така че с нежелание се отказаха от мен и започнаха да разпитват за теб.

Простенах.

— Каза ли им нещо?

— Само истината — отговори той. — Казах им, че Франк се безпокои за теб и Даян и че в последно време между вас двамата има известно напрежение. Попитаха ме дали Франк се е страхувал от теб и дали някога си го заплашвал, но аз категорично отрекох.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря.

Джон сви рамене.

— Казах им истината.

— Но сега, след като знаят, че е бил гей, не разследват ли и тази следа?

— Какво означава това?

— О... не знам. Друг любовник или нещо подобно.

— Това е изключено — отсече Джон. — Аз бях единственият мъж в живота на Франк. И заявих пред полицията, че съм абсолютно сигурен в това.

— Но нали сам каза, че не си му бил верен...

— Да — ядосано се съгласи той. — И ще трябва да го понеса някак. Но Франк беше различен. Точно затова се скарахме онази нощ.

Въздъгнах. Джон не само не бе удобна следа, която да отклони вниманието на полицията от мен, точно обратното — сведенията, получени от него, само затвърждаваха у Махони убеждението, че е прав да ме подозира.

— И полицията държи всичко това в тайна, така ли?

— До момента са много дискретни. Все пак трябва да мислят за семейството на Франк. И най-вече за Лиза.

— Прави са. — Колкото по-малко хора знаеха за Джон и Франк, толкова по-добре щеше да бъде за Лиза. Много се безпокоях как щеше

да понесе новината. — Джон, ще ми направиш ли една услуга?

— Каква?

— Ако се сетиш за нещо, което би могло да ми помогне да открия кой е убил Франк, моля те, кажи ми го.

— Добре, обещавам.

23.

На следващия ден аз и Джон се държахме подчертано вежливо един с друг. Несъмнено и двамата имахме своите съмнения и подозрения и може би точно затова, изглежда, ни беше по-лесно да се преструваме, че снощният разговор не се е състоял. Появи се Махони, вдигна стан в офиса на Франк за цялата сутрин и се захвана да разпитва всички с изключение на мен. И Джон, и Даниел бяха привикани. Минах по коридора един-два пъти и забелязах, че помощниците на Махони преглеждат цялата документация на Франк.

Почудих се какво ли ново е открил. Вече бях изживял шока от разкриването, че има цяла нова линия на разследване, включваща Джон и Франк, за която не бях подозирал. Въпреки това, доколкото можех да преценя от разказа на Джон, аз все още си оставах любимият заподозрян в списъка на Махони.

Явно беше, че Махони се справя по-добре от мен. Аз бях изчерпал идеите си. Не знаех какво да правя. Вярно, бях поразширил кръга на заподозрените, така че да не включва само мен. Сега бях в обща компания с Крейг, Арт и може би Джон. Дори Гил и Даян не можеха да бъдат напълно изключени, макар да бяха малко вероятни. И Еди заслужаваше внимание. Но след като бях разширил списъка, сега трябваше да го сведа до едно име. Това на убиеца. Само дето няха и най-малка представа как да го направя.

На няколко пъти се замислих дали да не опитам обединяване на усилията с Махони, но знаех, че Гарднър Филипс няма да ми позволи. Ако си мълчах и не казвах нищо пред полицията, той щеше да ме държи далеч от затвора. Проговорех ли, щях да разчитам само на себе си.

От гледна точка на Махони, сигурно бях виновен. Задачата му сега бе да го докаже. Не ми беше трудно да се поставя на негово място, особено сега, след намирането на револвера. Той знаеше, че Лиза го е хвърлила в реката. За него това означаваше само едно: аз бях убил Франк.

Но как се бе озовал този револвер в дрешника? На този кошмарен въпрос не можех да измисля задоволителен отговор. Никой не бе идвал у нас от първия оглед на полицията до момента, когато Лиза бе открила оръжието — само аз, тя и Махони. Да не би този мръсник да ми го бе подхвърлил?

А може би Лиза го бе скрила там сама? Не, това бе немислимо.

Господи, колко ми липсваше тя!

В офиса се върна Даниел. Беше разговарял с Махони близо половин час. Усмихна ми се.

— Какво ти каза?

— Поръча ми да не споделим с теб.

— Хайде, Даниел!

— Окей. Зададе ми маса въпроси, свързани с теб. И с Франк. Нищо конкретно. Опишване в тъмното. Накара ме да му разкажа за сделките, по които сте работили заедно. „Нет коп“ и така нататък...

Това беше интересно. След като се бе захванал и с „Нет коп“, колко ли време щеше да му трябва, за да свърже описанието на Нанси Бауман с Крейг?

Даниел седна зад бюрото си и щракна няколко пъти с бутона на мишката. И после извика възбудено:

— Охо!

— Какво? Само не ми казвай, че акциите на „Био-уан“ са скочили с една осма.

— Няма такова нещо. Но тези на „Бофор технолоджис“ са паднали с нови двайсет процента. Което значи, че са се обезценили двойно. А аз бях продал моите.

— Чудесно за теб. Предполагам, че и Линет Мауър ще ти бъде благодарна.

Даниел се усмихна:

— Дали ще се усети, че сригът на „Бофор“ е започнал именно с продаването на техните акции от „Байъбър Фаундейшън“?

— Даниел!

— Какво? — ухили се той. — Това така или иначе предстоеше да стане. Аз само му дадох едно рамо.

Поклатих глава изумен, докато го гледах доволен да цъка с език пред екрана.

— Имам чувството, че за теб парите са всичко! — казах аз.

— Не, няма такова нещо. — Даниел ме погледна изненадано. Видя ме да повдигам вежди и допълни: — Е, в известна степен. Но в наше време в Америка просто трябва да имаш пари. Имаш ли пари, хората се съобразяват с теб. Говоря за големи пари. Някакво милионче за никъде не стига. Трябват ти десетки милиони. Като бащата на Джон например. — Джон надигна глава, реши да не обръща внимание на приказките на Даниел и отново се захвана с документацията. — Ако трябва да се каже с две думи, аз съм амбициозен — продължаваше Даниел. — И в това няма нищо лошо. Кажи ми, че бъркам. Дай ми пример с един известен американец, който да не е богат.

Замислих се. Познавах задочно много знаменити американци: филмови звезди, телевизионни водещи, политици, спортисти, писатели, певци, религиозни водачи... Прав беше. Дори Мики Маус сигурно вече струваше милиарди.

— Нали така — заключи Даниел и отново се загледа доволен в екрана.

Чувствах, че не издържам да кисна зад бюрото, като знам, че през няколко врати Махони задава какви ли не въпроси за мен, така че реших да взема влака за Уелсли и да видя как вървят работите на Крейг.

Там кипеше трескава активност. След дългия период на пълна несигурност инженерите му най-сетне бяха уверени, че проектите им ще се материализират. За нещо толкова скъпо, комутаторът изглеждаше крайно невпечатляващо: кутия с габарити 45 на 60 сантиметра. По-голямата част от парите щяха да отидат за така наречения ейсик — специализираната интегрална схема, на която се крепеше функционалността на цялото устройство. Схемата на свой ред щеше да представлява малък правоъгълник силиций — част от далеч по-голяма кръгла пластина — на който щеше да има милиони транзистори и неизброимо много връзки между тях. Точно това щеше да направи нашите комутатори по-различни от комутаторите на конкуренцията, а собствеността върху схемата щеше да позволи на „Нет коп“ да има по-ниски производствени разходи, т.е. да реализира по-висока печалба. Когато това устройство стигнеше до пазара, разбира се.

Имахме нужда от още няколко инженери за контрол над монтажа и измерването. Крейг вече бе набелязал подходящите хора, но

предстоеше да бъдат убедени да напуснат текущата си високоплатена работа. Когато пристигнах, Крейг се занимаваше с уточняване на маркетинговата стратегия. Присъединих се към него.

Стана ми интересно, че мислех за „Нет коп“ като за „нас“, а не за „тях“. Чувствах се част от колектива. Вече започвах да разбирам начина, по който Арт говореше за „Био-уан“.

Работихме в офиса му до късния следобед. По едно време Джина надникна през вратата.

— Някакъв сержант Махони е дошъл да те види.

— Кажи му, че идвам след минутка — обеща Крейг. После се обърна към мен и ме попита: — Какво да му кажа?

— Той знае за Франк и Джон Чалфонт. Научих го от Джон.

— Ах, да го... От тази работа забравих да ти кажа. Научих още някои неща за нашия човек. Той е активист на НОРЕЙД, поне по думите на чичо ми.

Намръщих се, но не бях изненадан. НОРЕЙД бе организация, събираща пари за ИРА от години. Малко вероятно бе неин поддръжник да гори от топли чувства към британски войник, отбивал военната си служба в Северна Ирландия.

— Успех — пожелах му аз.

— Благодаря. Излез и си налей кафе.

Послушах го. Излязох навън и заварих сержант Махони, наместил едрото си тяло на един стол пред вратата. Стрелна ме със сините си очи и каза с обичайния си леко ироничен и наполовина приятелски глас:

— Изненадан съм да ви видя тук, господин Ейот.

— „Нет коп“ е една от моите компании, ако не ви е известно.

— О, да, знам това, разбира се. И доколкото си спомням, двамата с Франк Кук сте имали известно разногласие точно относно тази компания, така ли беше?

Не му отговорих.

Без да му обръщам повече внимание, тръгнах да търся партньор за тенис на маса. „Нет коп“ притежаваше голяма празна стая, предвидена уж за бъдещи нужди, в която държаха маса за тенис. На стената имаше бяла дъска, на която се поддържаше ранглистата. Крейг си мечтаеше и за заличка за вдигане на тежести, но компанията му трябваше още доста да укрепне, преди да може да си го позволи.

Махони се задържа дълго. Достатъчно дълго, за да загубя три гейма последователно. Програмистите се оказаха изненадващо добри тенисисти. А и концентрацията ми куцаше. През цялото време се питах за какво чак толкова говорят Махони и Крейг. Разбихах, че Махони не щади екипа си, когато става дума за събиране на сведения. Бяха ли успели да намерят още нещо срещу мен? Едва ли щеше да мине много време, докато ме арестуват. Надявах се Крейг да не им даде допълнително основание.

Накрая чух тежките стъпки на Махони. Тръгваше си. Появи се Крейг и двамата се отправихме обратно към офиса му, но през кухнята, за да може да си налее гигантска доза безкофеиново капучино. Задоволих се с чаша чай.

— Какво стана? — попитах го.

— Ами, ти се оказа прав. Още когато ме видя, той направо попита аз ли съм бил човекът с фотоапарата, когато са засекли да се навърта край тресавището. Признах, че съм аз. Реших, че няма никакъв смисъл да лъжа за нещо, което може лесно да се провери.

Кимнах в знак на съгласие.

— И какво още те попита?

— Естествено, какво съм правил там с фотоапарата?

— А ти какво му каза?

— Казах му истината. Признах, че съм проследил Франк, защото е развалил споразумението между мен и „Ревийър“, с надеждата да разкрия нещо, с което да го притисна. Казах, че не съм възлагал големи надежди на това, но съм бил толкова бесен, че не съм могъл да измисля нещо по-умно.

— Той повярва ли ти?

— В началото не. Опита се да ми каже, че аз съм убил Франк. Не направо, но намекът му беше повече от прозрачен. Прекара ме през историята отпред назад и обратно няколко пъти. Разказах му едно и също без отклонения. И му обясних, че би било много тъпо от моя страна да убивам Франк. Понеже за мен е било важно не да го убивам, а да го накарам да размисли. Защото умре ли Франк, неговото „не“ си остава непроменимо. Впрочем, нали така и стана?

— Каза ли му, че си ме видял там?

— Да, и това много му хареса.

Усмихнах се мрачно.

- А Джон Чалфонт?
— Да. Сметнах, че след като и без това знае за него и Франк, най-добре е да му кажа истината.
— Поиска ли ти снимките?
— Да, дадох му ги. Заедно с негативите.
— Сред тях и моята снимка?
— Разбира се. Снимка на пристигането ти там.
— Но не и на тръгването ми.
— Както ти казах, аз си тръгнах веднага, след като ти пристигна.
— Страхотно.
— Съжалявам, Саймън.

Чаках идването на Даян с тръпка. Барът на „Сонси“ бе пълен с млади професионалисти и заможни студенти, излезли в търсене на развлечение в петъчната вечер. Много хора чакаха освобождаването на маса. Не ги съжалявах. Всъщност известно време се бях борил с изкушението да отменя резервацията, но осъзнах, че няма смисъл. Все някога така или иначе трябваше да поговорим с Даян.

Тя пристигна минута-две след мен.

— Здравсти — каза тя, наведе се и ме целуна по бузата. Парфюмът ѝ ме обгърна, напомняйки ми за апартамента ѝ, уискито, музиката и самата нея.

— Здравей — отговорих със стиснато гърло.

Вече си бях поръчал бира, така че ѝ предложих същото. Изглеждаше отпусната и уверена. Беше облечена в светлосиньо костюмче с тясна къса пола. За разлика от нея, не се чувствах отпуснат и уверен.

— Как си? — поинтересува се тя.

— Претоварен. Тичам насам-натам в опити да разбера кой е убил Франк.

— Някакъв прогрес?

— Засега мога да резюмирам, че колкото повече ровя, толкова повече въпроси изникват и всички те чакат отговор, който не мога да дам.

— А полицията?

— О, полицията се оправя много добре. Все по-близко и по-близко са до деня, когато ще ме арестуват.

Даян съчувствено ми се усмихна и докосна ръката ми. Едва-едва, но тялото ми трепна, като че ли ме удари ток.

— Не ти е лесно. — Кимнах мълчаливо. — Лиза върна ли се?

— Не — казах аз и отдръпнах ръката си. — Но ми се иска да го бе направила. Липсва ми. — Даян на свой ред отдръпна ръката си, останала самотно върху масата, и продължи да ме гледа, без да отмества поглед. Поех дълбоко дъх. — Извинявам се за онази нощ. Едва не направих нещо, което не исках да правя. Не... не, това не е вярно — което страшно ми се искаше да направя. — Спрях, за да дам възможност думите ми да бъдат правилно разбрани. — Искам да кажа, че не трябваше да допускам това да започне. Много искам Лиза да се върне. И няма да повторя грешката си.

Изчаках, за да видя каква ще бъде реакцията ѝ. Тя дълго не каза нищо. После проговори с тих глас:

— Добре, мисля, че това напълно изяснява нещата. Но ако тя прояви глупостта отново да те напусне, тогава ще трябва да обвинява само себе си. Харесвам те, Саймън. Имам чувството, че би ни било хубаво да сме заедно. Помни това!

— Съжалявам — измънках аз. Не знаех дали Даян се прави на твърда, за да приеме отхвърлянето си по-лесно, дали изобщо ѝ пука как би могла да се развие връзката ни, дали се опитва да покаже интереса си към мен, без да ме плаши, и най-сетне дали казва истината. Това беше проблемът с Даян. Никога не знаеш със сигурност.

— И какво ще правим с „Ревийър“? — попита тя.

— Ние?

— Да, ти и аз.

— В момента просто не виждам какво бъдеще ме чака там, Даян.

— Говориш глупости. Убиецът на Франк рано или късно ще бъде разкрит и тогава всичко около теб ще бъде чисто. Гил ще се пенсионира, Арт ще се махне, значи оставам аз. — Доставяше ми удоволствие да слушам уверения ѝ глас, макар наистина да не бях сигурен дали няма да съм в затвора, когато Гил се пенсионира. — Линет Мауър ми каза, че тя ще продължи да инвестира в „Ревийър“, докато аз съм начело.

— Добра работа — одобрих подготовката ѝ аз.

— Говорихте ли с Гил?

— Да. Снощи ме покани да пийнем в клуба му — признах аз.

— Знам — усмихна ми се тя. — И какво ти каза?

— Поиска да му обещава, че ще подкрепя онзи, който ще застане на неговото място, независимо дали ще бъдеш ти, или някой друг. Стори ми се, че Арт отпада.

— Някой друг? — Веждите на Даян се стрелнаха нагоре.

— Да, спомена, че разглежда възможността да намери опитен външен инвеститор, на когото да сдаде.

— Хм. — Даян се намръщи.

— Така че би било добре, ако действаш без бавене.

— Сигурно ще го направя.

Довършихме бирите си в мълчание. Усещах, че мозъкът на Даян върти на пълни обороти. Аз на свой ред се питах в каква степен мога да разчитам на нея. Наистина не знаех.

Излязохме от бара и Даян тръгна към апартамента си, а аз хванах минаващо такси. Прибрах се рано — нямаше и осем вечерта, когато влязох в апартамента.

Знаех, че трябва да се наслаждавам на свободата си... докато я имам. Но чакането ме изморяваше.

Огледах апартамента — без Лиза и нещата ѝ ми изглеждаше празен. Не бях чувал гласа ѝ, откакто бе заминала за Калифорния. Дори не знаех къде точно е отседнала: Кели не искаше да ми каже, майката на Лиза — също, макар да ѝ се бях обаждал два пъти с една и съща молба. Бях опитал два пъти и телефона на Еди, но ми казаха, че бъркам номера. Сигурно се бе преместил. Обадох се и в „Информация“, но там не знаеха нищо за него.

Не ми се стоеше сам в апартамента да мисля за Франк, полицията, Лиза и Даян. Така че излязох и отидох в „Ред Хет“. Бирата, приятелите и смехът винаги помагат.

Върнах се късно и пийнал. Индикаторът на телефонния ми секретар мигаше. Едно обаждане.

— Здравсти, Саймън, обажда се Джон. Сега е осем и половина. Мисля, че намерих нещо за „Био-уан“, което ще те заинтригува. Ела утре вечер у нас да го обсъдим. Обади ми се. Чао.

Беше късно, за да му се обаждам, така се катурнах в леглото и заспах непробуден сън.

24.

Бях пред блока на Джон в Саут Енд към осем без десет, крайно любопитен да науча какво е открил за „Био-уан“. Звъннах му отдолу, но никой не ми отговори. Може би бях подранил. Бях оставил съобщение на телефонния му секретар по-рано през деня, за да потвърдя и да му кажа, че ще дойда в осем. Реших да го почакам на улицата.

Беше студено и изругах Джон полугласно. През витрината на галерията се виждаха картини. Хрумна ми да вляза и да се стопля, но жената вътре завъртя глава със съжаление и ми каза, че вече затваряли. На всичко отгоре започна да ръми.

В този момент входната врата на блока се отвори и през нея излезе слаб изрусен мъж. В ухото му блестеше диамантена обеща. Минах покрай него, без да обръщам внимание на подозрителния поглед, с който ме дари, изкачих стъпалата до етажа на Джон — втория — и спрях на площадката. По коридора се стигаше до две врати и под едната струеше светлина. Беше апартаментът на Джон, а вратата беше... открехната.

Като се питах как може да не е чул звънеца, аз бутнах вратата.

— Джон?

Влязох бавно.

— Джон!

Той лежеше по очи на пода в средата на дневната, а в горната част на гърба му се виждаше окървавена дупка.

— Джон!

Изтичах до него. Лицето му, както винаги бледо, беше притиснато в пода, а от устата му бе изтекла тънка струйка кръв. Очите му бяха отворени — вперени в нищото.

Като последен глупак, сложих пръст на шията му, за да видя има ли пулс, и трескаво се запитах не трябва ли да му направя изкуствено дишане. Не се налагаше. Шията му още бе топла, но Джон си беше съвсем мъртъв.

Не можех да откъсна поглед от тялото му. Обзе ме някаква слабост. Времето като че ли спря, а мозъкът ми продължаваше да се напъва да възприеме какво виждат очите ми. Отпуснах се на коляно до него и затворих очи. В съзнанието ми изникна образът на другото тяло, което бях намерил преди по-малко от месец.

Какъв ужасен начин да умреш.

Чух шум зад гърба ми, рязко се обърнах, изплашен, че убиецът може през цялото време да се е крил някъде в апартамента. Чернокожа жена с обувки с висок ток и плътно прилепваща рокля, показваща се изпод разтвореното ѝ палто, стоеше на прага. Тя също ме видя и изпищя.

— Мъртъв е — казах аз. — Обадете се в полицията.

Тя кимна и изхвъркна от апартамента. Чух отсрещната врата да се затръшва.

Огледах се. Не личеше нещо да не е на мястото си. Никаква следа от оръжие, нищо съборено, преместено или изпуснато на пода. Но за мен бе повече от ясно, че Джон е убит само преди минути. И убиецът като нищо можеше още да е в апартамента. Не ми се искаше да проверявам това сам — знаех, че е въоръжен, а аз не бях. И освен това не исках да разбутвам нищо на местопрестъплението.

Излязох и почуках на другата врата.

Никакъв отговор.

Почуках по-силно.

— Да? — Гласът явно бе изплашен.

Жената очевидно нямаше желание да ми отвори.

— Аз съм. Онзи, който намери Джон. Обадохте ли се в полицията?

— Да! Обещаха да дойдат веднага!

— Добре — казах аз и бързо слязох по стълбите, за да изчакам долу пред блока.

Забавиха се около две минути. Полицейска кола с включени светлини спря на входа, следвана от втора. Тръгнах пред тях по стълбището, показах им вратата и останах в коридора, докато те оглеждаха апартамента и клечаха до трупа на Джон.

През следващите няколко минути се изсипа цяла върволица хора. Един от тях, сержант на име Коул, ме попита как така аз съм намерил тялото и след това учтиво ме помоли да изчакам в малкото фойе на

блока. Съпроводи ме униформен полицаи, който освен че ми правеше компания, наблюдаваше и сновящите нагоре-надолу по стълбите.

Не след дълго слезе Коул. Беше дребен, с младежко лице, но посребрена коса. Помоли ме да го съпроводя до участъка, за да може да снемем официални показания.

Съгласих се и двамата потеглихме в кола без отличителни знаци. След няколко минути бяхме в участъка и той ме въведе в стая за разпит. Седнах и зачаках. Половин час по-късно Коул се появи отново, този път в компанията на още един детектив. Държаха се официално, но не бих казал недружелюбно.

— Господин Ейот, имате ли нещо против да отговорите на няколко въпроса?

— С удоволствие ще го направя.

Коул се усмихна.

— Отлично. — Извади някакво картонче от чантата и започна да чете от него с монотонен глас: — „Имате абсолютното право да запазите мълчание. Всичко, което кажете, може и ще се използва срещу вас в съда. Имате право да се консултирате с адвокат, както и да разполагате с адвокат, който да присъства преди и по време на всеки разпит. Ако не можете да си позволите наемането на адвокат, съдът ще ви назначи такъв безплатно и, ако желаете, той ще защитава интересите ви по време на разпит. Имате правото във всеки момент да упражните тези си права и да спрете да отговаряте на въпроси или да правите изявления.“ Разбирате ли вашите права така, както ви ги прочетох?

Това ме изненада:

— Чакайте, да не би да ме подозирате?

— Е, все пак видели са ви непосредствено до трупа на несъмнено убит човек — извинително каза Коул. — Не знаем какво точно се е случило, докато не ни разкажете. Длъжни сме да ви предупредим, преди да започнете да говорите, това е стандартна процедура.

— Но аз мога да обясня какво се случи — възразих аз. — Намерих го убит.

Коул вдигна ръце успокоително:

— Прекрасно. Но преди да продължите, държа да ми отговорите дали разбрахте онова, което току-що ви прочетох.

— Разбрах го — потвърдих аз.

— И желаете да говорите с мен сега, така ли?

Поех дълбоко дъх. Знаех, че съветът на Гарднър Филипс ще бъде да не казвам нито дума. Но започваше да ми писва да бъда „любимият заподозрян“ на всеки полицаи. Струваше ми се, че е най-добре да им разкажа какво се бе случило, за да престанат да си губят времето с мен и да се започнат да търсят убиеца на Джон.

— Добре — съгласих се аз. — Давайте.

Коул ме помоли да повторя още веднъж как съм влязъл в сградата, защо изобщо съм отишъл там, как съм намерил вратата на апартамента на Джон открехната и се поинтересува дали съм забелязал там нещо друго интересно, освен трупа на Джон. Внимателно си записа описанието на мъжа, с когото едва не се бях сблъскал на входа и благодарение на когото бях успял да вляза. Едва сега осъзнах с тръпка, че той можеше да е убиецът.

— Какво направихте като намерихте тялото? — попита Коул.

— Напуснах апартамента и почуках на отсрещната врата, за да проверя дали съседката ви се е обадила. После сляхох долу да ви чакам.

— Защо постъпихте така?

Погледнах го безизразно:

— Не исках да разбутвам сцената на местопрестъплението. — Видях Коул да повдига вежди и продължих: — Освен това беше ясно, че Джон не може да е мъртъв отдавна. Не ми се искаше да оставам в жилище, в което би могъл се крие въоръжен убиец.

— И колко време чакахте отвън?

— Не много... може би две минути.

— Ясно. — Коул ме погледна твърдо. — Можете ли да ми кажете откъде познавате господин Чалфонт?

— Работим заедно. В една инвестиционна фирма — „Ревийър Партнърс“.

— И по какъв повод бе срещата ви? Да пийнете? Вечеря?

— Не. Той ме е търсил вчера по телефона. Беше оставил съобщение, че иска да говори с мен по повод нещо, свързано с работата ни. Помоли ме да се отбия при него тази вечер. Това и направих.

Коул бе доловил нещо в казаното от мен. Може би моментно колебание.

— „Нещо, свързано с работата.“ Какво по-точно?

Въздъгнах. Разпитът не се развиваше по начина, по който се бях надявал. Но те така или иначе щяха да научат, рано или късно, затова им разказах за убийството на Франк. Колегата му трескаво записваше.

Когато свърших, Коул се усмихна.

— Много ви благодаря, господин Ейот. Сега ще напечатаме протокола и ще можете да го подпишете.

Оставиха ме в стаята за разпит. Зле осветена, с голи стени, гола маса, неудобен стол и смесена миризма на урина, дезинфектант и цигарен дим. Две пластмасови чашки за кафе бяха оставени на пода до стената — едната празна, другата с фас, плуващ в гадна зеленикава мътилка.

Чаках.

Питах се кой може да е убил Джон. Със сигурност бе станало малко преди да се бях качил. Може да беше русолявият, с когото се бяхме разминали на входа. Интересно кой бе той. Не бях експерт по тези неща, но ми бе заприличал на гей. Може той да беше връзката между смъртта на Франк и на Джон.

Измина час. Започвах да губя търпение. Знаех, че снемането на протокол от записки отнема време, но не бях изприказвал чак толкова много. Този човек едва ли печаташе с повече от пет думи в минута! Попитах двама полицаи навън в коридора какво става и те обещаха да проверят и да ми кажат. След като бях задоволил любопитството на Коул, сега ми се искаше да подпиша проклетия протокол и да се махам оттук.

Накрая вратата се отвори. Влезе Коул, следван от детектива, носещ няколко грижливо напечатани листа. А зад двамата се вмъкна една едра фигура, която познах без колебание.

— Радвам се да се видим пак, господин Ейот — каза с блясък в очите Махони.

— И аз — казах, без да скривам антипатията си.

Махони се разположи срещу мен.

— Знам, че вече сте разговаряли със сержант Коул за случилото се тази вечер. Но желая да ви задам няколко въпроса за връзката ви с Джон Чалфонт.

Поколебах се дали да не поискам да извикат Гарднър Филипс. Но бях изморен и исках да се махна колкото се може по-бързо оттук. Реших да отговоря на въпросите на Махони. Ако разговорът поемеше в нежелана посока, тогава щях да викам Филипс.

— Окей — съгласих се аз.

— Знаехте ли, че между Франк Кук и Джон Чалфонт е имало хомосексуална връзка?

— Да.

— Откога ви беше известно?

— От три дни.

— Как научихте за нея?

— Крейг Дохърти ми каза. Беше ги снимал заедно.

— Каква бе реакцията ви, когато научихте?

— Пълна изненада. Не бях очаквал подобно нещо.

— Разбирам. — Махони направи кратка пауза. — Обсъждахте ли тази връзка с Джон Чалфонт?

— Да. Във вторник вечерта. В неговия апартамент.

— И какво по-конкретно говорихте?

— Съобщих му, че знам за Франк и него. Попитах го той ли е убил Франк. Отрече и ми каза, че вие разполагате с доказателство, че е било невъзможно да е бил в Марш Хаус по времето, когато е бил убит Франк. — Погледнах го въпросително, когато изричах последното, но той не реагира никак. — Разказа ми за чувствата си към Франк. Попитах го има ли някакви съмнения кой може да го е убил.

Махони тънко се усмихна. Обзалагам се, че намираше разказа ми за крайно забавен.

— И какви идеи сподели той с вас?

— Никакви. Поне не тогава. Но снощи остави на телефонния ми секретар съобщение, че е научил нещо интересно за „Био-уан“. Искаше да се видим тази вечер в апартамента му. Затова и отидох да го видя.

— Ясно. Можете ли да ни предоставите лентата от секретаря?

— Няма проблем — свих рамене аз.

— Благодаря ви. Имате ли някаква представа на каква информация може да се е натъкнал?

— Никаква.

— Съвсем?

— Абсолютно. — Пак свих рамене.

— Както знаете, Джон Чалфонт е бил застрелян в гръб. Няма никакви следи някой да е разбивал вратата. Според нас е много вероятно неговият убиец да е човек, когото е познавал добре. Точно както беше в случая с Франк Кук. — Махони направи драматична пауза и ме попита: — Господин Ейот, вие ли застреляхте Джон Чалфонт?

Погледнах Махони право в очите.

— Не, не съм. — Помислих малко и на свой ред попитах: — А и дори да съм го убил, какво според вас съм направил с оръжието?

Отговори ми Коул:

— Може да сте се отървали от него, когато сте изтичали, за да чакате пристигането на полицията.

— Намерихте ли го? — поинтересувах се аз.

— Търсим — отговори ми Коул.

— А човекът, когото видях да излиза от блока?

— Той живее там. Излизал е да се разходи. И веднага след като се е прибрал, ни се обади да ни съобщи за вас.

В разговора се намеси Махони:

— Споменава ли е Джон Чалфонт нещо в смисъл, че разполага с някаква информация, която може да ви уличи в убийството на Франк Кук?

— Не! — отсякох аз. После се обърнах към Коул. Бях допуснал нещата да стигнат прекалено далеч: — А сега искам да говоря с моя адвокат.

Коул кимна.

В погледа на Махони блесна раздражение...

— Ще разговаряме по-късно — обеща ми той и напусна стаята.

Трябваше ни известно време, за да открием Гарднър Филипс. Беше в някаква вила или нещо от този род. Накрая се свързах с него. Както можеше да се предполага, нареди ми да мълча и да чакам да дойде.

Което на свой ред отне към два часа, прекарани в тясната стаичка за разпит. Тя бе само малко по-добра от килия.

Докато чаках пристигането на Филипс, надеждата ми, че ще ме пуснат, малко по малко се изпаряваше. Започвах да изпадам в паника, че вече никога няма да видя свобода. Досега се бях страхувал, че ще

попадна зад решетките заради убийството на Франк, сега се оформяше това да стане заради Джон. Ако ми се разминеше с едното, щяха да ми лепнат другото. Късметът упорито ми изневеряваше. А след намесата на Махони няха никакви съмнения, че той ще направи всичко по силите си да ме задържат за дълго.

Филипс ми бе казал, че няма шанс за пускане под гаранция, ако се стигне до съд. Тук, в тази стаичка, поне бях сам. Но затворът, истинският затвор с убийци, наркотици, насилие, изнасилвания, СПИН и какво ли още не, този затвор ми изглеждаше съвсем наблизо.

Бях се отчаял съвсем, когато пристигна Филипс. Беше по сако и с вратовръзка и изглеждаше изтупан, сякаш идваше на редовно заседание. Малко е да кажа, че изпитах огромно облекчение, като го видях.

Обясних му набързо какво се е случило.

— Ще ме пуснат ли? — попитах аз, като свърших.

— И още как! — Изглеждаше ядосан. — Та те още не са те арестували. Никой не може да ти попречи да си тръгнеш, при това веднага. Сега отивам да поговоря с тях.

Върна се двайсет минути по-късно.

— Окей, да вървим.

— Няма ли да ме задържат?

— Не могат. Не разполагат с достатъчно улики. Може да подозират колкото си искат, но нямат достатъчно, за да ти предявят обвинение.

— Струваше ми се, че разполагат с всичко необходимо.

— Това им е стилът. Искат така да изглежда — обясни Филипс. — Но не са могли да намерят оръжието нито вътре, нито около сградата. Жената от галерията е потвърдила, че си се опитал да влезеш, когато са се готвели да затварят, тоест в осем часа. На един от живущите там му се сторило, че е чул нещо подобно на изстрел към седем и четиридесет и пет. Просто няма никакъв смисъл току-що да си убил Джон Чалфонт, да изтичаш долу, да скриеш по някакъв невероятен начин оръжието, да се опитаеш да влезеш в галерията, после да изтичаш пак горе, да клекнеш, за да го разгледаш, да се оставиш да те видят и смилено да изчакаш полицията.

Усмихнах се.

— Благодаря.

— Още не сме излезли на спасителен бряг. Бих казал, че висиш с пълна сила като номер едно в списъка на заподозрените.

— Знам — въздъхнах аз. — Чувал съм го и преди.

Тонът на Филипс стана строг.

— Много добре знаеше, че не бива да разговаряш с тях. Те не могат да те карат да ходиш някъде или да правиш каквото и да било, освен ако не възнамеряват да те арестуват.

— Мислех, че ако им разкажа какво се е случило, те ще забравят за мен и ще тръгнат да търсят истинския убиец на Джон.

— Е, видя ли, че не стана така, както си си го представял!

— Вярно е — признах аз. — Съжалявам.

Той ме откара до апартамента ми, остави ме там и взе лентата от касетофона на секретаря, за да я предаде лично на полицията. Мушнах се без забавяне под душа и се опитах да измия от тялото си спомена от вечерта в полицейския участък.

Това, че Махони се бе опитал да ми пришие и убийството на Джон, не ме изненадваше. Знаех, че Гарднър Филипс е прав: той нямаше да се откаже.

Дали обаче полицията щеше да разпита Лиза за Франк и Джон? Не знаех как тя щеше да понесе истината. Допусках, не — бях почти сигурен, че щеше да потърси вината и за това у мен...

В края на краищата, пресата надуши сензацията. Бащата на Джон беше много известна фигура, така че убийството на сина му стана едно от събитията, които пълнят челните страници. Не им трябваше много, за да свържат неговото убийство с това на Франк, и веднага след това апартаментът ми беше обсаден от репортери, размахващи бележници и микрофони. Отблъсквах ги, измъквах се с немногословни реплики, в които нямаше информация. Вестниците и телевизията бяха залети от предположения, но полицията твърдо се въздържахе от потвърждаване на връзката между убийствата. Слава богу, името ми също не бе споменато.

Чак когато пресата се умири, започнах да осъзнавам истинското значение на убийството на Джон. Дотогава основните ми грижи бяха полицията, Гарднър Филипс и въпросите, които ми задаваха. Едва сега се замислих за Джон. Колко несправедливо! Той беше олицетворение на понятието „свестен човек“, приятел с всички и на всекиго. Трябваше да си отиде, за да схвана колко много съм го харесвал. И

връзката му с Франк не можеше да промени симпатията, която изпитвах към него. Дори само фактът, че той бе означавал толкова много за Франк, доказваше, че Джон е бил добър човек. Щеше да ми липсва.

Не можех да изтрия от съзнанието си образа на загубилите своя блясък сини очи, мъртвешки бледото лице, струйката кръв и абсолютната неподвижност на смъртта.

Обземаха ме страх и отвращение. Край мен убиваха хора. Нормални, безобидни човешки създания.

И аз като Махони чувствах, че двете убийства са тясно свързани. Също като Махони подозирах, че съм близко до разкриване на връзката. Но не знаех как да го направя. За пръв път, откакто бе убит Франк, усетих живота си застрашен.

Ако Франк и Джон бяха знаели нещо, нещо особено, и бяха умрели заради това, тогава и аз всеки миг рискувах да се натъкна на това нещо случайно или нарочно. Но не можех да се откажа. Не и ако исках да си върна Лиза.

Сега вече знаех къде да търся.

„Био-уан“.

25.

Седмичата започна отвратително. Оперативката беше къса. Гил — изглеждаше смазан — каза няколко думи по повод смъртта на Джон. Всички бяха смаяни, и Арт в това число. Гил спомена, че ни очакват трудни дни с оглед повишеното внимание на пресата към фирмата, и настоя всички да правим изказвания само през него. Бях прочел във вестниците всичко, свързано с убийството, но името ми не бе споменато никъде и бях благодарен на това.

Подхвърлени бяха няколко думи за акциите на „Био-уан“, които бяха паднали обратно до четиридесет и един долара. Даян съобщи резултатите от проверката в другите инвестиционни фирми; проверката бе потвърдила разказа на „Тетраком“. Гил ни уведоми, че „Байбър Фаундейшън“ са по средата на ревизията на своите инвестиции и че до момента няма новини от Линет Мауър какви са перспективите на „Ревийър“. И толкова.

Никой още не знаеше истинската история за връзката между Джон и Франк и никак не ми се искаше да съм тук, когато научах. Излязох от офиса при първа възможност, като размених само няколко думи с шокирания Даниел.

Чакаше ме работа.

Взех метрото до Сентръл в Кеймбридж и извървах няколкото преки от „Бостън пептидс“. Въпреки августейшите си нови собственици, сградата изглеждаше все така зле както винаги досега.

Усмихнах се на момичето на пропуска, което ме позна веднага, и помолих да се срещна с Хенри Чан. Той слезе при мен след минута.

— Здравсти, Саймън. Какво има?

Имаше едро кръгло лице с непропорционално големи очила с квадратни рамки, а очите му зад стъклата винаги изглеждаха учудени. Беше родом от Корея, но бе израсъл в Бруклин и бе получил образование в най-добрите университети, които може да предложи

Източното крайбрежие. Огромната му глава създаваше впечатление за буквално натъпкана с мозък и го правеше да изглежда като свръхинтелигентно извънземно същество. Това бе човекът, прилъгал Лиза да напусне Станфорд и да дойде при него в „Бостън пептидс“, след което се бе държал с нея като мил, но винаги взискателен наставник. Беше както обикновено в бяла манта, под която се виждаха риза и вратовръзка.

— Можеш ли да ми отделиш няколко минути, Хенри?

— Предполагам, става дума за Лиза — каза той. Акцентът му отдавна нямаше нищо общо с Корея или Ню Йорк — бе просто безукорният изговор на член на академичната общност от Източното крайбрежие. Кимнах. — Добре, ела...

Той бързо ме поведе по коридора към кабинета си в дъното. Хвърляше крадешком погледи встрани, сякаш се страхуваше някой да не ни види. Минахме покрай вратата на лабораторията, в която бе работила Лиза, и аз се поколебах.

— Давай, давай — настоя Хенри и аз примирено го последвах.

Кабинетът на Хенри представляваше малка кутийка, в която документацията и компютърът бяха оставили място още само за малко бюро и два стола. Избрах си единия, той седна на другия. Примигна срещу мен и малко притеснено каза:

— Чух, че Лиза те е напуснала. Съжалявам.

— И аз. Чух на свой ред, че тя ви е напуснала. Или по-скоро, че сте я изхвърлили.

— Вярно е, пътищата ни се разделиха — студено потвърди Хенри.

— И защо стана така? Не беше ли работата й върху ВР56 важна за фирмата?

Хенри въздъхна и после каза:

— Жена ти е много интелигентен човек. Приносът й тук е неоценим. Ще ни липсва страхотно. — Поколеба се за миг и допълни: — Най-вече на мен.

— Тогава защо я уволни?

— Не съм я уволнил аз, Саймън. В сравнение с „Бостън пептидс“, „Био-уан“ е съвсем различна компания. Тя просто не се вписваше в нея. И това много бързо стана очевидно.

— Но защо не я защити?

— Нищо не можех да направя.

— Хенри! Ти си бил нейният пряк началник. Могъл си и ти да напуснеш в знак на солидарност. Но предполагам не ти се е искало да загубиш полагащите ти се акции от фирмата.

Озадаченият поглед на Хенри се фокусира върху лицето ми. За миг помислих, че ще се опита да ме изхвърли преди да съм задал въпросите си. После той свали очилата си и изморено разтри очи.

— Прав си, дадоха ми акции. Но истината е, че действително обмислях да подам оставка. Работата обаче е там, че за мен „Бостън пептидс“ е всичко, което имам. Посветих академичната си кариера на проектите във фирмата. Ипотекирах къщата си до последната керемида пак заради фирмата. И с подкрепата на „Био-уан“ се надявам най-сетне да извлека нещо от нея до година-две.

— „Бостън пептидс“ означаваше много и за Лиза — напомних аз.

— О, да. Знам, че означаваше. Но когато ни изкупи „Био-уан“, ние имавме избор: да се борим с тях и да загубим или да ги приемем и да направим технологията ни да заработи. Лиза избра борбата. Аз предпочетох втората възможност. Повярвай ми, начинът, по който се работи тук, ми допада не повече, отколкото на Лиза.

— И какво не ѝ хареса на Лиза? — попитах аз. — Тя така и не ми разказа. Подхвърли, че компанията не струвала, ако си спомням точно. Но не стигнахме до подробности.

— Съжалявам, но и аз не мога да навлизам в подробности, Саймън. Нали разбираш — вече работя за „Био-уан“.

— Чу ли за убийството на бащата на Лиза? — Кимване. — Добре, само че в „Ревийър“ имаме вече още един убит. И аз мисля, че връзката между двете убийства има нещо общо с „Био-уан“. И се опитвам да разбера какво е то.

— Опитваш се да докажеш невинността си?

— Да. Но не само и не толкова пред полицията. Най-вече пред Лиза. Трябва да си я върна.

Хенри ме погледна замислено.

— Ясно. Но онова, което ще ти кажа, не бива да излиза извън тази стая и ти не бива да споменаваш името ми пред никого.

— Добре. Разкажи ми за „Био-уан“.

— Какво искаш да знаеш?

— Какво не е наред? Вече знам какво мисли Лиза за нея, но бих желал да чуя и твоето мнение.

Хенри се замисли.

— Според мен най-тежкото и за двама ни е обстановката на секретност. Разбираш ли, в един идеален свят учените обменят идеи и открития в момента, в който почувстват нужда да го направят. Така светът на науката върви напред много по-бързо, отколкото ако всеки учен работи в изолация. Но нашият свят не е идеален, особено що се отнася до биохимията. Дори в академичните институции учените завиждат на колегите си за техните постижения. Всеки живее в непрекъснат страх, че някой може да му открадне идеите, да ги публикува пръв и да съумее да привлече към себе си финансиране на проект, което не му се полага.

— Представям си — казах аз. Лиза често ми бе разказвала за академичната атмосфера.

— А когато говорим за компании с акции, акционери, патенти и печалба, откритостта в обмена на научна информация е още по-трудно постижима. За да има успех при кандидатстване за патент, една компания трябва да докаже документално, че въпросният процес или да речем лекарство, не е бил вече известен някому. Най-добрият начин да се постигне това е да не казваш нито дума никому, докато не получиш патента.

— И все пак предполагам, че всички биотехнически компании пазят тайните си — вметнах аз.

— Така е, но само в известна степен. В „Бостън пептидс“ например не обръщаме толкова голямо внимание на това. Не че сме готови да вършим глупости, които биха застрашили патентите ни, но нашата висша цел е намирането на лекарство срещу Паркинсоновата болест и ако можем да помогнем на другите учени, без да поставяме под опасност успешния изход на собствените ни проекти, правим го с охота.

— Добре, какъв е проблемът тогава?

— „Био-уан“ е по-различна компания. Цялата ѝ структура е пропита от секретност. Това е нещо необикновено и трябва да го видиш, за да повярваш, че съществува. Има например десетки учени, работещи в различни групи, на които не им е позволено да контактуват помежду си. Цялата им научна продукция постъпва в специален

център и става достояние на останалите на принципа „ако трябва да се знае“. А въведените правила са такива, че много малко хора „трябва да знаят“.

— Защо е така?

— Разделяй и владей. Създай атмосфера на конкуренция и несигурност, която носи резултати. И най-вече, която концентрира цялата власт в центъра. А там стои Томас Иневър.

— „Клизмата“?

Хенри се усмихна.

— Чух, че го наричат така. Той е единственият, който знае какво става във фирмата.

— А Джери Питърсън — другият председател?

— Контактувах с него по време на преговорите по продажбата. Той няма представа какво става. Както впрочем и твоят човек — Арт Алтшуле.

Помълчах, за да смея информацията.

— Но някои неща просто няма как да не станат обществено достояние. Компанията все пак е акционерна. Освен това нима Комисията за контрол върху храните и лекарствените препарати не изисква резултатите от клиничните изпитания?

— О, да. Комисията иска и получава огромен обем информация. Но в по-голямата си част тя постъпва при нея направо от Отдела за клинични изпитания, където думата секретност е свещена. Те докладват пряко на Иневър и на никой друг.

— Що за човек е този Иневър? Виждал съм го съвсем за малко. Лиза ми каза, че преди няколко години са го уловили, да манипулира резултатите от някакъв експеримент.

— Това така и не било доказано — уточни Хенри. — Публикувал доклад, в който се доказвало, че „Неуроксил-3“ редуцира производството на свободни радикали в мозъка на пациенти с алцхаймер.

— „Неуроксил-3“ сигурно е по-ранна версия на „Неуроксил-5“?

— Повече или по-малко — уклончиво отговори Хенри. — Както и да е, никой друг не могъл да повтори резултатите и година по-късно Иневър бил принуден да публикува „уточнение“. Това разбунило духовете, но в крайна сметка не могло да се докаже недвусмислено, че Иневър е фалшифицирал резултатите.

— А какво се е случило според теб?

— Мисля, че той се е поддал на възможно най-старото изкушение пред всеки учен: да искаш определен резултат толкова силно, че да игнорираш данните, които го опровергават.

— Да, знам, че това никак не би допаднало на Лиза. А как си изпроси тя уволнението?

— Познаваш Лиза. Започна да задава неудобни въпроси.

— За неуроксила?

— Да.

— И какво не е наред с това лекарство?

Хенри се облегна на стола си и изпъна крака напред, колкото му позволяваше тясното пространство.

— Не мисля, че нещо с „Неуроксил-5“ не е наред — внимателно възрази той.

— А Лиза? С какво не е била съгласна тя?

— Тя изнуди Иневър да ѝ разреши да прегледа някакво изследване на механизма на действие на неуроксила. Искаше, струва ми се, да види дали той не може да се използва и при третиране на паркинсона. После се усъмни в коректността на данните. Знаеш я — не спира, докато не получи каквото иска. — Хенри се усмихна на себе си. — Ти, като съпруг, предполагам, знаеш как да се отнасяш с нея като я прихванат. Само че Иневър, изглежда, не е имал търпение да се занимава само с нея.

— И я уволни?

— Да. Тя просто прекали. Казвах ѝ да се откаже, ама кой да ме послуша?

— И какво по-специално я притесняваше?

— Не мога да ти кажа — отговори Хенри. Гледаше ме внимателно.

— Как да разбирам думите ти?

— Виж, Саймън. „Неуроксил-5“ е в сърцето на изследователската програма на „Био-уан“ и това не е тайна за никого. Но аз не мога да ти кажа нищо за този препарат, което вече не е общоизвестно. Особено когато става дума за неподкрепени от факти съмнения.

— Значи според теб безпокойствата на Лиза са съмнения без научна основа?

— Да. Лиза има страхотна интуиция да налучква единствено правилната методика на изследване. Но понякога забравя, че е учен. Защото ако проверяваш хипотеза и установиш, че събраните научни данни не я подкрепят, тази хипотеза не е нищо повече от голо предположение.

Чувал бях тази лекция и преди, при това от самата Лиза, и то много пъти. Стори ми се иронично, че този път обект на критиката е самата тя.

— А данните не подкрепят хипотезата, каквато и да е тя, така ли? — поисках да се уверя аз.

— Според мен, не — отсече Хенри. Само че аз не бях учен и може би поради това имах голямо доверие в интуицията на Лиза. — Саймън, страшно бих желал Лиза да работи с мен в този момент — продължи Хенри. — Но ситуацията е по-различна от времето, когато „Бостън пептидс“ беше независима компания. Не мисля, че Лиза щеше да свикне с това положение на нещата. Тя се върна на прекрасна длъжност при Метлър в Станфорд. Убеден съм, че там ще е много по-щастлива. Може да не ми повярваш, но нямаш представа как бих искал да съм на нейно място. Но трябва да изведе „Бостън пептидс“ до успех. А с ресурсите на „Био-уан“ това не е непостижима мечта.

Станах да си ходя.

— Лиза страшно те уважаваше, Хенри — казах му аз. — Само че по една ирония на съдбата това е един от малкото случаи, когато безпогрешната ѝ интуиция я е подвела. Сбогом.

Хенри изненадано примигна зад грамадните си очила. Беше онемял от изненада. Може би се бях държал малко по-твърдо с него, но това не ме вълнуваше. Лиза се бе нуждала от помощта му. А той бе предал доверието ѝ.

Когато на излизане минах покрай вратата на старата ѝ лаборатория, се поддах на инстинкта си и я отворих. Видях познатите ми отпреди лабораторни маси, стъклени контейнери с мистериозни форми, папки с документация, електронна апаратура — все неща, които не разбирах. Вътре работеха петима-шестима учени.

Една висока червенокоса жена вдигна поглед към мен, когато влязох. Беше Кели. Втурна се към мен.

— Саймън, трябва да се махнеш оттук! Ако някой те познае, ще имаш големи неприятности.

— Добре, добре — опитах се да я успокоя аз, докато ме изтласкваше от лабораторията. — Кели, може ли да поговорим?

— Това е невъзможно! Сега напусни! — И тя продължи да ме бута, този път по коридора към изхода.

— Знаеш ли къде е отседнала Лиза?

— Да.

— Къде?

— Няма да ти кажа.

Вече бяхме сигнали до фоайето.

— Добре ли е?

— Не — отговори ми Кели, — не е добре.

— Кели, трябва да говоря с теб!

— Не, няма да говориш — упорито ми заяви тя. — Върви си, ако обичаш.

И аз излязох.

Реших да я изчакам на Масачузетс авеню, до деликатесния магазин, от който знаех, че Лиза си купува обяда. Беше нещо като изстрел в тъмното. Не можех да съм сигурен, че и Кели има навика да идва тук, всъщност даже не знаех дали изобщо излиза в обедна почивка. Застанах в дванайсет часа на ъгъла на Мас авеню и улицата на „Бостън пептидс“ и разтворих „Глоуб“. Свърших го и преминах на „Уолстрийт Джърнал“. След това се захванах със стар брой на „Дейли Мирър“ отпреди три дни. „Челси“ бяха спечелили миналата събота и се говореше, че могат да изместят „Астън Вила“ от върха на Висшата лига. Вече минаваше два следобед и се колебаех дали да си купя „Бизнес Уик“ или „Нешънъл Инкуайърър“, когато най-сетне я видях.

Зарових глава в „Джърнал“, който беше най-голям по площ от цялата ми колекция. Реших да я оставя да си купи сандвича и да я хвана по обратния път, с надеждата, че не е излязла с други задачи освен да хапне набързо.

Оказах се прав. Настигнах я и закрачих редом с нея.

— Кели!

— Саймън! Казах ти да се махаш.

— Вярно, каза ми. Но аз искам да говоря с теб.

— Саймън, около теб има само неприятности. Някой може да ни види.

— Ясно — съгласих се аз и я хванах за лакътя. Дръпнах я в първата пряка отляво — оказа се малка тиха уличка — и я издърпах поне на десетина метра от булеварда. — Сега вече няма да ни видят.

Кели примирено се облегна на стената и бръкна в чантичката си за цигара.

— Нали ти казах. Тя не иска да разговаря с теб.

— Поне ми кажи как е — настоях аз. — Подхвърли, че не била добре. Може да не вярваш, но съм обезпокоен.

— И с основание — изгледа ме тя с унищожителен поглед. — Баща ѝ е мъртъв. Тя си мисли, че съпругът ѝ го е убил. Загуби си работата. Бедната, не е на себе си. И от онова, което чувам, за всичко си виновен ти.

Усетих, че ме обхваща гняв и чувство на безсилие. Обърнах се и ритнах една празна кофа за боклук.

— Кели, аз не съм убил баща ѝ. И нямам нищо общо с уволнението ѝ. — Кели нервно дръпна от цигарата си, без да обръща внимание на думите ми. Наложих си да си възвърна самообладанието: — Кели, ти си приятелка на Лиза и аз разбирам, че е естествено да застанеш на нейна страна. Благодарен съм ти за това. Доволен съм, че тя остана известно време при теб. Но моля те, опитай се да разбереш и моята гледна точка. Лиза бърка. Възприема ситуацията по абсолютно неправилен начин. И аз трябва да ѝ го докажа: както заради нея, така и заради себе си. — Кели вече ме слушаше, но продължаваше да ме гледа подозрително. — Мисля, че смъртта на баща ѝ е свързана по някакъв начин с „Био-уан“ — продължих аз. — Може би дори има пряко отношение към въпросите, които е задавала. Трябва да разбере какво я е интересувало. Хенри Чан не ми каза нищо. Само ти можеш да ми помогнеш.

— Изключено — бързо каза Кели, хвърли цигарата и я размачка с обувката си. — Не си въобразявай, че ще седна да разговарям с теб за „Био-уан“. Няма да ти дам шанса да ми навлечеш неприятности.

И се обърна и си тръгна.

— Кели, става дума за Лиза!

— Глупости. Става дума за това, че се опитваш да спасиш себе си. Но не разчитай на мен.

Вече вървахме по улицата, водеща към „Бостън пептидс“. Кели крачеше бързо пред мен, аз се опитвах да я настигна.

— Поне ми кажи адреса на Лиза.

Кели спря.

— Ако тя искаше да знаеш къде живее в момента, щеше да ти го каже сама. Сега изчезвай оттук, защото ще изпищя. И можеш да ми повярваш — пищя като за световно!

Видях, че говори сериозно. Отказах се. Обърнах се и с нежелание поех към метростанция „Сентръл“.

26.

Върнах се в офиса и намерих Даниел готов да поклоукарства.

— Ей, Саймън, какво се е случило? — възкликна той, щом ме видя.

— Здравсти, Даниел.

— Господи, каква ужасна смърт за Джон.

— Вярно, наистина ужасна.

— Ти знаеше ли, че е бил педал?

Потиснах неволния си пристъп на раздразнение.

— Не, Даниел, нямах представа. Но сега е мъртъв, нали? Мисля, че вече няма значение.

Погледнах към бюрото на Джон. Беше празно, разбира се. И необичайно подредено.

Даниел проследи погледа ми.

— Полицаите го претърсиха. И отмъкнаха цял тон документация. Гарантирам ти, че ще умрат от скука.

Отидох до бюрото и набързо го прегледах. Не беше останал нито един личен предмет. Бяха взели канцеларските му принадлежности без изключение, заедно с всички папки с текущи сделки.

Даниел ме наблюдаваше.

— Полицаите ми зададоха маса странни въпроси сутринта. Например знаел ли съм, че двамата с Франк били... нали се сещаш? Франк! Би ли повярвал?

Въздъгнах.

— Даниел, убит е човек, с когото сме работили две години. За мен няма никакво значение какво е правил в личния си живот.

— Разбира се, че няма значение — съгласи се Даниел. — Но Франк Кук! Не, кажи ми, нищо ли не ти е направило впечатление? Все пак ти беше тъст!

— Не, за секунда не ми е минавало нищо такова през ума — отговорих аз и този път показах, че тези въпроси ме дразнят.

— Чух, че си прекарал нощта в полицейския участък. Мислели са, че след като ти си намерил Джон, значи ти си го убил, така ли?

— Нещо такова — уклончиво отговорих аз. — Но нямаха доказателства, така че ме пуснаха. Засега...

— Сигурно е било много неприятно.

— Не бих ти го препоръчал.

— Тук беше страхотна суматоха — сподели Даниел. — Гил е бесен. Мисля, че се ядоса както на онова между Джон и Франк, така и на убийството на Джон. Арт излезе на обяд и още не се е прибрал, а Рави прилича на подплашен заек. Само Даян се държи на ниво. И аз естествено.

— Разбира се.

— Хората наистина са изплашени. Първо Франк, сега Джон. Следващият може да е всеки от нас. Всъщност най-вероятно ще си ти.

— Много ти благодаря, Даниел. За твое сведение вече съм се замислял над подобна възможност.

— Пази се, Саймън. — Този път думите на Даниел прозвучаха напълно сериозно.

— Е, не бих могъл да сторя кой знае какво — въздъхнах аз. — Но ти би могъл да ми направиш една услуга.

— Казвай — не се поколеба той.

— Можеш ли да изровиш някои неща за „Био-уан“? Трябва ми повече информация.

— „Био-уан“? Не виждам връзката.

— И аз не съм сигурен. Нали знаеш, че Лиза беше уволнена от „Бостън пептидс“?

— Да, Арт ми подхвърли. Честно казано, изглеждаше някак... доволен.

— Мръсник — промърморих на себе си аз.

— Като се видите, кажи й, че страшно съжалявам за случилото се.

— Малко вероятно е да мога да й го предам — казах аз. — Тя се върна в Калифорния.

— О... — възкликна Даниел. — Това не е добре.

— „Не е добре“ звучи меко казано — съгласих се аз. — Както и да е... уволнили са я, защото задавала на Томас Иневър неудобни въпроси за чудотворното лекарство на „Био-уан“.

— Е?

Наведох се напред.

— Джон ми телефонира, преди да бъде убит. Беше оставил съобщение на телефонния ми секретар. Каза, че намерил нещо за „Био-уан“, което можело да ме заинтригува. Затова отидох да го посетя в събота вечер.

— Но така и не можа да разговарям с него, нали?

— Да.

— Ясно-о... И какво за „Био-уан“ може да те заинтересува?

— Големият ми проблем е, че не знам нищо. Става ли там нещо интересно? Нещо, което може да има отношение към смъртта на Франк и Джон?

Даниел сви рамене.

— Като например?

— Ами може би нещо нередно покрай неуроксила. Все пак точно такива въпроси е задавала Лиза на Иневър.

— Не мисля — неочаквано ми възрази Даниел. — Нали знаеш, че финансовите разчети ги правих аз. Е, мога да ти кажа, че още на предварителната фаза не намерих нищо съмнително около това лекарство. Точно обратното — по общо мнение, то се ползва с голям успех по време на клиничните изпитания. Хората са уверени, че всичко ще бъде наред.

— Кого по-точно имаш предвид като говориш в множествено число?

Даниел се замисли, после каза:

— Всички в компанията, които познавам. На първо място, очевидно Арт. Иневър, финансовият им директор, та дори „Харисън Брадърс“ — техните инвестиционни банкери.

— Значи не мислиш, че крият нещо?

— Не ми изглежда така. Но аз не съм експерт по биотехнологии. Ако настояваш, ще се опитам да се поразровя.

Усмихнах му се благодарно:

— Това много би ми помогнало, Даниел.

— Има ли нещо друго, което според теб би могло да бъде проблем?

— Не знам. По принцип много неща: измама, злоупотреба с вътрешна информация, може би някои подробности по изкупуването

на „Бостън пептидс“, кой знае?

— Ще видя какво мога да направя — обеща пак Даниел. — Но предупреждавам те, няма да е никак лесно. Арт държи цялата информация от „Био-уан“ само за себе си.

— Известно ми е — казах аз. — И точно поради тази причина смятам да му задам директно няколко въпроса.

Даниел изкриви лице.

— Е, това вече обещава да бъде много забавно. Но ако случайно изкиха нещо, моля те, сподели го с мен. Колкото повече работя с него, толкова повече се убеждавам, че ако се довериш на онова, което знае, може да останеш с впечатление, че „Био-уан“ произвежда революционно нов прах за пране.

Вратата на Арт беше отворена. Почуках. Беше се върнал от обед и говореше по телефона. В стаята се носеше слаба миризма на алкохол. Той ми махна с ръка да седна и продължи да говори. Обичайният за Арт разговор по телефона. Заслушах се — ставаше дума за нова сделка. Някаква компания, занимаваща се със специални ефекти за Холивуд. Звучеше ми като сделка с нов рекордно висок коефициент на тъпотията. Напълно достойна за Арт.

Накрая разговорът свърши.

— Тази сделка трябва да я сключим — каза ми Арт.

— Добре — съгласих се аз, отказвайки да бъда въвлечен в дискусия.

— Така-а, какво има, Саймън? — попита ме той и погледна часовника си. — Чакат ме няколко телефонни разговора.

Двамата с него бяхме свършили добра работа в стремежа да се избягваме взаимно след посещението ми в дома му. Но сега нямаше да му позволя да ми се изплъзне.

— Няма да отнеме дълго. Искам да те попитам някои неща за „Био-уан“.

Арт се намръщи и ме погледна изненадано.

— Какви неща? Ако става дума за уволнението на жена ти, искам да знаеш, че нямам нищо общо с това решение. Това си беше работа на Иневър. Какво да прави с неговите служители си е негов личен проблем.

— Не става дума за Лиза. Питам се дали не би могъл да ми кажеш какво не е наред около „Неуроксил-5“?

Арт се намръщи още повече.

— Няма нищо, което да не е наред около неуроксила. Всички резултати от изпитанията до момента са прекрасни и ние се настройваме за голяма кампания, когато през март публикуват резултатите и от фаза три.

— Значи твърдиш, че всичко около лекарството е наред?

— А ти защо мислиш, че може да не е? — сърдито попита Арт.

— Лиза, изглежда, е мислела, че има нещо. И изглежда, точно това е станало повод за нейното уволнение.

— Специално се поинтересувах за лекарството миналия месец, когато Франк говори с мен. Консултирах се лично с доктор Иневър. Той ме увери, че около „Неуроксил-5“ всичко е наред.

— Чакай малко. Значи Франк те е питал същото, така ли?

— Да, така беше — призна неохотно Арт и едва не си прехапа езика.

— И какво точно те попита?

— Същото като теб. Има ли нещо около лекарството?

— Не ти ли зададе по-конкретен въпрос? Не описа ли потенциалния проблем?

Арт вдигна ръце.

— Не знам, може и така да е било. Не помня вече. Всичко, което знам, е, че проверих и нямаше нищо.

— Разказа ли това на полицията?

— Не. Защо?

— Не ти ли се струва подозрително?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами много е ясно какво искам да кажа: Франк ти е задал въпрос, хвърлящ съмнение върху най-престижната инвестиция на „Ревийър“, и малко след това го убиват.

Арт поклати глава:

— Не, Саймън, не ми се стори подозрително. И не виждам как би могло. Франк си играеше игрички. „Ревийър“ днес е това, което е, само благодарение на „Био-уан“. Моята инвестиция. Франк искаше да ме дискредитира, така че опита да се нахвърли върху моята инвестиция.

Единственият му проблем беше, че не разполагаше с никакви доказателства.

Едва се сдържах да не кипна.

— И си сигурен, че не можеш да си спомниш какво точно те е питал Франк?

— Не, не мога — ядосано ми отговори Арт. — И нека ти кажа още нещо. „Био-уан“ в момента е в много деликатна фаза. Последното, от което има нужда, е някой да рови с неудобни въпроси. — Той облиза устни и продължи, като заби пръст във въздуха към мен: — И ако ти намекнеш пред някого, повтарям — някого, че с „Неуроксил-5“ нещо не е наред, ще се озовеш по задник на улицата преди да си разбрал какво ти се е случило.

Станах.

— Не, Арт. Ако има нещо съмнително около „Неуроксил-5“, аз те уверявам, че ще го науча. И ти няма да можеш да ми попречиш.

Арт стана и побеснял ме изгледа.

— Не си позволявай да ме заплашваш, момченце! „Био-уан“ е най-ценната инвестиция за цялата ни шибана фирма. Преебеш ли „Био-уан“, значи се ебаваш с мен. Жена ти вече дръзна да задава тъпите си въпроси и загуби работата си. Ако ти продължиш да ги задаваш, повярвай ми, когато се разправа с теб, ще съжаляваш, че не си продължил да се киприш на пони по време на приемите на кралицата.

Обърнах се и излязох. Все пак в думите му имаше известен смисъл: да ровиш около „Био-уан“ се оказваше занимание, опасно за здравето. Франк и Джон бяха опитали и ето че и двамата бяха мъртви. Съвпадение? Едва ли.

Разминахме се с Гил в коридора. Обветреното му лице изглеждаше по-измъчено от обикновено. Запитах се дали не го измъчват проблемите с бъбреците. Той ми кимна отсечено, явно замислен за нещо свое, а може би за смъртта на Джон и контактите с пресата.

Поддавайки се на вътрешен импулс, аз го спрях.

— Гил?

— Да? — Той фокусира погледа си върху мен през дебелия стъкла на лещите.

— Разполагаш ли с един момент?

— Какво има?

Огледах се. Около нас нямаше никого.

— Сигурен ли си в „Био-уан“?

— Защо питаш? — Въпросът ми явно го изненада.

— Нещо е обезпокоило Джон преди да го убият.

— Да, полицията ми спомена, че си им казал такова нещо.

— И ти си сигурен, че всичко е така желязно, както изглежда?

— Да, мисля, че съм сигурен — отговори без замисляне Гил. — Не казвам, че от време на време не се появяват проблеми, защото това е нормално. Но „Био-уан“ е програмирана да побеждава и в това няма никакво съмнение.

— Не ти ли е минавала понякога мисълта, че може да се окаже един голям... балон?

— Това пък какво означава?

— Ами тази компания реално не е направила печалба. Единственият ѝ капитал е „Неуроксил-5“. Какво би се случило, ако се окаже, че лекарството нищо не струва?

— Само че не е така — възрази Гил. — Това лекарство е голямата надежда на медицината да се справи с една хронична болест, която поражда милиони хора по света.

— И все пак... ако изведнъж се разбере, че около него не всичко е наред?

— Например?

— О, не знам. Да кажем например, че лекарството не лекува или нещо подобно. Тогава „Био-уан“ няма да струва нищо, нали?

Гил уморено се усмихна.

— Прав си да се отнасяш с такава предпазливост към биотехнологиите. Един от основните грехове в рисковото инвестиране е да броиш печалбата преди да си я направил. И е вярно, че е имало десетки биотехнологични компании, чиито лекарства са се оказали точно толкова ефективни, колкото и бучка захар. Но случаят с „Био-уан“ не е такъв. Аз имам добро предчувствие.

— Надявам се да се окажеш прав.

— И аз — каза ми Гил, — защото иначе ни чакат големи неприятности.

Разделихме се и той продължи по коридора, потънал в проблемите си, а аз се върнах в нашия офис. Не беше успял да ме

убеди. Защо не знаех какво е открила Лиза за „Био-уан“?

Извадих бележника си с телефонните номера и позвъних на майка ѝ.

— Ало?

— Ан? Саймън се обажда.

— Саймън! Вече ти казах. Лиза не желае да разговаря с теб. И дори не иска да знаеш къде се намира. — Гласът ѝ не звучеше враждебно, просто издаваше някаква безпомощност както по отношение на Лиза, така и на мен.

— Разбирам. Можеш ли поне да ѝ предадеш нещо от мен?

Чух я дълбоко да въздиша.

— Добре, може би. За какво става дума?

— Би ли ѝ казала, че искам да ѝ задам някои въпроси по отношение на „Био-уан“. Много е важно.

Пауза.

— Добре — неохотно се съгласи тя накрая. — Ще ѝ кажа. Но тя е много разстроена. Не ми се вярва да ти се обади.

— Много ще ти благодаря, ако опиташ.

— Добре. Ще ѝ предам. Дочуване, Саймън.

Затворих. Бях спокоен, че Ан ще предаде съобщението ми. Но не бях никак уверен как щеше да реагира на желанието ми Лиза. От друга страна, не можех да стоя и да чакам от нея отговор, който така и можеше да не дойде никога. Но какво друго можех да направя? Как бих могъл да разкрия сам игрите около лекарството?

Седях и гледах с празен поглед в пространството, когато отговорът внезапно изплува в съзнанието ми.

Трябваше да поговоря с някой, който го взема.

Взех влака за Бруклайн. Намерих дома на леля Зои и позвъних на вратата. След малко ми отвори тя и топло ми се усмихна.

— Колко се радвам, че си дошъл! — възкликна тя. — Влез де, влез. — Тя се обърна и извика: — Карл! Имаме гост!

Карл се появи в коридора:

— Саймън! — изненада се той. — Как е Лиза?

— Добре — излъгах аз, без да ми мигне окото, възхищавайки се на ловкия начин, по който бяха успели да скрият, че леля Зои не е

успяла да ме познае.

Влязохме в дневната. Последния път, когато я бях виждал, тук беше претъпкано с приятели на Франк, дошли да почетат паметта му. Стори ми се, че още виждам следи от този ден. Огледалото в единия ъгъл беше покрито с черен воал, а снимките върху пианото бяха пренаредени така, че сега отпред бе сложена фотография на Франк като младеж. Всъщност едва сега, като се загледах в леля Зои, видях приликата между нея и покойния ѝ брат: и тя също бе висока, с дълги крайници и със същите мили бадемови очи. Излъчваше някаква топлина, която те караше да искаш да си близо до нея. Сега разбрах защо е любимата леля на Лиза.

Зои направи кафе и тримата подхванахме разговор за това-онова. Казах им, че Лиза е в Калифорния във връзка с научен проект, и не навлязох в по-големи подробности. Имах късмет, че бях заварил Карл, който, както се оказа, се готвел да тръгва за колежа. Бях доволен от присъствието му, макар че Зои май нямаше проблеми с воденето на общ разговор и не губеше нишката му. Ако се изключеше добре прикритото ѝ объркване в самото начало кой съм, не забелязах никакви признаци, че мозъкът ѝ бавно умира.

След няколко минути насочих разговора към целта на идването си.

— Предполагам помните, че моята фирма стои зад „Био-уан“ — компанията производителка на „Неуроксил-5“? — започнах отдалеч аз.

— О, да, наистина — сети се Карл.

— Бих искал да ви попитам забелязвали ли сте някакви проблеми, откакто Зои е започнала да го взема?

— Не знам такова нещо. А ти, мила? — обърна се към нея Карл.

— Не — потвърди тя. — Разбира се, трябва да ходя на изследване в болницата доста често, за да могат да следят как ми се отразява. Но засега не са забелязали никакви странични ефекти или поне не са ми казали, че има такива. Откакто се обади Лиза, внимавам за опасни симптоми, но се чувствам добре. Всъщност добрата новина е, че положението ми престана да се влошава. — И тя се почука по слепоочието.

— Това е прекрасно — казах аз и отпих от кафето си. — Спомена, че Лиза ти се е обаждала.

— Да — каза Карл. — Миналата седмица. Реших, че си дошъл по този повод.

— Не съм — запънах се за малко. — Както ви казах, тя в момента е в Калифорния. Не ми е казвала, че е ви се е обаждала. — Усмихнах се неспокойно.

Карл за миг ме погледна малко странно.

— Спомена, че не била сигурна, но се безпокояла да не би „Неуроксил-5“ все пак да има опасни странични ефекти. Когато настоях да се изясни, тя се извини, че не можела да навлиза в подробности. На мен ми прозвуча като предчувствие. Зои и аз обсъдихме въпроса с нашия лекар и взехме съвместно решение да продължим с лекарството. Все пак то явно действа на Зои, а лекарят ни увери, че Комисията за контрол над лекарствата контролира отблизо тези изследвания, така че ако имало вредни странични ефекти, веднага щели да го уведомят.

— Може би ти знаеш нещо, Саймън? — попита ме Зои и за миг на лицето ѝ се изписа загриженост.

Зачудих се как да ѝ отговоря.

— Не бих казал. По-скоро имам подозрение във връзка с някои събития от моята работа. Но не разполагам с никакви твърди доказателства.

— А имаш ли поне някаква представа за какъв страничен ефект става дума? — настоя тя.

Завъртях отрицателно глава:

— Не, Зои. Съжалявам. Нали точно затова те питах дали нещо не ти е направило впечатление.

Зои се обърна към съпруга си:

— Просто не знам, Карл... Дали да не спра да го вземам?

Карл взе ръцете на жена си в своите.

— Когато Франк ни спомена за това лекарство, той ни даде и надеждата, че ще можем да се преборим с тази болест. Не искам да се отказвам от тази надежда. Да, вярно, може и да не успеем. Може дори да се окаже опасно. Но ние просто нямаме друг избор.

Зои погледна с обич съпруга си и се обърна към мен.

— Карл е прав. Не искам да изкуфявам допълнително. — Тя се усмихна на собствения си израз. — Но ако научиш нещо, обади ни се, моля те.

Обещах да се обадя и си тръгнах.

27.

Вечерта си тръгнах пеша за дома. Беше ясно, студено и на всичко отгоре ветровито. Закопчах сакото си и стгуших рамене. Всички други по улиците бяха с палта. Сутринта се бях поколебал как да изляза, но сега ставаше ясно — до края на зимата само с палто. А краят беше далеко.

Запитах се дали следващата пролет ще имам удоволствието да се разхождам из Комън, или ще надничам иззад решетките на някакъв затвор в очакване на делото. И дали Лиза ще ме чака наблизко, или ще си стои на хиляди мили в далечната Калифорния, в сладки грижи как да устрои новия си живот.

Беше казала, че в „Био-уан“ има нещо гнило. Но какво бе то? И как можех да разбера кое е?

Дълбоко замислен завих от Чарлз стрийт към плетеницата малки живописни улички, съставляващи основата на Бийкън Хил. Стигнах до моята улица и тръгнах по нея. Около мен бе тихо и спокойно. Чакаше ме празен апартамент. Спомних си с каква сладка тръпка се бях прибирал след работа у дома, надеждата, че Лиза може да ме е изпреварила, предвкушването на уюта на вечерта заедно, който щеше да разсее напреженията от десетте часа в офиса.

Край на това.

Поспрях да бръкна в джоба си за ключовете. Извадих ги непохватно и ги изпуснах. Наведох се да ги взема.

В следващия миг чух три остри изпуквания вдясно от мен и по главата ми се посипа прах от разбита тухла. Малки парченца се забиха в лицето ми. Извъртях се и без замисляне се хвърлих на паважа зад един паркиран джип. Последваха още няколко изстрела и звук на куршуми, забиващи се в металната броня на джипа. Чу се пръсване на разбито стъкло.

Заврях се пълзейки под колата, притиснал тяло в опит да се слея с уличната настилка. Лицето ми пареше. Тишина. Ако в този момент стрелецът излезеше от скривалището си, за да ме довърши, щях да съм

абсолютно безпомощен. Напрегнах слух, но оглушителните удари на сърцето ми ми пречеха да чуя каквото и да било. След това чух бързи леки стъпки от другата страна на улицата. Дявол да го вземе!...

Измъкнах се изпод колата, приклекнах и се стрелнах по улицата, използвайки заслона на другите паркирани коли. Недалеч изрева форсиран двигател. Автоматен откос се заби в прозорците над главата ми. Посипаха се стъкла. Близко, опасно близко...

Колата рязко ускори по улицата. Нови изстрели — този път от пистолет. Изсвистяване на спирачки, затръшване на врата на кола, крачки на бягащ човек. Спрях и надникнах иззад мотоциклета, зад който се бях скрил. Видях кола — беше спряла по средата на улицата с широко разтворени врати.

След няколко секунди от всички посоки завиха сирените на полицейски коли и минута по-късно улицата представляваше стълпотворение от бляскащи светлини и хора в униформи. Младеж по джинси и черно спортно сако изтича към мен.

— Добре ли сте?

Веднага го познах. Беше латиноамериканецът — онзи, който ме бе следил в Комън преди няколко седмици.

Изправих се.

— Да, мисля, че съм добре.

Чувствах лицето си топло и влажно. Докоснах го с пръсти. Кръв.

— Улучиха ли ви?

Поклатих глава:

— Не, това е мазилка. Благодаря. — Насилих се да се усмихна.

— Няма защо. За нещастие онзи май се измъкна. Беше професионалист, а вие извадихте голям късмет.

Нямах никакви съмнения в това. Бях извадил късмет, точно както се бе случило и в Армаг, когато куршумът бе пръснал лицето на Бинс вместо моето. Този път поне никой не бе пострадал заради мен.

Ръцете ми трепереха толкова силно, че едва вдигнах изпуснатите ключове. Изправих се и направих няколко дълбоки вдишвания, за да усмиря сърцето си, което биеше лудо. Влязох в апартамента и си налях щедра доза уиски. Предложих и на спасителя си, който естествено отказа.

Казваше се Мартинес. Зададе ми стандартните въпроси дали знам нещо и известно ли ми е кой би могъл да стреля по мен, но се

виждаше, че го прави проформа. През следващия час се изсипаха маса хора: Коул — бостънският партньор на Махони, лекар от бърза помощ, който се погрижи за лицето ми, и още няколко. Накрая се появи и самият Махони.

— Значи са стреляли по вас? — жизнерадостно се осведоми той.

— Мисля, че може да се нарече така — изморено отговорих аз.

— Колко хубаво, че бяхте под наблюдение.

— Не знаех, че разполагам с личен бодигард. И от колко време продължава този цирк?

— О, към три седмици. Но не непрекъснато. Следенето на хора е скъпо занимание.

— Е, радвам се, че тази вечер не сте решили да правите икономии.

Махони седна. Мартинес без подкана извади бележник.

— Някаква идея кой може да е стрелял по вас?

— Приятелят ви каза, че бил професионалист. Лично аз не познавам професионални убийци. Всъщност, като се замисля, не мога да си спомня нито един мой познат с полуавтоматично оръжие. — „С изключение на Арт Алтшуле“ — проблесна в съзнанието ми, докато отговарях.

Махони почувства моментното ми колебаване.

— Какво има?

Разказах му за интереса на Арт към оръжията.

— Ще проверим това — обеща той. — Има ли нещо друго, което би трябвало да знаем за господин Алтшуле?

— Не, не мога да се сетя. Освен че не ме харесва.

Махони повдигна вежди.

— И защо така?

— Защото задавам неудобни въпроси.

— Относно?

— „Био-уан“ например.

— „Био-уан“ значи? — Махони ме изгледа втренчено. — Сделката, за която Джон Чалфонт е искал да говорите.

— Именно.

— И какъв е проблемът с „Био-уан“?

— Не знам. Точно за това разпитвах Арт. А вие не знаете ли?

Разпитът на Махони започваше да ми омръзва. Раздразних се. Току-що бяха стреляли по мен, нервите ми още бяха опънати до скъсване и макар на пръв поглед да ми задаваше правилните въпроси, някак не можех да се отърся от усещането, че се опитва да разбере по какъв начин съм успял да организирам това нападение над себе си.

— Както ви е известно, водим разследване — засегна се от тона ми Махони. — Ако допуснем, че сте били обект на атака от страна на наемен убиец — продължи той, — кой мислите, че може да го е наел?

— Нямам ни най-малка представа. Може би все пак това е човекът, който е убил Франк и Джон, не мислите ли?

— Но това е човек, с когото и двамата са се познавали. Защото и двамата са убити в гръб. Сега сме изправени пред съвсем друг стил на действие.

Свих рамене. Бях капнал.

— Добре, вие сте детективът. Аз съм само жалкият нещастник, по когото са стреляли.

— Не сте ли свикнали вече? — попита ме Махони с влудяващата си полуусмивчица.

Без съмнение намекуваше за службата ми в Северна Ирландия. Кипнах вътрешно, но се овладях. Изгледах го на свой ред, без да казвам нищо.

Махони стана.

— Е, няма никакво съмнение, че пак ще говорим — отбеляза той и си тръгна.

Мартинес обезпокоено ме погледна и го последва.

Въртях се дълго в леглото. Когато накрая се унесох, сънят ме пренесе по улиците на Западен Белфаст. Стените на къщите наоколо бяха буквално скрити под надписи. В действителността службата ми там се бе състояла в опъващо нервите очакване на изстрела, който така и не идваше, в свикването с това очакване и в смъртта на ефрейтор Бинс. В съня ми улиците бяха по-широки, не предлагаха никакво прикритие и аз знаех, че снайперистът лежи зад прозореца на изоставената къща на петдесетина метра от мен. Кой знае защо, трябваше да продължа нататък, към къщата, а краката ми ставаха все по-тежки и по-тежки. Естествено, не можех да се обърна и да избягам,

но крачките ми ставаха все по-къси и по-къси. Накрая ми се прииска да стигна най-сетне до проклетата къща и да става каквото ще става.

И изведнъж се събудих и мозъкът ми направи салтомортале по границата между съня и действителността. Времето се разтегли, минутите се превърнаха в часове, а нощта се разтегли във вечността. После пак трябва да съм заспал, защото отново се озовах на онази улица. Това се потрети и към пет и половина най-сетне отказах да се измъчвам повече. Измъкнах се недоспал от леглото. Главата ми бучеше. Съзнанието ми бе размътено. Погледнах през прозореца на дневната. Долу, пред блока, имаше паркирана синя кола, а единият от двамата мъже в нея бе толкова наблюдателен, че дори забеляза помръдването на пердетата. Махнах му с ръка и той вежливо ми кимна. Махони бе имал добрината да ме остави под наблюдение поне за през нощта.

Знаех, че ситуацията е сложна. Някой искаше да ме убие. Някой с възможности и контакти, достатъчно добри, за да наеме човек, разполагащ с автоматично оръжие. Нямаше съмнение, че пак щяха да опитат. Съмнително беше дали щях да оживея до края на седмицата.

Надявах се Махони да се залови с „Био-уан“. Макар да ме мразеше и да умираше от желание да ми предяви обвинение в убийство, той не беше глупав. Но можех ли да разчитам на него да оправи тази каша, преди да съм получил куршум в мозъка? С тръпка си спомних какви поражения нанася подобен изстрел.

Не бях сигурен и колко дълго ще мога да разчитам на охраната на полицията, както и дали тя е достатъчна гаранция срещу достатъчно мотивиран убиец.

Пристигнах на работа рано, към седем часа. Обикновено никой не се появяваше преди осем без четвърт. Първи идваха по правило Даниел и Даян, а повечето от останалите се точеха между осем и осем и половина. Но аз исках да съм свършил преди да ме е забелязал някой.

Така че отидох направо в офиса на Арт. Масивен дървен шкаф за документация с пет чекмеджета, носещи надпис „Био-уан“. Заклучени. Проклятие!

Огледах се за ключ. Не можах да го намеря.

Всички останали шкафове, кантонерки и чекмеджета бяха отключени, но в тях нямаше нищо интересно.

Опитах писалището му. И неговите чекмеджета бяха заключени. Много странно. Хората в „Ревийър“ обикновено не си заключваха бюрата. Дръпнах няколко пъти безрезултатно. Виждаше се, че ключалката нищо не струва, и бях сигурен, че ако имах малко опит, можех да я отключа за секунди. Само че бях пълен лаик.

Хрумна ми нещо. Върнах се при моето бюро, проверявайки по пътя колко е часът. Осем без двацет. Още никой не бе дошъл. Отворих горното чекмедже. В задния ъгъл, където криех резервните ключове от дома, беше и комплектът ключове за моето бюро. Никога не го бях използвал. Взех ги и бързо се върнах в кабинета на Арт.

Нито един от ключовете не стана.

Седнах на стола му и се загледах в бюрото. Синът му злорадо се хилеше срещу мен. До поставената в рамка фотография имаше кутийка с кламери.

Извадих един, изправих го и зачовърках с него в ключалката. Цели две минути въртях насам-натам, без идея какво трябва да правя. Естествено и без резултат.

Погледнах тревожно часовника си. Осем без петнайсет. Вече не трябваше да съм тук, трябваше да седя зад моето бюро. Огледах се, за да се убедя, че оставям всичко както го бях заварил, и се измъкнах.

И точно навреме. Разминахме се с Арт в коридора.

— Добро утро! — поздравих го аз с предизвикателна жизнерадостност.

Както му беше навик, той просто изсумтя.

Седнах на работното си място и се замислих какво да направя. Не можех да разбия бюрото му, за да се добера до папките — това беше повече от ясно. Но исках да знам какво крие в тях.

Единственият човек с ключ беше Арт. И не виждах как мога да го убедя да ми го даде „за малко“.

Освен ако...

Проверих за кой ли път колко е часът. Осем без пет. Стори ми се, че чух идването на Даян, но никой друг още не бе дошъл.

Върнах се при офиса на Арт и почуках.

— Да? — Пиеше кафе и преглеждаше „Уолстрийт Джърнал“.

— Би ли ми дал назаем ключовете за склада? — „Складът“ беше големият шкаф зад бюрото на пропуска, където съхранявахме най-ценното ни офис оборудване: компютърни аксесоари и така нататък.

— Вземи си го от Кони.

— Още я няма.

— Заключен ли е?

— Да — излъгах аз.

— Нали никога не го заключваме?

Свих рамене.

Арт изсумтя недоволно и извади връзката от джоба си. Поигра си с един от ключовете, опитвайки се да го свали от ключодържателя. Дявол да го вземе! Трябваше ми цялата връзка.

— Ще ти ги върна веднага — казах аз.

— Добре. — И Арт ми хвърли ключовете.

Улових ги във въздуха, излязох и проверих склада. Беше си отключен. Взах асансьора, слязох долу, излязох на улицата и на бегот отидох до малкия железарски магазин зад ъгъла. На връзката имаше три ключа, които приличаха на ключове за шкаф. Поръчах да ми направят копие и от трите.

Стори ми се, че времето лети, но в крайна сметка се озовах отново горе, в офиса на „Ревийър“. Почуках на вратата на Арт и му върнах ключовете. Той, естествено, говореше по телефона. Сложи ръка на слушалката и попита:

— Къде изчезна? Нали каза, че ще ми ги върнеш веднага.

— Гил ме хвана да говорим — излъгах отново. — Извинявай.

Арт изсумтя и продължи разговора си.

Сутринта прекарах практически в коридора. Някъде към десет без четвърт видях Арт да взема асансьора. Беше по сако. Изчаках пет минути, вмъкнах се в кабинета му и затворих вратата.

Първото, което проверих, беше бележникът му за срещи, оставен разтворен на бюрото. Имаше записана среща в единайсет. Значи разполагах с около час. Трябваше да бързам. Можех да очаквам, че няма да го има поне петнайсет минути. Малко са нещата навън, които могат да се свършат за по-кратко от това.

Извадих моя комплект от ключове и започнах да ги изпробвам на шкафа с чекмеджетата, носещи надписа „Био-уан“. Вторият стана. Бяха пет на брой. Започнах да ги преглеждам. Нямах много полезна

информация: стари документи за ранните инвестиции на „Ревийър“, цяло чекмедже с папки за фирми, подготвящи се да станат акционерни, годишни отчети, месечни баланси, прогнози, резюмета на кандидати за работа, дебела папка с историята по изкупуването на „Бостън пептидс“.

Прелистих всичко. Ставаше бавно, времето напредваше, а аз още не бях намерил нищо интересно. Ако в „Био-уан“ имаха някакви опасения относно „Неуроксил-5“, едва ли щях да науча за тях в тези общодостъпни документи. Но къде можеха да бъдат в такъв случай? Или в копие на клиничните резултати, или в кореспонденция, при това кореспонденция от последно време.

Залових се да търся, но не намерих нищо наподобяващо клинични резултати. Не беше изненадващо. Човек като Иневър едва ли би позволил подобна информация да напусне офиса му, да не говорим за сградата. Но в най-долното чекмедже намерих папката с кореспонденцията с „Био-уан“.

Отворих я. Това вече беше по-интересно. По-голямата част от кореспонденцията бе между Арт и стария му приятел Джери Питърсън. Както бе предположил Даниел, основно ставаше дума за числа или за да бъде по-точен, за едно число — цената на акциите на „Био-уан“. Доколкото можех да схвана, Арт държеше Джери виновен за всяко нейно изменение. Последните му писма издаваха голямата му тревога по отношение тенденцията към спадане. Джери Питърсън, естествено, не можеше да направи нищо, макар Арт да бе искал от него благоприятни прогнози за резултатите от фаза три на клиничните изпитания на прословутия „Неуроксил-5“. Това, обясняваше Джери в отговор на искането, не било във възможностите на „Био-уан“. Изпитанията по стандарт се правели двойно анонимни, така че никой, нито лекарите, нито пациентите, а най-малко от всички „Био-уан“, могли да знаят на кои пациенти се дава „Неуроксил-5“ и на кои — плацебо^[1]. Така че било невъзможно да се коментира изходът от изпитанията, докато не се разпечата кодът накрая и не се анализират данните. А това по план щеше да стане едва през март следващата година. Джери обаче бе склонен да окуражава с кимания и многозначителни намигания аналитиците, внушавайки им по този начин, че „Био-уан“ са оптимисти за крайния изход.

Нищо не подсказваше за каквито и да било проблеми с „Неуроксил-5“. Започнах да търся кореспонденция с Иневър. Имаше само няколко писма, предимно загадъчни бележки до Джери, които той по някаква причина бе копирал съвестно и бе препратил на Арт. Не научих нищо интересно от тях.

Прибрах папката, заключих шкафа и погледнах часовника си. Десет часът. Би трябвало да се изпарявам. Но исках да погледна и бюрото на Арт, а това — надявах се — нямаше да ми отнеме повече от няколко минути.

Опитах останалите два ключа. Единият от тях стана. Дръпнах долното чекмедже и ноздрите ми се изпълниха с острия аромат на уиски. Три бутилки „Джак Даниелс“ — една празна, една полупълна и една неразпечатана. Това може би обясняваше защо чекмеджетата бяха заключени. Жалък опит да се скрие тъжна истина. Вече не изпитвах никакви угризения, че ровя из кабинета на Арт — в края на краищата не принадлежеше ли цялата тази информация на „Ревийър“? Но не ми беше уютно. Нали все пак ровех из чуждо мръсно бельо — то омърсяваше и мен самия.

Блъснах чекмеджето обратно и отворих следващото. Трябваше да действам светкавично. Тук имаше канцеларски принадлежности и стари дневници.

Извадих последния и в същия миг замръзнах. Чух крачки в коридора. Даниел? Даян? Не, това бяха крачките на човек с цел. О, по дяволите!...

Арт отвори вратата на кабинета си и замръзна. Мозъкът ми предложи около хиляда възможни обяснения, но ги отхвърли до едно със същата бързина. Бяха ме хванали. И нямаше смисъл да лъжа.

След дълга пауза той си възвърна дар слово.

— Какво правиш тук, да ти еба майката?

Поизправих се на стола му и отговорих:

— Търся информация за „Био-уан“.

Лицето му почервения. Късата му сива коса като че ли настръхна.

— И защо я търсиш в моя кабинет?

— Поисках от теб да ми я предоставиш. Но ти отказа.

— А ти реши, че имаш право да ровиш из нещата ми, за да провериш сам какво можеш да намериш, така ли? И как отвори бюрото ми?

Погледът му беше прикован в долното чекмедже. Поне част от гнева му се дължеше на страха и унижението, че съм намерил малката му колекция от бутилки уиски.

Погледнах неволно ключовете в ключалката.

Той бръкна за връзката в джоба си.

— Ах ти, кучи сине!

И внезапно се хвърли към мен с разперени ръце. Скочих мигом от стола, но той се стовари върху мен и ме повали на пода. Ударих главата си в бюрото и загубих координация само за момент, но за него това бе предостатъчно, за да ме притисне с масата на тялото си на пода. Изтегли назад юмрук и аз едва успях да отместя леко глава, но все пак ме удари по вече ударената страна.

Арт беше едър мъж, едър и силен. Гърчех се под него, но не можех да го изместя. Удари ме отново, този път през устата. Започнах да се извивам още по-енергично, защото нещата съвсем не отиваха на добре, и когато понечи да притисне раменете ми още по-силно, забих безмилостно зъби в ръката му.

— Ах, да те!... — изрева той и дръпна ръката си.

Огънах се под него, той загуби равновесие и аз се измъкнах. Изправихме се на крака горе-долу едновременно и той застана между мен и вратата. Дишаше тежко и държеше ухапаната си ръка.

— Успокой се, Арт — казах аз, като изплюх кръв и кожа от вътрешната страна на бузата си. — Съжалявам, че рових из нещата ти, окей? Пусни ме да изляза и обещавам, че ще забравя всичко, което съм видял.

Арт изръмжа и посегна към най-горното чекмедже — единственото, в което не бях имал време да надзърна. Дръпна го, извади малък пистолет и го насочи към мен.

Господи!

— Арт... недей. Не си струва. Ако ме застреляш, ще отидеш в затвора за...

— Млъкни!

— Добре — казах аз и примирително вдигнах ръце. — Добре...

— Казах, млъкни!

Млъкнах. Не знаех на какво е способен. Мисля, и той не знаеше. Без да отмества пистолета от мен, той се наведе и извади започнатата

бутилка уиски. Примижавайки от болката в наранената си ръка, успя някак да отвърти капачката и отпи дълга глътка.

Отстъпих към прозореца. Статуетката на „Био-уан“ от лусит ми се бе сторила най-подходящото оръжие.

— Не мърдай! — излая Арт и отпи нова глътка. — Какво ти стана, по дяволите? Защо се опитваш да унищожиш фирмата? Трябваше да се отървем от теб още преди месеци. А сега аз трябва да го направя...

— Какво става тук? — Беше Гил. Стоеше на прага и ни гледаше. — Арт, веднага остави оръжието! И бутилката!

Арт бавно се обърна, погледна Гил и остави пистолета на бюрото си. Разгледа изучаващо бутилката, сякаш преценяваше дали си заслужава да пийне още, после я остави до пистолета.

— А сега някой ще ми каже ли какво става?

Арт вдигна обвиняващо пръст към мен.

— Кучият му син ровеше из бюрото ми. Беше отключил с подправен ключ заключените ми чекмеджета и се опитваше да открадне поверителна информация. Улових го на местопрестъплението.

Гил премести поглед от окървавената ми уста към ухапаната ръка на Арт.

— Истина ли е, Саймън?

Поех дълбоко дъх и казах:

— Да.

— Върни се в офиса и чакай там. Арт, ела с мен в моя кабинет. И ми дай това проклето нещо. — Той кимна към пистолета.

Напуснах кабинета на Арт в момента, когато той подаваше пистолета си на Гил.

Даниел стоеше в коридора и само дето не беше зяпнал.

— Какво става?

— Дребно несъгласие между мен и Арт — обясних аз, без да навлизам в подробности.

Даниел ме изгледа внимателно.

— Арт е прав. Вратовръзката ти е отвратителна.

Минах покрай него, без да му обръщам внимание, влязох в нашия офис, свлякох се на стола си и зачаках обаждането на Гил.

Двайсет минути по-късно бях в кабинета му.

— Много съм разочарован от теб, Саймън — започна той. Гледаше ме втренчено от другата страна на необятното си писалище. — Тук в „Ревийър“ искаме да работим спокойно, без да се опасяваме, че някой от нашите колеги ще рови из личните ни принадлежности. Освен това ти си знаел, че здравето на Арт е доста... деликатно в момента. Защо беше всичко това?

— Продължавам да се опитвам да разбера кой е убил Франк и Джон — обясних аз. Бях решил да не навлизам в детайли относно „Био-уан“ пред Гил.

— Това не е ли работа на полицията?

— Така е, но те не я вършат както трябва.

— Това е твое мнение. Но предмет на моята загриженост са не те, а ти! — И той обвинително ме посочи с пръст. — Наложил се да изпратят Арт вкъщи — не мога да допусна тук да се навъртат хора, които размахват оръжие. Казах ти преди няколко дни колко важен си ти за тази фирма, обясних ти, че вече си ни по-нужен, отколкото досега, а ти какво направи? Душиш наоколо, влизаш в конфликт с един от партньорите и заплашваш бъдещето на фирмата! — Гил беше почервенял. Никога не го бях виждал толкова ядосан.

— Някой снощи се опита да ме убие — казах аз безизразно.

— Какво?!

— Някой стреля по мен, когато стоях на входа на блока. Не знам как не ме улучиха.

Гил замълча, явно останал без думи. После тихо, но решително заговори:

— Ти имаш своите проблеми, Саймън, аз имам своите. Прави каквото трябва да правиш, а аз ще направя нужното, за да оцелее фирмата. Но не мисля, че можеш да си ни от полза. От този момент нататък вече не си съдружник. Моля те, напусни сградата незабавно. Веднага!

— Гил...

— Казах веднага! — Гил заплашително се изправи и се наведе напред, опрял длани на плота. Цялото му тяло трепереше.

— Добре — въздъхнах аз. — Тръгвам си.

[1] Безвреден препарат, който се дава на капризни пациенти вместо лекарство, за да се успокоят, или се използва при изследвания,

когато част от хората вземат истинското лекарство, а друга част — плацебо, за да се прецени обективно ефектът. — Б.пр. [↑](#)

28.

Докато се прибирах у дома, поглеждах от време на време зад гърба си. Някой ме следеше — руса жена по джинси и подплатено яке. Държеше се на трийсетина метра зад мен и не полагаше никакви усилия да остане незабелязана. Полицайка, реших, макар че не можех да съм сигурен. Обърнах се и ѝ магнах с ръка. Тя спря, запали цигара и продължи внимателно да ме наблюдава.

Мислите ми бяха в хаос. Спречкването с Арт бе опънало до крайности без това опънатите ми нерви. Това, че един алкохолик бе размахвал под носа ми заредено оръжие, ме бе изплашило до смърт, макар че Арт сигурно беше опасен първо за себе си, а чак после за мен.

Яд ме беше и на Гил. Не че не разбирах положението, в което се намираше. Ровенето из бюрото на колега не съвпаднаше с неговото разбиране за етични отношения. — На всичко отгоре „Ревийър“ беше в много сериозно положение и аз с нищо не помагах на компанията. Той се бе държал човешки с мен, а аз го бях предал.

Но подкрепата на Гил беше важна за мен. Той ми бе повярвал в един момент, когато другите не знаеха какво да мислят, беше ми предложил подкрепата си тогава, когато ми бе особено нужна. Беше почтен човек и аз го уважавах. А ето че сега изведнъж бе пожелал да няма нищо общо с мен.

Не знаех дали някой ден Гил ще пожелает да ме върне във фирмата. Работата в „Ревийър“ ми бе доставяла огромно удоволствие и аз не исках да си тръгвам — най-малко от всичко по този начин. Само преди месец „Ревийър“ бе означавала всичко за мен. И все още продължаваше да е важна — макар и като връзка с безгрижното минало. Само дето бъдещето не изглеждаше толкова светло. Без жена, без работа и ако не внимавах много — с куршум в черепа. Просто не можех да си позволя да седя и да чакам. Трябваше бързо да разкрия убиеца на Франк и Джон и да го разоблича преди да се е добрал до мен. Едва тогава можех да мисля за връщане към някакъв по-нормален живот.

Когато влязох в апартамента, индикаторът на телефонния секретар мигаше. За един безумен миг си помислих, че може да е Лиза. Не беше тя.

— Здравсти, Саймън, обажда се Кели. — Гласът ѝ, обикновено силен и уверен, звучеше странно потиснато. — Търсих те на работа, но ми казаха, че си излязъл и няма да се връщаш. Искам да поговорим, ако е възможно. Обади ми се.

Веднага набрах номератора на „Бостън пептидс“ и без забавяне ме свързаха. Кели обаче не искаше да ми каже за какво иска да разговаряме. Уговорихме се да се обядваме заедно в едно заведение до Харвард Скуеър — на безопасно разстояние от погледа на колегите ѝ.

Оказа се вегетариански ресторант, претъпкан с изгладнели студенти. Бях подранил, но Кели вече ме чакаше отвън и нервно пушеше. Поздравихме се без особен ентусиазъм и без да говорим се наредихме в края на опашката, проточена до щанда, където приготвяха храната. Изчакахме чинно реда си, аз си избрах салата, Кели — нещо запечено в питка, и седнахме на единствената свободна маса.

Кели извади поредната си цигара, после я прибра, лишавайки мигновено настръхналия сервитьор от шанса да я нападне.

— Не трябваше да идвам — промърмори тя.

— Радвам се, че го направи.

— Лиза не би се радвала, че реших да говоря с теб. Още по-малко Хенри.

— Сигурно имаш основателна причина.

— Мисля, че имам.

Зачаках. Кели мушна с вилицата в пълнежа на питката.

— Лиза не е добре и смята, че ти си отговорен.

— Знам.

— Доста размишлявах по въпроса — каза Кели — и не можах да убедя себе си, че е права. Проблемът е там, че... ти вярвам. В известна степен. И мисля, че е редно да знаеш какво беше разтревожило Лиза. И кое допринесе за уволнението ѝ. Не ме интересува какво ще правиш с информацията, стига да не я използваш срещу интересите на Лиза. Или срещу моите, разбира се. И още едно условие: това не си го чул от мен. Окей?

— Разбрано — кимнах аз.

— Веднага щом „Био-уан“ изкупи „Бостън пептидс“, Лиза пожела да получи достъп до данните за „Неуроксил-5“. Искаше да провери дали не е възможно да го използва по някакъв начин срещу паркинсона.

— Хенри ми каза същото — казах аз. — Но нищо повече.

— Първоначално Клизмата заяви, че това е абсурд. Той управлява фирмата в обстановка на пълна секретност и организацията е такава, че никой не получава информация за нищо, освен ако не му е невъзможно да работи без нея. Но Лиза може да бъде доста убедителна.

Усмихнах се.

— Както и да е, в крайна сметка успя да убеди Клизмата. Но той беше крайно внимателен в подбора на данните, до които я допусна. Мисля, че й даде да прегледа резултатите от някакви стари изпитания върху животни, не знам дали не ставаше дума за плъхове. — Кели отхапа от питката. Изчаках я търпеливо да сдъвче храната. — Информацията бе почти неизползваема, но на друго не можеше и да се разчита. Докато се запознаваше с нея, тя забеляза нещо, което Клизмата явно беше пропуснал.

— И какво е това нещо?

— Няколко месеца след третирането им с „Неуроксил-5“ значителна част от плъховете бяха измрели. — Повдигнах вежди, Кели го забеляза и каза: — Нищо нередно, разбира се. Старите плъхове умират. Какво друго може да се очаква от тях? С любопитната разлика, че броят на умрелите от инсулт беше по-голям от статистическата прогноза.

— Удар? Искаш да ми кажеш, че плъховете умират от инсулт?

— Плъховете, особено тези в лабораториите, заболяват от голям брой болести, считани за човешки.

— Разбирам.

— Знаеш ли какво представлява инсултът? — попита ме Кели.

— Според мен някакъв съсирек в мозъка, запушващ кръвоносен съд.

— Да, това е едната възможност, но причината може да бъде и точно обратната — мозъчен кръвоизлив. В резултат може да настъпи парализа или направо смърт.

— Значи е било сериозно.

— Може би.

— Какво значи това „може би“? Ако всички онези плъхове са умрели от инсулт, не следва ли автоматично изводът, че „Неуроксил-5“ е смъртно опасен?

— Не е толкова просто. Повечето от плъховете все пак бяха оцелели или умрели от естествена смърт. Говоря само за процент на умрелите от инсулт, по-голям от очакваното. Отклонение в тревожна посока от статистическата прогноза.

— Но Лиза е сметнала това за важно?

— Точно така. Първо говори с Хенри по въпроса. Той ѝ каза да се обърне към Клизмата. И тя го направи.

Ставаше ми ясно.

— И той ѝ е казал, че няма нищо нередно.

— Именно. Заявил, че нейните наблюдения не били статистически значими. Когато тя поискала допълнителни данни, за да се разбере дали става дума за реален проблем, Клизмата отказал да ѝ ги даде. Казал ѝ, че тези резултати вече били анализирани и че нямало защо да се безпокои.

— Но това не успокоило Лиза.

Кели се усмихна.

— Ти я познаваш. Тя не е човек, който ще миряса, докато не види лично всички данни. Само че Клизмата продължаваше да не я допуска до данните и тогава тя го нарече лъжец. Обвини го, че не е анализирал резултатите достатъчно задълбочено.

— И той я уволни.

— На което никой не се изненада — завърши Кели.

И аз не се изненадах. Знаех, че и с Хенри се бе държала по подобен начин през годините на съвместната им работа, но той явно беше много по-търпелив от Клизмата. Сега разбих какво искаше да ми каже с думите, че Лиза не би се вписала в средата на „Био-уан“.

— Според теб имаше ли Лиза основание да се безпокои? — поинтересувах се аз.

— Аз не съм виждала тези резултати и всичко, което ти разказах, съм го чула от устата на Лиза — отговори Кели. — Предполагам, че статистически погледнато, Клизмата е бил прав. Но аз работих с Лиза цели две години. Вярвам на интуицията ѝ. Не знам, може и да се е натъкнала на нещо крайно важно.

— Как мога да науча? — попитах аз.

— Ти? — изненада се Кели. — Няма начин.

— Не можеш ли да ми помогнеш?

Кели заби поглед в чинията си — беше почти празна.

— Не мога. За разлика от Лиза, аз нямам друга работа, която да ме чака, в случай че ме уволнят. И не искам да си създавам в лицето на Томас Иневър противник, защото той може да бъде страшен.

— Хм... А дали клиничните резултати подсказват за същия проблем при хората?

— Предполагам не — замислено каза Кели, — защото всички тези данни отиват в Комисията за контрол над храните и лекарствените препарати. Мисля, на всички ни е ясно как биха реагирали там, ако всеки, който е пил „Неуроксил-5“, се тръшне от инсулт на следващия ден.

— В масов мащаб сигурно биха го забелязали, но мен ме интересува какво ще стане, ако умрат неколцина, и то месеци след започване на терапията.

Кели се замисли.

— Не знам. Фаза едно и фаза две на клиничните изпитания вероятно включват общо примерно стотина души. Много е възможно да не се забележи, ако става дума за няколко потърпевши. Точно затова се провежда и фаза три, при която лекарството се изпробва върху хиляди пациенти.

— Това правят сега, така ли?

— Да, трябва да завърши през март следващата година.

— Имаш ли някаква представа какви са междинните резултати досега?

— Ти майтапиш ли се? — изглежда ме изумено Кели. — Знае ги само Иневър. А според мен на този етап и той не би трябвало да ги знае.

Спомних си бележката в онова писмо, че изпитанията са двойно анонимни.

— Има ли начин да се разбере?

— Не — заяви Кели. Помълча и допълни: — Може би само ако лично отидеш и разговаряш с лекарите, които провеждат изпитанията.

— Би ли ми дала техния списък?

— В никакъв случай — отсече тя.

Бях разочарован. Сигурен бях, че Лиза е надушила нещо изключително важно, но не можех да си представя по какъв начин аз, при това без чужда помощ, бих могъл сам да пробия стената от секретност, обграждаща „Био-уан“.

— Има може би нещо, което можеш да направиш — обади се Кели. — Почти съм сигурна, че отчетът от фаза две е публикуван в „Ню Ингленд Джърнал ъф Медисин“. Помня отзвука от него сред специалистите, когато излезе.

— И аз. Точно тогава акциите на „Био-уан“ скочиха, нали така?

— Възможно е. Парите са по твоята специалност. Аз разбирам само от лекарства. — Гримасата ми, изглежда, бе забелязана от Кели, защото тя побърза да заглади хапливата си реплика. — Съжалявам. Мисълта ми беше, че е много вероятно в списанието да е публикуван и списъкът на лекарите, ангажирани във фаза две. Много от тях несъмнено ще участват и в последната трета фаза. Така можеш да научиш имената поне на няколко от тях.

— Благодаря, ще опитам. — Двамата започнахме да дояждаме храната си. Кели се разбърза, защото закъсняваше. — Как вървят нещата в „Бостън пептидс“ без Лиза? — поинтересувах се аз.

— Ами липсва ни. ВР56 върви добре. Вече получаваме първите отзиви от доброволците. Изглежда, лекарството е безопасно, макар че май предизвиква потиснатост у някои хора.

— Потиснатост?

— Да, понижава нивото на серотонина в мозъка. Въздействието му е обратно на това на „Прозак“.

Потиснатост.

Лиза бе вземала ВР56.

Спомних си необичайната ѝ чувствителност около седмица след смъртта на Франк, бързината, с която избухваше в разговорите между двама ни, крайно нетипичната за нея нерационалност, постоянно мрачното ѝ настроение и най-вече пълната ми неспособност да ѝ помогна по някакъв начин. Биохимично индуцираната потиснатост, комбинирана с останалите източници на стрес, сигурно е била нещо ужасно. Нищо чудно, че тя не бе издържала и бе избягала.

— Какво има, Саймън?

Лиза ми бе казала, че не иска никой от колегите ѝ да разбере, че е вземала лекарството тайно от останалите. Не бях сигурен дали

забраната да казвам се отнасяше и до Кели. Сметнах, че е правилно тя да реши дали да ѝ каже, или не.

— О... нищо, просто се бях замислил. Надявам се този ефект да не е достатъчно сериозен, за да спрат лекарството.

— Не, няма такава опасност — отговори Кели. — Има начини това да се заобиколи. Най-простият от тях е да се взема в комбинация с „Прозак“. — Тя погледна часовника си. — Трябва да вървя. Моля те да изчакаш тук няколко минути преди и ти да си тръгнеш. Не искам никой да ни вижда заедно.

— Добре — съгласих се аз, преценявайки, че не е необходимо да ѝ казвам, че са ни наблюдавали през цялото време на разговора ни. — Тръгвай. И много ти благодаря.

Тя се усмихна и си тръгна.

Изчаках малко и на свой ред излязох на слънце. За да не губя време, завих на ъгъла и влязох в един бар, който често посещавах. Беше при моста пред бизнес школата, само че от страната на Кеймбридж. Опашката ми остана навън. Поръчах си бира и се замислих над казаното от Кели.

Значи Лиза е била потисната. Но не онази потиснатост, която е резултат от напрегната работа, печал по отишъл си близък или семейни недоразумения, а биохимично индуциран стрес, от който светът ти става съвсем черен. Като знаех останалите неприятности на Лиза, няхах никакво съмнение, че светът наистина ѝ се е виждал черен.

Тази новина ме накара да се почувствам малко по-добре. Сега, когато вече сигурно бе спряла да взема лекарството, имах по-добър шанс да я убедя да се върне при мен. Разбира се, само при положение, че докажех непричастността си в убийството на Франк.

Следващият основен въпрос бе имаше ли наистина проблем с „Неуроксил-5“. Трябваше да призная, че имаше вероятност отговорът да е „не“. Че отклоненията от очаквания показател са статистически пренебрежими и че Лиза се е заблудила по най-невинен и лесно обясним начин. Грешка, която може да се случи винаги и на всекиго. Добре, ако случаят бе такъв, тогава значи аз прахосвах време и усилия.

Ами ако Лиза бе права? Ако неуроксилът наистина бе виновен за повишаване броя на инсултите сред плъховете? Какво би означавало това?

Само едно — че в този момент лекарството убиваше част от доброволците, които разчитаха да се излекуват. А това бе катастрофа. За болните от алцхаймер, за „Био-уан“, за „Ревийър“.

Не бях сигурен какво общо имат с тази катастрофа Франк и Джон. Франк по обясними причини нямаше вземане-даване с „Био-уан“ — това бе първа грижа на Арт. Но Арт се бе изпуснал, че Франк му е задавал въпроси за „Био-уан“ преди да умре. Освен това имаше и вещественно доказателство: лентата с обаждането на Джон, когато той казваше, че има нещо около „Био-уан“, което щяло да ми се стори интересно. Дали Джон не бе искал да ми каже, че „Неуроксил-5“ е опасен?

Едно голямо „ако“. Трябваше да намеря истинско и неоспоримо доказателство — в едната или другата посока. Допих бирата си и взех метрото за вкъщи.

Списание „Ню Ингленд Джърнал ъф Медисин“ се публикуваше в електронна форма и в Интернет. Доста бързо намерих интересуващата ме анотация на статията, за което ме бе информирала Кели. Наложих да се обадя в редакцията на списанието, за да си поръчам пълния текст на доклада. Заглавието му беше „Контролиран тест с «Неуроксил-5» като средство за лечение на алцхаймер“. Следваше внушителен списък от имена на участниците в авторския колектив, оглавяван от не кой да е, а от самия Томас И. Иневър. В доклада се излагаха резултатите от фаза две на клиничните изпитания върху избрани осемдесет и четири пациента, страдащи от болестта на Алцхаймер. Статистическата извадка бе твърде малка, за да позволи обобщаващи заключения, но общият тон на доклада подсказваше, че резултатите следва да се възприемат като насърчителни. Оказваше се, че не съществуват значителни разлики в броя и степента на отрицателните ефекти между групата, приемала „Неуроксил-5“, и другата, на която бяха давали плацебо. В края на статията бе приложен списък на шест клиники, взели участие в изследването, заедно с имената на ръководителите на екипите. Кели бе казала, че най-вероятно повечето от тези хора ще участват и в значително по-мощната трета фаза.

След около час работа в Интернет разполагах с адресите на шестте клиники. Четири от тях бяха в Ню Ингленд, една в Илинойс и

последната — във Флорида, без съмнение национален център по алцхаймер^[1]. Вече беше пет следобед. Нямаше как — щях да посетя клиниките в Ню Ингленд на следващия ден.

Направих си чай и прибрах пристигналата поща. В по-голямата част бяха рекламни листовки и всякакви боклуци, но на един плик адресът бе написан на ръка. Нямаше как да сбъркам този почерк.

Почеркът на Лиза.

Седнах на дивана и внимателно разпечатах плика. Не можех да събера решителност да го прочета. Едва ли щеше да бъде за „Био-уан“ — писмото очевидно бе изпратено преди майката на Лиза да бе успяла да ѝ каже за обаждането ми и да ѝ предаде моята молба. Можеше да бъде друг вид писмо — писмо, в което тя ми казваше, че се извинява, че адски съжалява, че ѝ липсвам и че иска да се върне при мен.

Само че можеше да казва и съвсем други неща. Както и се оказа.

Саймън,

Имам новина за теб. Вчера си купих от аптеката теста, а днес посетих домашния ни лекар и няма никакво съмнение — бременна съм.

Сметнах, че си в правото си да узнаеш това едновременно с мен. Но трябва също и да те уведомя, че този факт с нищо не променя решението ми да остана далеч от теб в Калифорния. Искам да оставя зад гърба си Бостън, теб и смъртта на татко. Има проблеми, срещу които не мога да се изправя в момента: дали имаш пръст в убийството на татко и дали мога отново да ти вярвам.

И моите, и твоите родители се провалиха в отглеждането ни. Не бих искала това да се случи и на нашето дете. Надявам се тук в Калифорния да започна отначало и да създам нов живот както за себе си, така и за детето, което нося. Напоследък преживях ужасни моменти, сега поне най-сетне има за какво да живея.

Зная, че си се обаждал на мама. Моля те, не опитвай да се свържеш с мен. Имам нужда да бъда далеч от теб. Поне засега. Надявам се, че някой ден отново ще мога пак да те виждам и да говоря с теб, но това е в бъдещето.

Прочетох писмото отново и отново, за да съм сигурен, че съм схванал всичко. В главата ми се извиваше вихрушка от емоции. Изпитвах някаква първична радост, че ще ставам баща, че скоро на бял свят ще се появи мъничко създание, за което и аз съм допринесъл и което ще носи в себе си частица от мен.

Щях ли да го видя?

Не бяхме планирали деца. Дори не бяхме разговаряли за деца. Негласно бяхме оставили това за неопределеното бъдеще. Смятахме, че е източник на потенциален конфликт между двама ни, и искахме да го отложим.

И за мен, и за нея връзката между хора от различни националности и вероизповедания не беше проблем. По-скоро обратното — този съюз ни освобождаваше от различните традиции, в които бяхме израсли. Но деца? Знаех за себе си, че изпитвам силно желание да науча нашите деца да говорят с английски акцент, да получат образование в частни училища и да имат представа бегла, нищо повече — за догмите на английската църква. Не заради мен, а заради чувството ми на дълг пред моето семейство. Титлата ми, на която аз не обръщах никакво внимание, трябваше да бъде наследена, а с нея и част от традициите, в духа на които бях възпитан. Проблемът ли? Проблемът беше, че според мен Лиза изпитваше подобни, но обратни на моите чувства. Юдейството се предава по майчина линия.

Всичко това вече бяха само някакви чисто умозрителни съображения. Лиза бе бременна. Нямахше съмнение, че щеше да поиска пълни права над детето и щеше да го задържи при себе си в Калифорния. Колко болезнена ирония. Осъзнах, че наистина следвам традициите на моето семейство, състоящи се в това да се правят и изоставят деца по целия свят. Не за пръв път се запитах имам ли наистина братя и сестри, за които баща ми не ми беше казал. И за какво ми беше тази тъпа титла? Та аз не бях нищо повече от един повреден англичанин, който застрашава света с възпроизводство. Може би истинското щастие на това дете бе точно във възможността да се отърве от мен.

О, майната му! Изобщо не ме интересуваха дали децата ми щяха да бъдат англичани, американци, юдеи или индуси. Това, което бе важно, бе, че исках дете от Лиза. Чувствах, че от мен може да стане добър баща, и знаех, че тя ще е добра майка. Представях си как се смеем заедно, ние тримата... макар бебето да бе все още размито петно в съзнанието ми. Можехме да създадем здраво семейство, наистина можехме.

Стига Лиза да ми дадеше шанс.

Не изпитвах желание да се показвам на улицата излишно, така че си поръчах пица по телефон и седнах да напиша на Лиза писмо. Щях да ѝ го пратя чрез майка ѝ, естествено. Започнах няколко пъти, скъсах доста листа и накрая посрещнах с облекчение позвъняването на вратата. Беше Мартинес. Поканих го да влезе.

— Ще си вземеш ли? — посочих му аз пицата.

Той поклати глава.

— Гледам да се държа настрана от бързите закуски.

— Чудя се как е възможно при твоята работа.

— Е, това е предизвикателството.

Погледнах го. Беше слаб, но във форма.

— Седни. Съжалявам, че не те поканих по-рано, но не знам защо винаги съм си мислил, че ви е по-добре на улицата.

— Да, точно за това искам да поговорим.

— Така ли?

— Току-що се обади сержант Махони. Съобщи ни, че наблюдението върху теб се сваля. Според него вече нямало оправдание за подобен разход.

Изстинах. Досега не бях осъзнал колко уютно се бях чувствал под чужда закрила.

— Но нали му е известно, че някой се опита да ме убие?

— Ти си забравил, ставаше дума за проследяване, а не за охрана.

— Господи! — прошепнах аз.

— Честно казано, изобщо не би трябвало да идвам при теб — сподели Мартинес. — Не бих казал, че е общоприето да информираме заподозрения, че вече може да не се притеснява.

— Това ми е ясно. Добре, благодаря ти все пак. На Махони сигурно не му пука. Не могат да ме застрелят. — Мартинес сви рамене.

— Нещо май не ме харесва, така ли е? — Мартинес отново сви рамене.
— А ти?

— Аз съм тъпо ченге, което изпълнява каквото му наредят — отговори Мартинес и стана. — Но не ми харесва когато убиват невинни хора. Така че, ако нещо те изплаши, не се колебай, направо ми позвъни. — Той извади визитна картичка от джоба си и ми я подаде. — И внимавай!

— Благодаря — отговорих аз, — ще се постарая.

Измъчих се, докато заспя. Онзи, който се бе опитал да ме убие, щеше да пробва пак. Това бе повече от сигурно. С полицията наблизко до мен може би имах някакъв шанс. Сега... бях обречен.

Може би Махони най-сетне ме бе задраскал от списъка на заподозрените. Не можех да повярвам, че тази възможност не е в състояние да ме зарадва. Бях сам в апартамента и изпитвах откровен страх, с които ми бе невъзможно да се преборя. Бях имал голям късмет, че стрелецът не ме бе улучил онзи ден. Но той щеше да опита пак. А аз нямаше къде да се скрия. Куршумът ми се струваше все по-неизбежен. Единственото, което ми хрумваше, бе да се заключа и да не мърдам никъде. Да сваля щорите, да живея на пица, да чакам и да се надявам.

Чувствах се дребен в леглото. И самотен. В нашето легло. Отчаяно желаех да усещам тялото на Лиза до моето, да мога да я прегърна и да потърся в нея ласка и кураж. С нея може би щях да мога да погледна смъртта в очите. Без нея... беше ми много трудно.

Поне щях да стана баща! Засмях се тихичко на себе си — с горчив, кух смях. Глупости! Та аз нямаше да преживея дори седмицата, камо ли девет месеца.

Станах и си налях чаша скоч. За момент уискито ме стопли и ме накара да се почувствам почти в безопасност. После излях остатъка в умивалника.

Напиване до несвяст не беше отговорът, от който се нуждаех. Ако исках да живея, ако държах детето ми да има баща, та макар и на хиляди мили от него, трябваше да направя нещо.

И то колкото можеше по-скоро!

[1] Намек за това, че заради климата си Флорида е щатът, в който се преселва (особено след пенсиониране) голяма част от заможните възрастни американци. — Б.пр. ↑

29.

Рано на следващата сутрин си приготвих пътната чанта и извиках такси.

— За къде? — поинтересува се шофьорът. Беше индиец.

— Летище „Лоуган“.

Нямаше големи задръствания и имах възможност да поглеждам назад през рамо по целия път. Не видях някой да ни следи, но можех ли да бъда сигурен? Скоро наближихме летището. Изкушавах се да наредя на шофьора да ме откара до терминала за заминаващи по международните линии и да взема първия полет за Лондон. В Англия щях да съм в безопасност — едва ли някой на три хиляди мили от мен щеше да ме възприема като сериозна заплаха.

Имах два избора: да избягам и да забравя за „Ревийър“, „Био-уан“ и Лиза. Или да изляза в нелегалност и да приема битката срещу неизвестните ми врагове, които и да бяха те. Едно нещо не можех да си позволя: да си седя в Бостън, докато някой не ме застреля.

Всъщност бях взел решението отдавна: не можех да избягам от Лиза.

Освен това нали паспортът ми бе в ръцете на заместник областната прокурорка.

Така че позволих на шофьора да ме остави пред терминала на заминаващите по вътрешни линии, огледах се за последен път, за да се уверя, че наистина никой не ме следи, и влязох в рент-а-кар офиса на „Херц“. Наех обикновен бял форд. Дадох ми ключовете, открих колата на паркинга, качих се в нея, излязох на шосе 128, карах до първата отбивка за почиване и влязох в паркинга. Не бях забелязал някой да ме следи. Първата кола след мен се появи едва след две минути, затова реших, че съм в безопасност.

Докато чаках в колата, отворих листа с имената на четирите клиники, специализирани в болестта на Алцхаймер. Извадих клетъчния си телефон и си издействах срещи в три от тях.

Първият лекар в списъка беше доктор Херман А. Недърбрук, преподавател в един от множеството малки университети, замърсяващи академичната атмосфера на Бостън. Кабинетът му беше в кампуса на малък център за медицински изследвания, носещ името на известен политик от Масачузетс, вече покойник.

Недърбрук гонеше шестдесетте, беше посивял и непълно незаинтересован, излъчващ съвсем откровено онзи малко уморен житейски цинизъм, който поразява престарелите колежански учители, а вероятно и членовете на академичната общност. Човекът все пак ме покани напълно вежливо в кабинета си и дори ми връчи готова чаша нескафе. Отблагодарих му се с една от моите визитки.

— Та кого представяте, господин Ейот? Не можах да разбера по телефона.

— „Ревизър Партнърс“ е основен инвеститор в „Био-уан“, които, както прекрасно знаете, провеждат клинични изпитания на „Неуроксил-5“ — обещаващо лекарство срещу болестта на Алцхаймер. Изпитания, в които участвате и вие, предполагам?

— Точно така. Ние взехме участие на фаза две, така че бе повече от естествено да продължим и с фаза три. Но не съм сигурен, че мога да разговарям с вас за търговските аспекти на проблема. Мисля, че е най-добре да се обърнете към доктор Иневър.

— Моята загриженост е свързана с безопасността на лекарството.

— Да, споменахте това по телефона. Искам да ви уверя, че ние контролираме много внимателно състоянието на нашите пациенти на всички фази както от изпитанията, така и от развитието на болестта им.

— Не се съмнявам. Наблюдавали ли сте до момента негативни странични ефекти? — Знаех от доклада, който бях прочел, че за негативните ефекти следва да се съобщи в секундата, в която бъдат установени.

Недърбрук внимателно ме погледна — явно обмисляше дали трябва да отговори на въпроса ми. Накрая отиде до кантонерката и извади от нея папка.

— Да видим... Регистрирали сме тринайсет пациенти в изследването. През изтеклата около една година от началото на изпитанията сме наблюдавали два случая на негативно развитие: един

от пациентите ни получи сърдечна атака, а вторият показва симптоми на развиващ се диабет. Но при възрастни хора това е напълно естествено. Засега всички са живи.

— Някакви индикации за инсулт?

— Инсулт? — Той погледа в папката. — Не, няма такова нещо.

— И нищо друго, което може да се разглежда като източник на загриженост?

— Ако имах основания за загриженост, повярвайте ми, веднага щях да уведомя „Био-уан“.

— Разбира се, доктор Недърбрук. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

Тръгнах си. Чувствах се малко глупаво. Потеглих към Спрингфийлд, централен Масачузетс. Надявах се, че съм задал правилни въпроси. Но ако сред въвлечените в изпитанията пациенти нямаше случаи на инсулт, не виждах как е възможно да съм пропуснал нещо.

В Спрингфийлд имаше специализирана Клиника за изследване на алцхаймер. Доктор Фулър се оказа около трийсет и две годишна блондинка с дълги мигли и безкрайни крака. Стори ми се, че такава като нея похабява прелестите си в работата с възрастни болни, но може би ако бях на осемдесет, щях да съм на противоположното мнение. Тя имаше мек южняшки акцент и по-скоро мъркаше, отколкото говореше. Едва улавях какво ми казва.

И все пак схванах достатъчно, за да разбера, че един от десетте й пациенти, въвлечени в програмата, е пострадал от лек инсулт девет месеца след началото. Друг беше починал след бронхиална пневмония, както обикновено се случва на старите хора.

Един инсулт от двайсет и три пациенти. Подобно съотношение не доказваше нищо.

Следващата ми спирка бе Хартфорд при доктор Пит Корник. Той беше мил човек с брада и стоманеносива коса, накъдрена над ушите. Един от шестнайсетте му пациенти бе развил някакво чернодробно заболяване, а друг бе умрял от сърдечен удар.

— А инсулти? — без особена надежда попитах аз. Знаех, че ако бе имало такива случаи, той вероятно щеше да ми ги е казал.

— Не... Поне не сред случаите на алцхаймер.

— Ясно... — Замислих се за момент. — Какво означава „не сред случаите на алцхаймер“?

— Ами имаме пациенти, които страдат от мултиинфарктна деменция. Това състояние е известно още като мини инсулт. Понякога в мозъка може да се блокират малки кръвоносни съдове, при което тъканта около тях се лишава от притока на кръв. С течение на годините това може да повреди мозъка и да доведе до симптоматика, сходна на алцхаймер. Сходна, но не идентична. За нещастие двете често се бъркат.

— И тези пациенти имат мини инсулти през цялото време?

— Да — потвърди брадатият доктор. — Понякога тези хора получават и масивни инсулти.

— Доколкото схващам, вие изобщо не включвате такива хора в програмата?

— Когато е възможно. Но няма никакво съмнение, че отделни случаи се промъкват незабелязани. Нали разбирате, алцхаймер се диагностицира стопроцентово само след аутопсия.

— Налагало ли ви се е лично да рекласифицирате някой от включените в изследванията пациенти?

— Разбира се, цели трима.

— И уведомихте „Био-уан“ за това?

— Естествено.

— Подобен факт не ви ли се стори многозначителен?

Корник се замисли, после каза:

— Не мисля, че моята група ми дава основание да правя дълбоки изводи. Но не е изключено. Само „Био-уан“ ще разполага с достатъчно информация, за да се направи вярно заключение.

Оставих Хартфорд и продължих на изток, спирайки по пътя само за кафе и сандвич. Денят се оказа дълъг, с много шофиране, но аз се надявах да имам време за четвъртата клиника в списъка ми — тази в Провидънс, Род Айланд.

Доктор Катаро го нямаше, но заместникът му доктор Палмър бе на разположение. Той се съгласи да ме приеме в кабинета си в седем и петнайсет.

Доктор Палмър се оказа мургав слаб мъж, който можеше да е на колкото си иска години в интервала между двайсет и пет и четиридесет. Бръчиците по иначе младежкото му лице подсказваха за къс живот с много главоболия или за дълъг и относително безгрижен. Когато проговори, пискливият му глас се оказа по-подходящ за тринайсетгодишно хлапе.

— Благодаря, че намерихте време за мен, доктор Палмър.

— Моля ви, няма защо — каза той, но си личеше, че вече е изморен.

— Тежък ден?

— Откакто почина доктор Катаро, всеки ден е тежък.

Изправих се на стола си.

— Доктор Катаро е починал? Какво искате да кажете?

— О, съжалявам, мислех, че знаете — отговори ми Палмър. — Колегата ми, доктор Катаро, загина миналия месец при катастрофа с кола. Беше ужасна трагедия. И до момента не можем да му намерим подходящ заместник.

— Съжалявам — поднесох нещо като съболезнования аз. — Какво по-точно се случи?

— Ами, прибирал се по-късно една вечер и се ударил в дърво недалеч от дома си. Само на миля, не повече. Предполага се, че е заспал на волана. Остави жена и две момиченца.

— Ужасно — казах аз, съзнавайки колко шаблонни са думите ми.

Палмър свали за момент поглед, явно също почувствал неадекватността на моята реакция с мащаба на човешката трагедия. После пак ме погледна:

— Добре, кажете какво мога да направя за вас?

— Да... Знаете ли, доколкото ми е известно, доктор Катаро е вземал участие в клинични изпитания, провеждани от „Био-уан“.

— Да, така е.

— Дали бих могъл да ви задам няколко въпроса в тази връзка?

— Съжалявам, няма да мога да ви помогна. Ние прекратихме програмата след смъртта на Тони. Честно казано, той беше в основата на всички дейности по нея, а аз имам достатъчно други задължения.

— И все пак... може би все още съхранявате междинните резултати от изпитанията?

Палмър поклати глава.

— Уви не... или поне не са леснодостъпни. Изпратих папката в „Био-уан“. Имаме, разбира се, цялата информация, разпръсната по картоните на пациентите, но няма да е много лесно да бъде сглобена отново.

Трудно ми беше да скрия разочарованието си.

— А може би поне знаете дали са били наблюдавани негативни странични ефекти?

— Да, имаше такива — отговори ми доктор Палмър. — Нещо повече, Тони влезе в конфликт с „Био-уан“ относно подхода към тези случаи. Говоря за инсулти.

— Инсулти?

— Да. Част от пациентите ни, включени в програмата на изпитанията, получиха инсулти. Двама починаха. От „Био-уан“ изказаха съмнение, че тези пациенти са били погрешно диагностицирани като болни от алцхаймер и че всъщност са били жертва на стари мини инсулти. Но аутопсията доказва извън всяко съмнение, че и двамата починали са страдали от алцхаймер. При тях се установиха неврофибрилаторни възли, които се характерни само за алцхаймер.

— Знаете ли как е завършил този спор? — попитах аз.

— Никак — въздъхна Палмър. — Това е едно от нещата, които наследих от Тони, но досега просто не ми е останало време да се занимавам и с него. Честно казано, точно това е причината да настоя за прекратяване на програмата.

— Благодаря ви, доктор Палмър, споделихте с мен много интересни неща — откровено казах аз. Готвех се да си тръгна, когато ми хрумна да го попитам още нещо: — О, между другото, знаете ли точно къде е станала катастрофата?

— Разбира се. На черния път за Дайтън. На около двайсет мили оттук. Защо питате?

— Просто от любопитство.

И наистина ми беше любопитно. Тази катастрофа точно когато доктор Катаро е задавал неудобни въпроси на „Био-уан“ ми се струваше доста подозрителна. Както е добре известно, няма нищо по-лесно от това да устроиш някому „малка“ катастрофа с кола.

Поисках от „Информация“ телефонния номер и адреса на доктор Катаро в Дайтън. Имаше такъв.

Тръгнах натам без замисляне. Не ми се искаше да досаждам на вдовица, но нямах избор.

Намерих малката боядисана в бяло къща и позвъних. Отвори ми госпожа Катаро. Беше дребна и руса. Лицето ѝ бе грижливо гримирано, но издаваше всичките ѝ емоции. Чух вътре в къщата звука на включен телевизор.

— Да? — погледна ме тя.

— Госпожо Катаро, казвам се Саймън Ейот. Бих искал да ви задам един-два въпроса, свързани с вашия съпруг.

Тя ме изгледа с поглед, пълен със съмнение, но явно скъпият костюм, приятелската усмивка и английският ми акцент натежаха в моя полза.

— Добре, заповядайте.

И тръгна пред мен към дневната. Момиче на около четиринайсет години лежеше на пода пред телевизора, на който вървеше някаква луда комедия.

— Ще го намалиш ли за момент, мила? — попита госпожа Катаро. Момичето направи недоволна гримаса. Това накара госпожа Катаро да я среже: — Брет, казах ти да изключиш телевизора! — Момичето недоволно се подчини и напусна стаята със сърдит поглед в моя посока.

Жената седна на дивана.

— Извинявам се. Напоследък лесно губя търпение. Девойки, нали се сещате... — Нямах мнение по въпроса за девойките, но се усмихнах, кимнах и седнах на свой ред. — Да не сте приятел на Тони? — попита ме тя.

— Не, не съм — признах аз. — Но се интересувам от проект, в който той е участвал до момента на смъртта си.

— Тогава трябва да говорите с Вик Палмър. Той е в клиниката.

— Вече говорих, госпожо Катаро. И той много ми помогна. Но все пак бих искал да задам и на вас няколко въпроса, може ли?

— Ами опитайте — съгласи се тя. — Но предупреждавам ви, аз нямам нищо общо с медицината. Съмнявам се, че ще ви бъда от полза.

— Знаете ли дали съпругът ви е бил обезпокоен относно лекарството „Неуроксил-5“, с което е работил допреди смъртта си?

— Да, беше... Ако си спомням правилно, четирима от пациентите му получиха инсулт след вземане на това лекарство, и компанията производителка... как беше „Био“... „Био“...

— „Био-уан“.

— Да, „Био-уан“ прояви пълна незаинтересованост. Нещо повече, Тони ми каза, че те направили всичко по силите си да скрият резултатите или да променят тяхната интерпретация. Тони много се безпокоеше, че много хора умират ненужно из цялата страна. Само в неговата клиника починаха двама.

— Разбирам. И какво смяташе да предприеме той?

— Първо, да говори с компанията. А след това да се обърне към компетентните федерални власти.

— Но така и не можа да го направи, нали?

Госпожа Катаро подозрително ме погледна. Ясно беше, че мислите ѝ следват моите. Тя се намръщи и стисна челюсти.

— Да не искате да кажете, че...

Реших, че няма смисъл да я тревожа допълнително. Все пак до момента имах само съмнения, но не и доказателства.

— Това си е било истинска катастрофа, госпожо Катаро. Надявам се полицията да е провела нужното разследване.

— Да — отговори тя. Но беше готова всеки момент да се разплаче.

— Много ви благодаря. Ако се сетите нещо интересно, имащо отношение към изпитанията, моля ви обадете ми се. — Извадих визитка, надрасках на нея домашния си номер и ѝ я подадох.

Тя хвърли поглед върху нея:

— О, „Ревийър Партнърс“. В такъв случай познавате бедния Франк Кук, надявам се.

— Да... — Внимателно я погледнах. — Познавах го много добре. Значи знаете за смъртта му?

— Бих ли могла да я пропусна! — И тя кимна към телевизора.

— А вие познавахте ли го?

— Да. Тони го познаваше по-добре. Знаеха се от години. Впрочем видяхме се с него в дома на наши общи приятели малко преди нещастиято с Тони. То... едва сега се замислям над това... Тони загина малко преди да убият Франк.

Замръзнах, неспособен да помръдна.

— Знаете ли дали вашият съпруг е разговарял с Франк за резултатите от клиничните изпитания?

Тя се замисли.

— Мисля, че говориха по телефона. Да, сигурна съм — имаха дълъг разговор по този повод. Според мен и Франк имаше някакво отношение. Предполагам, както и вие?

Кимнах.

— Точно така. Много съм ви благодарен.

— Сигурен ли сте, че Тони не е...

Жената можеше да събере две и две и виждах, че получава четири, колкото и да ѝ е тежко.

Въздъгнах.

— Не знам, госпожо Катаро. Точно това се опитвам да установя.

Оставих я на прага на дома ѝ. Дребното ѝ личице изглеждаше готово всеки момент да се счупи на парчета.

30.

Регистрирах се в един мотел в покрайнините на Провидънс. Целия ден бях внимавал дали не ме следят, но не бях открил опашка. Вечерях анонимно в евтиния анонимен ресторант и се чувствах в безопасност.

Вече бях почти сигурен, че знам защо е бил убит Франк. Доктор Катаро бе споделил с него загрижеността си по отношение лекарството на „Био-уан“. Франк бе започнал да задава въпроси и някой го бе премахнал. А после бе убил Катаро и Джон. Аз на свой ред бях започнал да питам и се бяха опитали да ме застрелят.

Но кой стоеше зад всичко това? Списъкът от възможни имена бе дълъг, но се оглавяваше от двама: Арт Алтшуле и Томас Иневър. Проблемът беше, че не разполагах с доказателство. А и имах нужда от още информация за ефекта от вземането на неуроксила.

Имаше още една клиника, която можех да посетя. Не бях сигурен къде се лекува леля Зои, но допусках, че е някъде в Бостън. Тя сигурно участваше в изпитанията от фаза три, така че имаше добър шанс нейната клиника да не е сред цитираните в онзи доклад от медицинското списание.

Беше вече късно, но все пак позвъних у тях. Отговори ми Карл. Гласът му беше особен.

— Карл? Саймън Ейот се обажда.

— О, Саймън, как си?

— Извинявам се, че звъня толкова късно...

— Няма нищо, току-що се върнах от болницата.

— Болницата? — Досещах се какво следва. — Леля Зои?

— Да — потвърди с измъчен глас подозренията ми Карл. — Снощи получи инсулт.

— Господи! Как е? Зле ли е?

— Доста зле — изморено каза Карл. — Жива е, но лекарите казват, че инсултът бил масивен. В кома е, но не мислят, че ще излезе от нея. Въпрос на време е...

Обхвана ме вълна от отчаяние. Не знаех какво да кажа. Дори да знаех, едва ли щях да мога да го изрека.

— Саймън... Саймън! Чуваш ли ме?

— Да — прошепнах аз. — Страшно съжалявам, Карл.

Той не ми отговори веднага. След това намери сили да попита:

— Да не става дума за страничния ефект, за който подозираше, Саймън?

Исках да го излъжа, да му кажа, че не знам, да го оставя да си мисли, че нито той, нито аз носим някаква отговорност за инсульта на жена му, но не можех. А и знаех, че скоро и сам щеше да научи.

— Да — потвърдих аз.

— Дявол да го вземе! — избухна Карл. После въздъхна толкова дълбоко, че се чу по телефона. — Трябваше да я спра, нали?

— Ти не си знаел, Карл. Както и аз. Сега знаем, но е твърде късно.

— Да, късно е — каза Карл много уморено.

— Ще те оставя да се опиташ да починеш. Но имам един последен въпрос, ако не възразяваш. В коя клиника ходеше Зои?

Оказа се клиниката на доктор Недърбрук. Първата, която бях посетил днес — онази без инсултите. Когато бяхме разговаряли, доктор Недърбрук едва ли бе знаел какво се е случило със Зои. Но скоро и той щеше да регистрира първия си случай на негативен страничен ефект. Интересно ми беше дали Иневър щеше да игнорира този случай, или щеше да се опита да го скрие.

— Довиждане, Карл. Предай обичта ми на Зои.

— Ще го направя — обеща той и затвори.

Легнах на леглото в мотелската стая.

Поредната жертва за славата на „Био-уан“.

На следващата сутрин си купих „Уолстрийт Джърнал“ и го прегледах по време на една от онези великолепни американски закуски, на които можеш да разчиташ в евтините крайпътни заведения. По стар навик погледнах колоната с котировки на NASDAQ. Акциите на „Био-уан“ бяха излетели в космоса с деветнайсет долара до ниво шейсет и три!

Потърсих обяснението на главоломния скок. Намерих материала: „Био-уан“ бе обявила подписването на маркетингово споразумение с „Вернер Уилсън“ — огромна фармацевтична компания. „Вернер Уилсън“ щяха да продават „Неуроксил-5“ в Съединените щати, както и „обещаващо ново лекарство срещу Паркинсоновата болест, разработено от Био-уан“. Несъмнено лекарството на Лиза — ВР56. Сделката бе сключена на изключително благоприятни за „Био-уан“ условия, макар да се споменаваше, че ще влезе в сила след успешното приключване на фаза три от клиничните изпитания на неуроксила, което се очакваше към края на следващия март. Следваше да се разбира, че „Неуроксил-5“ ще бъде доставян на лекарите от една от най-големите фармацевтични сили в страната. Аналитичите на Уолстрийт бяха раздухали с охота темата, фондовата борса бе реагирала по очаквания начин и котировката бе излетяла до небето. Само да знаеха...

Довърших закуската си, излязох на паркинга и се качих в малкия бял форд, който ми служеше и за офис. Обадих се на Даниел в „Ревийър“.

— Какво става, Саймън? Откъде се обаждаш?

— На път съм — уклончиво отговорих аз. — Виж, Даниел... Посетих няколко от клиниките, участващи във фаза три на клиничните изпитания. И вече мисля, че Лиза е била права. Има проблем.

— Боже господи! — възкликна Даниел. — Какъв проблем?

— Изглежда доста вероятно, че хората, вземали лекарството в течение на няколко месеца, получават инсулт.

— Ооо... — проточи Даниел. — Това не е никак хубаво.

— Никак.

— Видя ли котировката на „Био-уан“ от тази сутрин? — попита ме той.

— Да, шейсет и три.

— Ако това се разчуе, няма да се задържи дълго там.

— Едва ли. Но дръж това в тайна засега, Даниел. Нямам твърдо доказателство. Имам нужда от пълния комплект данни за клиничните изпитания от фаза две и списък на негативните странични ефекти, наблюдавани досега на фаза три. Сигурно има някакъв начин да се получи цялата тази информация от „Био-уан“. За бога, „Ревийър“ все пак е най-големият им акционер!

— Не знам, Саймън. Познаваш Томас Иневър.

— Важно е, Даниел. Открадни ги, ако трябва. — Мълчание в слушалката. — Даниел!

— Съжалявам, Саймън. Нещата загрубяха. Ти си уволнен. Убиват хора. Идеята да се открадне документация от „Био-уан“ не ми се струва гениална.

— Даниел! Моля те, това е изключително важно.

— Извинявай, Саймън. Трябва да излизам. Дочуване.

И мръсникът му с мръсник прекъсна разговора.

По дяволите! Изглежда, бях възлагал прекомерно много на приятелството с Даниел. Както обикновено, неговата първа грижа бяха собствените му интереси. Копеле!

Не бе станало дума за личния пакет акции на „Био-уан“, който Даниел притежаваше. При шейсет и три долара той сигурно най-сетне бе излязъл на печалба. Бях сигурен, че ще започне да продава. Направеше ли го след онова, което му бях казал, технически погледнато това можеше да се класифицира като злоупотреба с вътрешна информация, което се преследваше от закона, но това си бе негов проблем, не мой. Вече съжалявах, че съм му дал възможност да се измъкне от дупката, а той не бе пожелал да си мръдне пръста, за да ми помогне, но беше късно.

С кой друг можех да говоря? С Арт — изключено по принцип. Това се отнасяше и до Гил. Той съвсем ясно бе показал неудоволствието си от опитите ми да ровя около „Био-уан“. Сигурно щях да се обърна към него, когато разполагах с доказателството, но не и преди. Рави? Не го познавах чак толкова добре, че да разчитам на подкрепата му, а и ми се струваше по-вероятно той да се съобрази с позицията на Гил. А последното, което бях готов да направя в този момент, бе да се обърна за помощ към Даян.

Запалих двигателя и поех на север, към Кеймбридж. Спрях пред блестящата сграда на „Био-уан“. Информацията беше вътре, но как можех да се добера до нея? Бях видял с очите си мерките за сигурност. Нямаше как да ги заобиколя.

И тогава ми хрумна нещо. Обадох се на Крейг и го убедих да се видим следобеда в Марш Хаус.

Отправих се към Удбридж, напазарувах в Стар Маркет и тръгнах за Марш Хаус. Щеше да бъде върхът на глупостта да се върна в апартамента в Бостън, ако държах да остана жив. Марш Хаус ми изглеждаше подходящо място да се скрия за известно време. Макар че дори там нямаше да съм в пълна безопасност.

Денят беше ясен и хладен. Есенните слънчеви лъчи се отразяваха от жълтото и червеното в блатната трева, така че цялото тресавище сякаш трептеше във въздуха. Потокът долу тихо ромолеше. Не се виждаше никой. Бяхме само белите чапли и аз.

Отключих с ключа на Лиза. Домът си беше както при последното ми идване. Беше студено. Намерих дърва, накладох печката и я запалих. Направих си сандвич — не бях обядвал — и зачаках Крейг. Потопих се с удоволствие в спокойствието на това място.

Не след дълго пристигна и Крейг. Носеше мощен лаптоп и модем. Остави ги на кухненската маса, свърза каквото трябваше и за нула време всичко работеше. Влезе в Интернет и се захвана да търси уебсайта на „Био-уан“.

— Колко време ще отнеме това? — попитах го аз.

— Нямам идея. Часове. Може би дни. Ще видим.

— А ще можеш ли да проникнеш вътре?

— О, да. В „Нет коп“ следим всички нововъведения на хакерите и ги изпробваме в мига на тяхната поява. Само така може да сме сигурни в надеждността на нашия комутатор. Все нещо ще свърши работа и тук.

Седнах до него и се загледах в екрана, докато той ровеше из сайта на „Био-уан“. Забелязах, че си записва адреса на електронната им поща.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попитах го аз.

— Да. Нека подходим към задачата професионално. Значи пица... с повече аншоа. И кафе... истинско и хубаво.

Качих се на колата и запраших към Удбридж за пица. Намерих деликатесен магазин, където предлагаха най-различни видове смляно кафе, така че купих четвърт арабика и се върнах с напазаруваното. Не след дълго от кухнята се разнесе ароматът на голямо количество аншоа и прясно сварено силно кафе.

— Как върви? — с надежда го попитах аз.

— Струва ми се, че напипвам възможност за проникване — отговори ми той. — Доколкото схващам, между „Био-уан“ и „Бостън пептидс“ има новоустановена връзка, нали така?

— Да, „Био-уан“ ги купи съвсем наскоро.

— Отлично. Това дава надежди, че още не са изчистили всичко около връзката. Би ми помогнало, ако имам паролата на някой в мрежата на „Бостън пептидс“ — каза Крейг. — Случайно да ти е известна паролата на Лиза?

— Не. Мога да дам някои предположения. Но нея сигурно са я извадили от списъка на потребителите с достъп.

— Най-вероятно — съгласи се Крейг. — Друг?

— Я почакай.

Позвъних на Кели. Не й стана приятно, че й се обаждам.

— Не трябва да ме търсиш на работа — сръза ме тя шепнешком.

— Кели, трябва ми паролата ти за достъп до компютърната ви мрежа.

— Ти луд ли си?

— Говоря сериозно. Вече съм сигурен, че Лиза е била права за неуроксила. Но за да се уверя, трябва да вляза в базата данни на „Био-уан“. За делта ми трябва твоята парола.

— Но аз нямам достъп до тези данни. Те се обработват само в отдел „Клинични изпитания“.

— Не се безпокой за това. Трябва да започнем отнякъде.

— Не мога, Саймън. Ще ме изхвърлят.

— Кели, умират хора!

Мълчание.

— Добре, но... но малко ми е неудобно.

— От мен?!

— Да, „леонардодикаприо“ — слято в една дума с малки букви.

— Аха, сега те разбирам. — В този момент Крейг ми подаде листче, на което беше написал нещо. — Момент... аха... и опитай се да влизаш колкото може по-малко в системата през следващите двайсет и четири часа.

— Добре — въздъхна примирено тя.

— Чудесно! — възкликна ентусиазирано Крейг. — Сега ще мога да се включа към мрежата на „Био-уан“, създавайки впечатлението, че съм машина на „Бостън пептидс“.

— И компютърът на „Био-уан“ няма да разбере измамата?

— При нормални обстоятелства би трябвало да разбере. Но с помощта на една от програмите, които съм взел, ще анализирам заглавната част на пакетите, които се обменят, и ще разбера какви идентификатори използва мрежата на „Бостън пептидс“. Ще сглобя моите пакети с тази заглавна част и така системата на „Био-уан“ ще възприема потока данни от мен като постъпващ от „Бостън пептидс“ и ще ми изпрати потвърждение за право на достъп. После ще трябва да засипя сървъра на „Бостън пептидс“ с огромен обем данни, така че да не получат очакваното заключително потвърждение на компютъра на „Бостън пептидс“, което е последният елемент в установяването на протокола, така че там няма да разберат, че нещо не е редно.

— И колко време може да отнеме това?

— С моята програма около минута — усмихна се Крейг. — Стой и гледай.

Ръцете му полетяха по клавиатурата и той със замах натисна клавиша Enter за въвеждане на командния ред. Чух модема да изписува набирането на номера, екранът се изпълни с безсмислена комбинация от странни символи, последвани от няколко реда със съобщения на английски, които не ми говореха нищо. След около минута всичко застина.

— Вътре сме! — извика възбудено Крейг.

— Впечатлен съм — признах аз.

— О, едва започваме, но поне сме където трябва. Така-а... нека първо се захванем с електронната поща на любимия на всички ни Иневър...

Отне му известно време, но в крайна сметка видях на екрана списък от съобщенията в пощенската кутия на Иневър. Отворихме няколко напосоки. Иневър явно не беше от големите писачи на електронна поща. Посланията му бяха стегнати, дори груби. Този човек можеше да изложи дори обикновено искане по-скоро като заповед, отколкото като молба.

— Добре, кои ти трябва?

Бяха стотици.

— Не мога да кажа, без да ги прегледам едно по едно — поклатих глава аз.

— Хубаво, тогава ще изтеглим всички.

Крейг започна да копира цялата пощенска кутия на Иневър от сървъра на „Био-уан“ в Кеймбридж в компютъра на „Нет коп“ в Уелсли, като даваше нужните команди от кухненската маса в Марш Хаус.

Когато приключи — а това не му отне дълго — той довольно потри ръце.

— Сега да се захванем с отдела за „Клинични изпитания“.

Помолих го да потърси данните от фаза две на клиничните изпитания с „Неуроксил-5“, както и предварителните резултати от фаза три. Оказа се трудно. След два часа непрекъсната работа той реши да си почине малко.

— Това ще е доста по-сложно — каза той и си наля чаша кафе. — Базата данни е много по-сериозно защитена от пощенската кутия на Иневър.

— Тези данни наистина ми трябват — извинително казах аз.

— Ще се добера до тях.

Четири часа по-късно още не бе успял. Наближаваше полунощ. Бях адски изморен, но се считах морално задължен да стоя буден и да се въртя наоколо.

— Мамка му! — извика Крейг. — Не мога да повярвам!

— Не става, а?

Крейг разтри очи.

— Копелетата си разбират от работата.

Прозях се.

— Виж, Крейг. Видях, че направи каквото можеше, и съм ти благодарен. Да се откажем, а?

— Ти чуваш ли се? — възмути се Крейг. — Няма да спра, докато не ти намеря тези данни.

— Да не исках да стоиш буден цяла нощ?

— Вероятно — каза Крейг и се усмихна. — Правил съм го и преди. И то много пъти. Но ти си лягай.

— Не, ще остана с теб.

— Саймън, ще ти се откачи долната челюст. Не мисли, че ако слушам прозевките ти до ухото си, това много ми помага. Повярвай ми, легни си.

Беше прав. Бях изморен и безполезен. Може би ако дремнех, на сутринта щях да съм способен наистина да помогна с нещо.

— Благодаря, Крейг. Лека нощ. Но ме събуди, ако ти трябва нещо.

Легнах си разочарован. Бях възлагал големи надежди, че Крейг ще може да ми достави тази информация — суровите необработени данни, които щяха да докажат, че лекарството е опасно и че някой се опитва да скрие голям проблем.

Заспах с очакването, че скоро ще се събудя от триумфалния вик на Крейг, но следващото, което чух, бе сигналът на електронния будилник. Беше шест и половина сутринта. Облякох се и слязох долу. Крейг ожесточено тракаше по клавиатурата.

— Лошо, а?

Крейг се обърна към мен.

— Наистина. — Не ми се строи изморен, но видях, че е бесен.

— И така цяла нощ?

— В три излязох да се поразходя. Не помогна.

— Сега ще ти приготвя закуска. Тост?

— Да — отговори Крейг, стана и се протегна.

— Благодаря ти за упоритостта.

Разчистихме място на масата, седнахме и закусихме. Естествено, с много кафе. Крейг дъвчеше шумно, но погледът му беше зареян. Виждах, че е потънал в загатката, която се опитваше да разреши. След съня и кафето се почувствах съвсем бодър. Тъмнината навън бавно отстъпваше пред зората над тресавището.

— Не се притеснявай, Крейг — опитах се да го успокоя аз, — може нещо да излезе от пощата на Иневър. Може някой да му е пратил интересни данни.

Крейг застина като поразен от гръм. Ръката му с чашата трепна и по бузата му потече струйка кафе.

— Точно това е! — изкрещя той, блъсна чинията пред себе си, скочи като тигър към клавиатурата и бясно затрака по нея.

— Какво правиш? — изненадах се на реакцията му аз.

— Съставям писмо от името на Иневър, с което искам от „Клинични изпитания“ данните. Те ще ни ги изпратят. А ние ще ги прочетем.

След няколко секунди писмото беше изпратено. Все още беше рано. Трябваше да почакаме някой в отдел „Клинични изпитания“ да

дойде на работа, да отвори новополучената поща, да събере данните и да направи нещо с тях.

Седяхме пред екрана и чакахме.

В 8:33 една от иконките на екрана замига, сигнализирайки постъпила поща. Отворихме съобщението.

Доктор Иневър,

Приложено Ви изпращаме обобщена справка за данните, които ни поискахте. Може ли да Ви изпратя разпечатка на останалото, или държите да получите електронната таблица на файл?

Джед

Към пощата бе приложена голяма електронна таблица. Изглеждаше доста изчерпателна.

— Добре, мисля, че искаме и останалото, нали? — намигна ми Крейг, докато подготвяше отговора.

Изпратихме посланието и зачакахме. Само че не пристигна нищо. Вместо това на екрана проблесна надпис „Съобщението е изпратено“.

— Какво съобщение? — недоумяващо погледнах аз Крейг.

Вместо отговор той прегледа съдържанието на файла „Изпратени съобщения“. Виждаше се, че последното съобщение до отдела е от Иневър с получател Джед.

Джед,

Какви са тези данни? Не съм ти ги искал. Кой ти каза да ми ги изпратиш?

Иневър

— О-о... — каза Крейг, — май е време да се изпаряваме.

Той бързо копира съобщението от Джед заедно с приложената към него електронна таблица и се изключи от мрежата на „Био-уан“.

— Ще разберат ли, че сме били вътре? — безпокоено попитах аз.

— Надявам се, не — въздъхна Крейг. — Но не бих рискувал да се включвам пак.

— Няма нужда. Сигурен съм, че онова, с което разполагаме, ще свърши работа.

Крейг се протегна и започна да прибира лаптопа и парчетата хартия, на които бе драскал цяла нощ.

— У дома ли се прибираш? — попитах аз.

— О, не. Ако вече не мога да изкарам една безсънна нощ пред компютъра, едва ли имам правото да управлявам цяла компания.

— Още веднъж ти благодаря за безценната помощ.

— Няма проблем — каза той и на прага се обърна към мен. — Гледай да останеш жив.

Залових се с данните от „Био-уан“ веднага — използвах моя лаптоп. Крейг ми бе дал парола за достъп до мрежата на „Нет коп“ по всяко време и от всяко място.

Информацията бе необозрима. Много от съобщенията в електронната пощенска кутия на Иневър имаха големи по обем приложения. Към всичко това разполагах и с обобщената справка на „Клинични изпитания“: електронна таблица с колони, натъпкани с числа. Ако това бяха обобщените резултати, любопитно какво ли щяха да представляват суровите данни. Информацията явно бе изчерпателна, само че не разбирах по-голямата част от нея. Трябваше да размишлявам над значението на всеки отделен документ. Това бе информация за специалист. За човек, който щеше да погледне, да отсее несъщественото с един поглед, да извлече интересното и значимото и да анализира за какво става дума.

Време беше да се видя с Лиза.

Бях отлагал физическата ни среща до момента, когато щях да разполагам с нещо конкретно, с доказателство, че не съм се променил, че още съм човекът, за когото се е омъжила, че не съм убил баща ѝ. Освен това имах нужда от помощта ѝ, ако исках да предотвратя смъртта на други невинни жертви на болестта на Алцхаймер.

Перспективата ме възбуждаше, но едновременно с това ме и плашеше. Бях уверен в способността си да убедя старата Лиза, че съм невинен, особено с целия този материал в ръцете си. Старата да, но новата — онази Лиза, която ми бе обърнала гръб, която бе изживяла тежък стрес след смъртта на баща си и която се бе постарала да види в мен виновния за всичко? Не, по отношение на тази Лиза не бях толкова сигурен.

От разговора с Кели бях научил, че странното ѝ поведение донякъде се обяснява с вземането на ВР56. Не само донякъде, може би в по-голямата си част. Ако бе спряла лекарството след преместването си в Калифорния, може би щеше да чуе гласа на разума.

Оставаше ми да се надявам.

Написах бележка от една страница, запечатах я в плик, събрах си багажа и излязох. Отидох с форда до летището и го оставих на паркинга. Имаше свободни места за следващия полет до Сан Франциско, така че два часа по-късно вече бях във въздуха.

31.

Майката на Лиза живееше в малка дървена къща на Ръшън Хил заедно с втория си съпруг — приветлив banker на име Арни. На теория къщичката им имаше изглед към Залива и Алкатраз^[1] и беше самата истина, че от най-горните стъпала изправен на пръсти висок човек можеше да види къс от океана и парче от острова крепост. Двамата с Лиза бяхме идвали на гости тук три пъти, последният от тях миналата година, за Деня на благодарността. Като изключим тъпия спор с Еди за канцлера Кол, гостуването ни беше преминало много приятно, с типичната американска семейна топлина, която за изненада на самия себе си бях установил, че страшно ми допада. Сигурно имаше и английски семейства, в които човек можеше да я намери, но моето определено не беше от тях. Лиза и аз бяхме решили да дойдем за Деня на благодарността и тази година, а това означаваше само след две седмици. Дали щях да бъда на разположение зависеше от онова, което предстоеше да се случи през следващото денонощие.

Извървах пътя по алеята до прясно боядисаната входна врата и позвъних. Почаках малко, но отвътре не се чу никакъв шум. Може би тъща ми не си беше вкъщи.

Знаех, че работи два дни в седмицата в луксозен магазин за детски дрехи — собственост на нейна приятелка. Опитвах се да стоя колкото може по-близо до вратата и така, че да не може да ме види през прозорците и да се престори, че не си е у дома.

Бях готов да се откажа да чакам, когато тя отвори — оправяше машинално косата си и пригладяваше роклята си. Автоматичната усмивка на лицето ѝ се стопи в мига, в който ме видя.

— Саймън! Какво търсиш тук?

— Лиза.

— О, Саймън! Не трябваше да биеш този дълъг път! Знаеш, че не мога да ти кажа къде е Лиза.

— Е, добре, вече съм тук. Може ли да вляза?

— Но, да, разбира се. — Тя отстъпи и тръгна пред мен към кухнята. — Искаш ли кафе? Веднага ще сваря.

— Ако обичаш. — Тя се залови с кафеварката и филтрите. — Как е Лиза?

— Ами... не е добре.

— Бих искал да помогна.

— Не мисля, че би могъл.

— Защо не?

Тя се обърна към мен.

— Животът ѝ се обърна наопаки, Саймън. Смъртта на Франк, загубата на работата ѝ, историите около... — тя поспря за момент, — сексуалната ориентация на Франк. Справедливо или не, тя смята, че ти си отговорен за всичко.

— Значи е разбрала за Франк и Джон?

— Да. Някакъв детектив от Бостън дойде чак тук, за да я разпита. Не само нея — също така Еди и мен.

— Сигурно го е понесла много тежко — казах аз и я погледнах внимателно. — Но ти си знаела през цялото време, нали така?

Тя кимна и после каза:

— Не го разбрах веднага. И да ти кажа, според мен и на него му трябваше известно време, докато го осъзнае. Но когато стана — боже, какво облекчение изпитах. Знаеш ли, дълго време смятах, че ми има нещо като жена. Останахме женени заради децата, но беше... безпредметно. Така че накрая се разведохме.

— И Лиза не заподозря нищо?

— Не. Сега си мисля, че за нея щеше да е по-добре, ако поне се бе усъмнила. Тя беше силно дете и мисля, че малко по малко щеше да преодолее шока. Но Франк бе неумолим — никакво споменаване пред децата. И ето сега... — Брадичката на Ан се разтрепери. — Сега, след ужасната му смърт, на нея ѝ е толкова трудно... И на Еди, разбира се.

Тя подсмръкна и извади хартиена кърпичка от кутията на перваза на прозореца.

— Значи смята, че аз съм виновен за всичко, така ли? Но как е възможно да мисли, че аз съм го убил — умът ми не го побира?

— Не знам дали възприема тази мисъл с рационалното си същество. Според мен по-скоро се плаши от мисълта, че може да си ти. Всичко в живота ѝ тотално се обърка, така че може би е готова да

приеме най-лошото и по отношение на теб. Знаеш ли, мисля, че тя наистина иска да задраска досегашния си живот: Бостън, Франк, теб... Особено теб.

Казваше ми много тежки думи. Кафеварката засъска. Разхвърчаха се пръски. Ан я погледна апатично и я остави да прави каквото си ще.

— А ти? — погледнах я аз. — Не ми казвай, че ти мислиш като нея. — Тя избърса сълзите си, помисли и бавно поклати глава. — Тогава... ще ми позволиш ли тогава да ти кажа защо искам да я видя?

— Идеята не е добра, Саймън — въздъхна тя.

— Нека все пак ти кажа, а ти ще прецениш. Лиза е била уволнена, защото се е усъмнила в качествата на едно лекарство. Според нея то е опасно за хората. Подхванах мое разследване и в резултат мисля, че може да е права. Добрах се до много информация за изпитанията с това лекарство, която просто ми е трудно да осмисля. Според мен само тя може да вникне в същността ѝ. Бих искал да я прегледа.

— Но искаш и нещо повече, нали?

— Да — признах аз. — Така е, но по-важно е това, което ти казах — то може да докаже правотата на Лиза. И което е още по-важно — може да спаси човешки живот! Научи ли за леля Зои?

— Не — сепна се Ан. — Какво се е случило?

Не бях изненадан, че Карл не ѝ се бе обадил. След развода Зои и Ан не бяха поддържали интензивни връзки. Бяха се видели едва на погребението.

— Получи инсулт — информирах я аз. — Според Карл, това е краят.

— О, не!

— Вземала е „Неуроксил-5“. Станала е жертва на „страничен ефект“. Има и други застрашени. Много... Познаваш Лиза. Знаеш колко важно би било за нея да не допусне това.

Ан наля кафе и седна. Отпихме по глътка от парещата ароматна течност, без да говорим. После тя, изглежда, взе решение.

— Какво искаш да знаеш?

— Къде живее?

— При брат си. — Тя ме погледна извинително.

— Така и предполагах. Какъв е адресът му?

Еди живееше на Хайт-Ашбъри още от годините си в медицинския колеж към Калифорнийския университет в Сан Франциско. Новият му дом беше само на няколко преки от старата му квартира, където двамата с Лиза му бяхме ходили на гости предната година. Искях да изчакам връщането на Лиза от лабораторията в Станфорд, така че прекарах няколко часа в разхождане из квартала: наливах се с кафе, ядох сандвичи, зяпах из магазините и се шляех. Хайт имаше стара слава от Лятото на любовта през 67-а и носталгията по онези времена си личеше навсякъде, като се започнеше от „Грейтфул Дед“ и магазините за сувенири по Джеферсън Еърплейн, до местата, където можеха да се купят аксесоари за употреба на наркотици, чийто начин на използване ми беше трудно да си представя.

Не очаквах с нетърпение срещата с Еди. Беше ми пределно ясно, че за него аз съм убиецът на Франк, така че вината и гневът около смъртта му се трансформираха в ненавист към мен. Знаех, че той е в основата на решението на Лиза да ме остави, и бях уверен, че преместването ѝ при него едва ли е съживило любовта ѝ към мен.

Натиснах звънеца на входа на блока — боядисана в розово сграда във викториански стил. Над главата ми имаше камера. Можеше да ме види. Безсмислено бе да се надявам, че ще мога да вляза с някаква хитрост.

— Какво искаш? — разнесе се острият му глас по домофона.

— Да те видя — казах аз.

Дълга пауза.

— Добре, качи се. — Леко бръмчене откъм ключалката на вратата ми показва, че е взел решение.

Апартаментът му беше на втория етаж. Качих се горе и той ми отвори — беше по тениска и джинси. Посрещна ме с широка иронична усмивка.

— Влизай, влизай, приятелю.

Последвах го в просторната дневна. Безразборно нахвърляни списания, чаши за кафе и за други питиета. Ниска мебел. Познах в ъгъла пътната чанта на Лиза, част от дрехите до нея също бяха нейни. Сигурно спеше тук.

— Сега ще ти донеса една бира — каза той и тръгна към кухненския бокс и хладилника.

Тръгнах след него... но той неочаквано се обърна. Бях изненадан, не можах да реагирам и той ме улучи с юмрук в главата.

Свлякох се на пода. Първият ми импулс бе да скоча и да го смачкам, но се овладях и просто бавно станах. Вторият му удар попадна в брадичката ми. Заболя ме и дори за миг загубих ориентация, но не дръпнах глава. Гледах го право в очите.

Ако опитах да ме удари и трети път, щях да се защитя, но за щастие той се сдържа. Усмихна ми се и разтри кокалчетата си.

— Ако знаеш откога мечтаех за този миг...

— Добре. Мечтата ти най-сетне се сбъдна. Да разбирам ли, че Лиза още не се е върнала от Станфорд?

— Да. И не се заблуждавай, че ще иска да те види. — Той отвори хладилника, извади кутия бира за себе си, отвори я и жадно отпи. — Така че върви да се шибаш.

— Бих предпочел да я почакам.

— Казах ти, тя не иска да те вижда... шибай се! — Той направи две заплашителни крачки към мен. Беше с моите габарити, но знаех, че няма да имам проблем с него. Бях дошъл тук с искреното намерение да отложам максимално този момент на конфронтация, но вече започвах да си мисля, че идеята да смачкам наперения фасон на Еди не е чак толкова лоша.

— Еди! Саймън! Спрете!

Обърнах се бавно. На прага стоеше Лиза. Изглеждаше някак... смалена. Погледът ѝ беше изморен, раменете ѝ — отпуснати. Искаше ми се да я притегля до себе си и да я прегърна, силно да я притисна, за да разбере, че вече ще бъде под моя закрила.

— Саймън, върви си — каза тя съвсем спокойно.

— Точно това се опитвах да му внуша — обади се Еди.

Усещах, че моментът не е подходящ за опити да я разубедея, а и честно казано, не бях разчитал на това. Извадих плика с предварително написаната още в Марш Хаус бележка.

— Прочети това.

Подадох ѝ плика. Тя продължително го изгледа, после бавно протегна ръка и го взе. Пръстите ни не се докоснаха. Все така внимателно тя го скъса и пусна парчетата в кошчето за боклук.

Запазих хладнокръвие.

— В писмото се съдържат инструкции как да получиш достъп до данните на „Био-уан“ за „Неуроксил-5“. Права беше, Лиза, има нещо съмнително в това лекарство. Леля Зои получи инсулт пред два дни, може би в резултат на терапията с него. Аз не съм в състояние да анализирам информацията. Ти можеш. Всичко е там.

Очите ѝ се разшириха.

— Леля Зои? Нима... наистина ли? — Бавно кимнах. — Ще се оправи ли?

— Според Карл, не.

— О... — Тя погледна неуверено към кошчето и после с усилие се овладя. — Няма да чета писмата ти, Саймън. И няма да слушам какво ми говориш. Искam да се махнеш от живота ми. Връщай се в Бостън!

Болеше ме да чувам тези думи от устата на човек, когото обичах толкова силно и който толкова много се нуждаеше от мен. Но донякъде ги бях очаквал.

— Добре, тръгвам си. Все пак прочети писмото ми. А ако пожелаеш да се видим, ще бъда в кафето зад ъгъла утре в десет сутринта.

— Няма да дойда, Саймън.

— Довиждане — казах аз и без да чакам отговора, който и без това знаех, че нямаше да последва, излязох.

[1] Каменист остров в залива на Сан Франциско, където до 1963 г. е имало затвор, от който се е смятало, че не може да се избяга. — Б.пр. ↑

32.

Отидох в кафето един час предварително, след кошмарна нощ в евтин хотел, която прекарах в размишления над единствения важен въпрос: ще дойде ли Лиза? Стените на заведението бяха оранжеви, украсени с постери на делфини и китове, плъзгащи се в изумруденозелени океански води. Менюто изобилстваше от вегетарианска храна с екологично чисти продукти от някаква ферма, а кафето се предлагаше в стандартните за тези места четиридесет варианта на приготвяне. Салонът беше практически празен. Освен мен тук бяха още делово облечен тип с външност на банкер и дипломатическо куфарче, което сигурно му бе струвало цяло състояние, две млади блондинки с къса коса и набучени с обеци лица, и възрастен мъж в износено палто, полагащ максимални усилия да бъде смятан за бездомник. Двойното кафе с мляко, което пиеше, без да бърза, и броят на „Сайънтифик американ“, който четеше с откровен интерес, издаваха в него нещо доста по-различно.

Поръчах си чаша обикновено кафе и разтворих моя „Уолстрийт Джърнал“. Котировката на „Био-уан“ бе паднала на четиридесет и девет. Не се съмнявах, че Даниел се е отървал и от последната си акция. Запитах се дали не нося наказателна отговорност, ако той бъде уличен в използване на вътрешна информация. Но това поне засега беше най-малкото ми безпокойство.

Довърших кафето си и си поръчах второ. Десет без десет. Щеше ли да дойде? Още не бе станало десет, а аз вече се притеснявах.

Стана десет, после десет и половина, след това единайсет. Пиех все по-нервно чаша след чаша, което естествено никак не ме успокояваше. Пробвах пак да чета и прегледах повторно основните материали в „Джърнал“. Лиза я нямаше. Вярно, имаше склонност да закъснява, но не чак толкова. Явно нямаше да дойде. И все пак нещо не ми даваше да си тръгна. Стоях като закован на стола, не смеех даже да отскоча навън до сергията с вестници, за да си купя още нещо за

четене. Страх ме беше да не я изпусна, защото тогава никога нямаше да знам дошла ли е, докато ме е нямало, или не.

Следващо кафе, този път безкофеиново. И сандвич с наденичка — от истинско месо. От фермата та направо в устата ми. Коремът ми имаше нужда от нещо, което да попиwa кафето, което му изливах.

Лиза я нямаше, но аз отказвах да се примиря с реалността. Всичко, което бях правил през изтеклия месец, рисковете, които бях поемал, неприятностите, които си бях създал — всичко бе в името на това да си върна Лиза. Само че тя май нямаше намерение да ми позволи това щастие. Лиза наистина беше много твърдоглава. И изглежда нямаше да мога да я разубедя. Дори ако ѝ докажех, че не съм убил баща ѝ и че тя е била права в съмненията си по отношение на „Био-уан“... може би дори пред лицето на очевидните факти, тя нямаше да пожелае да се върне.

Не, това не можех да го приема. Стоях в кафето, сякаш това бе единственото нещо на този свят, което ми бе останало.

Навън започна да вали и за минута-две улиците се превърнаха в потоци и езера. Появиха се хора с чадъри, прозорците се замъглиха отвътре, минаващите коли безмилостно пръскаха със струи вода нещастните пешеходци.

Кафето се изпълваше с хора, излезли в обедна почивка. Сервитьорите се споглеждаха — търсеха кураж да ме изхвърлят — така че си поръчах сандвич на грил със зеленчуци.

В два часа се предадох. Изскочих на плувналата във вода улица и с наслаждение оставих дъждовните капки да охладят нажежената ми кожа. Косата залепна на мокри кичури по главата ми. Тръгнах в някаква посока, без да ме е грижа накъде.

— Саймън! — Чух я, но не можах да повярвам. — Сай!

Обърнах се. Лиза тичаше към мен, чантата ѝ се мятеше под дъжда като махало.

Спря пред мен задъхана. Опитах да се усмихна. Тя отговори на усмивката ми неуверено. По носа и бузите ѝ се стичаха капки.

— О, господи, колко е хубаво, че ме изчака. Толкова време... Мислех, че вече си заминал за Бостън.

Свих рамене. Позволих си нова усмивка.

Лиза погледна към облачното небе.

— Да влезем. — И погледна към кафето.

— Не, не, не смея да се върна — казах аз. Забелязах неугледна закусувалня малко по-надолу по улицата. — По-добре там, ако ти е все едно.

— Добре — сви рамене тя. — Умирам от глад, така че няма значение.

Поръча си хамбургер. Аз се въздържах от каквито и да било поръчки.

Седяхме, без да говорим, и чакахме сандвича ѝ. А имахме да си кажем толкова много неща. И можехме да направим толкова много нови грешки. Така че бях доволен просто да седя с нея.

— Прегледах онези файлове — каза накрая тя.

— И?

— И съм почти сигурна, че „Неуроксил-5“ предизвиква инсулт при някои пациенти, ако се използва по-дълго от шест месеца.

Първото ми чувство бе вълна на облекчение. После си спомних хилядите, които продължаваха да вземат лекарството в рамките на програмата за изпитания на фаза три. Хора като леля Зои.

— „Почти сигурна“?

— Всички заключения, основаващи се на статистически резултати, са много трудни. Нямах време за подробен анализ на данните, но нещо ми говори, че когато бъде направен, изводът ще бъде все същият: лекарството е опасно.

— И защо в „Био-уан“ още не са установили това?

— Отличен въпрос — каза тя. — Не е толкова лесно, защото става дума за алцхаймер. Пациентите по правило са възрастни хора, а част от тях така или иначе умират. Освен това все пак изглежда като че ли процентът случаи на инсулт не расте подозрително преди изтичането на шест месеца след началото на терапията, а може би и по-дълго.

— Леля Зои го е вземала от седем месеца.

Лиза кимна.

— Бедната леля Зои. Наистина ще ми липсва. Тя беше прекрасна жена. Защо тези хора не ме послушаха!

— Не знам дали Карл ще може някога да си прости.

— И казваш, няма надежда?

Поклатих със съжаление глава.

— Не, ако се вярва на Карл.

Помълчахме малко.

— Не мога да повярвам, че Иневър така и не е усетил нищо нередно — казах аз.

— Той никога и пред никого не е споменавал проблема директно. Но ако съдим по поведението му, бих казала, че е започнал да забелязва, че негативните странични ефекти застрашително се увеличават. Не знам, може да е решил, че става дума за статистическа флуктуация. От друга страна, той е убеждавал лекарите да рекласифицират свои пациенти като страдащи от мини инсулти вместо алцхаймер, за да извади по този начин техните случаи от статистиката, отнасяща се до фаза три.

— Значи съзнателно е фалшифицирал резултатите?

— Хм... не е точно така. Може искрено да е вярвал, че пациентите са били погрешно диагностицирани, а може и да си е самовнушил, че трябва да е така. Не знам.

— А нещо интересно от Катаро?

— Да, има няколко негови писма по електронната поща, в които съобщава за двата случая на смърт след инсулт. Иневър му отговорил, че пациентите вероятно са страдали от мини инсулти. Катаро не казва нищо за аутопсиите.

— Тогава трябва да са говорили по телефона — замислено казах аз. — Мисля, че няма да е проблем да поискаме резултатите.

Хамбургерът на Лиза най-сетне пристигна и тя се нахвърли върху него.

— Била си права.

— Да — отговори тя. И ми се усмихна. — Благодаря ти, че го доказва.

— Прочете ли в бележката ми, че доктор Катаро е говорил с баща ти точно преди неговата смърт? — тихо попитах аз. Лиза кимна и прехапа устна. — Не съм го убил аз.

Тя погледна надолу.

— Не исках да идвам тук, Саймън. Но и ти беше прав — неуроксилът е опасен. Едно искам да разбереш, не желая да говорим за нас.

Въздъгнах.

— Как се чувстваш, откакто си тук?

— По-добре — каза Лиза. — Виж, все още не съм се съвзела след ужаса с татко. И съм ядосана от цирка около „Бостън пептидс“, от теб и от... Извинявай. Уж нямаше да говорим за нас. Но честно казано, светът не ми изглежда така черен както беше. Откакто съм тук, виждам пред себе си зората на нов живот. Още няколко дни и отново ще съм нормален човек. Знам, че постъпих правилно.

— Не ти ли липсвах? — попитах аз и веднага съжалих. Тя прехапа устни и се направи, че не е чула нищо. — Съжалявам... Мога ли да те попитам нещо друго?

— Може би — прошепна тя.

— Обаждала ли ти се е Кели за резултатите от изпитанията на ВР56?

Лиза поклати глава, но долових, че е заинтригувана.

— Те са добри... с една забележка. Лекарството е предизвикало потиснатост в някои от изпробвалите го доброволци. Оказва се, че понижава нивото на серотонина в мозъка. — Сега вече бях приковал вниманието ѝ. — Ти кога започна да го пиеш?

— Не си ли спомняш? Около седмица след смъртта на татко. Бяхме въвели резултатите от изпитанията върху животни, но още не можехме да го даваме на хора, защото данните не бяха обработени. Нямахме време да чакаме толкова, така че започнах да го вземам, за да добия евентуална представа за възможни странични ефекти.

— И кога спря? Когато дойде тук, нали?

— Да. След като ме уволниха от „Бостън пептидс“, вече нямаше смисъл да се правя на доброволец.

Искаше ми се да я попитам как така умна жена като нея е могла да прояви глупостта да взема неизпробвано лекарство. Но не го направих. Седях и мълчах.

Тя обхвана главата си с ръце.

— Но това обяснява толкова много неща! Защо съм се чувствала толкова зле... Но как не съм разбрала какво всъщност е ставало?

— Може би защото около нас ставаха прекалено много неща — подсказах ѝ аз.

— Мисля, че си прав — съгласи се Лиза и поклати удивено глава. — Каква върховна глупост! Не знам разбираш ли ме, но аз си водих дневник как се чувствам, вслушвах се едва ли не в най-микроскопичните помръдвания на червата си. И през цялото това

време се чувствах по-нещастна от когато и да било, а даже не съм го забелязала.

— Не си била в състояние да мислиш ясно.

— Така беше.

— Сега вече не го вземаш. Може би това е причината да се чувстваш по-добре.

— Може би... — Тя ме погледна замислено.

— Сега готова ли си да чуеш защо не съм убил баща ти? — спокойно попитах аз.

— Саймън, казах ти...

— Имам правото да ти го кажа, според мен. Поне веднъж. Единственото, което се иска от теб, е да ме изслушаш, а след това можеш да се върнеш при Еди и работата си в Станфорд.

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре, да чуя тогава.

— През последните три месеца са убити трима души: баща ти, Джон Чалфонт и доктор Катаро. Единственото, което ги свързва, е „Био-уан“.

— Ти каза, че доктор Катаро е загинал при катастрофа с кола — прекъсна ме Лиза.

— Да, но тази катастрофа би могла да е инсценировка.

— Дали?

Насилих се да не се ядосам.

— Да. Доктор Катаро е открил, че твърде много от неговите пациенти умират след вземането на „Неуроксил-5“. Готвел се е да вдигне голям скандал. Споменал е това пред баща ти на някакво парти, където се видели случайно. Баща ти започнал да рови около „Био-уан“. Попитал Арт какво му е известно за лекарството. И двамата познавахме Франк — и за миг не му е минала мисълта да скрива съмненията си, след като са възникнали. Така че някой е убил и двамата. — Лиза ме слушаше внимателно. — Тогава дошло ред Джон да открие нещо съмнително около „Био-уан“ — нещо, което е искал да сподели с мен, защото го бях помолил. Убиват и него. А когато и аз започнах да се приближавам опасно близо до истината, се опитаха да застрелят и мен.

— Да те застрелят! — възкликна Лиза.

— Да, пред апартамента ни.

— О, боже! — Тя сложи ръка върху устата си. — И защо някой ще иска да те убива?

— Ако неуроксилът се провали на изпитанията, „Био-уан“ няма да струва и цент. Сама разбираш, че това е неприемливо за доста хора. Сред които са такива като Томас Иневър и Джери Питърсън. Да не говорим, че компанията е всичко за Арт. Който впрочем изглежда все по-неуравновесен, откакто започна всичко това.

Наблюдавах Лиза. Тя ме слушаше внимателно.

— Но аз просто не мога да разбера револвера в дрешника ни, Саймън!

— За това не мога да ти кажа нищо — признах аз. — Освен че някой ни го е подхвърлил.

— Кой? Кога? Как?

Поклатих безсилно глава.

— Не знам.

Лиза помълча, след това ненужно поясни:

— Еди е сигурен, че си ти.

— Знам. Но как тогава ще обясни Джон? И доктор Катаро? Има ли отговор на въпроса защо съм убил и тях? И с каква цел съм се опитал да се застрелям?

— Не знам.

Наближавахме до причината за идването ми тук. До момента, когато щях да разбера дали всичко, което бях правил през последния месец, си е струвало усилията.

— Имам още един въпрос, след което можеш да си отидеш и вероятно никога вече няма да се видим, ако сама не го пожелаеш — започнах аз. — Разбирам как си се чувствала след убийството на баща ти и предполагам, че си представям какви мисли са минавали през главата ти, след като си започнала да вземаш онова лекарство. Но сега и тук искам пак да науча... — поех дълбоко дъх, — мислиш ли, че съм убил баща ти?

Лиза свали поглед към пластмасовия плот на масата и трохите от хамбургера. Започна машинално да сгъва и разгъва хартиената салфетка.

— Лиза?

— Не... — измънка тя.

— Лиза! Погледни ме! И ми отговори. А след това можеш да си вървиш.

Тя ме погледна. Лека неуверена усмивка докосна устните ѝ. После поклати глава.

— Не... — каза тя неуверено, — не мисля, че си го убил.

Погледнах празната ѝ чиния.

— Хамбургер? — изненадах се аз. — Защо си мислех, че не слагаш в устата си такива неща?

— Апетитът ми... — каза Лиза. — Човек би помислил, че ще се нахвърля на нещо по-така, като... като сладолед с шоколадов сироп например. Само че онова, за което непрекъснато си мисля, са хамбургери с картопки.

— Как си иначе? — попитах я аз. — Как е бебето?

Тя сложи ръка на корема си. Стори ми се, че забелязвам леко издуване около кръста ѝ, но може и да се заблуждавах.

— Чувствам се отвратително — призна тя. — Повръщам всяка сутрин. А понякога и вечер. — После ме погледна и очите ѝ заблестяха: — Видях го, Саймън. Бях на скенер в петък. Има го, истинско е. Има си главичка, мърда и изобщо...

Изведнъж ми се прииска да бяхме отишли заедно на скенер, но не можах да ѝ го кажа.

Навън бе спряло да вали.

— Хайде да се махаме оттук — предложих аз.

Излязохме от закусвалнята и тръгнахме по тротоара. Не бях сигурен къде точно се намираме, но това бе последното, което ме интересуваше.

— Знаеш ли, за малко да не дойда — каза след малко Лиза. — Естествено, извадих писмото ти от кошчето, но ти си знаел, че ще го направя. После се включих в мрежата на „Нет коп“. Цяла нощ се рових из онези файлове. Постепенно разбрах, че нещо около лекарството наистина не е наред. Но все още не бях готова да се видя с теб. Казах на Еди, че няма да дойда. После стана десет часът и започнах да се чувствам все по-зле и по-зле. Накрая, след като осъзнах какво ти е струвало да се добереш до цялата тази информация, след случилото се с леля Зои, след всичко... Разбрах, че не мога да не те видя — завърши тя. — А ти още ме чакаше!

Хванах ръката ѝ и лекичко я стиснах.

— За малко да се разминем.

Прескачахме локви и заобикаляхме пешеходци. Облаците над нас започваха да се разкъсват и се виждаха късчета чисто синьо небе. Слънцето пробиваше тук-там и озаряваше с лъчите си новоизмитите сгради по Хайт, придавайки на някогашното любимо свърталище на хипитата нов блясък.

— А как се развиха нещата около теб? — попита ме тя.

Разказах ѝ. Говорих дълго и пространно за „Ревийър“, „Био-уан“, Арт, Гил, Крейг, за стрелбата, за нея. Мислите, които се бяха въртели из главата ми, откакто се бяхме разделили, намериха изход и се изляха като през пробойна в язовирна стена. От всички хора на този свят Лиза бе единствената, пред която можех да кажа всичко, и не само можех, но и ми беше страшно приятно.

Влязохме през входа на парка Голдън Гейт. Не знам как се бяхме озовали тук, предполагам Лиза бе избрала маршрута неусетно за мен. Тръгнахме към японската Чайна градина, където Лиза ме бе довела при първото ни идване в Сан Франциско. Може би поради дъжда нямаше никого. Седнахме на една пейка до миниатюрно мостче над плиткия поток. Слънцето вече грееше над нас в пълния си блясък, а черните облаци се бяха заврели над източната половина на залива. Водата по покритите със зелен мъх камъни и пищната зеленина блестяха, потокът бълбукаше оживено, готов всеки миг да проговори. Сложих ръка върху раменете ѝ и леко я притиснах до себе си.

— Съжалявам, Саймън — прошепна тя. — Ще ми простиш ли?

— Разбира се.

— Мога ли да се върна?

Сърцето ми се преобърна. Неспособен да кажа нито дума, се наведох и я целунах.

Върнахме се в хотела ми с такси. Нахвърлихме се един върху друг, всеки жаден да получи своето. Казахме с телата онова, което не можехме да изразим с думи: радост, нежност, страх, любов, самота. После тя се отпусна изтощена в прегръдките ми, а аз не смеех да помръдна, не исках да напускам жалката хотелска стая, тъпото легло и... Лиза. Жената, която обичах, беше с мен. Другото, което ни бе разделяло, беше навън.

Лиза подсмъркна. Погледнах лицето ѝ и видях една самотна сълза да се стича по него.

— Какво има?

— Мислех си за Зои.

— Да, знам. Много е тъжно...

— Много я обичам, нали знаеш?

— Знам.

Тя полежа няколко минути, без да проговаря, после избърса очите си с чаршафа.

— Ужасно беше без теб, Саймън.

— И за мен беше така.

— Не, не толкова, защото те бях напуснала. А защото мислех, че си се променил. Че си станал друг. И още по-лошо — че никога няма да станеш пак онзи човек, в когото се бях влюбила. Но ти не си се променял, нали, Саймън?

— Не — успокоих я аз и погалих косата ѝ.

— И татко загубих по същия начин — прошепна тя. — И той се оказа различен човек, а не онзи, който си представях, че е.

— Лиза, това не е истина. — Тя трепна от изненада. — Баща ти винаги те е обичал — продължих аз. — И то искрено. Имал е само една тайна от теб, но това е било тайна и за него самия. И тя няма нищо общо с теб. Той никога не е съжалявал, че е твой баща, знаеш това много добре. Не мисли за него като за друг човек, различен от онзи, когото си познавала. Това нямаше да му е приятно.

На лицето ѝ изпълзя усмивка. Тя ме целуна по бузата и се сгуши по-удобно върху гърдите ми.

— Съжалявам, Саймън. Сигурно ти е било страшно трудно.

— И на теб не ти беше леко.

Лиза въздъхна, после каза:

— Знаеш ли кое е най-лошото нещо при вземането на ВР56?

— Кое?

— Бременна съм.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Не знам. На теория не би трябвало да има никакъв вреден ефект. Но човек никога не може да е съвсем сигурен с новите лекарства. Изплашена съм.

И аз бях изплашен. След цялото това изпитание, всичко което исках сега, беше бебето да се роди здраво.

— Какво показва скенерът? Наред ли е всичко?

— Засега. Но съм решила да правя всички възможни изследвания. Съжалявам, Саймън.

Притиснах я. И тя остана в ръцете ми дълго.

Трябваше да се видим с двама души, преди да тръгнем за летището. Майката на Лиза не бе на себе си от радост. Целуна ни и ни пожела късмет. Поиска да ѝ обещаем да дойдем на всяка цена за Деня на благодарността и единственият начин да се доберем навреме за полета беше да се съгласим.

С Еди се оказа по-трудно. Аз чаках навън. Мина половин час преди да се появи Лиза.

— Как мина? — поинтересувах се, докато чакахме да мине свободно такси.

Не ми отговори веднага. Накрая каза:

— Голям късмет имам, Саймън. Разполагам с теб, макар да бях глупачка да не го осъзная. А Еди си няма никого.

— И сега ти е неприятно, че го оставяш?

— Смъртта на татко направо го съсипа.

Погледнах я в очите.

— Лиза... не искам да те принуждавам да избираш между мен и брат си. Когато всичко се оправи, върни се при него и остани колкото сметнеш за нужно. Не желая да ме възприема като свой враг.

Тя ме погледна и се усмихна:

— Благодаря. Сега да вървим.

33.

В заседателната зала се бяха събрали всички: Гил, Арт, Даян, Рави и Даниел от „Ревийър“, Иневър и Джери Питърсън от „Био-уан“. По мое настояване Гарднър Филипс бе привикал всички в офиса на кантората си рано в понеделник сутринта. Присъстваше и той самият естествено, при това заедно с колежка — много делово изглеждаща жена с химикалка и жълт бележник на масата пред нея.

Той стана и се здрависа с нас официално. Показа с жест, че можем да заемем местата си, и сам се настани вдясно от мен. Не го познавах много добре, но по някаква причина му вярвах безрезервно. В този момент имах нужда от отличен адвокат и бях благодарен на Гил, че ме бе свързал точно с него.

— Благодаря ви, че се отзовахте, дами и господа. Мисля, всички познавате моите клиенти Саймън Ейот и съпругата му Лиза Кук. Те разполагат с информация за „Био-уан“, която искат да споделят с вас. Саймън...

Усмивнах се на събралата се група. Даян ми кимна и отговори на усмивката ми; Рави изглеждаше или се правеше на разсеян; Даниел беше като хипнотизиран. Останалите само мрачно ме изгледаха. Гил не отместваше погледа си от мен и челото му беше набръчкано. Иневър едва сдържаше гнева си. Като цяло не разполагах с най-доброжелателно настроената аудитория.

— Имам лоши новини — започнах аз. — Лиза и аз се натъкнахме на доказателства, че препаратът „Неуроксил-5“ на „Био-уан“ е опасен за човешкия живот.

Всички се размърдаха неспокойно.

— Докажете го — поиска Иневър.

— Ще го направим — обещах аз. После им разказах цялата история: за безпокойствата на Лиза относно неуроксила, за записаното от телефонния ми секретар обаждане на Джон преди да бъде убит, за собствените ми разследвания из клиниките, включени в програмата.

После казах, че Лиза е успяла да се добере до по-пълни данни и те са потвърдили първоначалните ѝ предположения.

Иневър не пропусна момента да контраатакува:

— Какви данни?

— Не искам да навлизам в подробности — отсече Лиза. Гарднър Филипс изрично ни бе предупредил да не навлизаме в подробности как сме получили информацията. — Но мога да ви уверя, че те не оставят място за друго заключение.

— Това е абсурдно! — презрително изсумтя Иневър. — Вашите „заключения“ остават неподкрепени от факти. Следователно не са валидни за никого. Нека не си губим времето повече и да се захващаме всеки с работата си.

— Нима наистина не ви интересува увеличеният брой случаи на инсулт сред пациентите, вземали „Неуроксил-5“ по-дълго от шест месеца? — попита го Лиза.

— Не разбирам за какво говорите — студено отвърна Иневър.

— Отричате ли, че сте се опитали да убеждавате лекари да рекласифицират пациенти с инсулт като неподходящи да участват в програмата за изпитания на фаза три?

— Естествено. С изключение на случаите, когато това се е налагало. Много е лесно да се сбъркат мини инсултите с алцхаймер.

— А какво ще кажете за доктор Катаро? Признавате ли, че е бил загрижен? Известно ли ви е, че при аутопсията на двама негови пациенти, починали от инсулт, се е оказало, че са били болни от алцхаймер?

— Напълно е възможно. Но това са възрастни хора. Двама починали от инсулт — за статистиката това е напълно допустимо отклонение от нормата. Катаро само създаваше проблеми.

— И стана много удобно като загина при катастрофа, нали?

— Може и така да се каже — промърмори Иневър. После видя повдигнатите вежди около масата и побърза да уточни: — Вижте, излишно е да казвам, че съжалявам за смъртта му. Но той беше глупак и това е неоспоримо.

Непримиримостта на Иневър определено настройваше събралите се срещу него. Но досега този човек не бе признал нищо полезно за нас.

— Ще предоставите ли данните си за анализ от независими консултанти? — направо го попитах аз.

— Това е изключено — заяви той. — Става дума за информация с изключително значение за търговската страна на лекарството, която при това е с поверителен характер. Но Комисията по контрол над храните и лекарствените препарати естествено ще получи доклада за наблюдаваните отрицателни ефекти.

— Само че в извадка, състояща се предимно от възрастни хора, високият процент случаи на инсулт няма да удари експертите им между очите, нали? — язвително подметна Лиза. — Докато не анализират пълния комплект данни в края на изпитанията.

Иневър я изглежда гневно.

В този момент Гил проговори за пръв път:

— Откъде разполагаш с тези данни, Лиза?

— Не мога да кажа — отговори тя.

— Фалшификация! — възмутено извика Иневър.

Гил ни погледна.

— Предполагам осъзнавате колко сериозни са обвиненията, които отправяте. Ако се окажат истина, „Неуроксил-5“ ще бъде изтеглен от мрежата. Цената на „Био-уан“ ще се срина до нулата. Резултатът ще бъде катастрофален за всички ни.

— Знам — отговорих аз. — Бих желал „Био-уан“ да се бе оказала по-успешна инвестиция. Но не стана така. Сега е важно да осъзнаем, че колкото по-бързо приемем фактите каквито са, толкова по-добре ще бъде за нас.

Джери Питърсън ме бе наблюдавал внимателно, явно неспособен да реши за себе си лъжа ли, или казвам истината.

— Томас, не можем ли да анализираме данните от фаза три при нас? — попита той направо.

Иневър поклати упорито глава.

— Това би означавало да снемем анонимността от проведените досега клинични изпитания. Само че процедурата е под федерален контрол. Дори ако можехме да заобиколим по някакъв начин това ограничение, подобно решение ще доведе до драстично отместване в бъдещето на края на фаза три. Да не забравяме, че „Вернер Уилсън“ чака резултат в края на март.

Джери Питърсън не беше забравил. Затова си замълча.

— Всеки ден продължаване на тези изпитания носи опасността да умрат нови невинни пациенти — напомних аз. — Не можете да се скриете от този факт.

— Глупости — измърмори Иневър.

— Ти си един шибан кучи син, Ейот. — Това естествено беше Арт. Беше на ръба да избухне. Беше трезв, но бесен. — Ти винаги си бил настроен срещу „Био-уан“, това е истината — също като Франк. Обикновена завист, нищо повече. Но това е адски тъпа причина да унищожаваме най-добрата инвестиция на нашата компания.

— По-спокойно, Арт — намеси се Гил. — От онова, което чух, следва, че има вероятност да умрат невинни хора, ако не прекъснем изпитанията сега, докато не бъде извършен анализ на междинните резултати от независими експерти. Не можем да рискуваме чужд човешки живот...

— Няма никакви доказателства! — прекъсна го Иневър. — Приемаме на вяра онова, което ни казват тези хора. — Той обвинително посочи Лиза. — Уволних я и сега тя си отмъщава.

Гил ме погледна косо и продължи:

— Познавам Саймън от дълги години, доктор Иневър. А Лиза е дъщеря на мой добър приятел. Допускам, че може би преувеличават донякъде, но разбирам, че в думите им може да има и истина. Точно в момента не можем да кажем кое от двете е вярно. Затова предлагам доктор Иневър да предостави цялата информация, с която разполага, на Рави и той да я анализира. Ако се установи, че заключенията на Саймън и Лиза са правилни, прекратяваме изпитанията. И като казвам „цялата“, имам предвид наистина *цялата* информация, доктор Иневър.

— Това е абсурдно — протестира Иневър.

— Избирайте: или се подчинявате, или спираме изпитанията веднага. — Около масата се възцари тишина, докато всички осмисляха важността на току-що взетото решение. — Рави? — погледна го въпросително Гил.

— Не знам със сигурност дали ще мога да стигна до определен извод, докато не видя с каква информация ще разполагам. Но съм съгласен, че безопасността на хората има върховен приоритет — отговори той. — Ако се съди по думите на Саймън и Лиза, има основания за реални съмнения. Трябва незабавно да предприемем нещо.

— Даян, съгласна ли си?

Тя кимна.

Гил пое дълбоко дъх и попита:

— Арт?

— В никакъв случай! — извика Арт. — Това ще подкопае котиروската. Ще унищожи „Био-уан“ и ще съсипе „Ревийър“! Не можеш да постъпиш така, Гил!

Умората от лицето на Гил се бе изпарила. Той се намести поудобно на стола си. Изглеждаше напълно уверен. Беше истински ръководител на фирма, който знае какво трябва да направи. Сякаш сблъсъкът с надвисналата криза бе влял в него куража, нужен да забрави за момент за последиците.

— Джери?

Джери погледна Иневър, който седеше мрачен и непримирим, готов да скочи и да разкъса всеки, който му се опълчи. После сви рамене и лекичко се усмихна, сякаш казваше: „Е, жалко, но няма как“.

— Томас, давам ти срок до утре сутринта да предадеш на доктор Гупта цялата информация за „Неуроксил-5“, с която разполагаш — нареди той.

— Благодаря — каза Гил. — Макар да е излишно, ще ви напомня все пак, че предметът на тази дискусия трябва да си остане между нас. Всеки, който бъде засечен да продава акции, ще бъде изправен пред Комисията по ценните книжа.

Цялото същество на Иневър буквално излъчваше неприязън. Арт не изглеждаше по-щастлив от него. Останалите все още осъзнавахме случилото се. Ако не грешах, последиците за всички щяха да бъдат тежки.

— Това оставя един друг важен въпрос — напомних аз. Погледнаха ме с изражения, които варираха между объркване и смайване. — Някой е убил Франк. И някой вероятно е убил доктор Катаро. — Замълчах, за да придам на думите си нужната тежест. — Били са убити, защото са открили онова, което вече всички знаем за „Био-уан“. Искam да ви напомня, че хората, за които дискредитирането на неуроксила е най-нежелателно, са в тази стая.

— Това е нелепо! — изморено каза Иневър. — Нали не искате да кажете, че аз съм ги убил? Защо да го правя? Няма какво да крия. „Неуроксил-5“ е напълно безопасен.

Погледнах Арт. Той на свой ред ме изгледа гневно и го чух да измърморва:

— Нещастник.

Гил прочисти гърло и за пореден път показа, че има глава на раменете си.

— Гарднър, мисля, че е редно да извикаш полицията. Може би трябва да изчакаме идването им.

— Веднага — каза Гарднър Филипс и това сложи край на срещата.

Образуваха се няколко малки групички. Джери Питърсън се обърна към Иневър и започна да задава въпроси. И двамата изглеждаха ядосани, макар Джери да се владееше много по-добре. Гил отиде при Рави и подхвана някаква дискусия. След малко направи знак на Даниел да се присъедини към тях. От всички присъстващи в залата единствено Рави можеше да се смята за експерт по биотехнологиите. Подозирах, че той, а не Арт, ще трябва да приключи историята с „Био-уан“.

Арт остана да седи на масата; пиеше чаша след чаша минерална вода. Това едва ли щеше да му помогне да запази досегашната си позиция във фирмата.

Даян дойде при мен и Лиза. Усетих Лиза да се напруга.

— Лош ден за „Ревийър“ — отбеляза тя. Кимнах. — Но ако има проблем с лекарството, не можем да се преструваме, че той ще отпадне самичък — продължи тя. — Гил беше прав. Ще накараме Рави да го анализира.

— „Ревийър“ ще загуби милиони. Стотици милиони — ненужно напомних аз.

— Тази печалба досега беше само на хартия.

Постояхме, без да говорим, замислени за нерадостното бъдеще на фирмата.

После тя ни погледна. Усещах напрежението в стоящата до мен Лиза, но не смеех да я погледна в лицето.

— Е... успех на двама ви — усмихна ни се Даян и се обърна, за да отиде при Гил и Рави.

— Кучка — прошепна Лиза.

Не ѝ възразих. Но и не бях толкова сигурен.

34.

Беше прекрасно да се събудя с Лиза до мен в собственото ни легло. Позадържахме се преди да станем, но в крайна сметка аз се отправих към банята, а Лиза тръгна на лов за закуска. Двайсет минути по-късно чух входната врата да се хлопва. Излязох изпод душа и започнах да се бърша. Бях зверски гладен.

— Какво донесе, Лиза? Надявам се този път нещо топло?

Лиза винаги носеше последното нещо, извадено от фурната в близкото магазинче за закуски. Стига да не бяха ръжени хлебчета с кимион, на мен ми беше все едно.

Не получих отговор.

— Лиза?

Излязох от банята и отидох в кухнята. Лиза бе сложила плика с поничките на масата. Гледаше вестника. После, без да ми каже нито дума, ми го подаде.

„Бос на «Био-уан» намерен мъртъв“ крещеше заглавие с едри букви. Под него беше изкривената в гримаса физиономия на Иневър.

Прегледах набързо материала. Доктор Томас Иневър беше намерен обесен в апартамента си в Нютън. Полицията не бе направила никакъв коментар, но за нас бе повече от ясно какво се е случило.

— Самоубийство — казах аз. Лиза кимна. — Пише ли нещо, което да го свързва с баща ти?

— Засега нищо — отговори Лиза. — Но знам, че ще има.

Малко по-късно ми се обади Гил и ми каза на следващата сутрин да отида в „Ревийър“. Всичко бе простено, а работата не чакаше.

Предварителният анализ на Рави бе потвърдил мнението на Лиза. Имаше значителна вероятност „Неуроксил-5“ да е опасен за хората. Наблюдаваше се ясна тенденция към увеличаване на риска от инсулт с увеличаване продължителността на вземане на лекарството. Макар такива данни за дългосрочната му употреба да отсъстваха, поради едногодишния период на програмата можеше да се приеме, че в крайна сметка това „лекарство“ ще вкара в гроба всички, които са го вземали.

Изпитанията бяха прекратени незабавно, анонимността на фаза три бе снета, Комисията по контрол над храните и лекарствените препарати бе информирана, както впрочем и всички клиници, ангажирани в програмата. Всичко това бе описано накратко в съобщение за пресата.

Реакцията на пазара бе предсказуема. Котировката се срина от петдесет и пет долара на долар и три осми и в резултат цената на компанията падна от близо два милиарда долара на около петдесет милиона. Делът на „Ревийър“ се редуцира от триста и четиридесет милиона на осем и половина. Никой не се изплъзна без ужилване, може би единствено с изключение на Даниел. Той се държеше като замаян от тежкия удар, но не беше много убедителен. Нямах никакво съмнение, че този мръсник беше продал каквото има на максимална цена.

Разбира се, песимистичното съобщение за пресата на „Био-уан“ относно вредните странични ефекти беше само една от причините за срива на котировката на фондовата борса. Около смъртта на Томас Иневър се разкриха достатъчно подробности, за да бъдат изплашени дори и най-оптимистично настроените акционери. Пресата задълба на широк фронт и скоро наяве излязоха нелицеприятни тайни: измамата с „Неуроксил-5“, открадването на идеите от австралийския изследователски институт, убийствата на Франк Кук и Джон Чалфонт.

Полицията правеше всичко по силите си да не се обвързва с конкретна хипотеза, но пресата не се поколеба да назове злосторника: Томас Иневър беше убил, за да опази лекарството, на което бе посветил живота си — същото, което бе откраднал от своята австралийска алма-матер. Светът на биотехнологиите бе разобличен като свят на зло, на тайни и на егоцентрични мании. Акциите на всички компании в тази сфера паднаха за пореден път.

Започнаха да приивждат журналисти и да искат интервюта с мен и Лиза, но по съвет на Гарднър Филипс ние не им казахме почти нищо съществено. Както впрочем и не признахме пред Махони и колегите му за намерения от Лиза револвер. Филипс смяташе, че можем да го направим само ако помощник областната прокурорка ни гарантира имунитет от съдебно преследване, а по някакви известни само на нея причини тя се колебаеше да го направи.

Не бях изненадан. И за мен случаят далеч не беше приключен.

Обадих се на Хелън и ѝ съобщих, че ще можем да финансираме обжалването. Тя беше на седмото небе от радост. Явно нейният безбожно скъп адвокат бе успял да ѝ внуши, че този път няма начин да не спечелят, стига да можем да му платим.

Само за леля Зои се оказа безнадеждно късно. Тя умря във вторник, една седмица след инсульта. За втори път в течение на един месец аз и Лиза бяхме на шива в малкия им дом в Бруклайн.

Когато се върнахме след погребението, настроението ни бе мрачно. Налях по чаша вино и седнахме един до друг в полутъмната дневна. Споделяхме тишината, всеки замислен за общите ни проблеми. Бяхме благодарни на съдбата, че сме заедно.

Накрая Лиза не издържа и проговори:

— Знаеш ли, Саймън... Все още не мога да разбера как е попаднал онзи револвер в дрешника. Няма начин да го е подхвърлил Иневър.

Тази мисъл отдавна не ми даваше покой.

— Защото няма следи от взлом, нали?

— Да. Но има и нещо друго. По онова време той не ни познаваше. Нали разбираш, защо ще избере точно теб? Или мен? Та той даже не е знаел къде живеем.

— Е, точно това едва ли е било трудно да се научи.

— Сигурно. Но все пак е трябвало да знае много неща за теб и за мен, за отношенията ни с татко, за да избере подходящи заподозрени и да набележи дрешника като добро място да „скрие“ револвера.

— Права си — замислено се съгласих аз.

Пак замълчахме. Този път около минута. По тихата улица отвън се разнесоха крачки, приближиха се и се отдалечиха в тишината. През пердетата се виждаше ниско дърво, осветено от лампата на стълба. Усетих тялото на Лиза неволно да потръпва. После тя се притисна по-силно до мен.

— Саймън?

— Да?

— Страх ме е.

Беше четвъртък вечерта. Разтрих очи, записах файла си на диска и изключих компютъра. Бях свършил предостатъчно за един ден. Облякох си палтото и понеже ключовете от дома не издрънчаха в джоба ми, разбрах, че съм ги забравил. Хенри Чан бе предложил на Лиза старата ѝ работа и днес бе първият ѝ ден в „Бостън пептидс“. Едва ли се бе прибрала толкова рано. Бях ѝ казал, че имам уговорка с Киеран и момчетата да се видим за малко в „Ред Хет“. Сетих се за резервния комплект ключове, който държах в чекмеджето на бюрото си точно за случай като този.

Пуснах връзката в джоба си и изведнъж ме осени. Ето как ми бяха подхвърлили револвера! Някой беше влязъл в апартамента, използвайки тези ключове.

Само че кой?

Не Томас. Иневър. Беше някой от „Ревийър“.

Вечерта в „Ред Хет“ бе незабравима. Киеран бе дошъл естествено, бяха и петима-шестима други, все съвипускници от бизнес школата. Бях поканил и Даниел, но както можеше да се очаква, той бе отклонил поканата ми. Даниел не си падаше по груповите изпълнения.

Зададох ми стотици въпроси и сигурно благодарение на бирата можах да им отговоря достатъчно гладко. Този път, по изключение, убийствата на Франк и Джон, самоубийството на Иневър и колапсът на „Био-уан“ се оказаха много по-интересни за всички от редовната дискусия на предложения за работа, борсови опции и котировки.

Останах център на интереса поне един час — и изведнъж се обади Грег Вилгрин. Беше американец, командирован в голяма лондонска банка, върнал се за кратко в Бостън.

— Ей, момчета, чухте ли за Сергей Делесов? — Въпросът му ни накара да се спогледаме недоумяващо. — Ама това е сензацията в Лондон. Бил е убит преди месец.

— Господи! Какво е станало? — попита Киеран.

— Платено убийство — поясни Грег. — Бях пропуснал този факт, но изглежда, Сергей бил най-младият управител на банка в Русия.

— Охо, я виж ти! — изненада се Киеран. — Да ви кажа, че винаги ми се е струвал доста затворен.

Започнахме да споделяме впечатленията си за Сергей. Оказа се, че никой не го бе познавал отблизо. Тогава се намеси Ким. Тя бе една от двете присъстващи жени — консултант по мениджмънта на работа в една от големите бостънски фирми.

— Даниел Хол го познаваше добре, доколкото си спомням. Знам, че още навремето се обръщаше към него за съвет относно избора на акции за купуване.

— Така ли? — Стана ми интересно. Спомних си, че Ким седеше на лекции до Даниел.

— Да. Всъщност дори мисля, че Даниел взе пари назаем от Сергей или може би от някакви хора, с които Сергей го запозна. За да играе на фондовата борса, разбира се — него друго не го интересуваше.

— Голяма ли беше сумата?

— Познаваш Даниел. Бих казала по-скоро сто, отколкото десет хиляди.

— Той вече направи ли милион? — попита ме Грег.

— Винаги когато наближи бленуваната цел, пропилява всичко — казах аз. — Но е умно момче, ще го направи.

— Ей, Кими, вие с него успяхте ли да легнете? — поинтересува се някой.

— С Даниел? Как ли не — отрече Ким и разговорът се отплесна в обичайното за късната вечер русло.

Седях и тайно наблюдавах Даниел в действие. Той говореше по телефона и се опитваше да каже „не“ на някакъв настойчив предприемач.

Човекът явно не се предаваше и търпението на Даниел започваше да се изчерпва.

— Казах „не“. Това значи не! *Не!* — Даниел тръшна слушалката. — Ама тия ще ме побъркат! Сигурно ни вземат за благотворителна организация.

— Ако е така, не знам как им хрумва — казах аз. — Защото ти специално не ми звучиш като склонен към благотворителност, Даниел.

— Благодаря ти за милите думи.

— Даниел?

— Да?

— Ти научи ли за Сергей?

— Кой Сергей?

— Сергей Делесов. Онзи, с когото учихме в Харвард.

— А, да. Сергей. Какво е станало?

— Убит е. В Русия. Грег Вилгрин ни каза снощи на сбирката.

— Господи! И него ли? Ей, ще ти кажа, че там става опасно да се живее. Започват да мрат като мухи. — Не ми изглеждаше особено разстроен, но можеше ли да очакваш това от Даниел?

— Вие се познавахте добре, нали?

— Ами! Побъркани руснаци. Евробоклуци. Помниш ли, че той винаги беше обут в мокасини на „Гучи“?

— Защо ми се струва, че ти зае някаква сума?

Даниел внезапно ме погледна съвсем сериозно.

— Кой ти каза това?

— Ким Смит.

Даниел изсумтя.

— Бях загубил няколко хиляди от акции на „Дел“, които купих уж изгодно. Оказа се, че познавал хора, които можеха да ми помогнат. Само че котировката се нормализира след по-малко от месец.

— „Хора“?

— Да, кредитна компания.

— И защо просто не се обърна към банка?

— Ей, Саймън, ти да не работиш за данъчните?

— Стори ми се странно, че си взел на заем няколко хиляди долара от приятели на руснак, вместо да получиш кредит от банката.

— Бях изчерпал лимита си в банката. А моите родители още в началото решиха, че представлявам кредитен риск, и ми спряха кранчето. Голяма работа... Отдавна съм се разплатил с онези.

Даниел се престори, че преглежда някакви документи на бюрото си, и аз го оставих на мира.

— Какво ще правиш през уикенда, Саймън? — попита ме той след няколко минути.

— О... Ще ходим с Лиза в Марш Хаус да прегледаме нещата на Франк. Трябва да се разчисти. А ти?

— Не съм решил — отговори ми той и точно тогава телефонът му иззвъня.

35.

Рано следващата сутрин тръгнахме за Удбридж с моргана. Паркирах пред дома, на мястото, където Франк бе имал навика да паркира своя мерцедес, и слязохме. Ранното ноемврийско слънце изпаряваше остатъците от утринната мъгла и вече осветяваше златистия пейзаж около нас. Не полъхваше никакъв вятър и тишината над тресавището се бе спуснала над всичко като пелерина. Единственият шум бе епизодичното изпляскване с криле на някоя невидима за нас чапла. Не бяха останали много — повечето вече бяха отлетели на юг.

Вътре беше студено. Навих стария часовник с махалото, запалих печката и не след дълго от нея се разнесе благословена топлина. Къщата не беше подходяща за обитаване през зимата, но тази година началото на ноември се бе оказало необичайно топло, така че тук бе спокойно, уютно и мирно.

Бях се изморил да звъня на Джеф Либерман предния ден. Издебвах Даниел да не е в офиса, но така и не можах да се свържа с него. Имах и номера на апартамента му на Ривърсайд Драйв, така че този път го потърсих там. И успях.

— Здравсти, Саймън — поздрави ме той. Гласът му бе уморен.

— Само не ми казвай, че съм те събудил.

— Няма нищо. И без това изпревари будилника само с няколко минути. Прибрах се от работа в четири сутринта. И ми казаха да отида пак в единайсет. Цялата работа е за един удар в понеделник, който отсега знам, че ще е провал. Но какво да се прави, трябва да имитираме ентусиазъм...

— Джеф, помниш ли деня, когато Даниел идва при теб в Ню Йорк през октомври?

— Да.

— Тогава наистина се видяхте, нали?

— Какво искаш да кажеш? Видяхме се, естествено.

— И беше на десети октомври, така ли? Денят, в който убиха Франк?

— Не помня точната дата. Да проверя ли в календара си?

— Моля те.

Почаках няколко дълги секунди.

— Да... Ето тук... Десети октомври. Късна закуска. Имахме уговорка и за вечеря, но не стана.

— Променил е часа?

— Да... Сега си спомням, че ми се обади ден-два предварително и ми каза, че имал среща с „маце“, което живеело в Ню Йорк и което не искал да изпуска.

— Даниел? С „маце“?

— А бе и на мен ми прозвуча странно. Подпитах го, но той ми се изплъзна. Виж какво, всеки вади късмет понякога. Ще ти кажа, че през по-голямата част от срещата ни той ми рекламираше „Нет коп“.

Това ми бе казал и Даниел.

— А видя ли го и следобеда?

— Не. След като се видяхме, той запраши нанякъде. Не каза къде. Защо са тези въпроси?

— О, нищо, просто така.

— Окей, ще се видим на заседанието на борда следващата седмица, нали?

— Да. Е, дотогава. А, и още нещо, Джеф...

— Какво?

— Не споменавай за разговора ни пред Даниел.

Джеф замълча — явно обмисляше онова, което се криеше зад необичайната ми молба. Накрая реши да ми се довери и каза:

— Добре. — И затвори.

— Е? — попита Лиза, когато и аз оставих слушалката на вилката. Беше седяла подпряна на бюрото на Франк, докато бях говорил, и се бе опитвала да разбере за какво става дума от моите реплики.

— Даниел е сменил вечерята с късна закуска.

Спогледахме се. Някои изводи се натрапваха.

— И сега?

— Ами, не разполагаме с абсолютно доказателство. Но полицията ще провери алибито му. Може би, ако знаят къде да търсят, ще могат да установят, че няма такова.

— Да се обадим ли на Махони?

— Не ми се иска.

— А на заместник-прокурорката? Как ѝ беше името?

— Памела Лайзър. Струва ми се, че първо трябва да го обсъдим с Гарднър Филипс.

Позвъних в дома му. Отговори ми жена му и ми каза, че бил на голф. Даде ми номера на клетъчния му телефон. Опитах да се свържа. Беше изключен. Отново позвъних на госпожа Филипс, оставих ѝ номера в Марш Хаус и я помолих да каже на съпруга си да ми се обади в секундата, в която се прибере. Опитах се да ѝ внуша, че е изключително важно. Каза ми, че го очаквала да се върне към единайсет и петнайсет, макар че според нея можело да се прибере и по-рано. Погледнах часовника. Десет без четвърт. Значи час и половина.

Чакането бе изтощително.

— Да се обадим все пак на Махони — предложи отново Лиза.

— Не, не мисля, че е добре. Познавам Филипс. Сигурен съм, че би искал да говоря първо с него.

— Но ние имаме доказателство, че е Даниел!

— Знам. И съм сигурен, че Филипс ще иска да съобщим това в полицията. Но аз вече правих тази грешка няколко пъти и мисля, че ми стига. Да изчакаме да ни позвъни, остава още малко.

— Добре. Но аз няма да издържа да седя тук и да чакам — заяви Лиза. — Ще се побъркам. Излизам на разходка. Идваш ли?

— Не, ще остана тук, в случай че все пак звънне по-рано.

Лиза взе палтото си и излезе. Видях я през прозореца на дневната да завива надясно по края на тресавището.

Качих се горе, за да се уверя, че капациите на прозорците срещу буря са пристегнати, но слухът ми напрегнато очакваше позвъняването на телефона.

Вместо това чух да хлопва предната врата.

— Лиза? Забрави ли нещо? — Изтичах надолу по стълбите. — Още не се е обадил...

Спрях като вкаменен. В центъра на дневната, дълбоко бръкнал в джобовете на шлифера си, стоеше Даниел.

— Здравсти, Саймън — поздрави той с обикновен глас.

Инстинктивната ми реакция бе да се втурна обратно нагоре, но си наложих да запазя хладнокръвие.

— Здравей, Даниел — отговорих аз, като положих усилие да изглеждам също толкова спокоен, колкото него. — Какво те води тук?

Не можех да съм сигурен, че е дошъл въоръжен. Но той не изваждаше ръцете си от джобовете. Не знаех и какъв ефект може да има стрелянето през джоба. Но от разстояние метър-два разликата едва ли щеше да бъде голяма. Не ми се искаше да рискувам.

— О, имам една среща в „Удман“ в Есекс, та реших да се отбия на път за натам — отговори ми той. „Можеше да измислиш нещо по-добро“ — помислих си. — Къде е Лиза?

— Наложих се да мине през лабораторията. — Постарах се лъжата ми да прозвучи убедително. — Май ще се задържи там целия ден. — Ако се случеше най-лошото, не исках Даниел да остане тук и да я чака. — Искаш ли кафе?

— Естествено.

Минах покрай него на път за кухнята. Той отстъпи назад, запазвайки дистанцията помежду ни. По някаква причина все още не показваше ясно намеренията си. Интересно защо.

Обмислях ситуацията, докато си играех с кафеарката и филтрите. Още едно убийство в този момент щеше да е крайно неизгодно за Даниел и бях сигурен, че той би искал да го избегне. В такъв случай може би бе дошъл да провери какво знам. Ако внимавах какво говоря, можеше да ми се размине.

— Доста топло за ноември, не мислиш ли? — казах, за да разведря атмосферата.

— Да — съгласи се Даниел. — И през октомври беше приятно.

При други обстоятелства бих се изсмял на неумението му да води светски разговор. Но не това бе неговата сила. А и стилът му бе съвсем различен.

Върнахме се в дневната. Даниел продължаваше да държи ръцете си в джобовете и тялото си на метър-два от мен. Седнахме в старите кресла един срещу друг. Реших да не го предизвиквам, с надеждата, че ще поговорим и той ще си тръгне.

— Значи тук е бил убит Франк, така ли? — каза Даниел и се огледа.

Фразата ме смая — от една страна, защото си представих какво може да направи той, и от друга, защото в съзнанието ми изникна картината от деня, когато открихме трупа на Франк.

— Да, ето там.

Посочих мястото в края на импровизираната трапезария. Една от задачите ни с Лиза този уикенд бе да покрием тази част от пода с килимче.

— И още не знаят кой го е извършил, така ли?

— Не е обявено официално. Почти съм сигурен обаче, че за тях това е Иневър.

— За тях? А за теб? Ти какво мислиш?

— И аз мисля, че е Иневър.

— Сигурен ли си?

Престорих се, че сериозно се замислям над въпроса му.

— Да. Нали се самоуби. Той можеше да загуби най-много от разгласяването за страничните ефекти. Сигурен съм, че е той.

— А Лиза? Какво мисли тя?

— О, и Лиза мисли, че е той.

Даниел ме наблюдаваше внимателно. След това, изглежда, взел решение, извади ръката си от джоба. Държеше револвер с къса цев.

— Не ти вярвам — късо ме осведоми той.

Изгледах втренчено револвера. Ситуацията драматично се бе променила. Бях се издънил. Ако бях скочил върху него, докато бе стоял наблизо до мен с ръка в джоба, може би все пак щях да имам някакъв минимален шанс. Сега вече седяхме, разделяха ни три метра и оръжието беше насочено към гърдите ми.

Преглътнах.

— И защо не ми вярваш?

— Защото ти и Лиза сте прекалено умни за този цирк. Щях да съм по-спокоен, ако ми бе казал, че винаги си знаел, че не е Иневър, но сега, след самоубийството му, си спрял да се вълнуваш от тези неща, защото подозренията срещу теб са свалени. Честно казано, надявах се да ми отговориш нещо в този дух. След вчерашните ти въпроси реших да проверя дали не си стигнал до някои опасни изводи. Е, оказа се, че съм имал право да се безпокоя.

— Зная, че си го убил ти, Даниел — казах аз.

— Говори ли с полицията? — Ако изобщо имаше някакво спасение, трябваше да спечеля малко време. Само дето не знаех какъв отговор очаква този път от мен. — Е? — Свих рамене. — Трябва да знам с кого си разговарял.

— Аз пък няма да ти кажа.

Ръката с револвера му трепна.

— Тогава ще дръпна спусъка.

Изгледах го. Нямах да му позволя да получи превес в психологическата борба.

— Знам, че ще го направиш. Защо да ти казвам?

Напрегнах се да посрещна изстрела. Но такъв не прозвуча. Даниел изглеждаше объркан. Мислеше трескаво.

— Къде е Лиза?

— Казах ти, в лабораторията.

— Но вчера ми каза, че сте щели да дойдете тук двамата.

— Да, тя ще дойде довечера. Има извънредна работа.

— Само че те чух да се обръщаш към нея, когато влязох тук.

— Реших, че може да е тя. Че се е освободила по-рано и вече е дошла. Кой друг можеше да бъде?

Даниел огледа стаята.

— Това твоята чанта ли е? — посочи ми с брадичка към черната пътна чанта на Лиза, хвърлена на пода.

— Не — казах му аз.

— Питам се дали ми казваш истината, Саймън. — Свих рамене с безразличие. — Е, добре, тогава ще я почакаме. Тя ще ми каже с кого си говорил. Особено като ме види да държа револвер, насочен в гърдите ти. Кога ще дойде? — Отново свих рамене. Той погледна стария часовник. Показваше десет и пет. — Ами да изчакаме до единайсет. После ще помислим. Мисля, че оттук ще я видим да се приближава.

Мястото наистина бе подходящо. Прозорецът на дневната разкриваше идеална гледка към тресавището. Лиза трябваше да се върне от тази страна.

Зачакахме.

Знаех защо Даниел иска да разбере с кого сме разговаряли за него. Ако не бяхме споменали пред никого, какъвто беше случаят, то след като ни отстранише, той щеше да има добър шанс да продължи нормалния си живот. Стига, разбира се, да не попаднеш под подозрение. Но ако за него знаеше и някой друг, тогава след като ни убиеше, трябваше да скочи на самолета за Южна Америка.

И в двата варианта ни чакаше смърт. Не исках последната постъпка в живота ми да бъде отстъпление пред Даниел. Но той беше прав. Лиза щеше да му каже всичко в мига, в който го видеше да държи насочен към мен револвер.

Замислих се върху стореното от Даниел през последните няколко седмици. Бях сглобил истината донякъде, но в мозайката имаше и празни места.

— Има ли Иневър нещо общо със смъртта на Франк? — попитах аз.

Даниел се изсмя.

— Не. Разбира се, че не. Мина ми през ума да потърся помощта му, но не се наложи. Той и без това направи всичко по силите си, за да игнорира индикациите, че лекарството може да е опасно. Според мен просто не беше в състояние да допусне мисълта, че може да има проблем.

— Но Франк заподозря нещо нередно.

— Да. Срещнал се е случайно с някакъв доктор от Род Айланд, който търсеше начин да се направи на интересен.

— И защо трябваше да ги убиваш? Само защото си взел някакви пари от лихварите, с които те е запознал Сергей Делесов?

— О, беше доста по-сериозно от това. Аз им казах, че „Био-уан“ е удар в десетката. Никакъв риск, сигурна печалба. На следващия ден ония завъртяха маса пари. Милиони долари. Ако около неуроксила се размиришеше преди да успеят да се отърват от акциите на печалба, можех да си поръчам гроба.

— Но те се отървах.

— Да, благодарение на твоето предупреждение. Успях да ги спася, а измъкнах и себе си.

— И всички останаха доволни?

— Е, не бих казал, че бяха много доволни от мен. Имаше един момент, когато всичко висеше на косъм. Честно казано, не мисля, че отново ще въртим съвместен бизнес. Но поне съм жив.

— Да. — Погледнах го право в очите. — Ти си. Но доста други не са.

Той само изсумтя неопределено.

Замислих се за онова, което се бе случило.

— Значи си променил часа на срещата с Джеф в Ню Йорк и си се върнал онзи следобед в Бостън, за да убиеш Франк?

Даниел се усмихна.

— Много умно. Даже ми остана време да взема последния полет от Лоуган за Ню Йорк. Така че в хотела ще се закълнат, че съм прекарал уикенда там.

— А след това си използвал резервните ми ключове от апартамента, за да ми подхвърлиш револвера в дрешника?

— Идеята изглеждаше добра — самодоволно се усмихна той. — За малко да се получи.

— Кой уби доктор Катаро?

— Руснаците. Те трябваше да се справят и с теб.

— А Джон? Него защо го уби?

— Наложил се. Спомни си нещо, което Франк му бе казал за лекарството. Обади ми се да ме пита. Каза ми, че се е обаждал и у вас, но не те намерил, и че те помолил да го посетиш, за да говорите. Трябваше да му попреча, при това бързо.

— И го застреля в гърба?

— Слушай, това не ти е Дивият запад. Направих каквото трябваше, за да оцелея. В това няма нищо нередно.

— Нямало нищо нередно! — смаях се аз.

— Саймън, аз съм жив и правя каквото се налага, за да остана жив.

Много трудно ми беше да виждам в Даниел убиец. Слаб, блед, с физиономия на отличник, на него по-скоро му подходеше да седи приведен над клавиатурата, отколкото с револвер в ръката. Но аз го познавах добре. Беше алчен и прекомерно уверен в способностите си. Точно по тази причина се бе озовал в ситуация, в която дилемата бе той или Франк. Освен това Даниел имаше удобен за него праволинеен морал: важно е само онова, което е добро за мен. Ако съществуваше шанс да не го хванат и ако се страхуваше, че някакъв руснак може да го пречука като куче, човек като Даниел сериозно би приел убийството като решение на проблемите си.

А след като го бе извършил веднъж, се бе наложило да го направи пак.

Седяхме и чакахме да се върне Лиза. Беше казала, че иска да е тук за обаждането на Гарднър Филипс, а то, от своя страна, щеше да

бъде около единайсет и петнайсет. Лиза имаше склонност да закъснява. Молах се и този път да се забави.

Кафеварката в кухнята съскаше и бълбукаше.

— Да ти донеса ли кафе?

— Зарежи кафето. Стой, където си!

Останах, където си бях. Часовникът на стената между нас тиктакаше все по-силно. Даниел се опитваше да запази спокойствие, но виждах, че му е все по-трудно. Помръдваше нервно, а на горната му устна бе избила пот.

Напрежението действаше и на мен. Все по-трудно ми беше да поддържам фасадата на презрително безразличие. Не ми се умираше точно сега, след всичко преживяно през последните месеци, след отървяването от затвора, а после и избягването от куршума. Точно бях вкарал живота си в релси и той щеше да приключи. Заради Даниел. Гадното копеле! Джон го бе разбрал що за човек е още от самото начало.

Десет и половина.

Телефонът иззвъня. Силен звън от епохата, предхождаща цифровите боклуци. Гарднър Филипс. Поместих се към него.

— Не мърдай! — извика ми Даниел. — Не го вдигай.

Послушах го. Телефонът с остър звук се бореше някой да му обърне внимание. Трябва да отдам дължимото на Филипс — човекът прояви голяма настойчивост: трийсет позвънявания. Броях ги подсъзнателно. Но накрая спря. Даниел се отпусна.

Трескаво се замислих. Не бях казал на Филипс къде съм, а само бях оставил телефонния номер. С помощта на полицията той щеше да научи адреса. Можеше да доведе тук полиция след двайсетина минути.

Но щеше ли да го направи? Аз бях казал, че е важно, но не бях създал впечатление, че става дума за въпрос на живот и смърт. Сигурно щеше да почака половин час и пак щеше да позвъни.

Само че след половин час аз щях да съм мъртъв.

Единайсет без четвърт. С приближаването на момента, когато Даниел щеше да ме застреля, се увеличаваше и шансът, че Лиза няма да се върне преди крайния срок. А заедно с това и вероятността да се спаси. О, Боже, остави я да се спаси!

Единайсет без пет.

И тогава я зърнах.

Изглежда, се бе върнала по горската пътека. Защото идваше отстрани, от тази страна, към която гледах аз. Само че след няколко секунди щеше да мине точно зад панорамния прозорец на дневната и тогава Даниел нямаше как да не я забележи. Освен ако не отвлечах с нещо вниманието му.

Не свалях поглед от него, но с периферното си зрение я виждах да се приближава все повече и повече. Усмиваше се, опитвайки се да привлече моето внимание, но явно не виждаше, че не съм сам в стаята.

Когато приближи на няколко метра от прозореца, аз се помръднах.

— Ти може да се отказваш, но аз искам малко кафе — проговорих аз.

И нарочно, но не толкова бързо, че да го изплаша, станах и тръгнах през стаята към кухнята.

— Казах ти да стоиш, където си! — предупреди ме Даниел.

Помнех, че беше застрелял и Франк, и Джон в гърба. Дали не изпитваше някакви смешни за такъв като него скрупули да застреля човек в лицето?

Така че продължих да вървя с лице към него, вдигнал ръце в примирителен жест.

— Добре, ще остана пред очите ти... но искам кафе.

— Стой или ще стрелям!

Сега вече и по моето тяло изби пот. Той говореше сериозно. Копелето имаше намерение да го направи.

През прозореца, от който Даниел вече се бе извърнал, за да ме държи под око, по-скоро почувствах, отколкото видях Лиза. Знаех, че и най-дребното трепване на погледа ми в нейна посока ще накара Даниел да погледне натам, и тогава и двамата щяхме да сме покойници. Усетих я да спира. После видя Даниел и мигом се шмугна встрани.

— Добре де, добре — казах и все така бавно се върнах при креслото.

— Саймън, ще те убия, знаеш го — предупреди ме Даниел. — Просто още не искам да го правя, но няма да се поколебая, ако ме принудиш.

Без да му отговарям, седнах и зачаках. Чудех се какво ще предприеме Лиза. Надявах се да се махне оттук и да извика полицията,

какво друго. Погледнах стария часовник. Бяха изминали само две минути. Беше прекалено късно, за да разчитам, че ще може да ме спаси. Но за нея и нашето дете имаше време.

Собствената ми смърт, от която сигурно ме делиха само минути, сега ми изглеждаше съвсем реална. Естествено, че бях изплашен. Но знанието, че Лиза и детето са в безопасност, по някакъв трудно обясним начин ми вливаше сила. Сила, достатъчна, за да умра достойно.

Даниел разбираше, че даденият ми от него краен срок изтича. И той събираше куража си за онова, което му предстоеше да направи. Виждах, че е напрегнат до крайност. Явно не му харесваше да прави това.

Часовникът удари единайсет.

Даниел стана. Облиза устни. Изпъна ръката си с револвера, но тя трепереше.

— Е, значи няма да дойде — каза той с пресъхнала уста.

— Така изглежда.

Наблюдавах го безстрастно.

— Стани!

Станах.

— Обърни се.

Не помръднах. Ако щях да умирам, исках да го направя като гледам убиеца си в очите. Нямах да го моля за милост. Лиза бе избягала. С детето ни. Така че щях да умра без героика, но с достойнство. Това бе единственото, което ме вълнуваше в последните секунди от живота ми.

— Казах ти да се обърнеш!

Този път почти изкрещя. Продължавах да го гледам в очите. Това никак не му харесваше, а не мен почти ми доставяше удоволствие.

В този миг навън изрева мощен двигател. Познах ръмженето на осемцилиндровия морган. Лиза щеше да се измъкне! Сега вече не можеше да я спре.

— Какво е това? Лиза? — Той за миг отпусна револвера.

Кимнах и се усмигнах.

Даниел облиза устните си.

— Значи се е върнала? Видя ли ме? — Гласът му изтъняваше панически.

Чух Лиза отвън да включва на скорост.

— Ах ти, копеле! — извика той и пак вдигна револвера.

Лиза даде газ и отпусна педала на съединителя. Усетих как колата се откъсва от мястото си, гневно изръмжава и полита към дъсчената стена на къщата.

— Какво ста... — Даниел изненадано се обърна към стената, иззад която идваше приближаващият се рев. Миг по-късно се разнесе оглушителен трясък и къщата се разлюля. Стената избухна и зеленият нос на моргана се подаде в стаята. Разлетяха се трески, едно парче удари Даниел по главата и той залитна.

Скочих.

Той успя да се изправи и стреля. Усетих парване в корема, но вече бях върху него. Беше жилав и се бореше за живота си. Аз бях по-едър и по-силен от него и се борех за своя. Хванах ръката му с револвера. Отекнаха два нови изстрела, но куршумите безобидно се забиха в стената. Ударих ръката му в пода, втори път, трети, докато най-сетне пръстите му не изпуснаха револвера. Успях да го сграбча и му нанесох безмилостен удар с дръжката. Тялото му се отпусна.

Изтичах при колата, която беше наполовина в стаята, наполовина навън. Изпод капака излизаше пара. Цялата предница беше нагъната като хармоника и извита нагоре. Предното стъкло бе напукано, но цяло. А зад волана беше Лиза. Не мърдаше...

Обхвана ме паника. Беше се облегнала назад и от слепоочието ѝ течеше кръв. Очите ѝ бяха затворени. В скута ѝ лежеше спасителната жилетка, която явно бе взела набързо от навеса с лодката, за да смекчи удара, който бе планирала да нанесе.

— Лиза! Чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

Леко я докоснах по рамото. Страх ме беше да не усложня положението ѝ, ако имаше някаква вътрешна рана. Тя не реагира. Искаше ми се да я сграбча и да я разтърся, да я върна насила в съзнание, но знаех, че не мога да си го позволя. Просто я погалих по лицето.

— Лиза! Лиза! Моля те, кажи ми нещо!

Този път тя леко помръдна и простена. Клепачите ѝ трепнаха. През тялото ми премина вълна на облекчение.

— О, Лиза, ранена ли си? Кажи ми, моля те, кажи, че не си!

— Мисля, че не съм — прошепна тя и замаяно поклати глава.
Помогнах ѝ да слезе от колата и нежно я прегърнах.

— А бебето?

— Не... не знам... — И зарови лице в рамото ми.

— Благодаря ти — казах аз, без да я пускам. Беше рискувала живота си и живота на нашето дете, за да ме спаси. Едва ли можех да искам нещо повече.

След малко тя се отдръпна и се опита да се усмихне:

— Не исках детето ни да израсне без баща.

ЕПИЛОГ

Закъснях с десет минути за оперативката. Не бях мигнал през уикенда и едва се държах на крака. Очаквах с нетърпение първия работен ден за седмицата, за да се възстановя.

Всички бяхме налице: Даян, Рави, Джим — новият партньор, и двамата съдружници — Катлийн и Брус. Без Гил. Без Арт. Без Франк. Без Джон. И без Даниел, които излежаваше втория месец от доживотната си присъда.

Когато влязох, Рави говореше за „Бостън пептидс“. Хенри Чан и останалите от ръководния екип, включително Лиза, бяха изкупили с помощта на „Ревийър“ фирмата от руините на „Био-уан“.

— Перспективите пред ВР56 са отлични. Планираме начало на фаза две за септември.

— Някакви индикации за негативни странични ефекти? — попита Даян от креслото на Гил.

— Лека потиснатост у някои пациенти, но това не е проблем, ако се взема в комбинация с антидепресанти. Като се изключи това, всичко е нормално.

— Сигурен ли си?

Рави направи гримаса.

— Дотук, но не ме цитирай пред пресата.

— Не се безпокой, няма. Саймън? — обърна се към мен Даян. — Как са нещата с „Нет коп“?

— Клиентите на Крейг не могат да си съберат слюнката над прототипа. Единственото, което му остава, е да настрои производството.

— И финансирането на тази фаза от проекта ще дойде от обявяването на компанията за акционерна?

— Така е идеята.

— Някаква прогноза за цената?

— Петдесет и пет долара.

Даян бързо пресметна наум.

— Това прави началната цена на компанията около двеста и четиридесет милиона, така ли е?

Кимнах.

— Е, бога ми, това е невероятно! — не се сдържа Джим.

— Пазарът е необятен, а техният продукт е най-добър.

— Нашият дял? — продължаваше с въпросите си Даян.

— Десет процента от горното.

— Не е зле, Саймън.

Ами наистина не беше зле. Преведено на прост език, това трансформираше първоначалната ни инвестиция от два милиона в двайсет и четири. Джеф Либерман и инвеститорите от „Блумфийлд Уайс“ щяха да се облажат още по-добре. След нашето оттегляне те бяха проявили куража и далновидността да заемат мястото ни и сега се радваха на дивидентите от успешната инвестиция. Най-добре щеше да бъде Крейг, разбира се. Но той поне бе човекът, който в най-голяма степен заслужаваше успеха.

— Е, Линет Мауър ще бъде доволна — заключи Даян. — И мисля, че ще захапе идеята за нов инвестиционен фонд следващата година. С „Нет коп“, „Бостън пептидс“, „Тетраком“ и още някои май ще започнем да ги убеждаваме, че можем да се справим и без Гил.

Гил беше на яхтата си по пет дни в седмицата и още не бе припарил до машината за диализа. Но ние бяхме твърдо решени да запазим фирмата, основана от него.

Когато тръгнах да се прибирам през Комън, бях вече изтощен. Трябваше, просто трябваше да спя нормално поне една нощ. Цяла нощ. Но бързах да се върна, защото исках да видя Лиза и бебето. Наближаваше осем и навън все още бе светло. Влязох в апартамента. Застанах на прага и извиках. Никакъв отговор.

Хвърлих куфарчето и отидох в спалнята. Лиза бе заспала, едната ѝ гърда се бе разголила, а бебето тихо дишаше до нея. Съблякох се и без да мисля за нищо друго, се вмъкнах в леглото при тях.

Целунах Лиза по челото. Не помръдна. После целунах и бебето.

— Лека нощ, Франк — прошепнах аз и в следващата секунда вече спях дълбоко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.